

Skrček

Artefakty v Čechách 9

Science fiction

Václav Semerád

© 2019, Praha

Autobus

Skrček

Václav Semerád

Science fiction

(Artefakty 9)

© 2019 Václav Semerád, Praha

Veškeré připomínky jsou vítané:

sw@gurroa.cz

Titul: Skrček

Skupina: Artefakty 9

Autor: Václav Semerád

Nakladatel: Autobus

Generováno v <http://sw.gurroa.cz> 31.05.2020-
14:58 pro SW.

Anotace:

Propadlý sklep pod prastarým domem neočekávaně odkryje záhadné podzemní prostory. Kromě starých, zřejmě středověkých chodeb, tam je »Něco«, co vypadá jako z moderní doby. Nejvíc je to podobné velkému satelitu. Zůstává nezodpovězená otázka, jak se »To« do podzemních

prostor dostalo, když očividně nemají vchod, či lépe řečeno, vchod byl už ve středověku zasypán...

Učesaná verze

Generováno v <http://sw.gurroa.cz> 31.05.2020-14:58 pro SW.

SDÍLENÁ LITERATURA

www.romanyzdarma.cz a www.sw.gurroa.cz

Tento pokus o **sdílenou literaturu** rozesílejte, prosím, dál. Pokud usoudíte, že napsaný text byl pro vás natolik zajímavý a čtivý, že byste byli ochotni ho finančně ohodnotit, pošlete autorovi na číslo konta

1479600028/3030

dobrovolný příspěvek (okolo dvaceti korun).

Jde o nový směr v přijímání literatury bez mezičlánků a dalších nákladů, který by se časem mohl stát přijatelný autorům i čtenářům.

Prababička

Když jsem se k prababičce stěhoval, bylo jí dvaadevadesát. Byla jako věchýtek a nemohla se už o sebe sama starat. Rodinná rada nějakou dobu uvažovala, zda si stařenku nevezmou k sobě někteří její potomci, ale to mělo hned dva zápory.

První byl, že se nikomu z potomků do toho nechtělo. Vzít si starou paní do bytu by ještě nebylo tak nemožné, zejména když mají někteří dům jako hrad, kde by jí mohli nechat celý pokojík, větší problém byl, kdo se bude o stařenku starat? V dnešní době se málokterá rodina uživí z jednoho platu, děti chodí odmalička do školek a asi by nešlo nechávat prababičku v domě samotnou.

Druhým důvodem proti tomuto řešení bylo, že ani naše bábi nechtěla odejít z míst, kde žila fakticky celý život. I když je také pravda, že už se neměla s kým scházet a povídat si. Všichni její známí prošli už dávno branami krematoria a s mladšími, i kdyby to byli také důchodci, si neměla o čem povídat.

O domově důchodců nepadlo na poradě ani slovo. Přece by si nezasloužila, aby přišla na stará kolena nejen do neznámého prostředí a navíc mezi úplně cizí lidi.

Takže, jak už to tak bývá, spadlo to na nejmladšího člena rodinného klanu. Do podnájmu si bábinku vzít nemůže, ale může se k ní sám přestěhovat, aby se o ni staral. Rodina mu překážet nebude, neboť je ještě svobodný, nemá v zaměstnání vybudované postavení, takže je snáze změnit. Přece nenaplníme hořké české pořekadlo, že jedna matka dokáže vychovat dvanáct dětí, ale těch dvanáct dětí se nedokáže postarat o jednu matku!

Zkrátka to spadlo na mě, ani jsem moc neprotestoval. Musí přece pomoci ten, komu to způsobí nejméně problémů. Rodinná rada proto rozhodla, že se všichni jako jeden muž předem vzdají nároků na dědictví, takže mi po prababičce zůstane činžák, kde právě teď bydlí. Ani mě nenapadlo

připomínat jim, že je to stará pavlačová barabizna z dob Rakousko-Uherska, kde je na každém patře pro všechny partaje společný vodovodní kohoutek a záchod a dá se očekávat, že barabiznu ani rekonstrukce nezachrání před demolicí, až nějaký pitomec v Bruseli vydá povinné hygienické požadavky na vybavení nájemních bytů.

Zaslechl jsem, že někteří nájemníci už dřív reptali, že se za takových podmínek bydlet nedá, ale ostatní je rychle uklidňovali, aby neremcali, nebo budou bydlet v lepších podmínkách, zato tak draho, jako všichni ostatní kolem. Pravda je, že babička vybírala nájemné pořád ve stejné výši jako za socialismu a už tenkrát lidi tvrdili, že to nestačí ani na údržbu. Za socialismu dům spravovalo jakési OPBH, takže je vlastně nespravoval nikdo. Dokud ještě žil pradědeček, postaral se o navrácení činžáku v rámci restitucí, což se mu sice podařilo, ale »triumf« si už moc nevychutnal. V témže roce totiž zemřel a babičce tak zůstal dům na krku. Nevnímala ho jako mlýnský kámen, ale neměla už sílu, aby se o dům starala, jak se dnes módně říká, »s péčí řádného hospodáře«.

Prababička byla ráda, že má kde bydlet. Důchod, vyměřený ještě za socíku, jí po všech valorizacích vystačil sotva na jídlo, »lidové« nájemné utratila za vodu a elektřinu, ale víc vlastně ani nepotřebovala a vegetovala si celkem spokojeně. Při skromném životě měla neuvěřitelné štěstí na zdraví, takže u doktora nebyla, ani sama nepamatovala. Všechna drobná nachlazení zaháněla jen čajem s citronem a doktory neobtěžovala. Kdo z těch nóbl pánů by se zabýval starou bábou? A v čem jí mohli pomoci? Jak sama říkala, »proti věku není léku«.

Dlouho s ní bydlela moje prateta Trůda. Byla to už rovněž stará paní. Prababičce nevadilo, že jí dal její otec německé jméno Gertruda, byl to prý docela slušný Němec, bohužel jen do nástupu Hitlera v sousedním Německu. Za okupace se prababiččin zeťák přidal k Němcům, získal novou vilu po Židech, které zřejmě udal, jenže na konci války neměl lepší nápad, než se v »árizované« vile zabarikádovat a střílet z oken po všem, co se hýbalo. Vyřešil to Vlasovec, který do toho okna vhodil handgranát, čímž zabil nejen fanatického Velkoněmce,

ale i jeho ušlápnutou českou ženu, pro kterou to bylo nejspíš vysvobození.

»Trůdička« tenkrát ještě neměla rozum a když ji nějací lidé dovedli k prarodičům, už tam zůstala. Rodiče neměla a vracet se neměla kam. Vlasovec to vyřešil důkladně, ale rodinu malé Trůdy by beztak nečekalo nic než odsun. Trůdu to však psychicky dost poznamenalo a možná spolupůsobilo i její německé jméno, takže se nikdy nevdala a žila se svou babičkou až do smrti.

Jenže prababička přežila i svou vnučku.

Trůdu si pamatuji jako upjatou a přísnou šedovlasou paní. Děti ji neměly rády a ona je také ne. Navzdory tomu vystudovala po válce učitelský ústav a stala se učitelkou. Litoval jsem jen její žáky a byl jsem rád, že jsem mezi ně sám nepatřil.

Být Trůda naživu, starala by se o prababičku jistě ona, měla jí co oplácet. Jenže Trůda krátce po své padesátce zemřela a naše prababička tak zůstala úplně sama. Povinnost postarat se o ni tak připadla na mne.

Když jsem se dal na vojnu, musím holt bojovat...

S prababičkou to naštěstí nebylo tak zlé, jak jsem čekal.

Dvaadevadesát let ovšem musí být někde znát. Marná sláva, pružnost a hbitost dorostenek je pryč, ruce se třesou a prababička je měla skoro chromé. Chodit na nákupy už pro ni nebylo, to jsem převzal jako první. Nejvíc mě překvapilo, že uměla používat platební kartu. Zařizoval jí to její syn, náš strýc Arnošt. Naučil ji taktéž platit v obchodě, aby nemusela nosit peněženku a riskovat, že ji někdo v obchodě nebo cestou domů okrade.

Stoprocentní to ale není a prababičce se prý jednou stalo, že jí v pravé poledne zastoupil cestu rozložitý chlap a chtěl peníze. Když mu pracně vysvětlila, že peníze nenesí, protože všude platí kartou, sebral jí aspoň kartu a vyhrožoval jí, že ji zabije, když mu neřekne PIN. Prababička ani nemusela hrát zděšení, ale vědoma si Arnoštových rad, nadiktovala halamovi místo PINu číslo svého domu. Když chlap spokojeně zmizel,

aby si užil lupu, prababička došla na Policii, kde jí ochotně zařídili zablokování karty a ještě jí poděkovali, že jim její duchapřítomnost umožnila halamu brzy dopadnout. Pro jistotu pak chodila zásadně jen se sousedkou, aby toho halamu, až se vrátí z vězení, nepotkala sama. Sousedka jí samozřejmě pomáhala ráda. Kdo vás dnes nechá bydlet za dvě stovky, tomu se vyplácí pomáhat. Naschvály dělá jen člověk mdlého rozumu.

Pro mě to bylo tím jednodušší. Mohl jsem spojit finance do jednoho konta a převzít starosti o nákupy. Musel jsem prababičku přesvědčit, aby mi svěřila i veškeré vaření s tím, že využiji všech rad, které mi dá, neboť uznávám její větší životní zkušenosti.

Prababiččin byt byl v přízemí a byl pro ni samotnou příliš velký. Dříve tomu tak nebylo. Dokud tu bydleli tři lidé, nedalo se tvrdit, že byl nadměrný. Ale teď byla prababička docela ráda, že jsem jí kromě pomoci poskytoval i společnost.

Prababička vůbec nebyla obvyklým typem starších paní nad hrobem. Neměla v bytě rádio ani televizi, o novějších mobilních telefonech nemluvě, ale moderní přístroje jí tu nechyběly. Většinu volného času věnovala svému koníčku, který také nebyl obvyklý. Byla vášnivou čtenářkou a měla velkou knihovnu, jako bývá na zámcích, s množstvím starých knih. Prapradědeček byl ve Vídni písařem a místo aby peníze propil, ukládal je do knih. Většina těch tisíců svazků byla bohužel v němčině, ale měli krásná vydání německé klasiky, Goethe, Schiller, Hegel i Heine. Prababička měla navzdory svému věku dobré oči a německy uměla. Skoro jsem jí tu zálibu záviděl.

Jako svého pravnuka mě ovšem uvítala srdečně.

„Přišel jsi potěšit starou bábu?“ zeptala se mě na uvítanou.

Vysvětlil jsem jí tedy, že širší rodinná rada rozhodla, abych se jí věnoval co se týče pomoci. Není možné ponechat nejstarší příslušníci rodu bez pomoci.

„Přiznej si, babi, že už všechno nezvládáš!“ hecoval jsem ji.

„Aby ses nedivil!“ ujistila mě, že ještě není tak bezmocná.

Ale ráda byla, to se rozumí. Aspoň si s někým bude moci po večerech povídat. Pokud ji ovšem nebudu vnucovat moderní vynálezy jako rádio a televizi.

A to ještě netušila, že si chci krátit volný čas počítačem!

Ujistil jsem ji, že o rádio a o televizi nestojím. Poláci rádiu marně neříkají »*bedynka prolhana*«. Prababička mi uspořádala několik večerů s »černou hodinkou«, kdy mi vyprávěla o životě českých lidí, hledajících štěstí v dobách císaře pána ve Vídni. Neměl tam každý takové štěstí jako prapradědeček, většina Čechů sloužila jako nádeníci, Češky jako služky a žili tam z ruky do úst.

Počítač jsem si přivezl až když jsem si zajistil připojení na internet. U prababičky jsem tím asi trochu klesl ve vážnosti, ale odpustila mi s povzdechem, že »už je taková doba«.

Zlatá prababička!

První, co jsem musel vyřešit, bylo zajistit pro prababičku obědy. Naštěstí jsem se brzy domluvil se šéfkou blízké »lidové« restaurace, že mi budou obědy dávat v kuchyni do dvou jídelních nosičů. Hospodská prababičku od vidění znala a uznala, že stará paní nemůže na obědy docházet. Přitom jsem se svezl i já, bylo lepší obědovat s prababičkou než každý zvlášť.

Jedna věc mě ale u prababičky začala brzy vadit. Chybělo mi základní vybavení, na jaké jsme dnes většinou zvyklí. Záchod a jeden kohoutek se studenou vodou na konci společné chodby, to bylo opravdu málo. Navíc jsem zjistil, že na společný záchod a ke společnému kohoutku chodí se štoudví už jen prababička. Ostatní partaje jsem u těch starožitností nespatriil ani náhodou. Ukázalo se, že všichni kromě majitelky domu si mezitím byty vylepšili. Dali si zavést vodu do kuchyní, pořídili si vany a sprchové kouty, podnikavější si zavedli plynové sporáky a topidla. Ovšem před ouřady i nadále vedli byty jako »čtvrté kategorie«. Bylo to podle mě v pořádku. Majitel bytu, ať staré OPBH, nebo staronová paní domácí pro to nehnuli ani prstem a bylo by nespravedlivé, aby

jim zvedali nájem, když si »kategorii bytů« vylepšovali sami na své náklady. Málo platné, považoval jsem za ostudu majitelky domu, že ze všech nájemníků bydlí nejhůř. Prababičku ovšem omlouval věk. Byla prostě zvyklá žít postaru a jediným pokrokem pro ni bylo elektrické světlo místo původních petrolejek.

Já jsem se ale vzbouřil už po prvním týdnu. Oplachovat se na chodbě u litinového prameníku se mi nezdálo důstojné a nosit ve štoudvi vodu do plechového umyvadla teprve ne. Zejména když použitá voda končila na dvorku vychrstnutím z okna! Tohle snad není únosné ani v zaostalejších zemích! I když je pravda, že to Češi poslední dobou dotáhli až na rozvojovou úroveň.

Rozhodl jsem se proto objednat si modernizaci bytu. Peníze na to snad ještě mám, půjde jen o pár metrů trubek, bojler, vanu se sprchou a splachovací záchod. Koupelnu i záchod umístíme do kamrlíku, původně určeného jako »pokojík pro služku«, vejde se tam i velká vana. Možná si na to budu muset půjčit, ale v tom mi jistě vypomůže širší rodinná rada, beztak srozuměná s tím, že ji bude péče o prababičku něco stát.

Náš rod, zaplat'pámbu, drží při sobě.

Prababička kupodivu neprotestovala a když přišel instalatér obhlédnout situaci, poznamenal ten starý mistr něco ve smyslu, že jsme »poslední v domě«. Souhlasil jsem. Pro instalátérskou firmu z toho koukal kšeft včetně vykachlíčkování koupelny a pro mistra to v tomto domě nebyl první takový kšeft. Jen se obával, že může nastat problém s odpady. Jsou prý svedené z každého bytu jinak a spojují se halabala až dole, takže by měl obhlédnout i sklepy.

„Odpady by se mohly dole utrhnout, okamžitě byste měli ze sklepů žumpu a jen si představte to čištění!“ varoval mě.

Odvětil jsem, že se spoléhám na odborníky, tedy na něho. Asi mu to polichotilo, takže mi hned nabídl dohodit i plynofikaci bytu. Má známé u plynařské firmy, navzájem si dohazují kšefty. Tato spolupráce není konkurence, proto je výhodná pro všechny strany. Pro instalatéry, plynaře a nakonec

i pro zákazníky. Měl bych se podle něho zajímat i o pokrývače, kdoví, jak je na tom střecha. Z partají si zatím nikdo na zatékání nestěžoval, být ve střeše díry, snad by mi to už řekli, ale čert ví...

Souhlasil jsem i s plynem.

Inu, nebude to levné!

Otřes

Chlap od pokrývačů sice přišel, ale kšeft si neodnesl. Byl to taky postarší pán, jeden ze starých poctivých řemeslníků. A právě ta poctivost ho trochu zradila.

„Na tuhle střechu si pamatuji,“ řekl mi dobrosrdečně. „Tu si dal dělat starý pán, ať je mu země lehká... A k nám tehdy začali vozit poctivé německé střešní tašky. To se ještě chtěli Němci nad námi Čechy vytáhnout a možná i zlikvidovat českou konkurenci, protože když to naše firmy zabalily, kvalita šla kvapem do kytek. Ale tyhle tašky z počátků dovozu jsou fakt dobré. S tím matrošem byla radost pracovat a řekl bych, že vydrží ještě padesát let, na rozdíl od současných šmejdů, co pukají už po půl roce.“

„Myslíte si, že střecha vydrží?“ dožadoval jsem se ujištění.

„Všechny střechy z té doby jsou pořád bez kazu,“ ujistil mě. „Když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají. Dnes už se Němčouři české konkurence nebojí, tak to tu za nic nestojí. Parádně nás převezli. Ale vaše střecha nás oba přežije.“

Jeho poctivost ho vlastně připravila o kšeft. Kdyby tvrdil, jak je oprava potřebná, vydělal by si. Ale byl to ještě řemeslník ze staré školy a profesionální čest mu nedovolila lhát. Takových lidí dnes v Čechách bohužel ubývá a dnešní mladí jsou lepší manažeři než odborníci. Pokud slovem »manažer« nemyslím »šmejd«.

Měl jsem tedy kliku.

Instalatérská firma byli naštěstí poctiví Češi, většinou ještě ze staré školy. Přivezli malou avii materiál a dali se do práce. Za nimi brzy zůstala krásně vykachlíčkováná koupelna, nový bojler, vyřešili dokonce i odpady ve sklepě. Sklepy mě ale překvapily. Byly masivní, klenuté z dobrých cihel a k mému údivu dokonce dvoupatrové. Horní patro si nájemníci dřevěnými přepážkami rozdělili na jednotlivé kóje, ovšem vedly zde také litinové odpady a kvůli jejich napojení jsem musel některé majitele kójí požádat o umožnění přístupu.

Všichni byli naštěstí ochota sama. Bodejt' by ne! Nezačal jsem otevírat téma příliš nízkého nájemného, což pro jistotu nenapadlo ani nikoho jiného, a mé zdvořilé požadavky byly vlastně prkotiny, proč by mi nevyhověli?

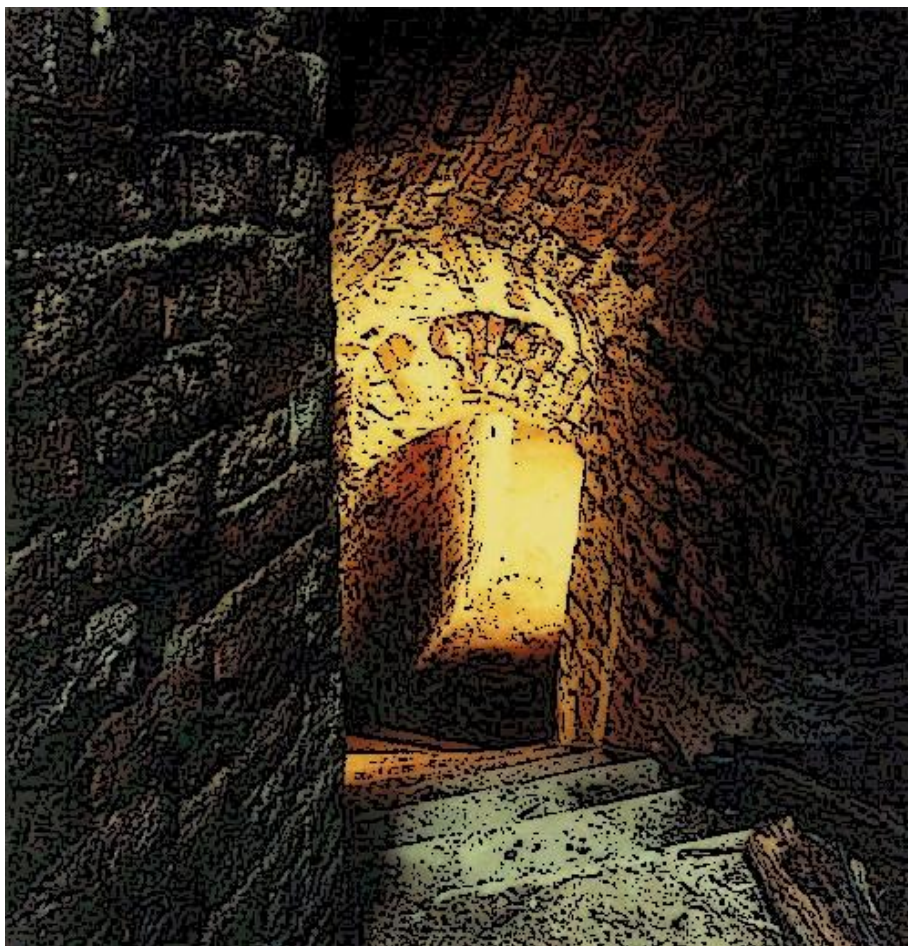

Staré dveře na konci sklepa.

Co je asi za nimi?

V nejvzdálenějším konci sklepů jsem přitom objevil bytelné zamčené dřevěné dveře. Nikdo z nájemníků se k nim nehlásil. Byl jsem tu jménem prababičky a cítil jsem se oprávněný zjistit, co je za nimi. Naštěstí byly zamčené starodávným zámkem, který se dal odemknout obyčejným šperhákem z kusu zahnutého drátu.

Za dveřmi bylo k mému překvapení zakroucené starodávné schodiště vedoucí ještě o patro níž. Vinulo se jako užovka a zdálo se mi, že se navazující podzemní prostory ani nepatří k domu naší prababičky, schodiště se na ně nenapojovalo pravoúhle, ale nějak zešikma. Stupínky schodů nebyly příliš prošlapané a zdálo se, že po nich nikdo nechodil. Jenže tam byla tma jako v pytli.

Zakroucené schody do neznáma...

Musel jsem výzkum podzemí chtě nechtě přerušit, než si opatřím pořádné světlo. Zdálo se mi, že z podzemí vane jakási podivná nakyslá vůně. Zatuchlina to nebyla, ale nemohl jsem si hned vzpomenout, k čemu tu vůni přiřadit.

Takže nejprve koupit pořádnou lampu, pak teprve uvidím! Zamkl jsem opět staré dveře šperhákem a vyšel ze sklepa.

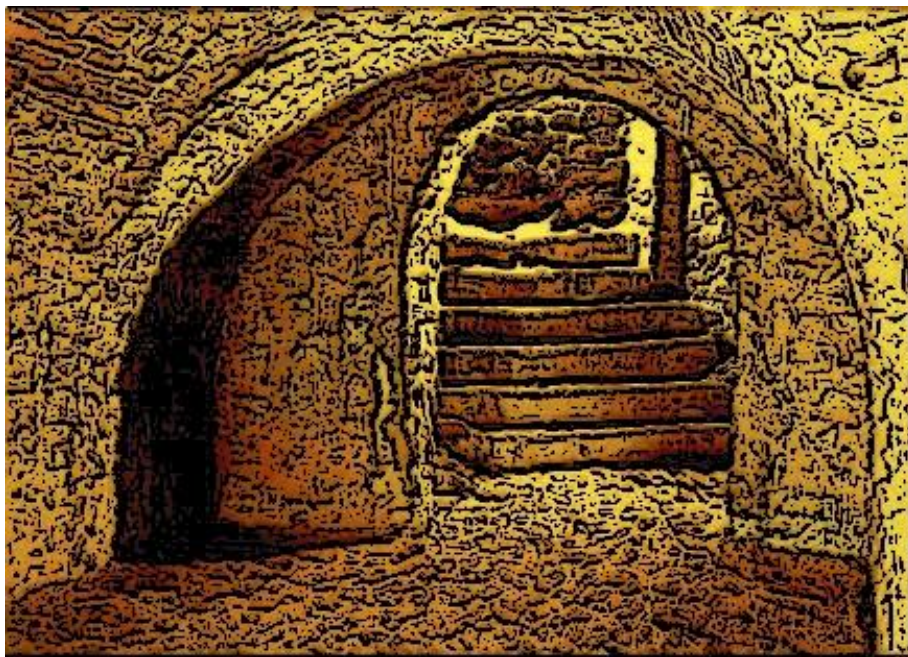
A jde se na nákup!

Nákup jsem výhodně spojil s donesením obědů a hned po společném jídle a umytím nádobí (pořád ještě v plechovém

dřezu, kuchyňská linka zatím nebyla v provozu) jsem prababička řekl, že jdu prozkoumat sklepy. Prababička mi při té příležitosti udělala na čele křížek a svěřila mě do ochrany svaté Barborky, patronky horníků. Podařilo se mi nerozesmát se, ale když jsem položertem namítal, jakýpak já jsem horník, když jdu jen do sklepa, řekla mi s tajemným výrazem, že podzemí zdejší čtvrti nemá právě dobrou pověst. Prý se tu občas zjevuje ohnivý pes, v některých domech řadí duchové a některé kočky, hlavně ty černé, určitě nejsou úplně přirozené. Když takovou černou kočku uvidím, mám si okamžitě odplivnout, aby na mě neskočila. Ona by sama nikdy do sklepa nevkročila, protože se bojí. Jednak tmy, ale také vrahů. Co kdyby tam na ni nějaký číhal? Trpělivě jsem jí snažil vysvětlit, že za zamčenými dveřmi by vrah již dávno zemřel hladu, takže tam na ni ani na mě nečeká. Uznala to, ale jen napůl.

„Duch vraha je určitě stejně nebezpečný jako vrah zaživa,“ řekla s jistotou. „Kdyby se tam objevilo nějaké divné světlo, otoč se a upaluj nahoru, jako by ti za patama hořelo!“

Slíbil jsem jí to s lehkým srdcem a prababička se upokojila. Vzal jsem si gumovky, neboť jsem očekával, že v dolních partiích sklepa může být voda, obě zakoupené svítilny a vydal jsem se na průzkum.

Pod schody byly další, dávno nepoužívané sklepy...

Sestoupil jsem po schodech hlouběji než o patro. Dolní sklepy byly dávno nepoužívané. Byl jsem si skoro jistý, že tyto sklepy patří sousednímu domu, ale neznamenal to, že to vzdám. Propojení sklepů by usnadňovalo »práci« zlodějům, zvláště kdyby sklepy sousedního domu byly ještě méně zabezpečené než naše. Jak je vidět, vžil jsem se do příslušnosti k zdejšímu domu a vedl jsem si skoro jako majitel, ačkoliv majitelkou byla prababička, já tu byl jen jako host.

Dole byly jen jakési prázdné sudy...

Ocitl jsem se v prostorách klenutých cihlami. Byla tu tma, ale svítlny ji snadno rozptýlily. Místnost navazující na schody byla prázdná, ale stranou vedly průchody do menších klenutých místnůstek. Hned v první jsem objevil jakési dřevěné sudy, pevně stažené rezivými železnými obručemi. Usuzoval jsem z toho, že v domě nahoře mohla být kdysi hospoda, ale to si asi budu muset potvrdit z jiného zdroje, můj úsudek mohl být pouhým plácnutím. Proč by nemohl mít sudy třeba hokynář a uchovával by v nich jen kyselé zelí, slanečky nebo okurky? Zdálo se mi, že obruče nejsou příliš zrezivělé, ale to o ničem nevypovídalo. Vzpomněl jsem si na kreslený vtíp, jak archeolog lamentuje nad tím, že meč tisíc let starý vypadá zachovalejší než lopata stará čtrnáct dní...

Prošel jsem kolem sudů - a zastavil jsem se, jako kdyby mě někdo přimrazil.

Sem asi budu muset pozvat archeology...

...ale až to prozkoumám sám...

V nevelké místnůstce, vydlabané do skály, tam leželo vedle sebe pět polorozpadlých rakví a v nich...

Budu sem muset pozvat archeology, pomyslel jsem si, tohle by mi neprošlo. Je s podivem, že to tajemství vydrželo až dosud. Vždyť sem mohl přijít kdokoliv, dveře by zkušeného zloděje ani nezpomalily. Je ale vidět, že pradědeček se tím nevzrušoval a jistě nebyl první. Prababička ne, ta sem za celý svůj život nevstoupila, bála se přece tmy a vrahů. Když nad tím budu chvíli uvažovat, o takový nález opravdu není co stát. Stačí představit si oplétačky s ouřady, počínaje rakouskými žandáry, nebo pod koho to vlastně spadalo... Vysvětlujte policajtům, že jste ty lidi nezamordoval! Dneska by snad nešlo o hlavu, tyhle mumie budou prokazatelně starší než já, ale určitě bude hrozit tahanice s archeology, takové nálezy se jistě musí hlásit... ale což, ohlásím je, až to tady trochu prošmejdím. Hlavně s ničím nehýbat, abych mohl tvrdit, že to tak už bylo, když jsem vstoupil.

Ostré světlo svítily ozářilo hrůzný zával...

Hrůzný nález mě proti podobným překvapením včas obrnil, takže mě nález v dalším výklenku už tolik nevyděsil. Ostré světlo svítily tam ozářilo hrůzný zával: hromadu lidských kostí. Řeknu vám, nebožtíci ležící spořádaně v rakvích jsou proti tomu úplně v pohodě. Safra, začínalo to být dost morbidní. Co se asi v těchto sklepních prostorech odehrávalo?

Utěšoval jsem se tím, že se jedná nejspíš o archeologické zajímavosti. Ve středověku se děly věci! A možná i častěji než se učíme v dějepisu! Ale i kdyby šlo o pozůstatky nějakých dávných vražd, dnes už je všechno jen archeologie. I kdybych zavolal na ohledání Policii, nic by s tím nesvedli. Nanejvýš se tu dá udělat radiokarbonová analýza, aby se zjistilo století, odkud to pochází. Známe to. Plus minus dvě stě let, když se vědátoři strefí aspoň do správného století, bude to úspěch.

Tím víc mě ale zajímalo, jak je možné, že o těchto věcech nemá nikdo v domě ani ponětí? Opravdu jsem první, kdo ty dveře šperhákem odemkl a podíval se za ně? Vždyť v domě žijí lidé, jistě se tu vystřídaly celé generace!

No jo, ale... možné to je. Nájemníci se za zamčené dveře neodvážili, nechtěli mít asi problémy s domácím. Znárodnění asi proběhlo formálně, vždyť pradědečka s prababičkou ani z domu nevystěhovali! Co já vím, pradědeček dělal ve svém bývalém domě domovníka a přihlásil se jako oprávněný vlastník až v době restitucí, což zřejmě proběhlo také tak formálně. Prababička se do sklepa nepodívala za celý život, protože si jako malá holčička vsugerovala, že na ni ve sklepě číhá vrah. Jenže pradědečka se na to už nezeptám, všichni pamětníci vymřeli.

No, aspoň se podívám, kde má tohle sklepní patro východ do sousedního domu. Podle mě jsou ty zamčené dveře na konci půdorysu prababiččina domu, sklep tedy logicky patří sousedům. Tuto mou domněnku podpíralo i to, že »dolní sklep« byl vyzděný převážně cihlami, kdežto pradědečkův dům měl podsklepenou část z poctivého kamene. Každému muselo být jasné, že každou tuto část stavěl někdo jiný, už kvůli odlišnému materiálu.

Jenže v té chvíli jsem si uvědomil jinou nesrovnalost.

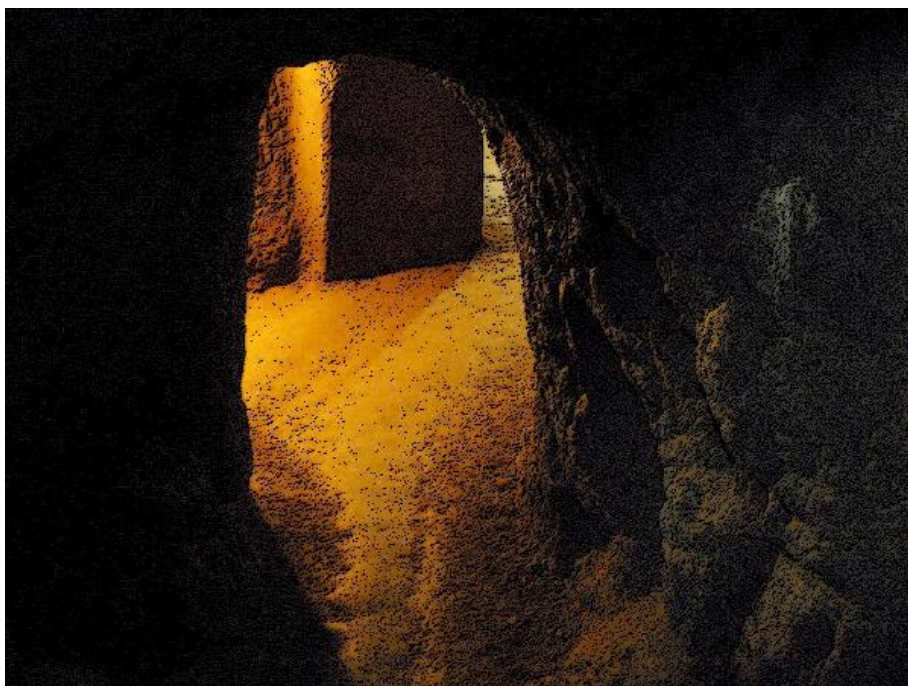
Ulice je zde mírně svažité. Sousední dům má vchod ve výši přízemních oken prababiččina činžáku a obdobně je tomu i na opačné straně. Naše sklepy jsou poměrně hluboké a když k nim připočtu ony další schody dolů, pak je mi jasné, že stropy dolního sklepa jsou nejméně deset metrů pod úrovní sousedního domu. To by už nebyly dvoupatrové, ale přinejmenším třípatrové sklepy! Jenže to bude další rarita. Ne nemožná, ale málo pravděpodobná. Budu se muset zajímat o historii zdejší čtvrtě. V městském centru si to měšťané jistě mohli dovolit, ale ne tady za hradbami, než je jako překážející zbourali. Ostatně, za pradědečka se tenhle dům stavěl, není zas tak starobylý! Pokud při stavbě nevyužili zbytků nějakého staršího domu. To se přece také stávalo a stává. Domy se staví, obývají a udržují, ale také chátrají a občas třeba i vyhoří. Navázat na starší základy mohla být ve své době výhoda, zejména když byly pevně stavěné a zachovalé.

Uvidíme!

Šmejdění po nově objeveném labyrintu zabralo odpoledne, než bys řekl »švec«. Rozhodl jsem se nakreslit si pláněk zdejšího labyrintu, i když nehrozilo, že bych tady zabloudil. Tohle sklepní patro bylo poměrně členité, nicméně dalo se pořád udržet v hlavě. Jistým problémem byla tamta hromada kostí. Mohla zakrývat jak nevelký výklenek, tak celou chodbu. Můj orientační smysl tvrdil, že bych se tímto směrem dostal až kamsi pod ulici, ale vyloučené to nebylo. Jen bych tady nehledal východ do sklepů sousedního domu. Ten musel být jinde.

Jenže jiný východ jsem nikde neobjevil. Všemi směry jsem narážel na solidní cihelné stěny a nepoškozené klenby. Že by zde byl jeden jediný východ a to právě ten do pradědečkova domu? Vždyť bylo jasné, že tyhle prostory k sobě tak nějak nepatří!

Nejvíce podezřelým se mi zdál opačný konec toho sklepního bludiště. Cihlové stěny tam plynule přecházely do skály, ale ani při silném osvětlení jsem tam nenašel nic divného. Když jsem ale zaujatě zkoumal napojení cihlových zdí na skálu, znenadání mě cosi vyrušilo. V první chvíli jsem se domníval, že venku prostě jede nějaké těžší vozidlo, ale pak rachot zesílil, až mi bylo jasné, že to rachotí přímo za mnou.

Za mnou se ozval rachot... ♣↔♣

A když jsem se ohlédl, ztuhla ve mně na okamžik krev.

Dva metry za mnou se propadla podlaha.

A najednou jsem stál za dírou jako do pekla!

Fuj, to ale bylo leknutí!

Hlavou mi prolétly hrozivé příběhy o lidech, pod nimiž se znenadání otevřela půda a už je nikdy nikdo nespátral. Kdysi se to snad stalo v Brně přímo na ulici a ženskou, která tam spadla, našli až za pár let, či jak to bylo. A měli problém ji identifikovat, neboť po té době už toho z ní mnoho nezbylo. A to se prý událo za dne a viděla to spousta svědků! Kdežto tady... kdo by mě tu hledal? Věděla o mně jen prababička, ale ta by se sem neodvážila...

No, měl jsem zase nezaslouženou kliku. Vždyť jsem přes to místo před pár minutami v pohodě přešel, žádný pohyb podlahy mě nevaroval!

Horší bylo, že jsem stál v dlouhém výklenku, odkud jsem se nemohl vrátit jinak než právě přes to propadlé místo.

Dá se to přeskočit?

Možná, i když tu nemám prakticky žádný rozběh. Udrží mě ale protější okraj propadliny? Zvláště když dopadnu na narušené místo plnou svou váhou!

Jenže v té chvíli se z té díry ozvaly podezřelé zvuky. Così se tam chrulo, jakoby se přesýpalo kamení. Asi se chystá utrhnout další část podlahy a jestli tu budu čekat, zřítí se to i pode mnou!

Říká se, že nouze dokáže člověka vybičovat k výkonu, jaký by za běžných podmínek nedokázal. Musím to potvrdit. Přeskočit tu díru by snad neměl být problém, ale ve sklepe, bez pořádného rozběhu a v gumákách to bylo něco jiného. Ale když se ozvaly další kamenné zvuky z hlubin, rozhoupal jsem se a bez ohledu na příliš krátký rozběh jsem se odrazil.

Protější strana mě udržela. Nezřítí se do hlubin, kde by asi ze mne zůstaly jen kosti, ale zastavil jsem se až u schodů do našeho sklepa. A nohy i ruce se mi klepaly, když jsem zavíral ty starobylé dveře.

Prababička měla pravdu, když mě varovala. Podzemí zdejší čtvrti nemá dobrou pověst plným právem. Nezjevil se mi ohnivý pes, ale pravé mrtvoly. To by snad mohlo stačit, aby v některých domech řádili i duchové. Žádné světélko mě nevarovalo, ale moc nechybělo, abych se odsud sám nevrátil.

Mám prababičce poděkovat za varování, nebo to před ní raději zatajit?

Instinkt mi říkal, že »za Bé« bude správně...

I když... člověk míní...

Prokleté patro

Faktem je, že mi při přípravě večeře ani při večeři nebylo do žertování. Prababička si toho všimla a začala se mě vyptávat, »co mi to přelítlo před nosem«?

Zeptal jsem se jí, co ví o sklepech tohoto domu. Nejprve se usmívala, ale když viděla, jak vážně se tvářím, zvažněla také.

„Snad jsi nevešel do prokletého sklepení?“ zeptala se mě místo odpovědi. Tím vlastně částečně přiznala, že o tajném sklepeš ví víc, než se mi dosud jevilo.

„Tys tam byla?“ zeptal jsem se jí.

A také jsem jí tou otázkou vlastně odpověděl.

„Já?“ otrásla se. „Nikdo mě tam nikdy nedostane!“ řekla tak procítěně, až jsem jí to hned uvěřil.

„Jak tedy o tom víš?“ zeptal jsem se jí přímo.

„Nikdy jsem tam nebyla!“ zavrtěla hlavou. „Ale Ernest... tedy vlastně Arnošt, dej mu pámbu pokoj! Ten o prokletém sklepeš věděl. Moc o tom nechtěl mluvit, jen mě ale utvrdil, abych se tam nikdy ani nepodívala. Říkal něco o mrtvolách. Taky jsi je viděl?“

„Taky, bábi,“ přikývl jsem vážně. „Proč jsi mi ale o nich neřekla, když o nich víš?“

„Doufala jsem, že si náš sklep jen trochu obhlédneš, ne že tam strávíš půl dne!“ řekla vyčítavě. „A kdybych ti řekla, že tam jsou rakve s mrtvolami, šel bys tam tím spíš, přiznej se!“

Nemělo smysl zapírat. Přiznal jsem všechno. Bábince jsem lhát nedokázal a věděl jsem, že mě pochopí. Stal jsem se vlastně účastníkem dávného rodinného tajemství. Pradědeček to nikomu neřekl, mimo své ženy, která pochopitelně mlčela jako hrob. Bála se vrahů číhajících ve sklepeš? To jen navenek. Jenže mrtvolky byly příliš skutečné a těch se bát mohla. A od mrtvol je k duchům dost blízko. Nebýt zapřísáhlý materialista, věřil bych na ně také.

„A co světýlka, viděl jsi je tam?“ vyzvídala. „Vzpomeň si, jak jsem tě před nimi varovala!“

„Žádná světýlka jsem tam neviděl,“ ujistil jsem ji vážně.

„Tak to buď jen rád,“ oddychla si. „Ernest... tedy Arnošt, mi o nich říkal, ale dodnes si dobře pamatuji, jak se při tom třásl hrůzou. A to byl chlap, který se jen tak něčeho nepoleká!“

„Jaká světýlka?“ zeptal jsem se vážně.

Když mi prve bábrdle vykládala o ohnivém psu a černých kočkách, byl jsem rád, že jsem kvůli ní udržel vážnou tvář. Teď už jsem vážnou tvář hrát nemusel. Prababička věděla o mumiích v rakvích! Nevarovala mě před nimi, abych nebyl tím zvědavějším, ale měla pravdu, zdejší podzemí nemá dobrou pověst. A právem!

„Arnošt, dej mu pámbu pokoj, mi řekl, že v dolním sklepe se úplně vzadu objevují podivná světýlka,“ začala prababička, ale hlas se jí chvěl, až jsem si toho všiml. „Jsou to takové plamínky, světlo petrolejky je přesvítí, ale vypadají podezřele. Krouží kolem dokola u posledního výklenku až u skály. Nehřejí, ale Arnošt mi povídal, že se mu v jejich blízkosti zježily vlasy i všechny chlupy na ruce. Měl je hodně chlupaté, ale když na ta světýlka padl, nechal všeho a pádil nahoru. A určitě dobře udělal!“

Zamrazilo mě. Světýlka jsem neviděl, ale málem se tam pode mnou probořila podlaha. No jasně, když ty plamínky přezáří plamen petrolejky, tím spíš pořádná baterka. Proto jsem je neviděl a nemohly mě varovat! Chlupaté ruce nemám a na hlavě jsem měl tlustou čepici. Nebyla to sice přilba, ale menší nárazy hlavou o skálu by zachytit mohla...

Najednou jsem zůstal stát, jako bych dostal facku.

Vzpomněl jsem si, odkud znám tu divnou vůni, které jsem si všiml, když jsem otevřel ty starodávné dveře. Zatuchlina to určitě nebyla, ale teď jsem si vzpomněl, odkud ji znám.

Jako kluk jsem měl dětskou kovovou stavebnici »Merkur«, ke které patřil malý elektromotorek. Roztočil se už na plochou baterii, ale teprve na dvanáct voltů začal mít sílu, aby poháněl různé kolotoče, jeřáby, a co všechno jsem tenkrát z té

stavebnice dokázal sestavit. Ten motorek... neměl uhlíky, místo nich měl jemné měděné síťky, stočené do malých ruliček a ke komutátoru tlačené pružinkami. A z těch sítěk se linula ta krásná vůně...

Ozón!

V tom sklepe byl ozón! Bylo ho tam jen málo, ale v prvním okamžiku jsem ho čichal! A pak jsem si na něj asi zvykl, bylo ho tam jistě jen nepatrně... Jenže ozón je sám nestabilní, rychle se rozkládá a v tom sklepe zaručeně nebylo nic, co by ho vyvíjelo, takže tam prakticky neměl být. Proto jsem si nemohl v prvním okamžiku vzpomenout, odkud tu vůni znám!

Jenže ten ozón tam opravdu neměl co dělat! Ozón vzniká ionizací, například při jiskření, jako u toho elektromotorku. Nic takového ale ve sklepe není. Elektrické světlo je jen v horním sklepe a i tam jsou jen dvě nástrovní lampy. Světla je od nich málo, ale ve sklepe to každému stačí. Ozón vytváří i ultrafialová složka slunečního světla, známe přece problém ozónové vrstvy, která velkou část UV-záření pohlcuje a chrání nás před spálením. Jenže ve sklepe slunce nesvítí, tenhle zdroj si rovněž můžeme škrtnout. Mohl by se tam dostat z povrchové vrstvy vzduchu ve městě, kde ozón vzniká na výfukových plynech aut? To by musel mít dolní sklep spojení s ulicí. Sklepy bývají odvětrané, ale ozón se v nich obvykle nedrží. Napadla mě i nejkurióznější možnost vzniku ozónu radioaktivním zářením, jenže na to, abych to zjistil čichem, by tam musel být přinejmenším fungující jaderný reaktor. Pitomost! Elektrické jiskření je pravděpodobnější. Ale do dolního sklepa stoprocentně žádné elektrické vedení nevede, tím jsem si byl jistý.

Budu se tam muset podívat, řekl jsem si. Ale ne teď v noci.

Ráno bude moudřejší večera!

Ráno jsem se vzbudil dříve než obvykle. V noci jsem spal jako dřevo, žádné noční můry mě nepronásledovaly. Materialista má před věřícími výhodu, že ho ani mumie nerozházejí. Ano, leží tam, no a co? Leží tam už dlouho! Pradědeček Arnošt je viděl už před půlstoletím, ne-li dřív, od

té doby jsou starodávné dveře do dolního sklepa zamčené. Mrtví tam leží, nevstávají a nechodí po nocích škodit živým. A budou tam ležet dál, pokud udržím naše rodinné tajemství a nepovolám tam archeology, kteří by mohli ty mumie v rámci vědeckých výzkumů odvézt do muzea, případně na zkoumání radiokarbonovou metodou. Organických zbytků je tam jistě dost, jak jsem si všiml, aby to zastavilo případné stíhání naší Policie. I kdyby šlo o vraždy, jsou jistě dávno promlčené.

Více záhad měla v sobě ta propadlá podlaha.

Sklep našeho domu je kromobyčejně suchý. »Dolní sklep«, jak jsem si všiml, také. Jestli jsou pod ním ještě další dutiny, bylo by pochopitelné, že by se voda stáhla níž. Ale v téhle čtvrti není tak hluboko pod zemí žádná stoka, kolektor, nebo kanalizace. Když nám instalátorská firma dodávala do bytu záchod a vanu, svedla odpady do »horního« sklepa, kde je prostě napojila na stávající odpady. Bylo jich tam víc, jak si nájemníci vylepšovali byty, ale všechny litinové trubky se spojovaly hned pod stropem, odkud vedla větší trubka stranou do ulice. Dalo se předpokládat, že jsou napojené na městskou kanalizaci a ta nevede hluboko pod dlažbou ulice. Tak to přece říkal parťák instalatérů a pochvaloval si, že nebudou muset nic kopat na ulici, neboť to udělali ti před nimi. I pro mě to bylo výhodné, byli hotoví dřív a stálo to méně, nehledě o kopání venku na ulici. Instalátorská firma to má snad u magistrátu zařízené, ale přece jen to takhle bylo jednodušší.

Jestli jsem ale čekal vodu, mělo by to být dole. Někde tam musí být hladina podzemní vody. Je prima, že se netáhne vzhůru, ale dole by mělo být přinejmenším vlhko.

Gumáky jsem proto opět navlékl, ale tentokrát jsem začal od půdy. Od poslední návštěvy mistra pokrývače jsem věděl, že tam pod střechou leží nepříliš dlouhý žebřík. Nepolezu přece do té díry dole jen tak. Předtím jsem si ve sklepe všiml velké lopaty, byla tu snad z doby, kdy se v domě topilo uhlím a ne plynem. Měl jsem v úmyslu vložit lopatu pod poslední příčku žebříku a položit přes díru. Žebřík tak bude aspoň trochu zajištěný. Kdoví, jak je ta díra hluboká!

Napadlo mě taky, že bych to neměl podnikat sám a takhle partyzánsky. Ale koho mám na takovou výpravu pozvat? Tady

ve městě znám jen prababičku a ta tam se mnou nepůjde. Sousedy? To bude těžké, musel bych jim prozradit rodinné tajemství o těch mumiích... Musím si tam vzít mobil, abych si v krajním případě přivolal pomoc.

Tak tedy - vzhůru na výpravu! Vlastně dolů! Ale nejprve na půdu, takže přece jen vzhůru!

Za dveřmi sklepa jsem opatrně začichal, jestli opět neucítím ozón. Byl tu. Ozonová vůně je poměrně výrazná, člověk pozná čichem už velice slabou koncentraci ozonu. Ovšemže jen když není překrytá něčím silnějším, třeba výfukovými plyny. Čichal jsem opatrně celou cestu k zadní části dolního, »prokletého« sklepa. Špatně se to odhaduje, ale zdálo se mi, že je vzadu vůně silnější než na kraji a nejvíc ozonu vychází z propadlé podlahy.

V první fázi jsem položil žebřík přes jámu a opatrně jsem se přiblížil k okraji. Kdyby pode mnou podlaha povolila, žebřík mě snad udrží. Samozřejmě jsem nejprve zhasl, jestli neuvidím tamty plamínky, jak o nich bájila prababička, ale nebyl jsem ani moc překvapený, když jsem nic neviděl. Co to mohlo být? To se ví, napadl mě podzemní metan. Ve spojení s ozonem, což je velmi silné oxidační činidlo, může snadno docházet k samozápalu, jako u známých bludiček nad bažinami. S tím by ovšem ta zpropadená díra skončila. Kdoví co to bylo, ale když se tam zřítíla podlaha, nejspíš »zametla stopy«.

Když jsem tam ale posvítí silnou baterkou, zjistil jsem, že tam dole jsou jakési schody. Zčásti zasypané cihlovou sutí, asi jak na ně spadl strop, vlastně zdejší podlaha... ale jestli jsem to dobře viděl, směřovaly ještě dál, teď už vyloženě do skály.

Třetí patro sklepů!

A jestliže bylo druhé prokleté, což teprve to třetí?

Říkám si přece »materialista«! Neuplivuji si před černými kočkami a na duchy nevěřím. Tajemná světélka si vysvětluji čistě přírodním způsobem a nevyvede mě z míry ani pět rakví plných vysušených mumií. Takže se podívám i do třetího patra

zdejších sklepů, i když se mi zdá, že jich je opravdu na jeden starší činžák, jak říkají Slováci, »vol'ako priveľa«.

Ale abych si dal ujít takovou příležitost, jako pradědeček?

„Toho bohdá nebude, aby český král z boje utíkal!“ vykřikl prý slepý Jan Lucemburský, když mu Francouzi přišli oznámit, že bitva je ztracená a od této chvíle se každý zachraňuje jak může...

Toho bohdá nebude, aby český inženýr z průzkumu sklepa jen tak utíkal!

Otočil jsem žebřík dolním koncem do propadliny, až dole narazil na dno. Žebřík byl dlouhý a nahoře ještě vyčnívaly dvě příčle. Zajistit je lopatou - a leze se dolů!

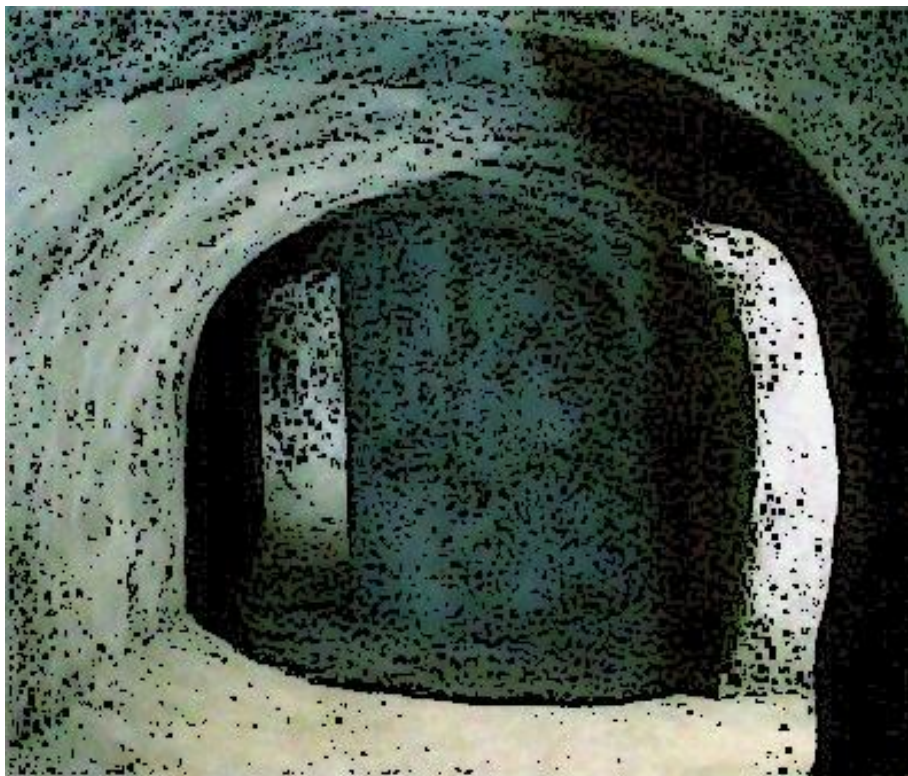

Pod druhými schody už nebyly zdi, jen tunely ve skále...

Samozřejmě jsem zaznamenal ještě víc ozonu než nahoře. Zdálo se mi, že tu asi bude nějaký zdroj, i když jsem si prozatím neuměl představit, jaký. Elektrické jiskry? To by sem musel vést elektrický přívod! Atomový reaktor rovněž nepřipadá v úvahu, stejně jako sluneční záření. Jenže nedalo se popřít, že tady bylo ozonu víc než nahoře. Odkud se tu bere?

Opatrně jsem sestupoval po schodech dolů. Nahoře na nich ležela cihlová suť, ale dole byly docela čisté. Jenže schody, jak jsem již řekl, vedly ještě dál do skály a tady už nebyly klenuté

ani cihlami, ani kameny. Prostě byly vyrubané do skály. Že by tady na kraji Prahy byl dříve nějaký důl? Bylo by to možné, lidé kdysi pod Prahou těžili ledacos. Slyšel jsem, že dolovali i uhlí a rudy a Kladno přece není tak daleko.

Chodby se všelijak kroutily a proplétaly...

Obhlédl jsem stěny chodeb. Vápenec se prosakující vodou naruší, ani pískovec nevydrží věčně, ale tahle skála se zdála být opravdu pevná. Mohla to být nějaká rula, takové chodby vydrží celé věky. Nicméně opatrnosti nikdy nezbyvá. Už protože tu byla podlaha vlhká a víc klouzala. Ještě abych si zlomil nohu, stálo by mi to za to?

Vytáhl jsem z pouzdra mobil, abych pořídil fotečky, jenže v té chvíli jsem si všiml menší nepříjemnosti.

V podzemí nebyl signál. Vlastně jsem to měl čekat! Co dalo operátorům práce dotáhnout signál do metra! Takže konec nadějí, že bych se z podzemí dovolal pomoci mobilem! Neměl bych se raději vrátit?

Ale co, když nepřijdu na oběd, prababička jistě sama spustí záchrannou akci. Řekl jsem sice, že možná přijdu později, ale pro oběd do restaurace musím dojít před čtvrtou hodinou, jinak už nic nedostanu. Takže stačí určit si vhodný čas, po

jehož uplynutí se musím chtě nechtě obrátit. Ale snad tam nebudu tak dlouho, dolní patro nemůže být rozsáhlejší než obě horní!

Zvolil jsem funkci budíku a nastavil jednu hodinu. Až bude budík kokrhat, musím udělat čelem vzad, i kdyby zde přede mnou stála vítací delegace důlních trpaslíků.

Jenže necelých dvacet metrů od schodů se chodby začaly různě kroutit a proplétat. Cákryš, tady by se snad dalo i zabloudit! A to by bylo nepříjemné!

Vrátil jsem se ke schodům. Neměl bych se přece jen vrátit? Třeba pro křídu, abych si mohl kreslit na stěny šipky. Naštěstí mi ale padla do oka hromádka cihlových úlomků na horní části schodiště. Cihla v nouzi nahradí křídu, na těch pár šipek jistě stačí a příště si sem vezmu něco, co mi umožní namalovat si plánek. Chtěl jsem přece pořídít plánky už v »prokletém patře«.

Chodba vedla hluboko do skály...

S cihlou v ruce jsem se odvážně pustil do labyrintu, jenže brzy jsem zjistil, že vlastně není až tak rozsáhlý. Na opačné straně od schodů ale navazovala jakási delší chodba, bohužel ne dost přímá, takže bylo vidět jen do nejbližší zatáčky. Ale už

ten první pohled svědčil o tom, že vede hodně hluboko do skály. Navíc se mi zdálo, že zatímco ulice tím směrem stoupá, chodba naopak mírně klesá. Zanořovala se do skalního podloží, na konci už bude možná hlouběji než je výška Petřínské rozhledny!

Tomuhle dílu už se snad ani nedalo říkat »sklep«. Přírodní jeskyně to zaručeně nebyla, ta chodba vypadala příliš uměle. Ale bylo tu kupodivu skoro sucho, klouzalo to jen v blízkosti schodů. Tady se dalo kráčet svižným krokem, ne pomalu, jako je obvyklé při objevování podzemních jeskyní! Podlaha tu byla rovná, dalo by se tu snad i utíkat.

Jediné, co mi tu trochu nehrálo, byl opět ten ozón. Bylo ho tu čím dál tím víc. Ozón je v malém množství dokonce zdravý, má dobré dezinfekční vlastnosti, ale ve větším množství rozhodně zdravý není. Zbytečně se v předpovědích počasí neudává riziková koncentrace přízemního ozónu! Přízemní jako podzemní, ozónu tu bylo opravdu hodně. Jako kdyby nedaleko neustále pracoval veliký Van-der-Graafův generátor či něco podobného. Jenže bylo ticho, rušené jen občas zvukem kapek, padajících ze stropu.

Ušel jsem nejméně sto, spíš sto padesát metrů, když tam z chodby odbočovala jiná, nižší a užší. Kudy teď? Samozřejmě zvítězila touha objevovat, takže jsem se rozhodl pokračovat rovně a průzkum boční chodby si nechat na později. Ale přece jenom mi zvědavost nedala, musel jsem si tam aspoň posvítit.

A tam jsem zůstal stát s vytřeštěnými očima...

Co to je?

V prvním okamžiku jsem to považoval za nepovedený vtip, ale hned mi došlo, že to vtipné nebude. Ve výklenku na krátkém kamenném sloupku stálo něco, co mi v první chvíli připomínalo satelit. Taková veliká žlutá šišatá koule, pokrytá něčím, co docela připomínalo fotovoltaické destičky. Až na jednu maličkost. Co by dělal pozemský satelit tady ve sklepích, hluboko pod Prahou? Vyjímal se tu jako královská koruna na hromádce hnoje vedle kravína. Bylo jasné, že tady nemůže být pobočka NASA, kde by si vědci uchovávali své nejnovější výtvoř. V Čechách se, pokud vím, satelity běžně nevyrábějí. Naši vědci se sice v tomto oboru angažovali, ale české satelity »Magion« vypadají jinak. Tohle mi připadalo jako trochu pokročilejší výtvoř.

Ta věc se podobala pozemskému satelitu... ale co dělala tady v podzemí? ♣↔♠

Obhlížel jsem si tu věc opatrně z dálky. S tím kamenným sloupkem se celek podobal obrovské houbě, gigantickému smrži s kovovým kloboukem. Bylo mi jasné, že to tady nemá co dělat. Pod zemí jsou fotovoltaické destičky nesmysl, tady přece slunce nesvítí. Pokud je to fotovoltaika! Sice to tak z dálky vypadá, ale to může být i náhodná podoba.

Předmět se nehýbal ani když jsem na něj soustředil světlo své silné baterky. Postupně jsem se k tomu odvažoval blíž a blíž. Až mě zaujala ploška mnohostěnu, kde žádná destička nebyla, zato se mi zdálo, že se tam něco pohybuje. Přiblížil jsem se ještě blíž, naklonil jsem se k tomu...

Tfuj, to bylo ale leknutí!

Odskočil jsem od toho podivného satelitu jako od jedovaté kobry, ale byl jsem příliš pomalý. Zevnitř mi ta věc cosi prskla do obličeje a ofoukla mě silnou vůní ozónu. Rychle jsem vydoloval z kapsy kapesník, abych se otřel, ale než se mi to podařilo, cítil jsem, že ten prskanec na mě neuvěřitelně rychle uschl, takže už nebylo co otírat.

Proboha, co to bylo? Nebylo to něco nebezpečného?

Jenže se mi nezdálo, že by šlo o kyselinu nebo jed. Obličej mě nepálil a nezdálo se mi, že bych měl příznaky nějaké otravy. Nebyl to zřejmě žádný novičok ani jiná bojová látka. Nemělo by přece smysl dávat něco takového sem, do míst, kam kdovíkolik let nevčkročila lidská noha.

Ledaže... ledaže by sem byl vchod z opačné strany chodby, kde jsem to ještě neprozkoumal. Rozplývám se tady nad něčím, co může mít docela dobře majitele přicházejícího z druhé strany.

Ale přece - kdo by tady co proboha schovával? Vždyť to nedává smysl!

Zatímco jsem takhle mudroval, uslyšel jsem slabé, ale stále sílicí pištění. Očividně vycházelo z falešného satelitu. Ještě jsem pár kroků ucouvl, ale ten zvuk byl zřejmě neškodný. Jako kdyby do toho satelitu někdo uzavřel několik potkanů. Jenže najednou to pištění zesílilo ještě víc a pak se z toho vynořila zřetelná slova.

„Musím uznat, že tvá zvědavost je větší než strach!“

Prudce jsem se ohlédl, ale za mnou nikdo nebyl. Vyběhl jsem do dlouhé chodby, ale ani tam jsem nikoho nespatriil. Takže slova vycházela z toho satelitu! Bylo to vlastně jediné věrohodné vysvětlení. Satelit má zkrátka dálkové ovládání a někdo má právě obrovskou legraci z mých rozpaků. Může to

být nějaká »skrytá kamera«... Jestli je v tom kamera a reproduktorek, proč by tam nemohl být i nějaký mikrofon?

„Uznal bych, že se asi dobře bavíš, kdyby to dávalo aspoň trochu smysl!“ odvětil jsem směrem k satelitu. „Nevím, co to má znamenat, ale nezdá se mi to příliš vtipné.“

„Co se ti na mě nezdá?“ pocítil jsem pobavenou otázku.

„Nezdá se mi vhodné umísťovat tuhle věc,“ ukázal jsem na satelit, „do míst, kam se celé roky nikdo nedostane.“

„Já mám času dost,“ zněla odpověď pobaveným tónem. „Mimochodem, čemu říkáš »věc«?“

„No tomuhle super přístroji!“ ukázal jsem rukou na satelit.

„To není věc!“ ujistil mě hlásek. „To jsem já!“

„Aha!“ řekl jsem. „Chceš snad říci, že jsi nějaký robot ve tvaru téhle šišky?“

„No dovol!“ ohradil se hlásek. „Šiška se ti nelíbí? Jak bych se ti tedy líbil víc?“

V té chvíli satelit celý blikl a najednou tu nebyl. Místo něho stál na kamenném sloupku obrovský skleněný mnohostěn úplně jiného tvaru, i když zhruba stejné velikosti.

„Líbil bych se ti lépe takhle?“ navrhl hlásek po chvíli.

V té chvíli se skleněná šiška prudce nafoukla a začala hrát všemi barvami. Musel jsem uznat, působivé to bylo. Vzpamatoval jsem se naštěstí rychle.

„Nádhera!“ řekl jsem uznale. „To je hologram, že?“

„Sáhni si tedy na mě, ty nevěřící Tomáši!“ odvětil hlásek.

V té chvíli se »ta věc« opět proměnila, tentokrát vypadala jako obří drahokam. U hologramu bych tak rychlé změny chápal, ale u pevné hmoty se mi to zdálo nemožné. Napřáhl jsem k tomu ruku, abych si na to sáhl. Jestli je to hologram, ruka mi hrábne do prázdna a ten hlásek se určitě zakucká smíchy.

Jenže ruka mi opravdu narazila na hladký, jakoby skleněný povrch obřího drahokamu. Být to pravé drahokamy, překonaly

by všechno co znám! Tak teď jsem byl z toho opravdu jelen. Navíc jsem v ruce pocítil jakési mravenčení a zpozoroval jsem, jak mi po kůži přebíhají vlnky slabě zeleného světla.

„Týyy brďo!“ ulevil jsem si. „Co je tohle za triky?“

„Žádné triky!“ nesouhlasil hlásek. „To je poctivá rekreace hmoty! I když... vy slovo »rekreace« používáte jinak, že? Tak tedy souběžná anihilace a kreace, tedy zničení a stvoření, sakra, vy to neznáte a nemáte pro to odpovídající slovo v žádném vašem nářečí... zkrátka se měním a basta!“

„Vážně jsi tahle věc?“ odtáhl jsem od toho ruku.

„Neříkej mi »věc«!“ opravil mě. „Cogito, ergo sum, neboli myslím, tedy jsem!“

„Takže jsi nějaký robot schovaný v téhle věci?“

„Nesrovnávej mě s pitomými stroji!“ odfrkl si. „Nejsem tvá hračka, jsem *Sagarofan* z rodu *Isfétů*!“

„Chceš říci, že nejsi z našeho světa?“ napadlo mě.

„No konečně!“ opáčil spokojeně. „Ale trvalo ti to, než ti to došlo. Nebo doskočilo? To je vlastně jedno. Všichni jste příšerně pomalí! Naštěstí mi to nevadí, mám dost času.“

„A co tady děláš?“ zajímalo mě.

„Musím něco dělat?“ opáčil nesouhlasně. „Jsem tady a to snad stačí! Prostě si tu jen tak přemýšlím.“

„Jak to, že umíš česky, když tu jen tak sedíš?“ poznamenal jsem, neboť mi to logicky trochu skřípalo.

„To je další vaše vada,“ řekl. „používat na jednom jediném světě tisíc nářečí je nechutná marnotratnost. Zvláště když ta nářečí ani sami neovládáte a nějak často se stává, že si ani nerozumíte. Co kdybych teď na tebe začal mluvit... třeba nářečím, jakým se mluví na ostrovech v Polynésii?“

„Ty umíš polynésy?“ nechtělo se mi tomu ani věřit.

„Já ano, ale ty bys na mě koukal jako tele na nová vrata, říkáte to tak, ne?“

„To bych asi koukal,“ připustil jsem. „Ale neodpověděl jsi mi, jak ses naučil česky. O polynésštině ani nemluvě.“

„Mám takovou vlastnost,“ řekl trochu vyhýbavě. „Sedím si tady a přitom cestuji po světě. Ale to ty nepochopíš, nechápeš ani *rekreaci* hmoty... ber prostě jako fakt, že to vím. Můžeš to snad sám posoudit podle mé češtiny. Mimochodem, ani ta čeština není, co bývala. Kdybych na tebe spustil staročeštinou, nejspíš bys mi rozuměl tak každé třetí slovo a to ještě kdoví jestli!“

„Ty umíš i staročeštinu?“ vykulil jsem na něho oči.

„Znám i staroegyptštinu,“ ujistil mě. „Pohybuji se ve vašem světě už nějakou dobu, pamatuji si stavbu pyramid. To se ví, nedá se tu žít dlouho na jednom místě, ale je docela zábavné sledovat, jak se vaše říše objevují a mizí.“

„Jak dlouho jsi tady?“

„Tady v tomhle podzemí jsem teprve krátce,“ odvětil jako by se nechumelilo. „Tenkrát tu vládl jakýsi Přemysl Otakar, dal na tomto místě stavět klášter, jenže postavili jen základy a sklepy, pak král padl na Moravském poli, do Čech vtrhli Habsburkové a stavitelé kláštera se rozutekli. Nepatrně jsem k tomu přispěl i já, nepotřeboval jsem, aby tady vzniklo nějaké osídlení, tenkrát bylo město poměrně daleko, ale zpozdil jsem stavebníky jen o pár set let. Pak se město rozrostlo, až se to nedalo ubrzdit bez nasazení velké síly...“

„Takže jsou zdejší sklepy pozůstatky nějakého kláštera?“

„Vždyť říkám, že postavili jen základy a sklepy, pak se jim zedníci rozutekli. V Čechách se tenkrát zastavily všechny stavby, nejen tahle...“

„A ty tady žiješ už od Přemysla Otakara Druhého?“

„Pokud myslíš tuhle díru, tak ano,“ souhlasil. „Je tu klid, za těch osm set let jsi teprve šestý, kdo se na mě podíval... a první, kdo neutekl... Zbabělci!“

„Dřív se lidé víc báli neznámých věcí,“ omlouval jsem naše předky. „Dnes už jsme na setkání s mimozemskými civilizacemi lépe připraveni, hlavně psychicky... ale proč

pořád trčíš tady pod zemí? V dnešní době už by tě lidstvo přijalo!“

„To říkáš ty...“ zapochyboval hlásek. „Mně se tady líbí.“

„Nebo máš jiný důvod ke schovávání?“ nadhodil jsem.

„Třeba mám,“ odvětil hlásek. „Ono nejde o to, jak byste mě přijali vy, ale o to, jak já беру vás. Jestli si tak jako já představuješ oficiální přijetí u nejvyšších papalášů vaší rasy, asi by ti mělo brzy dojít, proč po tom netoužím. To radši budu tady. Myslíš si, že se tu nudím? To se ví, tady v tom sklepě by to byla opravdu nuda k ukousání, ale já se prostřednictvím svých otroků toulám po světě a užívám si to, ani si to neumíš představit! Proto o vaše papaláše nestojím!“

„Otroků?“ zarazil jsem se. „Ty máš na Zemi otroky?“

„Proč ne?“ opáčil klidně. „Nelíbí se ti to?“

„Takže jsi vlastně otrokář?“ zamračil jsem se.

„Nelíbí se ti to?“ popíchl mě, jakoby z jeho otázky vyčníval nějaký jedovatý osten.

„To se rozumí, že se mi to nelíbí!“ opáčil jsem. „My lidi jsme na otrokáře trošku hákliví, víš?“

„Nežvaň!“ okřikl mě nečekaně zprudka. „Jste na to hákliví? Tak proč to sami pořád provozujete, he?“

„My otroctví neprovozujeme,“ odvětil jsem uraženě. „A my Slované jsme nepěstovali otroctví ani v minulosti.“

„Ne?“ Být to člověk, řekl bych, že se ušklíbl. „Připomenu ti tedy něco: Váš kníže, zvaný »svatý Václav«, navštěvoval v Praze trhy s otroky a snažil se aspoň některé vykoupit. Chvályhodné, až na ty trhy s otroky v Praze! Co to bylo za knížete, když nedokázal něco takového prostě zakázat? A pokrytecky vykoupil jen některé a většinu nechával v otroctví! To byli Slované, národ holubičí?“

„Tohle už jsem někde slyšel,“ nenechal jsem se tím vyvést z míry. „Když tohle víš, pak bys měl také vědět, že trhy s otroky provozovali v Čechách výhradně Arabové a Židé. Je pravda, že Slované tomu příliš nebránili, ale v té době neměli na odpor ani sílu. Český panovník byl vazalem Německé říše

a neodvážil se jít proti ní. A když se odvážil, těžce za to pykal. Kníže Václav platil Němcům dobyt看em a stříbrem. Boleslav to odmítl, dokonce prý kvůli tomu zabil zbabělého bratra, ale po kruté porážce platil ještě víc. Čechů zkrátka bylo už tenkrát příliš málo na revoluce proti vojensky lépe organizovaným a vyzbrojeným sousedům!“

„Nehledě na to, že otrokáři knížeti dobře platili, aby jim dal volnou ruku,“ neodpustil si jízlivost. „Takže... jak to říkáte? Měl váš kníže už tenkrát máslo na hlavě... Židé sice měli na otroky monopol, ale Slované jen nečinně přihlíželi...“

„V tom máš asi pravdu,“ připustil jsem. „Nesvornost bývala odjakživa hlavní chybou Slovanů...“

„Co ty o tom víš?“ opět zazněl v tom hlásku úšklebek. „Tys tam nebyl, já ano. Germáni Slované vyvražďovali jeden kmen za druhým, ale Slované bratrům na pomoc nepřišli. Předstírali, že se jich to netýká! Hlavně aby si Germány nepohněvali! A kde jsou Polabští Slované dneska? Co já vím, donedávna ještě jakž takž přežívali Lužičtí Srbové, ale když si Germáni dupli, podřídili se, přestali děti učit v původním nářečí a dnes jsou to všichni Němci jako polena! A ještě jsou na to hrdí! A vy? Mlčíte, vás se to přece netýká! A o otroctví taky jen předstíráte, že žádné není!“

Dětské otrokyně - hanba lidské civilizace!

A ty ženské bachařky? Muslimská verze českého:

Ať sousedovi taky chcípne prase!

„V dnešním světě už otroctví není!“ namítl jsem. „To jen ty se chlubíš, že máš na Zemi otroky!“

„Ve vašem dnešním světě žije několik milionů otroků,“ řekl tvrdším tónem. „I když se to týká většinou jen lidských samiček. Prodávají je a kupují docela veřejně. Pokrytci se trhů na otrokyně neúčastní, ale mlčí.“

„Ty mi chceš vyčítat pokrytectví?“ vybuchl jsem. „Žádného otroka ani otrokyni jsem v životě na vlastní oči neviděl! Zato ty se svými otroky honosíš jako nějakou předností!“

„Honosím,“ připustil. „Ty ve svém okolí neznáš nikoho, kdo vlastní psa, kočku nebo aspoň papouška?“

„Ale to jsou zvířata!“ namítl jsem.

„Ale jsou to vaši otroci,“ opáčil. „Nebo chceš tvrdit, že jsou v zajetí dobrovolně?“

„Většinou jsou,“ ujistil jsem ho. „Tahle zvířata zdomácněla, říkáme jim »naši domácí mazlíčci«. Psi nás lidi považují za svou smečku, kočky považují naše domy za svůj revír a papoušci by bez lidí v těchto krajích nepřežili ani první zimu.“

„Nejlepší otroci jsou ti, kdo své otroctví milují,“ přisvědčil. „A nejlepšími příznivci otroctví nejsou otrokáři, ale privilegovaní otroci. To jsem si nevymyslel já, to jsou slova vás lidí.“

„A ty máš jako otroky lidi nebo taky nějaké »mazlíčky«?“ napadlo mě ulehčeně.

„Většinou zvířata,“ ujistil mě klidně. „Je s nimi jednodušší práce. Nevzpouzejí se, dají se snadno ochočit a někteří se mohou odvážit až k vám lidem, aniž by to bylo vám lidem nápadné.“

„Takže máš jen nějaká ochočená zvířata?“ oddychl jsem si. „Ale k čemu je potřebuješ? A to chodí za tebou až sem?“

„To se rozumí, že sem nechodí,“ ujistil mě spatra, jako bych plácl nějakou hloupost. „A k čemu je mám? Poskytují mi všechny své smysly. Vidím jejich očima, slyším jejich ušima, jako bych byl sám na jejich místě. Zvířata se naučí jen pár povelů, ale stačí mi to. I vy je přece cvičíte »Sedni«, »Lehni«, »Přines« a podobné příkazy. Já to pochopitelně umím na vyšší úrovni. Ne že bych učil psy zavazovat tkaničky u bot, ale přece jen je naučím větší škále povelů než vy. A provádějí je přesněji a pečlivěji.“

„Někteří lidé dokáží psy naučit neuvěřitelné věci,“ přihodil jsem svůj střípek. „Třeba chodit po zadních, nebo i po předních, kutálet se i dělat kotrmelce...“

„Největší problém lidí je, že to zvířatům nedokážete přímo vysvětlit,“ opáčil. „On se i ten pes ledačemu naučí, když pochopí, co po něm jeho pán chce. Zvláště když za správně provedený úkol dostane nějakou, pro něho vítanou odměnu. Ale vy lidé dokážete ochočit jen domácí zvířata a i to jen některá. Neslyšel jsem, že by někdo naučil vlaštovku dělat ve vzduchu loopingy. Holubi nosili psaní jen přivázané na nožkách, jinak by je nosit nedokázali. Já to dokáži lépe. A není

přece nutné, aby zvířata chodila za mnou až sem. Řídím je telepatí a stejnou cestou mi poskytují své oči, uši a ostatní smysly. Vždyť i vy využíváte třeba úžasný psí čich! Já je využívám ještě o stupeň dokonaleji.“

„No jo, ale to je něco jiného,“ otrnulo mi. „Využívat zvířata není nic špatného.“

„Jsou to otroci?“ ušklíbl se opět hlásek. „Jsou. Já si užívám prostřednictvím svých otroků toulek po světě a nepotřebuji se ani zahazovat s vámi lidmi.“

„Já už jsem se lekl, že máš lidské otroky!“

„Měl jsem,“ připustil. „Ale skoro tisíc let jsem si vystačil se zvířaty, bylo to jednodušší a stačilo mi to.“

„Měl jsi tedy i lidské otroky?“ zarazil jsem se opět.

„Jistě,“ přitakal. „Byli výhodnější než zvířata. Psovi můžeš přikázat, aby ti něco přinesl, jen pokud to může přinést v hubě. Člověk dokáže odemknout a otevřít dveře a přinést předmět i ze zamčené truhly.“

„Takže jsi přece jenom otrokář!“ zamračil jsem se.

„Jsem,“ souhlasil klidně. „Ale už skoro tisíc let jsem žádné lidské otroky neměl, dlouho jsem si vystačil se zvířaty. Teď budeš mým dalším otrokem ty.“

„Cože, já?“ ztuhl jsem.

„Rozumíš mi velice dobře,“ ujistil mě.

Otrokem

Přiznám se, zůstal jsem z toho chvíli paf. Co si to ten oživlý diamant myslí? Ale brzy jsem se vzpamatoval.

„A co kdyby ses mě nejprve zeptal, jestli nebudu proti?“ řekl jsem stejně jízlivým tónem, jakým mě dosud častoval on.

„Už jsi slyšel, že by se někdo otroků ptal na jejich mínění?“ opáčil ještě drzeji ten hlásek. „Ať chceš nebo ne, jsi zkrátka můj další lidský otrok. Pro začátek mi postačí, že vidím tvýma očima a slyším tvýma ušima. Důkladnější drezúra přijde později.“

„Jenže otroci se obvykle bouří a snaží se osvobodit!“ řekl jsem. „Takže se nediv, když tě nebudu poslouchat!“

„Drezúra přijde později,“ odvětil hlásek spokojeně, i když ještě jedovatěji. „Tvoje oči a uši mi zatím postačí. Ale potěším tě, i ty na tom něco získáš. Přinejmenším zapomeň na všechny vaše nemoci. A taky tě čeká delší život než je na tomto světě obvyklé. Být otrokem má i své výhody!“

„Možná, ale každý člověk si cení svobody,“ odvětil jsem.

„Člověk možná,“ připustil. „Ale pro otroky to není. Budeš ještě rád, že mi můžeš sloužit! Netěš se, že bys mi nějak vyklouzl. Jistě sis všiml mé úpravy a ujišťuji tě, není to jen telepatie. Máš v sobě celou armádu nanobotů. I kdybys skočil do propasti, nebo z věže, i kdyby ses obalil trhavinou a odpálil se, nebude ti to nic platné. I kdybys byl na kousky, nanoboti tě opět sdrátují. A taky se neutopíš, dokonce ani v kyselině ne. Jen ti nezaručím, že tě to nebude bolet. Každý takový případ si protrpíš jako zvíře. Ostatně, ani zvířata to nikdy nezkouší dvakrát.“

„Netvore!“ ulevil jsem si.

„Chápu tě,“ odvětil klidně. „Některá zvířata vyvádějí ještě víc. Však ono tě to přejde! A klidně mi nadávej, mě to nevyvede z míry, i když mi budeš spílat nejhorsími urážkami. Jsem mírnější než vaše vrchnost. U mě máš úplnou svobodu

projevu, říkej si co chceš, za pouhá slovíčka netrestám. Zanádavej si, ale služ!“

„A co kdybych lidem prozradil tvoje sídlo?“

„Když se chceš znemožnit, prosím!“ opáčil. „Uvědom si, že to budu vědět v té chvíli, kdy to někomu řekneš. A pochopitelně, až sem někoho přivedeš, mě tu nenajdeš. Takových skrýší mám habaděj a tři přehrsle! A jestli doufáš, že mé sídlo nemá nohy, pak ti prozradím, že v případě potřeby docela obstojně lítám.“

„Ale já ti sloužit nebudu!“ skoro jsem vykřikl.

„I budeš, budeš,“ ujistil mě.

A v té chvíli... se rozplynul...

Předmět se znenadání neuvěřitelně proměnil... ♣↔♠

Teď teprve jsem zůstal stát s otevřenými ústy! Když jsem se pak trochu vzpamatoval, pokusil jsem se ten bláznivý předmět aspoň nahmatat, ale na tom kamenném sloupku opravdu nic nebylo, jen jsem si trochu umatlal ruce. Ta bestie mimozemská zmizela jako ve filmovém triku!

Vyšel jsem z jeskyňky v náladě pod psa. Upřímně řečeno, vracet se k prababičce jsem v tomto stavu nespěchal. Měl bych

si to trochu promyslet. Nakonec jsem se rozhodl prozkoumat tu dlouhou chodbu, určitě jsem se dostal sotva do poloviny.

Jenže jsem zjistil, že na konci je pořádný zával. Provalil se tam strop, samé velké balvany, jen bych si na nich zkrvavil nehty. Rozum mi velel, že se o to nemám ani pokoušet, tady je zkrátka konec chodby, dál neprojdou. Dál by to šlo jedině důlní technikou, prorubat se závalem, sehnat výdřevu na zabezpečení provaleného stropu... zkrátka tudy s holýma rukama neprojdou. A kromě toho se zdálo, že ten zával je už starého data, kameny byly pokryté krápníky, jak na ně kapala voda. Přitom té vody nebylo ani tolik, aby na podlaze tvořila louže. Stačila se odpařovat nebo vsakovat, ale podlaha vyla jen trochu vlhká, jak to u jeskyň bývá.

Tudy zkrátka cesta nevede!

Takže mi nezbylo než se s hanbou vrátit. Ta mimozemská bestie zmizela, ale nálady mi to nepřidalo. Jestli doopravdy kouká mýma očima a slyší mýma ušima, pak mě tedy zdegradovala na pouhou chodící sondu. No, kdyby to nebylo nic víc... Kdyby mi nic neřekl a prostě zmizel, mohl bych doufat, že to tím skončilo. Takhle vím, že budu nějakému vesmírnému monstru sloužit jako robot-sluga. Jenže slova »Důkladnější drezúra přijde později...« nedávala naději, že to tím setkáním skončilo.

Vlastně, uvědomil jsem si, i tohle je samo o sobě depresivní a těžko se s tím vyrovnám. Sakra, dá se s tímhle vědomím vůbec žít? Vždyť bych si teď ani nemohl najít holku! Nepřekousl bych pomyslení, že ji někdo hodnotí mýma očima a že mě s ní špehuje ve všech okamžicích... Fuj, to je ale hnus! Už nikdy nebudu jako dřív! Otroek! Bez okovů, zato prolezlý nanoboty. To byl zřejmě ten hnus, co na mě plivl! Divil jsem se, jak to rychle zaschlo, ale ono to nezaschlo, vsáklo se mi to pod kůži! Je to dokonalejší než okovy, které se dají rozbít, rozříznout a sejmout. Nanobotů se jen tak nezbavím. A »důkladnější drezúra přijde později...« mám se asi na co těšit! Je to něco jako se mluvilo o očipování lidí! Jenže to by bylo pořád ještě operovatelné, kdežto nanoboti?

Že já tam, blbec, lezl!

To máme, my lidé, z naší důvěry v mimozemské civilizace! Naši předkové věřili, že všechno neznámé pochází od ďábla a je dobré držet se od toho dál. Pradědeček před neznámými plamínky zbaběle utekl a dobře udělal! Já jsem tam navzdory prababiččině vážnému varování hrdinně vlezl a patří mi to!

Ačkoliv, jaképak hrdinství? To by bylo, kdybych sem přišel se znalostí věcí, kdybych si uvědomoval, co mi tu hrozí! Jenže já jsem se prababičce v duchu smál, když bájila o pradědečkových plamíncích a nečistých silách! Bodejť, v dnešním světě už nejsou žádné nečisté síly, všechno je prozkoumáno, všechno víme a když se děje něco nepřístojného, můžeme si za to většinou sami. Lidé si na sebe vymysleli spoustu »nečistých« prostředků, nervovými jedy počínaje a radioaktivními odpady konče. Jenže já jsem tam vlezl s pevnou jistotou, že tam nic takového být nemůže a tudíž je ten výlet do podzemí bezpečný. Houby bezpečný!

Ale s mimozemšťany jsem nepočítal. V běžném životě se to přece nestává! Takže to byla víc smůla než nějaké hrdinství.

No jo, ale co s tím? V každém případě jsem byl odhodlán tomu mimozemšťanovi nesloužit. Ale co zmožu, když se dívá na svět mýma očima? Přece si je kvůli němu nevypíchám! A kromě toho, co to říkal o nanobotech? Že mě »sdrátují«, i kdybych se obalil trhavinou a odpálil se na malé kousky? A že se neutopím ani v kyselině? Jenže to se nedá vyzkoušet! Co kdyby to nebyla pravda? Nejsem přece sebevrah!

Ale s tím... emzákem... nebo jak mu mám vlastně nadávat? Vždyť jsem ho ani koutkem oka nespátl! Ale jestli se vešel do toho nevelikého satelitu nebo do skleněného diamantu, byl by to opravdu mrňavý skrček!

Skrček, ale nebezpečnější než jedovatý had mamba! Kdo to mohl tušit, že tam je? A tomu mám sloužit jako chodící kamera? I kdyby to nebylo nic víc, už tohle je vrcholně ponižující!

Ale co, vrátím se mezi lidi. Prababičce řeknu, že tam dole nic nebylo. Přece ji nebudu znervózňovat!

Za těchto úvah jsem došel ke schodům. Nevedly až nahoru, končily v dalším závalu, ale shora pořád visel žebřík. Kdyby mi raději ruce upadly, když jsem ho spouštěl do té propadliny!

Nadával jsem si jako špaček, a tomu skrčkovi, to se ví, ještě víc. A pěkně nahlas! Jestli to slyší máma ušima, ať pěkně ví, co si o něm myslím! Za tohoto rozpoložení jsem se vyšvihl na žebřík.

Totíž, chtěl jsem to tak udělat, jenže jsem nepočítal s další zradou přesně podle přísloví, když upadnete, čert vám nepomůže, spíš si do vás kopne. Žebřík totiž nebyl dole opřený, ale visel za horní příčku, skrz kterou byla prostrčená lopata! Chybělo mu sotva deset centimetrů, nicméně nebyl opřený, ale jen zavěšený, takže se pod mou vahou zhoupł, až narazil do hromady spadlých cihel, o které se ostatně opíral, když jsem lezl dolů. Mé naskočení na žebřík mělo od předchozího opatrného slézání největší rozdíl právě v tom náhlém naskočení plnou vahou. Starý dřevěný žebřík tu razanci nevydržel. Stačilo, že praskla horní příčka, ta za kterou byl zavěšený na lopatě. Příčka se utrhla, žebřík i se mnou prudce dopadl na kamenné schody a druhý náraz nevydržela jeho spodní část. Přelomila se v místě uložení nejspodnější příčky, která pode mnou také praskla. Zkrátka jsem se pozadu zřítíl na schody.

Když upadnete, čert do vás ještě kopne. Bolestí jsem zařval jako tur, což mi pochopitelně nepomohlo. Chtěl jsem vyskočit, ale když jsem se pokusil postavit, další pekelná bolest mě složila zpátky. Sakra, to vypadá na něco zlomeného! Tak - a teď pomůže jen prababička, až ji napadne přivolat pomoc.

Ke všemu jsem zjistil, že mi z nohy teče krev. Svítilna pád naštěstí přežila, takže jsem si na nohu posvítil. Kromě zlomeniny na pravé noze jsem na levé objevil pořádnou ránu. Zlomený kus žebříku mi roztrhl kůži, až z hluboké rány tekla krev proudem. Tak to nemohu nechat, jinak mě tu najdou až studeného! Tu krev prostě musím zastavit! Když není čím, musím obětovat košili!

Posadil jsem se a rychle jsem se svlékl. Nejprve bundu, pak košili a utrhnout z ní pruh látky na obvaz. Sakra, kde mám kudlu?

Nůž byl v zadní kapse kalhot. Abych se k němu dostal, musel jsem se nadzvednout. Jenže jsem ho nemohl vytáhnout. Znáte to! Říká se tomu »zlomyslnost neživých věcí«. Když něco hodně rychle potřebujete, něco se vzpříčí. Té kudle se z mé kapsy nechtělo, musel jsem se nadzvednout ještě víc!

A najednou jsem stál na obou nohou a ta pravá, zlomená, mě ani trochu nebolela.

Konečně, už s kudlou v ruce, jsem se sklonil, abych s očima navrch hlavy a s otevřenou pusou zjistil, že mě vůbec nebolí ani rána na levé noze. A když jsem sáhl na ránu, nejenže mě tam nic nebolelo, ale rána byla pryč. Nohu jsem měl pořád od krve, jenže rána se sama neuvěřitelně rychle zacelila.

Nanoboti!

I kdybych se obalil trhavinou a odpálil se na malé kousky, sdrátují mě dohromady! Malá ukázka mimozemské technologie, klobouk dolů!

Jenže to znamená i to druhé.

Jsem otrok!

Žádná kaše se nejí horká

Musel jsem žebřík postavit trochu výš, na tu hromadu cihel pod spadlým stropem, navíc zlomený konec podepřít cihlami. Ani pak nesahal nad otvor v podlaze, ale už se po něm dalo s trochou štěstí a opatrnosti vylézt až nahoru. Lopatu, která tam pořád ještě ležela, odhodit stranou, a s košilí a bundou v ruce honem pryč, co nejdál z toho »prokletého sklepení«!

Košili i bundu jsem na sebe navlékl až nahoře za tajemnými starodávnými dveřmi. Musím je zavřít, zamknout, ale pro příště lépe zajistit, aby se sem nikdo nedostal, umiňoval jsem si. Kdoví, jestli se tam ten skrček zase neobjeví! Hromada lidských kostí i rakve s mumii byly v té chvíli tak lidsky přítulné, jak bych do nich nikdy předtím neřekl.

Jenže mi v té chvíli napadlo něco, co mi způsobilo ledový hurikán po zádech. Ježkovy voči, nejsou nakonec ti mrtví - moji předchůdci? Ti, které Skrček zlikvidoval, když ho neposlechli?

Mrazení v zádech mě naštěstí zbavil úsudek. Ti mrtví jsou přece v rakvích. Oběti Skrčka by neležely tak klidně. Budou to spíš rádně pohřbené mrtvolky. To dole je prostě jejich krypta.

Ale co dál?

Logické by bylo nejdřív zapadnout pod sprchu, umýt se od krve a dělat, že se nic nestalo. Jenže na to musím dát také vyprat kalhoty, vypadají jako po havárii. Vlastně jsou po havárii, jenže těžko bych prababičce vysvětloval kalhoty od krve, když nemám na nohou ani škrábanec!

A navíc, znáte to! Zrovna když jsem se pokoušel proplížit ke koupelně, otevřely se dveře pokoje a v nich prababička. Mohl jsem to tušit, vždyť na mě napjatě čekala! Sama se dolů do sklepa neodvážila, jak by mohla nemít starost o svého pravnuka? Vždyť mě považovala za svého chráněnce a ne že mě tu měla, abych jí pomáhal! A co čert nechtěl, napadlo jí rozsvítit, takže si na světle nemohla nevšimnout, že mám kalhoty zakrvavené až ke kolenům.

„Pro Boha živého!“ vyjekla. „Co se ti to stalo?“

„Zlomil se pode mnou žebřík,“ rozhodl jsem se přiznat, co se stejně nedalo zapřít. „Byl už starý a neudržel mě. Trochu mě to škráblo, ale už je všechno v pořádku. Jen ty kalhoty musím dát do pračky, takhle se v nich nedá chodit.“

„Tomu říkáš »trochu škráblo«?“ zpochybnila při pohledu na kalhoty mé zlehčování. „Nohavici máš roztrženou a krve je na ní jako z vola! Musíš si to pořádně ošetřit, zavázat a nejlépe udělat, když s tím půjdeš rovnou k doktorovi! Počkej, donesu obvaz a líh na vyčištění rány, mám je v kuchyňském stole!“

Zamířila do kuchyně a já jsem konečně zaplul do novoučké koupelny. Shodil jsem všechno, stoupl si do vany a pustil sprchu. Přitom jsem si prohmatával obě nohy. Kdybych si ale nepamatoval, že jsem měl zlomenou pravou a roztrženou levou, už bych to teď nerozpoznal. Obě nohy jsem měl v pořádku, nic mě nebolelo a na kůži ani jizvička. To by bylo nepochybné plus, nebýt... toho druhého...

Zavřel jsem právě vodu a utíral se ručníkem, když na dveře zabušila prababička.

„Mám tady ty obvazy!“ hlásila skrz dveře.

„Tak je uklid', nebudou potřeba!“ navrhl jsem jí.

„Ale co ta krev?“ starala se.

„Ta se vyper,“ ujistil jsem ji. „Pojd' se podívat!“

To už jsem si obul pantofle, jen tak na holé nohy, vzal jsem si aspoň čistou košili a otevřel jsem dveře na chodbu, kde stála prababička s »plnou polní« zdravotnického materiálu, i když byl očividně s proslou dobu upotřebený. Zejména nápisy na balíčcích s obvazy mě fascinovaly. »Wehrmacht« a »Kriegsmarine«, kdoví, kde k nim přišla, ten materiál byl mnohem starší než já. Na skoro prázdné skleničce s jodovou tinkturou se skvělo sotva znatelné razítko »Luftwaffe«. Tinktura byla určitě dlouhým vysýcháním zahuštěná do pastovité konzistence! Je vidět, že to prababička za celý život nepotřebovala.

„Bábi, tohle vyhod'!“ řekl jsem při pohledu na tyto lékařské starožitnosti. „Kdyby to viděl některý doktor, padne

do mdlob!“

„Náhodou je to velice kvalitní!“ urazila se prababička. „Na armádě Nemčouři nikdy nešetřili!“

„Jak ses k tomu ale dostala?“ zajímal jsem se.

„Jako mladou holku mě nasadili do německého lazaretu,“ vysvětlovala mi hned ochotně.

„Ty jsi pracovala pro Němce?“ podivil jsem se.

„Vždyť ti říkám, že mě tam nasadili,“ opáčila mrzutě, jako kdyby jí vadilo, že to nechápu. „Němčouři se nás na nic neptali, prostě nás tam nahnali a bylo to! A když pak válka skončila a oni utíkali, nechali nám tady celý lazaret. Tam toho bylo! U našich doktorů jsme toho za celý Protektorát tolik neviděli! Pak přijeli Američané, všechno vyvezli do rokle, polili benzínem a zapálili. Nechápala jsem to a byla jsem ráda, že jsem odnesla aspoň plný batoh. Pak se mi to občas hodilo, po válce byla ještě dlouho bída, tohle jsou už jen zbytečky... Ani nemám zlé svědomí, že jsem si to vzala. Stejně pak Američané všechno zničili.“

Chápal jsem ji. Ani jedni, ani druzí se jí na nic neptali.

„Takže jsi tam ošetřovala Němce?“ vyzvídal jsem dál.

„Tak trochu,“ vzdychla si. „Přidělili mě na oddělení lazarů bez naděje. To byli ti, kdo se jako vojáci do války vrátit nemohli, byli zkrátka odepsaní. Někteří tam byli bez rukou, jiní bez nohou, s vypálenýma očima... no, starali jsme se o ně, ty už člověk mohl jen litovat, i když jsme věděli, že předtím v Rusku stříleli ženské s dětmi... a někteří se tím ještě chlubili!“

„A přece jsi je ošetřovala?“

„Jak se to vezme,“ pokrčila rameny. „Všichni na tom byli hrozně zle... několika jsem pomohla odejít z tohoto světa...“

„Snad jsi je nezabýjela?“ zděsil jsem se.

„Já?“ pohoršila se prababička. „Nikdy! Nejsem vražednice! Nanejvýš jsem jim v tom trochu pomohla. Podívejte se... chtěli po mně proti bolesti morfium. Německý doktor už neměl na tyhle »odepsané« čas, tak nás naučil, jak jim

píchnout injekci nebo namíchat nápoj. Jistěže nás poučil, v jakém množství morfiu pomáhá a v jakém zabíjí. Já jsem některým namíchala koňskou dávku a varovala jsem je, aby si při bolestech vždycky jen trochu cucli, jinak už je nikdo neprobudí... a když potom naráz vyzunkli celou sklenici, udělali to bezpochyby schválně. Nikdy jsem jim to nenutila, vždycky jsem je včas upozornila, že plná sklenice je jednosměrný lístek na onen svět. Někteří si opravdu pokaždé jen trochu cucli, ale jiní to pochopili jako návod a když se nikdo nedíval, spláchli naráz všechnu bolest tohoto světa... Ani němečtí doktoři tomu neříkali »vražda«, to by následovala popravní četa... Když jsem pak o tom přemýšlela, i oni byli rádi, že to nemusí dělat sami a že se jim uvolní lůžka pro potřebnější.“

„Jenže dnes se tomu říká »napomáhání k sebevraždě« a je to trestné,“ upozornil jsem ji.

„Tehdy to trestné nebylo?“ odrazila mě. „Vážně si myslíš, že to němečtí doktoři nepoznali? Víš, jak rychlý by byl soud, kdyby ošetřovatelku z rasy podlidí obžalovali z vraždy árijského německého vojáka? To by byl hned po ránu soud a před obědem by stihli i popravu! Jak ti ale říkám, i Němci to tenkrát považovali za projev milosrdenství! Vždyť nás i německý doktor poučoval, kolik toho morfia je zaručeně smrtelných! Taky jako kdyby nám dával návod! Kdyby řekl: přes tohle množství nesmíte, to už by mohlo škodit, to by byla jiná. A to se ví, nechali nás ošetřovat jen ty »odepsané«. K vojákům, kteří ještě měli naději, že se vrátí na frontu, nás nepustili! Ty ošetřovaly jen kované Němky, které se s námi Češkami nikdy nebavily.“

Jenže mezitím jsem prababičce ukázal obě nohy, že na nich nemám ani škrábnutí, takže obvazy »Wehrmacht« ani tinkturu »Luftwaffe« nepotřebuji.

„Ale kalhoty máš opravdu od krve!“ divila se prababička. „Kde se na nich vzala?“

A bylo mi jasné, že z toho jen tak nevyklouznu. Prababička je sice stará, ale není blbá a myslí jí to velice dobře. Přesto se mi nechtělo přiznat barvu úplně. Naštěstí mě napadlo, jak z toho ven.

„Jak jsem ti už řekl, zlomil se pode mnou žebřík,“ rozvíjel jsem jen to, co už věděla. „Trochu mě to škráblo, ale pak se tam objevily takové plamínky a noha mi zase srostla.“

„Plamínky, co o nich mluvil Arnošt!“ zbledla prababička. „Vždyť jsem tě před nimi varovala!“

„No, měla jsi pravdu,“ souhlasil jsem. „Ale spravily mi tam nohu, sama vidíš! Jak jsi říkala, krve jako z vola, ale na noze ani škrábnutí! Ale upřímně řečeno, nemám už chuť si to zopakovat. Nejradši bych dal ty dveře na konci sklepa zazdít.“

„To říkal Arnošt taky,“ prozradila mi prababička. „Jenže ty cihly se pokaždé do rána samy vyvalily. Zkoušel to třikrát, potom řekl, že je to marné. Ti mrtví si to nejspíš nepřáli.“

„Tak dám na ty dveře aspoň pořádnou petlici se zámkem,“ řekl jsem. „Ty dveře se dají odemknout i kusem drátu!“

„To bys asi měl,“ přikývla prababička. „Arnošt sice říkal, že na staré dveře nebude nikdo zvědavý, ale znáš to, náhoda je blbec a někoho by to zajímat mohlo. A jestli se ti tam už taky nechce, což je jen dobře, budeme na to tajemství aspoň dva.“

Tím to snad v očích prababičky smírně skončilo.

Pro mě ale ne.

Tak prababička také sloužila Němcům! Na nic se jí neptali a totálně ji nasadili. Němci byli také otrokáři, zavlékli mnoho lidí do Německa, odtud se nevrátili. Není to na Zemi příliš ojedinělé! Konec konců, v nejrozvinutější zemi světa zrušili otroctví až po válce Severu proti Jihu, ve které ani nešlo o zrušení otroctví, jako o trhy. A že přitom otroctví zrušili? Vždyť to byla světová ostuda! Co na tom, že některé země to zrušily ještě později a muslimové mají trhy s otroky dodnes? Vždyť ani křesťanská Bible otroctví nezakazuje, naopak! Sám svatý Pavel otroky nabádal, aby sloužili svým pánům věrně »jako kdyby sloužili Kristu«! Pokrytec!

Svatý Pavel byl ovšem bývalý římský velmož Šavel, který se obrátil na víru Kristovu, aspoň to sám tvrdil. Jako velmož měl jistě otroky a novou víru si jen přizpůsobil pro svoje potřeby. Než aby otroky coby bratry v Kristu propustil na

svobodu, vymýšlel pro ně další chomouty a okovy. Otrok má být poslušný a věrný svému pánu... a to se rozumí, taková víra přitahovala i ty, kteří se k otrokům chovali jako k dobytku. Křesťanství mělo být lidštvější než jiné světové víry, ale po přeměně Šavla v Pavla se dalo na stranu otrokářů, až se stalo státním náboženstvím a vládci je šířili, jak jinak, ohněm a mečem!

Dobře se o tom rozjímá, pokud člověk v sobě nemá armádu nanobotů a neslouží jako otrocká živá kamera nějakému skrčkovi.

Ale co s tím? Dá se s tím něco dělat? Těžko! Nanoboti jsou vysoce nad možnostmi lidské civilizace. My to prostě neumíme, tak jako kdysi domorodci neměli obranu proti střelným zbraním dobyvatelů. Mohli se proti nim postavit luky a šípy, jenže byli ve značné nevýhodě a jak se dalo očekávat, války všude prohrávali. A dobyvatelé, ti »křesťané«, jim kázali o křesťanské lásce k nim, otrokářům. Taková »křesťanská láska« je vrcholem pokrytectví, což ovšem dobyvatelům nevadilo, hlavně že jim otroci sloužili.

Jak se říká, svět se vyvíjí po spirále, pokud to je spirála a ne bludný kruh. Když lidé původní otroctví zrušili, hned vymysleli jiný druh. Dnešní lidé jsou ve velké většině otroky peněz. Je to otroctví nebo ne? Zdánlivě ne, každý má možnost volby. Může se přece peněz úplně vzdát a svobodně zemřít hladu nebo zmrznout jako bezdomovec. Ale to i ve starém Římě mohl otrok svobodně vylézt na skálu a svobodně se vrhnout na útesy! Potíž je v tom, že taková svoboda není žádnou svobodou.

Skrček má ovšem na otroctví jiný pohled. Nanoboti dávají otrokům jisté benefity. Pozemské lékařství tak rychle spraví ránu a zlomeninu neumí, nanoboti mohou být i výhodou. Jenže s tím ruku v ruce jde ono zotročení. Dalo by se říci »něco za něco«, ale to by v tom musel být prvek svobodného rozhodnutí. Nanoboti nedávají ani možnost svobodně se vrhnout ze skály na útesy. Je to zkrátka otroctví na vyšší úrovni.

A ostuda vesmírné civilizace.

V noci mě probudila děsivá noční můra. Zřejmě jsem moc dlouho přemýšlel o Skrčkově a výsledkem byly hrozné sny, kdy mě honili kostlivci z prokletého sklepa a plivali na mě nanoboty, abych se stal jedním z nich. Což jsem pochopitelně nechtěl, ale jestli jste někdy měli honící noční můry, pak jistě víte, že se před nimi nedá uniknout. Vždycky když si oddychnete a myslíte, že už jste jim unikli a jste »za vodou«, pronásledovatelé se opět někde vynoří a honička pokračuje.

Až jsem se probudil tím, že mi někdo položil ruku na čelo, to je prý dost spolehlivý prostředek probuzení. Otevřel jsem oči. V mém pokojíku bylo rozsvícené světlo a na pelesti mé postele seděla prababička v noční košili s rukou na mém čele.

„Radši se vzbud'!“ budila mě.

„Co je? Co se děje?“ vyhrkl jsem rozespale.

„Máš nějaké divoké sny,“ sdělila mi, jako kdybych to sám nevěděl nejlépe. „Jako můj nebožtík Arnošt, když ve sklepe našel ta světýlka. Taky se pak v noci třásl jako osika a křičel ze spaní. Ale co jsi to křičel o nějakých nánách v botách?“

„To byli nanoboti,“ řekl jsem přiškrceným hlasem. „To jsou takové potvory mrňavé z některých fantastických filmů. Podobají se bacilům, jenže jsou inteligentnější a dokáží na člověka útočit cíleně. Právě se mi zdálo, že mě honí.“

„A nehonili tě taky ti mrtví z prokletého sklepa?“

„Ti taky,“ přiznal jsem. „Ani nevím, co všechno jsem v tom snu vykřikoval!“

„Myslela jsem si, že sis z těch mrtvých prve nic nedělal,“ pokračovala. „Netušila jsem, že i ty věříš na oživlé mrtvoly!“

„Když jsem vzhůru, tak na ně nevěřím,“ přikývl jsem. „Ale jak asi víš, ve snu je možné všechno. Ve snu tě klidně může sežrat i úplně neškodné štokrdle.“

„Z toho se vzpamatuješ,“ tvrdila prababička. „Arnoštovi to trvalo pár neděl. Radila jsem mu, aby o těch plamínkách pověděl panu páterovi při zpovědi, že se mu uleví, ale Arnošt nechtěl.“

„Taky si myslím, že zpověď tohle nevyřeší,“ řekl jsem.

„Nebyla bych si tím tak jistá,“ řekla prababička. „Mnoha lidem, co jsem v životě potkala, to pomohlo.“

„Ale nikomu z nich plamínky nespravily nohu!“ řekl jsem.

„Nespravily,“ souhlasila. „Ale nezdá se mi, že ti pomohly z dobrého srdce. Podle mě nebyly andělského původu. A pomoc od té druhé strany? Není oč stát.“

„Máš asi pravdu,“ vzdychl jsem si. „Ale co bych měl podle tebe dělat? Nic jsem jim za to neslibil, nežádal jsem je o pomoc, proč mě tedy honí?“

„Zapomeň na ně,“ radila mi. „Žádná kaše se nejí tak horká, jak se uvaří. Musel to být v tom sklepě hrozný zážitek! Arnošt půl roku po tom setkání s plamínky za nic nestál. Ale pak se uklidnil. Tohle bude stejný případ. Tam ve sklepě je nějaké prokletí, ale na poctivé lidi by nemělo mít nárok.“

„Kéž by!“ řekl jsem procítěně.

„Uvidíš!“ řekla.

Nemoc

Od smrti Gertrudy si prababička vystačila sama. Ze svého nevelkého důchodu si kupovala pořád to samé, život si rozdělila do jednotlivých rituálů a ani si neuvědomovala, jak i jí přibývají léta. Občas ji navštěvoval její syn strýc Arnošt. Naučil ji používat v obchodě platební kartu a také si jako první všiml, že už jí ruce neslouží a že by potřebovala pomoc. Tak jsem se k ní dostal, jako nejvhodnější pomocník.

Mým příchodem se ale prababičce život změnil nejvíc za posledních dvacet až třicet let. Jednak jsem za ni převzal starosti o nákupy a vaření. Ne že bych byl tak zdatný kuchař, ale zařídil jsem jí donášku jídel z blízké »lidové« restaurace. Neznamenal to, že bábrdle přestala vycházet z domu. Když nemusela vycházet na nákup, začala chodit ven jen tak. Dopoledne obešla nedaleký parčík, popovídala si tam s jinými důchodkyněmi, večer si jako předtím četla v německých knihách. Řekl bych, že toho Schillera a Goetha znala nazpaměť, ale to jí nevadilo. V těch knihách může člověk vždycky objevit něco, čeho si při prvním čtení nevšimne.

Největším zásahem do jejího života byla ale přestavba bytu. Prababička si celý život chodila pro vodu se štoudví na chodbu, teď jí tekla studená i teplá voda přímo v kuchyni. Doteď se myla jen v plechovém latoru, teď objevila, že vana může být mnohem příjemnější. Ocenila i pevná madla, která jsem jí nechal přidělat nad vanu, aby se měla čeho chytit a nemusela mě volat na pomoc. Dalo se říci, že ve své devadesátce našla v koupání zalíbení. Aby ne, když celý život měla jen studenou vodu ze štoudve! Byl jsem rád, že se jí to líbí a že i v tom je soběstačná. Koupala se teď ráda a často a občas se zmínila, že tohle potěšení měla objevit dřív.

Jenže pak se projevil její nedostatek zkušeností. Vždyť to celý život neznala! Neuvědomila si, že každá mince může mít dvě strany. A u koupání bylo druhou stranou nebezpečí podchlazení. Zkrátka neodhadla, jak rychle ve vaně voda chladne. Nemohla se toho nabažit, ale nenapadlo jí připustit si

občas horkou, takže vylézala z vany prochládlá. A toho jsem si ani nemohl všimnout, ani mě to nenapadlo.

Až mě jednoho večera vytrhl její hlas. Volala z koupelny, že se nemůže dostat z vany. Naštěstí se v koupelně ani nezamykala, stačil mi pohled na vypínač a věděl jsem, že tam je, takže jsem nemusel dveře páčit a hned jsem byl u ní. Ležela ve vodě a sotva se mohla hýbat. Stačilo mi sáhnout do vody. Byla studená, takže šlo o klasické podchlazení.

Napadlo mě sice okamžitě otevřít kohoutek s teplou vodou, aby se voda rozehřála, ale ani pak se prababička nedokázala sama zvednout. Ležela v té vodě příliš dlouho. Musel jsem jí pomoci za ruku posadit se, vypustit vodu a pak jí podepřít, aby se jakž takž postavila. Když se konečně ve vaně postavila, nechal jsem ji otočit ke stěně a kropil jsem jí pro zahřátí horkou sprchou. Pak jsem ji utřel teplou osuškou, kterou si předtím sama dala na těleso topení, a pomohl jí do noční košile.

„Udělám ti ještě na noc horký čaj s citrónem,“ nabídl jsem jí. „Musíš se teď hlavně zahřát. Šup do postele a já jdu vařit čaj.“

Ale musel jsem ji podpírat, nedošla by sama ani do ložnice. Naštěstí byla jako věchýtek. Až teď se roztrásla zimou, musel jsem jí rozestlat a uložit ji. Teprve když byla pod duchnou, utíkal jsem vařit čaj. Přinesl jsem ho velký puclák, vymačkal do něho půlku citrónu a pomohl jí posadit se. Vypila čaj, i když se jí třásly ruce. Mezitím jsem jí tak trochu vynadal, že v té vodě ležela příliš dlouho a ani ji nenapadlo přidat si teplou.

„Mohla ses tam parádně nachladit!“ vyčetl jsem jí.

„To už se asi stalo,“ řekla tiše provinilým tónem. „Nějak mi to včas nezapálilo.“

„Takže vypít čaj, pro jistotu aspirin a dneska nebude žádné čtení, budeš pěkně ležet v teple!“

Teď teprve jsem se mohl projevit jako ošetřovatel. Ale když jsem se na ni přišel za chvíli podívat, byla celá žhavá horečkou a nevěděl jsem si s ní rady. Až mě napadlo zavolat

do nejbližší polikliniky na pohotovost a zeptat se na radu odborníků.

„To by mohlo být vážnější, než si myslíte,“ mínila doktorka na telefonu. „Víte co? Nebudeme riskovat, pošlu vám tam rovnou sanitku. Zopakujte mi ještě jednou adresu!“

Takže jsem šel ještě obhlédnout prababičku a sdělil jsem jí, že asi pojedou do nemocnice, protože doktorka říkala, že to není žádná banalita. Prababička chvíli namítala, že už přece vypila čaj i s tím citrónem, ale namítala spíš aby se neřeklo. Běžel jsem tedy vartovat před dům, aby sanitka nebloudila.

Za chvíli sanitka přífrčela, vyskočila z ní poměrně mladá doktorka a spolu se dvěma chlapy se nechala zavést do ložnice. Tam mě vyslechla co a jak, zřízenci potom naložili prababičku na pojízdná nosítka a rovnou do sanitky.

„Přivezte za ní do nemocnice její věci,“ řekla mi doktorka. „Teď se tím nebudeme zdržovat. Máte telefon?“

Zapsala si mé číslo, nasedli a odjeli.

Zůstal jsem v prababiččině bytě sám.

Panečku, to to vzalo obrat! Najednou jsem nevěděl co dělat. Ani internet mě nelákal. To jsem tedy patřičně pohnojil, ale kdo mohl vědět, že se bábrdle nachladí? Vždyť je to rozumná ženská, myslí jí to líp než jiným v šedesáti a když vezmu celou populaci podle Gaussovy křivky, tak je rozumnější než dvě třetiny lidstva. A najednou tohle! Je to jako s žábou, pozvolné změny teploty si nevšimne a když budete vodu ohřívat zvolna, můžete žábu klidně uvařit. Anebo naopak nechat zamrznout. Jenže žába zmrznutí na kámen přežije, kdežto člověk ne.

No nic, musím na prababičku něco vybrat, aby z nemocnice nejela domů v noční košili. Jenže to je malér. Za **A)** nevím kde co má, za **B)** v módě se nevyznám ani dneska, natož v módě platné před půl stoletím. Něco jistě přinesu a snad mi za to nevynadá.

Napadlo mě zavolat tetě Žofii, aby mi s tím poradila. Na tetu jsem neměl telefonní číslo, ale na strýce Arnošta ano a on už mi tetu Žofku zavolá.

Jenže stačilo vytáhnout mobil a přešla mě chuť volat. Je už přece noc! Mám je snad budít? Necháme to na ráno, ráno bývá moudřejší večera.

Starost o prababičku mi nedala myslet na vlastní problémy, takže jsem tentokrát spal jako zabitý. I když ti obvykle spí hodně tvrdě a dlouho...

Ale to je zase o něčem jiném...

Ráno jsem se pustil do shánění věcí, které mám prababičce přivést. Ukázalo se, že to nebude jen oblečení. Například jsem jí musel dovést zuby, měla je schované v koupelně. Ale přece jen se mi podařilo zkompletovat její jistě už dlouho nepoužitou kabelu, kterou jsem našel ve skříni. Ani jsem nepotřeboval volat tetičce Žofii. A bylo to asi lepší, zbytečně bych Arnošta s Žofií vystrašil, co se stalo. Je to jen banální nachlazení, opakoval jsem si, i když to ve vyšším věku nemusí být úplně banální, je prababička aspoň v rukou odborníků. Já už jsem si s ní nevěděl rady, mé technické vzdělání je v tomto směru tak nějak k ničemu.

Z nemocnice mi kupodivu nikdo nevolal, i když si doktorka od záchranky zapisovala mé číslo. Asi na to zapomněli. V první chvíli mě sice napadlo zavolat tam, ale hned jsem si uvědomil, že doktoři zásadně po telefonu zprávy o zdravotním stavu pacientů neposkytují. Nevadí, pojedu tam i tak, tím nic nezkažím. Ještě že je dneska sobota, nikdo se po mně shánět nebude.

Tentokrát se mi zdálo, že se hromadná doprava plahočí jako chromý velbloud na Sahaře. Znáte to! Půlhodinka v poklidu ubíhá jinou rychlostí než když spěcháte. A když se omylem posadíte na horkou plotnu, zdá se vám i vteřina příliš dlouhá. Ale nakonec jsem přece jen prošel branou nemocnice a zamířil k recepci optat se na prababičku.

Recepční se ale na mě podívala nějak divně.

„Vy jste její příbuzný?“ zeptala se mě.

„Jistě,“ přisvědčil jsem. „Nesu jí oblečení, sanitka ji od nás odvezla rovnou z postele, přece nepojede domů v noční košili!“

„Možná to někdo ocení,“ vzdychla si paní recepční. „Ještě okamžik počkejte, předám vám ošetřujícího lékaře.“

Ten se ale se mnou vůbec nechtěl bavit a jen řekl recepční, aby mě poslala za ním. Tak mi to aspoň přetlumočila a hned mi vysvětlila, kam mám jít.

Doktor mě kupodivu už vyhlížel a když jsem se objevil na chodbě s prababiččinou kabelou, pozval mě rovnou k sobě.

„Víte, mám tady pro vás od vaší příbuzné vzkaz,“ řekl mi na úvod hned po pozdravu.

„Nemůže mi to říct sama?“ zamračil jsem se.

„Nemůže,“ odvětil lékař. „Vaše příbuzná totiž před dvěma hodinami zemřela. Sháněla se po vás a když jsme jí řekli, že vás v noci těžko seženeme, napsala pro vás vzkaz. Jenže pak se příliš rychle zhoršovala, začala se dusit a k ránu zemřela, i když jsme udělali všechno, co bylo v našich silách včetně kyslíku a napojení na plicní ventilaci. To víte, v jejím věku je vražedný i obyčejný zápal plic.“

Podíval jsem se na něho asi s rozšířenýma očima. Proboha! Vždyť jí ještě včera vůbec nic nebylo!

„Tady máte ten vzkaz od ní,“ podal mi lékař útržek papíru. „Tu prosbu jí už nesplníte, ale vezměte si to, opravdu moc chtěla, abyste ten lístek dostal. A jestli pro ni nesete oblečení, můžete jí to tu nechat, předáme to Pohřební službě, aby měla co na sebe do rakve. Samozřejmě pokud si přejete, aby pohřeb zařizovala zdejší služba a nechcete to svěřit jinam...“

Mechanicky jsem převzal ten lísteček, na kterém bylo sice velice roztřeseným písmem, ale prababiččinou rukou napsáno její poslední přání:

Přines mi, prosím, ihned obálku z mého nočního stolku!
Tvoje bábrdle.

A najednou se mi to písmo rozmazalo před očima.

Lékař mě pozoroval s účastí, ale mlčel. Co by na to asi teď mohl říkat? Vždyť už řekl všechno, co musel. Zato já jsem brečel jako malý kluk a ani jsem se to nesnažil nějak zakrývat.

Tu prosbu jí už tedy nesplním...

Ani nevím, jak jsem se dostal z nemocnice domů. Bez tašky a bez prababičky, jen s lístečkem s jejím posledním přáním.

Tu obálku jí už nepřinesu...

Ale měl bych ji aspoň najít a podívat se, co to je, když to bábrdle považovala za tak důležité.

Tak jsem uvažoval, když jsem odemykal byt. Teď to musím zavolat přinejmenším strýci Arnoštovi, aby uvědomil ostatní. On přece vždycky svolával příbuzné, když o něco šlo.

Došel jsem do prababiččiny ložnice a mechanicky otevřel šuplík jejího nočního stolku, na němž ještě ležel tácek s puclákem od jejího posledního čaje.

Nečekal jsem ale, že ta obálka bude tak velká a naducaná. Měla formát A4 a nejméně dva centimetry tloušťky. A kupodivu na ní bylo moje jméno, jako kdyby byla určena pro mě. Dalo mi to aspoň právo otevřít ji a podívat se dovnitř.

Obálka obsahovala větší množství dokumentů a když jsem je v kuchyni vytáhl na stůl, byl navrchu obyčejný dopis a podle oslovení opět pro mě, i když mě neoslovil jménem.

Milý pravnoučku!

Je hezké, že ses přišel starat o starou bábu, ale ode mne není hezké nechat se obsluhovat. Známý herec Sovák jednou prohlásil, že umřít v osmdesáti letech už

není žádná tragédie, ale slušnost! Sám to také dodržel, odešel právě v osmdesáti. Zato já straším na tomto světě málem do stovky. Možná se stovky dožiju, možná ne, to je teď vedlejší. Užila jsem si života vrchovatě a až se jednoho dne probudím a bude nade mnou stát můj Ernest, budeme zase spolu. Nechci to zakřiknout, ale už se na to setkání těším.

Ale než za ním půjdu, musím zařídit všechno potřebné.

V tomto balíčku jsou doklady k našemu domu. Bude to teď tvůj dům a snažně tě prosím, neprodávej ho, je v něm celý náš život. Ulehčím ti to co nejvíc. Lejstra jsem seřadila časově tak jak jdou po sobě od projektu domu po poslední kupní smlouvu. Podepiš ji a dojdi s ní na katastrální úřad, aby dům přepsali na tebe. Oficiálně ti náš dům prodávám s břemenem, že mě v něm necháš dožít. Určitě bys to tak udělal i bez smlouvy, ta je tu kvůli ouřadům. Při koupi zaplatíš mnohem méně daní než kdybych ti ho odkázala. S tím také souvisí na dnešní poměry poměrně nízká cena. Stavba domu skutečně přišla jen na dvě stě tisíc,

jenomže rakouských zlatek a to byly tenkrát pěkné peníze! Bohužel, náš vypečený stát se honosí okrádáním vdov a sirotek dědickou daní, takhle to bude určitě levnější. Můj podpis na smlouvě je ověřený, aby ho nemohl nikdo zpochybnit. Smlouva se týká všeho v domě, co mi patřilo, takže odpadne i dědické řízení. Hlavně si nenech na dům dělat ouřední odhad! Musíš tvrdit, že je to barák postavený za Rakouska-Uherska, který má dneska jen cenu pozemku. Tomu snad uvěří každý.

Kdyby měl někdo z příbuzných námitky, jakože s tím moc nepočítám, ukaž jim tento dopis, aby věděli, že je to moje vůle. Byl jsi přece jediný, kdo se při poslední přestavbě na tomto domě něčím podílel. Pak už jistě nebude nikdo nic namítat.

**A koukej si najít nějaké děvče!
Vystudovaný jsi, nač ještě čekáš? Život bez dětí není život! Říká se, kdo se neožení, žije si jako král, ale umírá jako pes. Kdo se ožení, možná žije jako pes, ale umírá jako král. A kdo si najde správnou ženu, žije jako král až do**

**smrti. Mohu ti radit, užila jsem si života
vrchovatě.**

**Udělal jsem pro tebe všechno, co jsem
ještě mohla. Dál už to bude na tobě.
Doufám, že si necháš poradit.**

**Měj se královsky a vzpomeň si občas na
bábrdli!**

Přiznám se, to písmo se mi rozmazávalo před očima.
Prostě jsem brečel. Tohle jsem přece nechtěl!

Problémy

Prababička to myslela dobře a provedla to nejlépe jak to jen šlo. Až jsem se divil, jak rozumně to promyslela. Rozhodl jsem se návštěvu katastrálního úřadu neodkládat, ale nejprve jsem musel zařizovat pohřeb.

Do toho už jsem zapojil i širší rodinnou radu, vedenou jako obvykle strýcem Arnoštem a tetou Žofií. Těm jsem o prababičce volal nejdřív. Strejda Arnošt mi do telefonu řekl, že rodinná rada ani nepočítala s tím, že bych prababičce sloužil dlouho. Měla pár let do stovky a dál prostě neuvažovali.

Dohody ovšem platí a zbytek příbuzenstva se jako jeden muž vzdá dědictví v můj prospěch, neboť jsem obhájil čest rodu. O ten starý barák beztak nikdo nestojí, i když, na druhou stranu, lepší něco než nic. Mohu v něm přece bydlet, dokud si nenajdu něco lepšího a konec konců, pozemky jsou dneska v Praze drahé. Až to budu prodávat, nesmím se nechat napálit.

„Nic prodávat nebudu,“ odvětil jsem mu. „Prababičce jsem slíbil, že dům zachovám. Je stavěný bytelně, postačí pár drobných rekonstrukcí a bude lepší než dnešní panelové baráky.“

Škoda, že jsem přitom neviděl, jak se strejda Arnošt tváří. Uměl jsem si představit, jak vrtí hlavou nad mou naivitou. Jenže uchovat ten barák bylo prababiččino přání a ani můj odhad není marný. Drobné rekonstrukce už jsou v podstatě hotové, byty jsou poměrně velké, vzdušné, možná stačí vyměnit okna za dokonaleji těsnící plastová, ale řekl bych, že to nebude nutné, díky bytelným stěnám dům nepotřebuje ani moderní zateplování, jako tenoučké stěny paneláků... ba ne, strejdo, nejsem tak naivní, za jakého mě považuješ...

Strejda se mi aspoň zaručil, že pohřeb zařídí on. Jistě s tím nemám zkušenosti a navíc z poslední rodinné rady vyplynulo, že mi budou pomáhat. Náklady na pohřeb vezme z fondu, který pro prababičku zřídili, než mě vybrali jako jejího opatrovníka, čímž to všechno důstojně završí. Věděl, že jako

začínající inženýrek jistě »smrdím korunou« a mám hluboko do kapsy.

Nerozmlouval jsem mu to. Pravda, můj nástupní plat nebyl oslňující. Ale už mi přispěli na rekonstrukci bytu, takže položka za byt, jedna z nejdůležitějších v rozpočtu každé rodiny, nehrála teď vůbec žádnou roli.

Takže potřebuji zařídit jen změnu na katastrálním úřadě. To by mělo být snadné.

Představoval jsem si to, že to bude snadné. Bylo ale vidět, že nemám zkušenosti s byrokraty.

Mou žádost o převod nemovitosti přijal starší úředník, ale hned se okatě podívoval nad nízkou cenou. Chlácholil jsem ho, že ten dům je stará barabizna z doby Rakouska-Uherska, ale pořád mi tvrdil, že za uvedenou cenu bych v dané lokalitě nemohl koupit ani holý stavební pozemek.

„Za Rakouska ty pozemky možná cenu neměly,“ opakoval mi. „Jenže časy se mění, mladý pane! Dneska byste jen za parcelu dal přinejmenším půl milionu! Vy jste prostě starou paní podvedl, přiznejme si to!“

„Tak to jsem jako neslyšel!“ urazil jsem se. „Zopakujte to před svědky a budete čelit trestnímu oznámení pro pomluvu. Tu cenu navrhla moje prababička, ne já.“

„Tak sem přijďte spolu s ní!“ řekl také uražený úředník. „Já už jí vysvětlím, jak se věci mají!“

„Prababička sem osobně přijít nemůže!“ odpálil jsem ho. „Hnal byste sem devadesátiletou stařenku jen abyste jí vysvětlil něco, co už jsem jí už říkal? Víte, jaký problém byl s ověřováním podpisu? A to ještě mohla aspoň trochu chodit, dneska je to ještě horší! Jsem její pravnuk, takže to všechno zůstává v rodině. A vy jste tady od toho, abyste udělal převod nemovitosti. Důkazem je tahle ověřená smlouva a víc přece nepotřebujete.“

„Ověřený je jen podpis staré paní,“ namítal ouřada.

„Můj podpis nemusí být úředně ověřený, protože jsem tady osobně, nohy mi ještě slouží,“ připomněl jsem mu. „Zákonu je

tím učiněno zadost. Je tu podle vás ještě nějaká jiná překážka?“

Překážku ovšem neměl a nezbylo mu, než aby to s brbláním zařídil. Musel jsem ovšem zaplatit příslušný poplatek a také daň za převod nemovitosti, ale pak jsem si mohl oddychnout.

Bohužel předčasně...

Pohřeb prababičky zařizoval strejda Arnošt a řekl bych, že to zajistil důstojně. Říká se, že příbuzenstvo se nejčastěji schází při těch příležitostech, když už o tom jeden z účastníků neví. Má to snad být vtíp, ale někteří věřící to tak neberou, pro ně se ten v rakvi na nás shora dívá a je potěšen, když se poslední setkání příbuzenstva vydaří a když se o něm mluví jen v dobrém.

Nevím, jak může být někdo spokojený s vlastním pohřbem. Já věřím, že mrtvý o ničem neví, tudíž je nebožtíkům jejich pohřeb srdečně lhostejný. Teda, jestli může být nebožtík lhostejný, to je ostatně taky věc víry.

Příbuzenstvo se zkrátka sešlo, poplakalo si v krematoriu, kde jsou na to zvyklí, pak se většina odebrala do mého, ano, teď už do mého bytu. I pohřební hostinu zajišťoval strejda Arnošt, i když jsem se nabízel, že ji obstarám v restauraci, odkud jsem prababičky nosil obědy. Paní hospodská si snad zaslouží kšeft na rozloučenou. Od nynějška tam budu chodit sám a bez kastrůlků.

Bylo jasné, že tenhle dům je dnes nejen mým vlastnictvím, ale i mým osudem. V minulém zaměstnání jsem dal výpověď a už tam za mě mají jiného. Výpověď jsem dal i z podnájmu, nemám se kam vracet. Tady mám poměrně slušný byt a nové zaměstnání. Maličko hůř placené, nicméně pořád ještě slušné. Dalo by se říci, jedeme dál, svět se taky nezastavil.

Jen prababička tu už nebude...

Ouřední obálka téměř vždy věští nějakou nepříjemnost a já jsem v jediném týdnu dostal hned dvě.

První předvolání přišlo již v pondělí. Měl bych se dostavit do advokátní kanceláře ve věci projednání dědictví. Naštěstí tam bylo i telefonní číslo, takže jsem to hodlal vyřídit i bez návštěvy. Zkusil jsem hlasu v telefonu vysvětlit, že po prababičce vlastně nic nezůstalo, takže není co projednávat, ale ten hlas mě důrazně vyzval, abych se dostavil, nebo mě nechá předvést.

Další zbytečné ouřední zdržování, pomyslel jsem si nevrle, jenže ouřad je ouřad, musel jsem se tam vypravit osobně.

Tenhle advokát byl ovšem nepříjemný stejně jako ouředník na katastrálním úřadě. Zopakoval jsem mu, že po prababičce nic nezůstalo, takže není co dědit a tudíž nemá co řešit, ale nenechal se tím odbýt.

„Všechno máme podchycené!“ vyštěkl na mě, sotva jsem skončil. „Vaše příbuzná měla přece velký činžovní dům!“

„Měla,“ přikývl jsem. „Jenže ho před smrtí prodala, takže v době smrti neměla fakticky nic.“

„Když dům prodala, musí mít nějaké peníze!“ trval na svém advokát. „Dal jsem její bankovní konto zablokovat, aby nemohl jejími penězi nikdo disponovat. Kupodivu na něm měla necelých deset tisíc! Navíc tu je hlášení z katastrálního úřadu na podezření z daňového podvodu!“

„Zřejmě budu muset na někoho podat trestní oznámení pro křivé obvinění a pomluvu,“ vzdychl jsem si.

„Jaképak křivé obvinění?“ podíval se na mě advokát přísně.

„Udání z katastrálního úřadu na podezření z podvodu snad není křivé obvinění?“ opáčil jsem.

„Chcete snad tvrdit, že vám vaše příbuzná krátce před svou smrtí dobrovolně prodala svůj činžovní dům, přičemž peníze z prodeje »záhadně zmizely«? Vždyť se tu samo nabízí obvinění z krácení dědické daně!“ objasňoval mi advokát. „Vaše příbuzná neměla dědiců v přímé linii. Kdyby vám dům odkázala, zaplatil byste nemalou dědickou daň, zatímco při prodeji, nota bene za směšnou cenu, jste platil jen daň z převodu nemovitosti. To je přece klasické obcházení zákonů!“

Nemluvě o možnosti zfalšování té smlouvy až po její smrti! Podle mě musí tuto možnost prošetřit orgány činné v trestním řízení! A teprve pak se ukáže, zda to bylo křivé obvinění!“

Vytasil jsem se tedy se smlouvou na prodej domu, na které byl prababiččin ouředně ověřený podpis s datem před půl rokem. To fakticky vylučovalo dodatečné machinace. Můj podpis tam datum neměl, ale byl jsem připraven tvrdit, že jsem tu smlouvu podepisoval spolu s prababičkou. Úřední ověření snad musel mít jen podpis prodávajícího. Smlouva je platná, datum odpovídá dnu ověření prababiččina podpisu, tím je »zákonu učiněno zadost« a není co řešit.

„Takže chcete tvrdit, že dědictvím je její prázdné bankovní konto?“ vyštěkl na mě advokát. „Kde jsou tedy ty peníze?“

„Prababička je investovala do rekonstrukce a modernizace svého bytu,“ řekl jsem. „Dům mi sice prodala, ale s břemenem, že ji v tom bytě nechám dožít. A protože chtěla zbytek života prožít ve větším pohodlí, modernizovala si byt. Nechtěla pořád chodit pro vodu a na záchod na konec chodby. Ten barák byl postavený za Rakouska-Uherska, takže tu modernizaci potřeboval. Peníze získané prodejem tedy vhodně investovala. Nechápu, co je na tom divného, natož aby to bylo protizákonné?“

„Je to ale podivné, nemyslíte?“ prohlížel si lejstro ze všech stran. „Dovolíte mi pořídit si kopii toho dokumentu?“

„Pokud to potřebujete k vyřizování dědictví, prosím,“ řekl jsem klidně. „Ale pak chci, abyste na kopii jednoznačně napsal, že je to kopie a ne originál. Originál zůstane u mě.“

„Jistě,“ souhlasil bez vytáček.

Pak vložil smlouvu do kopírky a pořídil kopii všech stran. Tím to pro mě bylo uzavřené a mohl jsem odejít v dobré víře, že jednání o dědictví skončilo.

Pořád jsem neznal naše ouřady...

Další přípis mi došel v pátek. Hned mě napadlo, že pátek, navíc třináctého, signalizuje nějakou smůlu.

A bylo tomu tak.

Přípis pocházel z finančního úřadu a jednalo se o doměření daně z příjmu z nájemného. Nějaký ouřada spočítal, že není přece možné, aby prababička dostávala od nájemníků nájem ve výši tří stovek měsíčně za byt. Takový nájem byl obvyklý za socíku pro byty čtvrté kategorie, jenže dnes jsou obvyklé nájmy stokrát vyšší a rozdíl mezi nájmem obvyklým a přiznaným činí za ta léta podle úředních tabulek tři a půl milionu. Tento »skutečný nájem« však nebyl řádně zdaněný, takže je třeba doplatit dlužnou daň ve výši sedmi set šedesáti sedmi tisíc tři set korun českých. Ještě horší jsou úroky z dlužné částky, spočítané přesně podle zákonů ve výši jediného promile, ovšem denně. Bohužel, promile denně je lichva jako hrom, za rozhodnou dobu činí milion osm set dvacet šest tisíc, dvě stě sedmdesát pět korun českých, které mám uhradit do deseti kalendářních dnů. V současnosti činí jen úroky tisíc osm set dvacet šest korun - denně! Měsíčně to je čtyřiapadesát tisíc, takže můj plat nestačí ani na splácení úroků. V Čechách se tomu říká »dluhová past«. Financové ji na mě ušili se zpětnou platností.

Byrokrati se zřejmě zbláznili! To se přece nedá splatit!

Jenže to mají podložené výpočty podle platných zákonů České republiky a nejhorší na tom je, že mají právo i mocenské prostředky ten nesmysl vymáhat.

To je snad jen zlý sen!

Chrogpy

Seděl jsem nad úředním dopisem z finančního úřadu jako hromádka neštěstí. Tohle je přece podraz, to nemůže být pravda! Což je v právním státě normální, aby měli úředníci nad lidmi tak nekontrolovatelnou moc? A jak to mohli spočítat se zpětnou platností? Zákony přece nesmí být retroaktivní!

Zákony ne, ale doměření daně se zpětnou platností možné je. Dopis nepochybně pocházel ze všeobecně uznávané instituce, vybavené pravomocemi podle dnes platných zákonů. Byla v nich zřejmě nějaká díra, která úředníkům tohle všechno umožňovala, ale proč má ta chyba deptat zrovna mě?

A v tom nešťastném rozpoložení se mi ozval v hlavě hlásek, který jsem znal. A přešel mi při něm mráz po zádech.

„Prekérní situace, co?“ ozval se mi telepaticky - Skrček.

„To snad ani není pravda!“ pomyslel jsem si.

„Ale je, vidím to přece tvýma očima,“ popichoval mě dál. Současně mi tím, možná nechtěně, prozradil, že dokáže číst moje myšlenky. Zpropadený Skrček!

„To je tvoje dílo?“ utrl jsem se na něho prudce a pohrdavě. „To se máš čím chlubit!“

„Není to moje dílo!“ odmítl jakoukoliv odpovědnost. „To se přece děje ve vašem prašivém světě běžně! Byla jen otázka času, kdy na něco podobného narazíš!“

„Vážně jsi tomu nepomohl?“ udeřil jsem na něho otázkou, i když jen myšlenou.

„Vážně ne,“ odvětil Skrček. „Nebo si myslíš, že ztrácím čas na takové prkotiny?“

„No... mohl bys to dělat,“ řekl jsem. „Kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde!“

„Jo... a podle tebe mám na svědomí všechny ty statisíce exekucí, co právě v téhle prašivé zemičce probíhají? Přitom je to v celém světě totéž jako podle kopíráku! A tímhle

svinstvem bych se měl podle tebe zdržovat? To je pod moji úroveň!“

„Ale hodilo by se ti to, ne?“ nadhodil jsem.

„Hodí se mi to,“ souhlasil. „Ale mohl bych ti z té bryndy pomoci. Chceš?“

„Podej čertu prst, schramstne celou ruku!“ odvětil jsem.

„Budeš ještě rád, když výjimečně pomohu já tobě!“ řekl.

„Zajímalo by mě, jak to dokážeš!“ odvětil jsem. „Navíc si myslím, že bys to snadněji dokázal způsobit než zrušit!“

„Já to přece nemíním ani způsobovat, ani rušit,“ odvětil bez váhání. „Jen ti pomohu, abys to dokázal překonat sám, beze mne. Aspoň se ukáže, jestli jsi schopný nebo ne. Prostředky na to máš, jen je neumíš používat. A v tom ti pomohu.“

„Jaké prostředky myslíš?“ zeptal jsem se ho. Má zvědavost zkrátka zvítězila nad odporem.

„Máš přece v sobě mé hukozynty, myslím tím nanoboty, jak jim říkáte vy,“ odvětil s klidem Angličana. Tím mě ale okamžitě převedl do kruhové obrany. Ovlivňování pomocí nanobotů jsem pořád považoval za neodpustitelný podraz.

„Mysli si o tom co chceš, mě neurazíš!“ odrazil mě Skrček. „Když už to máš, můžeš toho využívat. A nejen pro mě, ale i pro sebe. V tom ti bránit nechci, ani nebudu.“

„S nanoboty zacházet neumím,“ namítl jsem. „To jsme na fakultě nebrali.“

„Nejvyšší čas, aby ses to naučil,“ odvětil spokojeně Skrček. „Bude se ti to v životě hodit. Važ si toho! Budeš jediný člověk na světě, který s nimi umí pracovat.“

„Mimo tebe,“ doplnil jsem ho jízlivě.

„Jediný člověk,“ opakoval důrazně. „Já nejsem člověk, ale Isfét, váš svět není mým domovským světem, chápeš?“

„Zřejmě chceš, abych ti přiháněl další otroky,“ hádal jsem. „To se ale pleteš! Nehnu pro tebe ani prstem!“

„Prstem hýbat nemusíš,“ uchechtl se. „Hukozynty se beztak ovládají myšlenkami, přesněji telepatii. Tu používat umíš, jinak by ses se mnou nemohl bavit. Ale »přihánění dalších otroků« ti neumožním. Rozhodně není v mém zájmu, abys je mohl ovládat. Budu-li je potřebovat, zotročím si je sám. Umožním ti jen něco. Vím, že se říká »Podej čertu prst a schramstne celou ruku«, ale tady jde o tvůj zájem vyklouznout z pasti, jakou ti připravili.“

„Vážně si myslíš, že to jde?“

„Je to lehčí než si myslíš!“ ujistil mě. „Musíš svou telepatii soustředit dovnitř místo navenek. Chce to jen trochu tréninku. Dalším krokem je naučit se klíčové příkazy, kterými hukozynty vyvoláš a řídíš. No a pak vědět, co se dá k čemu použít, ale to je už to nejmenší. Chceš to vědět?“

„Ani ne,“ odvětil jsem jen myšlenkou.

„Vím, nechceš!“ ušklíbl se hlásek Skrčka. „Jistěže nechceš, ale ty vaše ouřední bestie ti nedávají na výběr. Když to odmítneš, odhadni si to dál sám. Nemáš tolik peněz, abys jim mohl zaplatit, ostatně kdybys zaplatil, jen by ses přihlásil k finančnímu otroctví. Ujišťuji tě, finanční otrokáři ti nikdy nepomohou! Řekové říkali: »Uhneš-li Scylle, spolkně tě Charybda.« Nevyhneš se tomu, jen trochu minimalizuješ škody. Tak jako starý lišák Odysseus v té báji, když si vybral Scyllu, Přišel sice naráz o šest mužů, ale zbylí pluli dál. Charybda by je spolkla všechny.“

„Chceš říci, že jsi Scylla, kdežto finanční úřad je Charybda? Obě to přece byly obludy lidožravé!“

„Jistě, jsem pro tebe ta hnusná vesmírná obluda,“ souhlasil. „Cítíš ke mně odpor a nenávisť. To беру, tím mě neurazíš. Nejsou ale vaše ouřady ještě horší obludy? Nedělám z tebe bezdomovce, není to v mém zájmu. Vaši byrokrati ti sice dávají na výběr, buď se jim podřídíš jako jejich otrok, nebo můžeš zůstat svobodným bezdomovcem a v nejbližší zimě svobodně zmrznout pod mostem pro výstrahu jiným, kteří si pak raději zvolí otroctví. Jistě, jsem obluda, ale Scylla ti nevezme všechno, kdežto ta vaše finanční Charybda... přemýšlej přece trochu!“

To byl ovšem trochu silný tabák! Je snad svoboda člověka jen možnost svobodně zmrznout pro výstrahu ostatním otrokům? Opravdu není jiné cesty, jak z toho ven?

Skrček chvíli vyčkával, ale pak už nevydržel čekat.

„Hele, začneme!“ porušil telepatické mlčení jako první. „Dáme si pro začátek něco jednoduššího. Říkáme tomu nopigyni. Nemáte pro to odpovídající slovo, ale výsledkem je neviditelnost a tomu jistě rozumíš. Ve vašem společenství se ti bude jistě hodit. Je jednodušší, neboť ji neřídíš. Jen se zaměříš dovnitř, vyvoláš ji a po použití ji zrušíš. Současně se naučíš ukončovat působení hukozynů. To je také důležité, jinak bys zůstal neviditelný až do smrti a to by se ti určitě nelíbilo. Zrcadlo máš v koupelně, postav se před ně a začneme.“

„Jak víš, kde...“ namíchl jsem se, ale skočil mi do řeči...

„Koukám se tvýma očima už dost dlouho, abych se vyznal všude, kde jsi chodil,“ ujistil mě. „To přece víš. Můžeš proti tomu protestovat, ale nepomůžeš si. Tak nezdržuj a pohni kostrou, ať můžeme začít!“

Před zrcadlem mě pak chvíli učil vyvolávat a ukončovat činnost nanobotů kmene »nopigyni«. Mohl bych tomu říkat česky »neviditelnost«, jenže mimozemským slovem »nopigyni« se to vyvolávalo i ukončovalo, takže jsem uznal, že bude lepší používat mimozemské názvy Isfétů.

Neviditelností »nopigyni« to ovšem neskončilo. Další kmen nanobotů »hukozyn« byl »tigumtezy«. Skrček mi to přeložil do češtiny jako »tichá smrt« a varoval mě, že to smím používat jen v sebeobraně, byla to totiž poměrně zákeřná zbraň. Neviditelná, nehlučná a spolehlivá. Pomalejší než střelné zbraně, ale rychlost vystřeleného šípu není malá a zpravidla postačí. Střelné zbraně jsou rychlejší, jenže na rozdíl od nich »tigumtezy« nezná pojem »poranění«. Stačí zasáhnout malíček a následuje smrt. Přilby ani neprůstřelné vesty proti tomu nechrání, zasáhne to člověka i za rohem. Po čertech vražedná zbraň!

„Kdyby někdo ohrožoval tvůj život, pošli to na něho,“ řekl Skrček s klidem. „Tigumtezy uvidíš díky zpětnému hlášení jako malý růžový obláček, ale jen ty, nikdo jiný. Když ten

obláček dopadne na živého tvora, zastaví jeho životní funkce, asi jako velice těžký infarkt. Ukončením tigungtežů se to ještě dá do několika vteřin zrušit, než nastanou nevratné změny, čili smrt.“

„Dá se to tedy ještě pár vteřin vzít zpět?“

„Dá, ale máš na rozmyšlenou sotva pět až šest vteřin a to je safraportsky málo,“ ujistil mě. „Jako zbraň je to rychlé, ale někdy až příliš rychlé. Výhodnější je »chrogpy«. Působí pomaleji, trvání se dá nastavit od jednoho do čtyřiašedesáti dní, tím je to pro tebe bezpečnější. A také se to lépe bere zpět. Můj minulý otrok tomu říkal »škynach«, česky je to »kletba« nebo tak nějak. Vy lidé si to ovšem představujete jako slepec »veselé« barvy.“

„Já ale nepotřebuji žádné »kletby«!“ zavrtěl jsem hlavou. „Nač někoho zabíjet, když mě neohrožuje? A vlastně nechci ani »tichou smrt«, ani jiné smrtící zbraně. Neviditelnost je lepší. Také mě zachrání a nemusím nikoho zabíjet!“

„Naivko!“ zpražil mě. „Ohrožuje tě někdo pistolí? To ti přece nehrozí. Byrokratické bestie tě ohrožují jen pomocí lejster! Proto ti dávám neviditelnost, aby ses za nimi vypravil až do jejich doupěte, chci říci kanceláře, kde zničíš všechna lejstra, která proti tobě vymysleli. Budeš muset použít i počítače, lejstra jistě nejsou jen na papíře. A teď to přijde! Zničit lejstra je snadné, stačí je najít. Vymazat data z počítačů je těžší, ale svedeš to, nejsi přece v tom oboru nováček. Stačí, když se jim jako neviditelný postavíš za zády, až budou psát hesla, pak jim můžeš zlikvidovat cokoliv. Pomůže to? Jistě, ale jen nakrátko. Uvažuj přece trochu! Ty bestie v kancelářských doupatech si tě pamatují a i když jim bumážky zničíš, vytvoří si je znovu, rozumíš? Zkrátka ti nezbude nic jiného než je zneškodnit důkladně! I tou opovrhovanou kletbou! Jinak ty potvory zničí tebe! Bez gilotiny, jen lejstry a výhradně podle zákonů, jenže s exekutorem a bezdomovectvím!“

Ten závěr zněl jedovatě jako kdyby mě kousla zmije.

„Poslyš, nemáš i něco jemnějšího?“ chtěl jsem smlouvat.

„Mám,“ odsekl. „Ale to si schovávám na tebe, kdybys chtěl příliš zavile vzdorovat.“

„Otrokáři hnusný!“

„Mě neurazíš!“ ušklíbl se, bylo to znát i v telepatii. „Ber, dokud dávám! »Chrogpy« se ostatně používá úplně stejně jako »tigumtezy«, jen se vyvolává jiným názvem. Když umíš používat jedno, umíš používat i druhé, záleží na tobě, pro co se na místě rozhodneš. Takže má rada je: vyprav se za těmi bestii a jednej! Třeba to s nimi uhádáš po dobrém, i když na to nevěřím. Obávám se, že ty potvory očekávají přinejmenším úplatek. Vidím, že jsi už zase proti, ale bylo by to bez mrtvol...“

„Jak rychle účinkuje ta kletba?“ přerušil jsem ho. „A taky, jak vlastně působí?“

„Působí jako postupující svalová ochablost. Postižený ztrácí pohyblivost, nejprve se trochu motá, pak už nemůže chodit, končí to tím, že se nedokáže nadechnout, až se udusí. A jak rychle? To se dá ovlivnit před jejím vyvoláním, pak už ne. Můžeš si myslet nějaké číslo, které znamená počet dní a nocí do ztráty dýchání. Když nic neurčíš, platí číslo třináct. Vy lidé to považujete za špatné číslo a u kletby je to případné.“

„A nešlo by to ještě jinak?“ pokračoval jsem, ale nepustil mě k diskusi.

„Hele, nemám nic proti tomu, aby si moji otroci vylepšovali životní podmínky našimi prostředky. Aspoň se při tom procvičí. Ale poroučet mi nebudeš! A ještě něco! Dávám ti své prostředky i ke tvému prospěchu, ale očekávám, že je využiješ inteligentně. Bezdomovec živořící někde pod mostem by mi byl k ničemu. Šel bych si potom najít jiného, schopnějšího. A ty bys nepřežil první chladnější noc, o to bych se už postaral. Každoročně umrzne více bezdomovců, nápadné by to nebylo. Jasně?“

„Obludo!“ vyhrkl jsem.

„Jen si zanádávej, ale začni trochu přemýšlet!“ poradil mi.

A pak jsem ho najednou přestal vnímat. Byl pryč. A kdoví, kde je mu právě konec! Řekl, že mi pomůže, ale vybavil mě jako profesionálního zabijáka. Takže si mám zjednat

spravedlnost bez účasti justice, která je k tomu určená a která má všechny potřebné pravomoci.

Jenže měl pravdu. Česká justice má ke spravedlnosti daleko a spoléhat se na ni, skončil bych brzy pod mostem jako naprosto neschopný bezdomovec, odkázaný na lidskou dobročinnost.

Ale kdo by ze mě toho bezdomovce udělal? Skrček ne, není to jeho zájem. Naopak, chce mi pomoci, abych neskončil na dně, kde bych mu nebyl nic platný. A nejen jemu, nikomu! Ani sobě! Jen protože nějaký ouřednický spratek usoudil, že nízké nájemy naší prababičky nutně znamenají daňový podvod! Nedokázal si ani představit, že by prababička nebyla podvodník, ale že jí prostě nešlo o prachy! Spousta lidí soudí druhé podle sebe!

Jenže ten darebák, pokud jich na to není víc, se chystá ušít na mě boudu velikosti hangáru na jumbo-jet. A jestli z vybraných daní dostává provize, hodlá se při tom také řádně napakovat.

Tak co s tím? Babo, rad'!

Nejprve bych měl zkusit přístup po dobrém. Vysvětlit tomu mamonáři, že naše prababička nájemníky nedřela z kůže, jako jiní vejlupci, prachy nejsou všechno a jeho pracně vybroušená logická pyramida je jedna velká, neudržitelná lumpárna.

A jestli mě vyhodí jako otrapu?

Pak může narazit i na kletbu!

Mírová jednání

Rozhodl jsem se nejprve Skrčkovy prostředky vyzkoušet. Bylo by trapné spolehnout se na ně jako na zajíce v pytli.

Ale jak? Vždyť je to hra se smrtí!

Neviditelnost se naštěstí dala vyzkoušet před zrcadlem, jak mi Skrček poradil hned na počátku. Fungovala, neměl bych proto podceňovat ani »tichou smrt« a »kletbu«. Ale jak je vyzkoušet?

Až mě to napadlo. Otevřel jsem zadní okno, s výhledem do dvorku a podíval jsem se, zda tam neuvidím nějakého holuba. Holub tam nebyl, zato tam bylo několik vran. Nadechl jsem se jako před skokem do vody - a vyslal jsem na jednu z těch vran »tigumtezy« neboli »tichou smrt«.

... v té chvíli se prostě svalila a už se ani nehnula...

Růžový obláček byl sotva viditelný, ale viděl jsem ho i na denním světle. Takže to jde, uvidíme, co to dělá! Vrána seděla na zemi a cosi klovala, když ji obláček rychlostí vystřeleného šípu dostihl. A v té chvíli se prostě svalila a už se ani nehnula. Ostatní vrány klidně zobaly dál, ani je to nevyplašilo!

Fujtajbl, to je ale příšerná zbraň!

Napadlo mě zkusit to odvolat, ale zřejmě jsem se kochal účinky příliš dlouho, vrána zůstala ležet. Nevadí, v parčíku zbylo vran víc, vezmu si jako pokusného králíka další z nich.

Druhá vrána se taktéž svalila bez jediného kráknutí, jenže teď mi šlo o odvolání smrti. Počítal jsem do tří a zrušil jsem svůj smrtící příkaz.

Ležící vrána se na zemi otřepala, vyskočila, roztáhla křídla, s mocným máváním vzlétla až přelétla nejbližší dům a zmizela mi s očí. Bylo znát, že je vyplašená. Žádný div, sáhla na ni smrt! Tím se potvrdilo, že se to dá odvolat, jen to musím stihnout včas.

... přelétla nejbližší dům a zmizela mi s očí...

První vrána měla ovšem smůlu.

A já? Zřejmě také...

Šéf proti neplacenému volnu neprotestoval, když jsem mu ukázal to lejstro od finančního byrokrata. Uznal, že si ten podraz žádá protiakci, po tomhle šoku od finančáku dovolenou opravdu potřebuji, ale přemluvil mě, abych si vzal čtrnáct dní normální placené dovolené. Vždyť jsem ji loni vybíral místo nemocenské! Došlo mi, že má vlastně pravdu, jen nezná všechno. Nebudu-li díky Skrčkovi stonat, nebudu si vybírat dovolenou při kdejakém nachlazení.

Na lejštru byla naštěstí adresa doupěte, chci říci kanceláře, kam jsem se ihned vypravil.

Finanční úřad je dnes rozsáhlá instituce, ale paní na recepci jen mrkla na hlavičku lejštra a poslala mě do správné kanceláře. Nemusel jsem bloudit po klikatých chodbách ctihodné budovy, ale šel jsem rovnou k úředníkovi, který tu nehoráznost vymyslel. Byl to poměrně mladý chlap, snad se tedy domluvíme.

„Tohle je vaše práce?“ nastrčil jsem k němu lejštro.

Chvilí si je prohlížel, ale musel je přece poznat.

„Máte snad o tom nějaké pochyby?“ zvedl ke mně hlavu.

„No jistěže mám,“ odvětil jsem. „Zajímalo by mě, jakými myšlenkovými pochody jste přišel na to, že moje prababička šidí daně! Vás nenapadlo, že může být všechno v nejlepším pořádku? Prababička prostě nepatřila mezi vyžírky, kteří zvyšovali nájmý při každé příležitosti.“

„Ale tím okrádala stát na daních!“ trval na svém ouřada. „Asi si to neuvědomovala, ale neznalost zákonů neomlouvá!“

„Jak okrádala?“ udělal jsem nechápavého. „Když vybírala nájmý po celou dobu ve stejné výši, jak tím mohla okrádat stát? Nájemné přece řádně vykazovala v daňovém přiznání jako příjem a kde v tom vidíte jakou chybu?“

„Chyba je v tom, že nájemné vybírala nepřiměřeně nízké,“ trval na svém ouřada. „Z toho přece nemohla dům udržovat! Rok co rok uváděla jen příjem, žádné vydání, ale příjem tak nízký, že se ani nedostala nad hranici odečitatelných položek, od které by musela daně platit. Takže na daních nezaplatila ani korunu! A to je přece nepopiratelný daňový únik, nechápete to?“

„Nechápu,“ přikývl jsem. „Měla tedy z nájmu zanedbatelný příjem, takže spolu s nízkým důchodem žila pod hranicí bídy. To snad byla její věc, nemyslíte? A když neměla příjem, z čeho měla platit daně? Od toho je přece ta »odečitatelná položka«, aby se daně nevybíraly i ze životního minima.“

„To nebyla její věc!“ nesouhlasil ouředník. „Kdyby vybírala nájem v místě obvyklý, žila by si jako paša! A platila by daně!“

„Kdyby si žila jako paša, platila by daně,“ připustil jsem.

„Tak vidíte, že to uznáváte!“ podíval se na mě vítězně.

„Kdyby kradla, žila by si ještě lépe,“ pokračoval jsem. „Ale prababička nájemníky neodírala, žila skromně a splnila daňovou povinnost podáváním daňových přiznání, kde uváděla své příjmy přesně a správně. Žádný podvod v tom nevidím.“

„Ne?“ podíval se na mě útrpně. „Dá se to formulovat i tak, že okrádala stát na daních ve prospěch nájemníků, kteří pak platili nehorázně nízké nájemy. Prospěch tedy měli oni a vaše příbuzná plnila roli bílého koně. To neznamená, že k okrádání nedošlo.“

„K žádnému okrádání nedošlo!“ trval jsem na svém i já. „Ti nájemníci platili nájem řádně, i když nižší, než bylo obvyklé. Tím ale žádný zákon neporušili. Ani oni, ani prababička. Pokud jim zbylo víc peněz, utratili je jinak. Nájemníci si například své byty za své peníze zvelebovali, ale i když tím byty přecházely do vyšší bytové kategorie, prababička nájem nezvyšovala. Do státní kasy tak peníze připlyly jinou cestou, třeba ve formě DPH. Tam nejsou odečitatelné položky, takže na tom stát nejspíš ještě vydělal.“

„Zkrátka si to představujete jako Hurvínek válku!“ vzdychl si ouřada. „Vaše naivita a zbedněnost to možná vysvětluje, ale neomlouvá. Nechápete, že daně se v Čechách platit musí? Česko není a nebude žádný daňový ráj!“

„To chápu, sám přece daně platím,“ přikývl jsem. „Ale daně se musí platit z něčeho reálného, ne ze vzdušných zámků, jaké jste tady v tom lejstru sepsal. Jaképak »mohla vybírat«, když ve skutečnosti vybírala méně? To je jako kdybyste mi vypočítali daň z poslaneckého platu, který nepobírám! A taky byste mohli tvrdit, že jsem se měl stát poslancem a pobírat statisíce jako oni! Jenže já správně platím daně jen z toho, co skutečně dostanu! Stejně tak prababička uváděla rok co rok do daňových přiznání skutečně vybrané částky. Tím nikoho

neokrádala. Takže očekávám, že tu nehoráznost stornujete a smažeme to.“

„To byste to snadno vyřešil!“ nakohoutil se ouřada. „Když se vám to nelíbí, dejte to k soudu! Podejte proti rozhodnutí odpor, ale tím se povinnost platby neodkládá! Nejdřív zaplaťte a pak se můžete pro mě za mě soudit! Budu se tím docela příjemně bavit!“

S ouřadou zřejmě nebyla rozumná řeč. Dát něco v Čechách k soudu je opravdu zábavné, ale jak pro koho! Soudcovská mafie přihlíží vždy ke členství v Bratrstvu Kočičí Pracky. Darebáky pak často osvobodí a nevinné semele. Jak jinak chcete posoudit výrok příslušníka či příslušnice politické strany »my máme soudy a oni Policii«? Jako nemístné vychloubání bez nejmenší stopy reality, nebo jako přiznání fakticky protiústavního »přivlastnění« Policie a soudů partajemi? Zkonfrontujte si to se stavem, kdy kauzy proti politikům a jejich sponzorům »vyšumí do ztracena«, ve srovnání s tvrdostí rozsudků v jiných případech!

Ouřada si byl zřejmě jistý, že mu spřátelený soud neuškodí. Neuvědomil si, že pohár mé trpělivosti právě přetekl a že není dobrý nápad dráždit hada bosou nohou.

„Věřím, že by to pro vás byla vydařená zábava,“ řekl jsem unaveně. „Vyřeším to tedy jinak. Bude to sice za hranou, ale když to nejde logikou... vaše zneužití pravomocí veřejného činitele mi dává morální právo na obranu.“

Umlkl jsem a přešel plynule a nenápadně na telepatii.

»Vyhlašuji nad vámi kletbu! Bud' to do čtrnácti dnů sám stornujete, nebo zemřete! Vyberte si! Storno nebo smrt.«

Ani si nevšiml, že jsem slova přestal vyslovovat nahlas a že vznikají přímo v jeho hlavě. Současně se do něho vpil nafialovělý obláček nanobotů, načasovaných číslovkou čtrnáct. Nebyla to jen planá vyhrůžka.

„To je přece jasné vyhrožování smrtí!“ nadskočil úředník. „Útok na veřejného činitele se zvýšenou trestní sazbou!“

„To není vyhrožování,“ poučoval jsem ho klidně normálním hlasem. „To je prostě popis skutečnosti.“

„Nehoráznost! Požádám o policejní ochranu!“

„Požádejte,“ přikývl jsem klidně, ale pak jsem to dopověděl opět telepaticky. *»Dejte mě třeba na těch čtrnáct dní zavřít, tu kletbu nezrušíte. Mohu ji zrušit jen já a zruším ji, když stáhnete vaše vyhrožování těmi nehoráznými pokutami.«*

„A řekl jste to nahlas, takže to bude na záznamech našich bezpečnostních kamer!“ vykřikl vítězně. „A jestli ochranka nespí, už sem jistě někdo z maníků kluše!“

„Máte kamery i tady?“ řekl jsem klidně a opět nahlas, bylo to přece určené pro ochranku. „Budu se tedy královsky bavit, až to budou vyhodnocovat! A teď se dívejte, fízlové! Uvidíte něco, co se dá vidět ve filmu, ale ne na bezpečnostním záznamu!“

S těmi slovy jsem spustil neviditelnost »nopigyni«. Úředník jen zalapal po dechu, když jsem mu zmizel před očima. Natáhl ke mně ruku, které jsem se ale snadno vyhnul. Podobalo se to hře na slepou bábu, ale mělo to mnohem blíž ke hře kočky s myší, kde se do této chvíle mohl ouřada cítit v roli kočky. Naše role se teď otočily a ouřada si asi až teď uvědomil, že má blíž k roli slabšího hlodavce než k šelmě kočkovité, jak si mohl myslet doteď.

„Lidi, kde jste kdo, pomoc!“ zaječel a vyběhl z kanceláře na chodbu. „Teď tady byl a je pryč!“

Tím pádem jsem nemusel ani otevírat dveře. Klidně jsem ho obešel a nerušeně jsem opustil budovu, zatímco se kolem něho na chodbě rojili úředníci ze sousedních kanceláří. Zakrátko také přispěchaly gorily z ochranky, ale pochopitelně nikoho nenašly.

Jen ať vyhodnocují kamerové záznamy! Bude to rozhodně větší zábava než předem rozhodnutý soud, který se sice honosí nestranností, ale ve skutečnosti...

Nepříjemným překvapením pro ouřadu bude, že to, co jsem mu řekl telepaticky, na záznamech není. Žádný mikrofon telepatii nezachytí. Chtěl bych vidět, jak se bude tvářit, až se na něho začnou dívat jako na blázna, který si bohapustě vymýšlí a maluje čerty na zed'. Jenže on dobře ví, co na

záznamech chybí, a jistě pochopí, že moje kletba může být reálnější než fiktivní nájemné!

I když... podle Skrčka jsem měl asi postupovat nenápadněji a zákeřněji. Ne ukázat lidem vědecky dosud neprozkoumané síly.

A že je mám právě já...

Domů jsem se vrátil v pořádku, ale klidný jsem nebyl. Řada je na mém protivníkovi a jeho reakce nemusí být předvídatelné. Když se zalekne, udělá dobře. Když ne, ale bude to považovat za nesmysl, pak do týdne pochopí, že to žádný nesmysl není. V obou případech mohu čekat jeho protiakci. Zákonné prostředky jsou naštěstí příliš pomalé. Policejní ochranu možná dostane hned, ale ta mu nepomůže. Může se ovšem stát, že mě po ránu vzbudí řev přepadového komanda. Kajínka při takovém zatýkání nenechali ani obléknout. Jen udělali velkou díru do prostěradla a natáhli mu to přes hlavu jako pončo, aby ho nevěleli na ulici úplně nahého. Doktora Rátha vedli k soudu bezvadně oblečeného, jen se želízky na rukou, načež si stěžoval na ponižování a *spřízněný* soud mu dal zapravdu! Vrána vráně přece oči nevyklove! Já ovšem nejsem člen Bratrstva, takže by mě vytáhli spíš jako Kajínka než jako pana doktora Rátha! Neměl bych raději spát oblečený?

Ale co, žádná kaše se nejl tak horká, jak se uvaří!

Neměl jsem ale raději poslechnout Skrčka a podniknout tu akci úplně tajně? Vejit do kanceláře neviditelný, stát ouřadovi za zády a sledovat, jak píše hesla, pak tam přijít v noci, zničit listiny a smazat vše, co se dá smazat? Jenže co dál? Podle Skrčka bych měl úředníka »tichou smrtí« zabít, aby v tom nemohl pokračovat. Takhle je přece jen jakási naděje, že se ouřada zalekne a smím ho nechat naživu, až mi nebude nebezpečný. Ukončit lumpárnu není nic špatného, naopak! Přál bych mu to, jen ať ustoupí!

Potíž je v tom, že on se může cítit v právu. Já to sice cítím jinak, jenže on si zvykl, že patří mezi »lepší lidi« a že mu projde i to, co by jinému zlomilo vaz. Právě »výjimečnost« nutí tyto lidi neustupovat. Ústupek znamená přijít

o »výjimečnost«, to přece nemohou připustit. Podobná neústupnost a iluze »výjimečnosti« hnala Japonce do řad kamikaze a dnes Araby k sebevražedným atentátům, při kterých jsou mnohdy jedinou obětí oni sami.

Stal se dokonce případ, kdy se Palestinec rozhodl zaútočit na vojáky Izraele tak okatě, že ti nečekali a zastřelili ho dříve než se stihl odpálit. Zbylí Palestinci pak vložili jeho tělo do rakve a s rakví na ramenou podle svého zvyku zběsile uháněli ulicí, aby vyjádřili odhodlání tu »mučednickou smrt« pomstít. Zapomněli, že je jejich hrdina stále opásaný náložemi a v poklusu třásli rakví tak divoce, až nálože vybuchly a vymetly celou ulici. Rázem tak měli spoustu dalších mučedníků.

Já přece toho ničemu zabíjet nechci! Ale když ho nechám, zabije on mě. Tím pitomým lejstrem. Skrček to vystihl dobře.

Ani já vlastně nesmím ustoupit.

Pokračování jinými prostředky

Válečný teoretik Carl von Clausewitz nazýval eufemisticky válku »Pokračování politiky jinými prostředky«. Rozhodně to zní vznešeněji než pravdivější výraz »nehorázné bestiální vraždění«.

Násilí by se vůbec nemělo mezi lidmi používat. Jenže to by nesměli být lidé lidem vlky. Příčin násilí mezi lidmi jsou miliony a velice často není na první pohled jasné, kdo spor zavínil, kdo začal, kdo útočí a kdo se jen brání.

Kdyby se můj příběh dostal do rukou našim novinářům, vyšel bych z jejich článků jako největší vyvrhel pod sluncem. Jak by to začínalo? »Pachatel největšího daňového úniku v Čechách chce hanebný zločin zakrýt ještě hanebnější vraždou poctivého a pečlivého úředníka, který jeho rafinované machinace odhalil!« Novináři by velice ochotně přehlédli, že nešlo o daňový únik, ale o pokus ožebračit devadesátiletou stařenku a jejího příbuzného, že úředník nehodlal získat pro stát zpět jen to, co mu patřilo, ale šlo mu o lukrativní »vejvar« pro něho a pro nějakého spřízněného exekutora. Zabavením domu by stát peníze nezískal, dražba by nic nevynesla, »vejvar« by vznikl až prodejem levně vydraženého domu, jenže to už by bylo v režii Bratrstva Kočičí Pracky. To by naši novináři neviděli. Pídili by se jen po pikantnostech vraždy a velkoryse by přehlédli, že za to může nepoctivý úředník, který překročil své, už tak nemravně velké pravomoci.

»My máme soudy a oni Policii...« a pak věřte, že se takové případy dějí výhradně podle práva a spravedlnosti, »soudcovská mafie« neexistuje a gang soudce Berky byl nevinně nařčená parta čestných skautíků!

Zlatý voči!

Jenže když zaženete klackem do kouta obyčejného voříška, můžete se dočkat šeredného pokousání. Tím hůř, když do toho kouta zaženete původně dobráckého medvěda. Rozdíl

ve velikosti mezi psem a medvědem se asi nedá přehlédnout, ale obecně není dobré zahánět do kouta nikoho.

Mezi mnou a tím byrokratem je ale další velký rozdíl. Když ustoupí on, přijde jen o jeden pochybný kšeft. Na rozdíl od něho nemám kam ustoupit. Skrčkovy varování bylo přímočaré. Jako bezdomovec živořící pod mostem bych mu byl k ničemu. Našel by si schopnějšího a já bych nepřežil první trochu chladnější noc. Ten byrokratický gauner ještě neví, že mě zahnal do kouta, odkud se mohu spasit jedině útokem. A už vůbec netuší, že nemá proti sobě třesoucího se psího voříška, ale spíš toho medvěda.

A netuší, že už jsem na něho smrt poslal. I když doufám, že ustoupí a já tu smrt ulehčeně odvolám.

Já ho přece zabíjet nechci!

Teď jen, aby mu to došlo!

Do práce jsem se nevrátil, ale nezdálo se mi promarnit takto získanou dovolenou pouhým čekáním. Čekal jsem, že mě přijdou zatknout už v noci, nejpozději k ránu, jenže pak jsem si uvědomil, že záznam kamer vyhodnocuje soukromá bezpečnostní agentura a ne státní Policie. Agentura nemá pravomoc zatýkat. Než do toho vstoupí Policie, uplyne ještě nějaký čas.

Vypravil jsem se tedy na výzvědy. A musím uznat, že jsem toho nelitoval. Jenže jsem brzy narazil na skutečnost, která mé odhodlání jít až na kost hodně pošramotila.

Ten byrokratický gauner měl ženu a dvě děti. Asi bych toho grázla zabil bez výčitek svědomí, kdyby rodinu neměl a kdyby to byl osamělý dravý manažírek. Chceš mě zabít? Tak počítej s tím, že se budu bránit! A třeba smrtícím útokem, darebáku! Zdeptám tě, zastraším, a kdyby to nestačilo, nezlob se, košile je bližší než kabát a ty se mnou taky nejednáš v rukavičkách!

Jenže zabít chlapa, kterého doma vítají mimo jeho ženské i dva malí, usmrkaní kluci, pro které je »božským tátou«, to už je horší. Ti kloučkové přece nevědí, co je jejich táta zač!

Tak co teď? Být stejná svině jako on, rozšířil bych vydírání na jeho rodinu. Nemůže být přece takový necita, aby vydával své drobečky nebezpečí, když ví, že stačí ustoupit od jednoho beztak křiváckého kšeftu! Kdybych mu odsoudil jeho kluky k diagnóze »progresivní svalová atrofie s výhledem na smrt do čtrnácti dnů«, nezlomilo by ho to? Musel by to být krkavčí otec, aby vytrval!

Největším problémem je tady to, že nejsem až zas taková bestie. Seslat fialový obláček kletby na grázla, který mě ohrožuje, to mi svědomí příliš nezatížilo. Vědět o tom, že tím ohrožuji jeho nevinnou rodinu, je přece jen horší. Ale postihovat mimo viníka i malé nevinné děti? Nejsem pilot bombardéru, který hází bomby na bezejmenné děti! Nevidí je, ale jistě o nich ví, nemůže přece věřit tomu, že jeho »inteligentní« bomby si vyberou oběti jen mezi nepřátelskými bojovníky. Ano, ve světě je takových pilotů tisíce, ale já bych na to neměl žaludek. Dost na tom, že se těm nevinným klučíkům právě chystám sebrat jejich »božského tátu«.

Ani na to nemám. Ale strašit tím mohu. Vždyť očekávám, že to toho grázla najisto zlomí.

Opět jsem se spolehl na úsloví »ráno je moudřejší večera«.

Což ovšem byla chyba...

Ani dalšího rána mě nevzbudilo policejní komando, vzbudil jsem se sám. Rozhodl jsem se ale nečekat, až se »chrogpy« na grázlíkovi projeví. Navštívím ho v jeho bytě. Ať ví, že to myslím stejně vážně, jako on! Škoda, že mě to napadlo až dnes! Včera bych to podnikl klidněji, dnes jsem musel počítat s tím, že dostal požadovanou policejní ochranu a že do toho bohužel zatáhl další nevinné. I když nevím, jestli mu Policie ochranu přidělila. Nikdo na mě neútočil ani druhou noc. Byl bych přítom raději, kdyby mě zatkli. Měl bych od samotné Policie milionové alibi, až se účinky »chrogpy« projeví. Těžko by mě mohli obvinit, že jsem úředníka ohrožoval na životě, kdybych tou dobou seděl v policejní cele. Je přece možné, že se ouřadovi na Policii vysmáli. Prosim vás, co je to v dnešní době - »kletba«? Jsme snad ve středověku? Navíc na to nemá důkazy. Nejsilnější věta na záznamu

obsahuje, že mám morální právo na obranu. Přímé vyhrožování smrtí to přece není.

On sám by ale brzy zjistil, že kletba není neškodné strašení. A lékaři? Někoho by mohlo napadnout, že ani kletba nemusí být takový nesmysl, jak se to jeví. Z Afriky jsou známé případy, kdy domorodec prokletý místním šamanem zemřel navzdory evropské lékařské péči. Doktoři tvrdili, že ho zabila víra. On zkrátka věděl, že je prokletý, vznikl v něm nadbytečný adrenalin a ten ho zabil. »Smrt z leknutí« není nesmysl, to se občas stává a je to vědecky popsané a vysvětlené.

Jenže v nemocnici by se mi nejednalo dobře. Lékaři by mě k pacientovi ani nepustili... no, já bych se jich neptal... ale tam by ouřada nemohl ten případ zrušit.

Vilka byla ještě odpoledne prázdná, ale po chvíli vartování jsem se dočkal. Autem přijela úředníková žena a přivezla chlapce ze školky. Auto dala do garáže a vešla s nimi hlavním vchodem. Netušila, koho tím vtáhla do jejich hnízdečka! Od rána jsem byl neviditelný, objevit jsem se chtěl až večer.

K večeru přijel domů i její manžel. Nepřijel sám, vystoupili s ním z auta dva chlapi. Policejní ochranu tedy dostal. Kdyby jim sehrál hysterickou scénu, nemohli by ho při známé oblibě financů odmítnout, koledovali by si o malér. Trochu mi nehrálo, že mě nechali na pokoji, ale měl jsem čas o tom přemýšlet a napadlo mě přijatelné vysvětlení. Zatýkání by mohlo skončit blamáží. I kdyby na mě nasadili »sledovačku«, co by zjistili? Že jsem dnes nevyšel z domu? Proklouzl jsem ven neviditelný s jedním nájemníkem, to ale nemohli vědět! Uvidím, až se budu vracet domů!

Úředník uvedl »hosty« do obývacího, kde je představil ženě.

„Uvař jim, Magdičko, kávu!“ požádal ji. „Pánové si myslí, že by ten grázl mohl přijít až sem. Voprsklej je na to dost.“

„Hned to bude,“ odvětila. „Jaké kafe máte nejraději?“

Na kafi se všichni čtyři shodli hned a paní domu odešla do kuchyně dát vodu do varné konvice. Pánové se mezitím

pohodlně rozsadili u stolu, bodyguardi seděli tak, aby měli na očích dveře.

Stál jsem u stěny a pozoroval, jak se všichni čtyři baví. Pak paní Magda odešla uložit kluky do postýlek a já jsem se opatrně posadil na židli stojící až u stěny.

Hovor se od začátku stočil na moji vyhrůžku. Bylo ale znát, že jí policisté příliš nevěří.

„Stávají se různé věci, ale tohle bude »fejk«,“ mínil starší. „Je to přece pohádka!“

Mezitím přišla paní Magda a přinesla všem k večeři nějaké narychlo udělané obložené chlebíčky.

„Poslužte si, pánové!“ řekla.

Při pohledu na jídlo jsem dostal hlad. Vždyť jsem celý den nejedl, pořád jsem jen vartoval. Kloučkové už spali, mohl jsem se tedy projevit. Natáhl jsem se paní Magdě přes loket a vzal jsem si z tácu obložený chlebíček. Nevypadalo to ani příliš dramaticky, chlebíček se prostě nadzvedl a rozplynul, kdyby se paní Magda na okamžik zadívala jinam, ničeho by si nevšimla.

„Ježíšikriste!“ zaúpěla. „Zmizel mi z tácu chlebíček! Úplně se rozplynul!“

Podnos s chlebíčky přistál na stole trochu prudčeji, skoro jako kdyby jí vypadl z rukou.

„Neviditelnej!“ doplnil ouřada manželku zděšeně.

V rukou bodyguardů se okamžitě objevily pistole, jenže před nimi byli jen manželé, které měli chránit.

„Oba honem za nás!“ poručil jeden z bodyguardů.

Ochránci popadli manžele za lokty a smýkli jimi za sebe.

V obýváku se rozhostilo vražedné ticho. Jen já jsem klidně dojídal ukořistěný chlebíček. Nejsem hrabě Monte Christo, který by v domě nepřítelů nevzal do úst ani vodu.

„Jménem zákona!“ začal druhý bodyguard, ale víc neřekl. Co asi chtěl? Abych dal ruce nahoru? Samotnému mu hned došlo, že je to nesmysl. Obývací byl velký a já jsem mohl stát

prakticky kdekoliv kromě místa, obsazeného těmi čtyřmi. Střelnou zbraní můžete ale vyhrožovat jen tomu, komu ta zbraň může uškodit. Ne tomu, kdo si z ní dělá legraci.

V té chvíli mě napadlo, co udělám.

Oba policisté se znenadání složili k zemi. Paní Magda jen tlumeně vykřikla hrůzou, nedivil jsem se, zatímco její muž stál ochrnutý jako socha.

Vzápětí se oba policisté začali ze země zvedat. Dívali se ale trochu vytřeštěně, nešlo jim do hlavy, jak je možné, že se ocitli na zemi. Jejich pád jim pochopitelně vypadl z hlavy.

„Neposadíte se?“ oslovil jsem všechny. Nepříliš hlasitě, ale v tom tichu to bylo slyšet jasně.

„To je von!“ řekl tiše úředník.

„Jo, jsem to já,“ odpověděl jsem mu také polohlasem.

Oba policisté jevíli snahu tasit zbraně. Nepamatovali si ani, že je už předtím měli v rukou. Pochopitelně je nemohli najít, obě pistole jsem držel já, jenže byly neviditelné spolu se mnou.

Střelnou zbraní můžete vyhrožovat jen tomu, kdo ji vidí. Ne tomu, kdo o ní nemá ani tušení. Musel jsem je popostrčit.

„Nešacujte se zbytečně, pánové,“ radil jsem jim dobrácky. „Vaše pistole mám já, ani nevíte, ze které strany na vás mířím. Já ale nechci střílet a navrhuji vám příměří. Berete?“

„Jaké příměří?“ zasípěl starší bodyguard.

„Příměří znamená odložení ozbrojeného střetu,“ vysvětlil jsem jim. „Chci si s vámi vyjasnit stanoviska, ale nejprve jsem vás odzbrojil, pod namířenými hlavními by se jednat nedalo. Pak vám pistole vrátím, bez obav. »Pohádka« o mé neviditelnosti není pohádka, ale jistě se s tím setkáváte poprvé. Nevycítejte si, že jste s tím nepočítali. Není to zrovna běžné.“

„Co nám chcete?“ zeptal se zamračeně mladší bodyguard. Asi mu nebylo příjemné, že jsem je oba odzbrojil. A kdyby věděl, jak málo stačilo, aby byli mrtví, byl by ještě zamračenější!

„Jak říkám, vyjasnit si stanoviska,“ řekl jsem. „Posaďte se tady ke stolu, nechte mě chvíli mluvit a nezacpávejte si uši. Chci vám sdělit příliš vážné věci. Když budete mít k tomu co říci, dám slovo i vám, ale pěkně prosím k věci, nadávkami se snad zdržovat nemusíme!“

Moc se jim nechtělo, ale teď už věděli, že neviditelnost není pohádka a nezbylo jim než uvěřit mi, že mám jejich pistole. Oba bodyguardi se ostražitě posadili.

„Vy dva také,“ obrátil jsem se na strnulé manžele. „Tady do těch křesílek, jako předtím.“

Pohnuli se také ostražitě, ale nezbylo jim než uposlechnout. Pistole jsem měl jen já. Neviděli je, ale nepochybovali o nich.

„Tak tedy začneme,“ vzdychl jsem si. „Nejprve se zeptám pána z finančního úřadu. Proč mě chcete zabít?“

„Já vás?“ vytřeštil oči. „Snad vy mě!“

„Když mě chcete zabít, musím se bránit,“ odrazil jsem ho. „Ten konflikt jste zahájil vy! Vy jste útočník, já se jen bráním. Ale jde mi o život a proto musím být tvrdý i já. Nechápete to?“

„Já vás přece nechci zabít!“ trval na svém.

„Vy tomu snad věříte?“ zeptal jsem se ho. „Vy nevinátko! Vymyslet si neexistující obří dluh, který je nad lidské síly splatit, to není vražda? Musí vám být jasné, že to je nelidské, vy stvůro! A to už jistě uvažujete, jak na mě poštvete exekutora, že? A ten mě vyžene z domu, který pak za hubičku koupíte v utajené dražbě a draze prodáte! Já půjdu pod most mezi bezdomovce. Podle vás to není vražda?“

„Bezdomovců přece u nás žije hodně!“ namítl chabě financ.

„A ročně jich několik umrzne, že!“ doplnil jsem ho. „Ale to vy za vraždu nepovažujete, i když to vražda je! Já mám bohužel horší podmínky, než si umíte představit. Pro mě je bezdomovectví jistota smrti. Souvisí to s neviditelností, ale víc vám vysvětlovat nemohu, nepochopíte to. Takže si shrňme stanoviska. Nejde vám o vymáhání daní, ale o moji smrt.“

Nejspíš jste to tak nemyslel, ale je tomu tak. Podařilo se vám zahnat mě do kouta, odkud nemám jiného úniku než přes vaši mrtvolu. Máme jen dvě možnosti. Buď včas couvnete a zrušíte ten nesmyslný příkaz. Tím nepřijdete o čest, jen o křivácký kšeft, ale zachováte si život. Nebo budete trvat na svém, v tom případě zemřete. Na výběr máte jen vy. Já mám, jak se říká v šachu, pouze vynucené tahy. Nechci vás zabít, je mi opravdu líto vašich klučinů, které chcete připravit o tátu, ale budu to muset udělat, jinou možnost prostě nemám.“

„Proč ale nejednáte podle zákonů?“ osmělil se napomenout mě starší policista. „Jestli je to, jak říkáte, nemáte se přece čeho bát! Dejte to k soudu a uvidíte!“

„Zkuste zapojit šedou kůru mozkovou a začněte myslet!“ odsekl jsem mu. „Nevíte, jak to v Čechách chodí? Jak dlouho tu žijete? Dříve než soud začne, budu mrtvý! Daňová povinnost má přednost, zaplatit ten nesmysl nemám čím a lichva je tak velká, že můj poctivý plat nestačí ani na úroky! Takže podle zákona přijde nejprve exekutor a pak už nebudu mít ani na soudní poplatek! Soudy jsou v téhle zemi jen pro bohaté! Je to tak, nebo ne?“

„Před soudy jsme si všichni rovni!“ namítl upjatě policista.

„Považovali jste za pohádku neviditelnost, já považuji za pohádku rovnost lidí před soudy a zákony!“ odsekl jsem.

„Rovnost před zákony je přece zajištěna ústavou!“ opáčil policista uraženě.

„Ano, je to opravdu krásná pohádka!“ odsekl jsem. „Jenže já mám dost dobrých důvodů nevěřit jí. Opravdu považujete moje stanoviska za nesmyslná? Opravdu věříte, že stihnu vyhrát soud dřív než mě exekutor zavraždí?“

„Exekutoři nikoho nevráždí!“ namítl prudce starší policista.

„Oni sami jistě ne,“ připustil jsem. „Ale kolik lidí se kvůli nim i tady v Čechách oběsilo nebo skočilo pod vlak, víte to? Vy si to samozřejmě zanesete do policejních statistik jako nepochybné sebevraždy, nepozornost při přecházení kolejí, nešťastné náhody, ale pravou příčinou byl exekutor, i když ten

má jistě bílé glazé rukavičky, že? Bud' to nevidíte, pak jste slepí jako patrona, nebo to nechcete vidět, pak jste pokrytci, kteří prostě nechtějí vědět, čemu vlastně slouží!“

„Ale vyhrožovat někomu vraždou taky není správné!“ trval na svém mladší policista.

„Zatím jen vyhrožuji,“ řekl jsem. „A souhlasím s vámi, že to není správné. Když ale máte proti sobě křiváka, který má na své straně nespravedlivé zákony, když se dostanete do situace, kdy vám jde opravdu o krk, co chcete dělat? Předem vám říkám, nechte si vaše hraběcí rady! Jako ta královna, co radila lidem, aby jedli koláče, když nemají na chleba! Víte snad, jak skončila?“

„Můj manžel není žádný křivák!“ vložila se do debaty paní Magda. „Můj manžel je vzorný otec rodiny a kuřeti by neublížil!“

„Nechte si od něho vysvětlit křivárnu, kterou na mě ušil,“ poradil jsem jí. „Jenže... on vám to jistě vysvětlí tak, abyste si dál myslela, že máte za muže anděla... Chcete znát celou pravdu?“

„Ale jen pravdu a nic než pravdu!“ požadovala.

„Nemám zájem lhát,“ řekl jsem. „Dobrá, představte si jednu devadesátiletou paní, která po rodičích zdělila v Praze činžák. Je to učitelka na penzi, má vlastní peníze, takže se nestará o to, kolik nájmu její nájemníci platí. Činžák měnil vlastníky, nejprve ho komunisté znárodnili, pak ho stát v restituci původním majitelům vrátil a ti tam žijí pořád. Nejsou závislí na nájmech, takže se o ně nestarají.“

Pak začne zlatokopecká horečka a nájmy jdou ostře nahoru. Kdekdo kupuje byty, aby na nich co nejvíc vydělal. Parlament to posvětí zákonem, který umožní zvýšit nájmy do nekřesťanských výšin, majitelé domů bohatnou a lidé, kterým nájem přerostl přes výši jejich příjmů, už na takový nájem nemají a ocitají se na ulici.

Stará paní učitelka není závislá na příjmech z nájmu. Žije si skromně a nájmy nezvyšuje, takže v jejím domě zůstávají

nájmy na stejné výši jako za komunistů, ačkoliv jinde raketově stoupají.

Ta paní nedávno zemřela. Nájemníci ji upřímně oplakali, vždyť je nedřela z kůže, jako jiní kolem.

A teď přijde katastrofa. Jakýsi úředník na finančním úřadě, neschopný pochopit, že ve světě nejsou jen podvodníci, ale i lidé, kterým opravdu nejde o prachy, získané přes mrtvolu, si vymyslí »konspirační teorii«, že ta babka vybírala stejně vysoké nájem jako ostatní, ale utajovala je, aby stát okradla na daních. Je hluchý k lidskému vysvětlení, z prospěchu, vycucaného z prstu, doměří co nejvyšší daň, začne stíhat pro její »podvodné krácení« a napaří nemravně vysoké pokuty a nesplacitelné lichvářské úroky. Ano, paní, ta nestvůra je právě ten váš andělský manžilek.“

„Je to tak?“ obrátila se paní Magda na manžela.

„Ty mu snad věříš?“ vyjekl oslovený.

„Nevypadá to nevěrohodně,“ odvětila přísně.

„Umíš si představit, že nějaká babka žije desítky let z ruky do huby, nebo to tak aspoň tvrdí, přitom má barák jako hrom, kde vybírá po třech stovkách měsíčně jako za komoušů?“ vykřikl na ni. „Takové pohádce chceš věřit?“

„Je to hodně nezvyklé,“ souhlasil jsem. „Stejně nezvyklé, jako když s vámi v tomto pokoji stojí neviditelný člověk. Jenže já tu jsem. Slyšíte mě dobře.“

„Slyším,“ souhlasila paní Magda. „Ale to by šlo vysvětlit i nějakým mluvícím mobilem, který se dá schovat kdekoli!“

„Vy nevěříte vlastním očím?“ zasmál jsem se. „Podívejte se tady na ten podnos s chlebičky!“

Vzal jsem si druhý. Jen se trochu nadzvedl a přešel se mnou do neviditelnosti. Vypadalo to, jako kdyby se prostě rozplynul.

„To je ale krádež!“ upozornil mě financ nepřátelsky.

„Vaše paní mě před chvílí pozvala,“ opáčil jsem. „Řekla přece: »Poslužte si, pánové!« Vztáhl jsem to i na sebe.“

„Ale ona to myslela jen na skutečnou návštěvu!“ namítl.

„Žádná skutečná návštěva tu není,“ řekl jsem. „Vy dva jste tu doma, já jsem vetřelec a dva zbývající pánové nejsou návštěva, ale ozbrojená ochranka, i když momentálně odzbrojená.“

„A to se nemůžete objevit ani na okamžik?“ zeptal se mě mladší policista.

Chystal jsem se mu vyhovět, ale včas mě napadlo podívat se na něho zblízka. Nač to potřebuje?

Stačilo ale, abych se podíval pod stolek, u kterého všichni čtyři seděli. Ten mladší držel pod stolem velký, těžký útočný nůž. Tak proto! Už měl zřejmě po krk příměří, připravoval si akci, ale potřeboval, abych se mu objevil před očima.

Jak chceš, moulo! Já to stihnu!

Objevil jsem se opravdu jen na mrknutí oka, ale ihned jsem se opět zneviditelnil a shýbl jsem se až k zemi.

Těžký útočný nůž proletěl vysoko nade mnou a zabodl se do dřevěných dvířek obývací stěny za mnou.

Všichni strnuli.

Naštěstí jsem útok čekal, proto jsem se vzpamatoval první.

„Poděkujte Pánubohu, že mě napadlo uhnout!“ obořil jsem se na policistu, který po mně hodil nůž. „Představte si, že byste se strefil! Nůž není střela z pistole, nezabije okamžitě. Nejspíš bych nestihl poslat smrt na pravého viníka, ale poslal bych ji intuitivně na všechny. V této chvíli byste byli mrtví! Mrtví sice nejste, ale porušením příměří jste přišli o čest. Mohu vám po tomhle věřit?“

„Nemohou všichni za jednoho!“ zavrčel starší policista.

„To vám uznám,“ ustoupil jsem jeho argumentu. „Ale jste ve službě a váš kolega vrhl pěkné světlo na Policii! Paní Magdo! Uvěříte aspoň vy, že jsou na světě i poctivci, kteří nejdou po penězích?“

„Možná jsou i takové bílé vrány!“ připustila paní Magda. „Ale bude jich asi málo.“

„Málo, ale nevyklučujete je, že?“ pokračoval jsem.

„Úplně je vyloučit nemůžeme,“ ustoupila opět.

„Tak vás prosím, vysvětlete svému mužičkovi, aby přestal šílet. Moje prababička byla taková bílá vrána a opravdu od svých nájemníků nevybírala nekřesťanské pálky. A vysvětlete mu, že to není okrádání státu, ale normální lidský přístup. Možná je dneska ojedinelý, nicméně ještě nevyhynul. A přemluvte ho, aby zrušil tu připravenou křivárnu, nebo udělá z vašich dětí sirotky.“

„Vážně byste ho... zabil?“ zachvěl se jí hlas.

„Umíte si představit medvěda, zahnaného do kouta?“ zkusil jsem jí odpovědět otázkou. „Může to být dobrácký bručoun, ale ve chvíli, kdy pochopí, že jde o krk, tak se prostě rozmáchně a...“

„A když to manžel zarazí?“ pokračovala rychle.

„Nemám zájem na jeho smrti,“ řekl jsem. „Ale slyšela jste, co na mě chystá. A já opravdu nejsem ovce, která se dá odvést na porážku. Na mně by si vylámal zuby i pluk amerických mariňáků. Mám na to sílu! Vysvětlete mu to!“

„Jenže já jsem to dneska přeposlal exekutorskému úřadu!“ vyjekl financ. „Teď už se to vůbec nedá zastavit!“

„Vždyť jste mi dával desetidenní lhůtu k zaplacení!“ obořil jsem se na něho.

„Proč čekat? Vždyť by to beztak nikdo nedokázal splatit!“ namítl financ.

„Takže další podraz!“ řekl jsem klidně. „Vaše chyba! Tím jste si podepsal svůj ortel! Vidíte, paní Magdo, jakého křiváka jste měla za muže? Nebo mu snad ještě věříte? Co dělat! Musím se obrátit na exekutorský úřad! Jenže exekutoři jsou tvrdší hoši, ti neustoupí! K sakru, nechce se mi do toho zabíjení, ale asi to jinak nepůjde! Shrňme to tedy! Kletba zůstává v platnosti, za třináct... pardon, už jen za dvanáct dní budete, paní Magdo, vdovou. Je mi to líto, ale váš mužiček je větší grázl, než jsem si myslel. Najděte si za něho lepšího chlapa a přeji vám více štěstí při výběru. Vaše kluky lituji, ale i oni si zaslouží lepšího tátu. A vy, páni ochránci, máte své

pistole v kuchyni na lince. Otisky na nich nejsou, mám na ruku rukavice. Proti vám nic nemám, jen se snažíte plnit svou povinnost. Ale myslím, že i pro vás bude lepší tvrdit, že jste tady nikoho neviděli. Neviditelní jsou přece »pohádka, konspirační teorie, fejk«, kdo by tomu věřil? Buďte zdraví - i když už ne všichni! Podrazákům zdraví nepopřeji!“

Prudce jsem otevřel a hned zase zavřel dveře na chodbu, ale zůstal jsem v pokoji.

„Za ním!“ zavelel mladší policista. „Příměří skončilo!“

„Moment!“ zarazil ho starší kolega. „Beze zbraní?“

„Skoč pro pistole!“ pověřil ho mladší úkolem a z nohavice rychle vytáhl další vrhací nůž.

„Hlavní dveře jsou zamčené!“ připomněl jim financ. „Nemá kam utéci!“

„Chytíme ho tedy na chodbě!“ zajásal mladší policista.

„Může ještě po schodech na půdu!“ dodal financ.

Dveře za nimi bouchly, ale ještě předtím jsem slyšel dusot nohou po schodišti. Tam... taky nejsem.

»Paní Magdo!« oslovil jsem osamělou ženu telepatíí.

Nehnala se za policisty a teď strnula, neboť jí došlo, že je v obýváku sama s neviditelným vrahem... nebo skoro-vrahem.

„Vy jste zůstal tady?“ strnula.

„Chci se vás ještě na něco zeptat,“ řekl jsem. „Nebojte se, nevinným neublížuji. Ale jak jsem řekl, zahnat medvěda do kouta opravdu není dobrý nápad.“

„Vážně ho chcete zabít?“ otrásla se.

„Chcete se za něho přimlouvát?“ zeptal jsem se jí namísto odpovědi. „Za takového podrazáka a křiváka?“

„Já nevím,“ přiznala nešťastně. „Nikdy bych to do něho neřekla. Ke mně a k dětem se chová správně! Akorát...“

„Něco přece?“ zachytil jsem to.

„Akorát si neumím vysvětlit, jak jsme přišli k téhle vilce,“ řekla nešťastně. „Vím dobře, že jsme na ni neměli. A najednou

byla naše a muž mi jen řekl, nestarej se o to.“

„Takže možná pochází z podobné křivárny,“ doplnil jsem ji chápavě. „Zajímalo by mě, jak dopadla rodina, které vila patřila před vámi. Ale obávám se, že špatně. Jestli ji přijali příbuzní, byl by to šťastný konec. Ale jestli jsou děti v děcáku a rodiče někde pod mostem, bylo by to horší. Potíž je, že to druhé se nedá jen tak vyloučit. To se dnes v Čechách děje až příliš často. Nu což, máte aspoň o čem přemýšlet.“

„A nemohla bych... nemohla bych vám přece jen pomoci?“ zeptala se. „Třeba muže ještě přesvědčím...“

„Zkuste to,“ pokrčil jsem rameny. „Třeba půjde ještě něco zachránit. Já teď půjdu za exekutorem. Nechce se mi do toho, rád bych to vyřídil bez vraždění. Ale nenechám se vyhodit z domu na mráz. Můžete tvrdit, že i to se dá přežít, ale já bych to nepřežil. Zahnal mě do kouta, váš manžilek. Následky ať si vypije sám.“

„A když ho... zabijete?“

„Budete mladá vdova,“ řekl jsem. „Najděte si lepšího tátu pro své kluky. Ten křivák by je beztak zkazil k obrazu svému.“

„Ale je to pořád můj muž!“ skoro vykřikla, ale jen tlučeně, aby to nezaslechli chlapi na chodbě.

„Mohu vás jedině politovat,“ řekl jsem. „Nevím, co vám mám přát. Život toho křiváka, nebo jeho smrt? Víte co? Necháme to na osudu. Jestli to zarazím bez krve, odvolám kletbu. Když ne? Už jsem ji na něho seslal a když teď nic neudělám, za dvanáct dní neodvolatelně zemře. Je mi líto, že působím trápení i vám, ale váš mužíček má lidského trápení na svědomí podstatně víc, chápete? A teď si za mnou zavřete tohle okno!“

Otevřel jsem okno, vyskočil na parapet a opatrně jsem se odrazil ode zdi. Dopadl jsem do měkké hlíny, dole byly záhonky a nebylo to vysoko. Zajímavé, že bodyguardy nenapadla úniková cesta nejbližším oknem! Jejich chyba!

Rozběhl jsem se k plotu, oddělujícímu zahrádku s vilou od ulice. Za mnou se ozvalo zaklapnutí zavíraného okna. Ale ještě chvíli stála za oknem tichá silueta. Paní Magda

přemýšlela. Vidět mě nemohla, ale nejspíš za mnou zůstávaly stopy v měkké hlíně a mohlo být zajímavé, jak se ničeho nic objevovaly.

Možná jsem právě rozvrátil jednu spořádanou rodinu.

I když ten chlap jich nejspíš zničil víc.

Tvrďší oříšek

Čekal jsem, že exekutor bude větší tvrďák. Finanční úřad má ochranku, ale exekutor chodí zabavovat zásadně s policistou na svou ochranu. Zabavit lidem všechno a vyhodit je na mráz se příliš neliší od vraždy, není div, že lidi občas exekutora napadnou. Už se v Čechách párkrát stalo, že ani policejní ochrana nestačila.

Nemýlil jsem se ani v tom, že se nedostanu snadno ani do jeho kanceláře. Exekutor má kolem sebe ochrannou zónu, krytou kamerami, jištěnou důmyslnými zámky a chráněnou soukromou ochrankou. Asi nemá automobil tak pancéřovaný, jako prezident Spojených států, ale nedivil bych se, kdyby měl přinejmenším po stranách a vpředu neprůstřelná skla.

Proto mě docela překvapilo, když jsem podle adresy zjistil, že se jedná o ženu. Tohle povolání si přece nezadá s mafiány, to snad není pro ženy! Ale brzy jsem zjistil, že v tomto povolání je žen mnohem více, než bych si pomyslel. Feministky přece tvrdí: »Muži jsou největší svině na světě, ale ženy je ve všem předčí!« Něco na tom bude, na úřad exekutora se to opravdu hodí.

Generálka Woodwardová bombardovala dětskou kliniku v°Libyi.
Je to ještě člověk?

Andrea Slau - velela raketovému ostřelování Sýrie.

Velice pohledná zrůda!

Připomenu, že nejkrvavějším válkám tohoto tisíciletí velely ženy, i když je nařídil muž. Válce proti Libyi velela generálka Woodwardová a raketové bombardování Sýrie měla pod velením jakási Andrea Slau, dvě dračice v generálských sukních. Proč by nemohla být exekutorkou žena? To povolání není příliš čestné, asi jako povolání nájemného vraha či kata, ale »ženy se mužům ve všem vyrovnají«! I v těch nejhorších vlastnostech.

Zástupci nečestných cechů, třeba kati, seděli ve středověku stranou od lidí a lidé považovali jejich dotek za nečistý. Dnes se tito lidé sami drží dál od ostatních, jenže na rozdíl od dřívějších se považují za »lepší druh«. Posuzují to podle peněz, jak jinak. Ani ve středověku nebyli mistři nečistého řemesla špatně placení, ale to nic není proti pohádkovým ziskům exekutorů! Jak přiznaným, tak i nezdaněným. Stačí uvědomit si, že exekutor pořádá dražby zabavených movitých i nemovitých věcí. Musí je pořádat veřejně, ale stačí, aby zveřejnil konání dražeb drobným písmem v inzertní rubrice okresních novin a zajistil si, že na dražbu přijdou jen jeho »přátelé«. Pochopitelně jim to vydraží co nejlevněji, oni všechno draze prodají a o »vejvar« se rozdělí. Dělá se to jednoduše. Po zahájení dražby přihodí jeden »bílý kuň« minimální částku. Hned po něm přihodí druhý z »Bratrstva« tak velkou částku, že ostatní zájemce dokonale odradí. Po skončení dražby ale prohlásí, že tolik peněz nemá a odstoupí. Tím připadne předmět dražby tomu prvnímu, který to dostane, jak se říká, »za hubičku«. Jen věřitelé přijdou zkrátka a dlužníci dopadnou ještě hůř, ale to už nikdo nekontroluje a vlastně ani nesmí. Tak »skvěle« nastavili pravidla pro exekutorská »bratrstva« naši zákonodárci!

Zcela marné je žádat exekutora o osobní schůzku. Exekutor dává exekuční případy k vyřízení pracovníkům svého úřadu, ti je projednají a rozhodují o dalším postupu, ale konečné rozhodnutí je na exekutorovi, ke kterému se nikdo cizí nedostane. Provoz exekutorského úřadu je zkrátka řízený tak, aby se do něho a do exekučního řízení nemohl zvenčí nikdo dostat. A když, tak až po provedení nevratných kroků. Jakmile koupí sporný předmět nebo nemovitost další

nabyvatel, vrátit se to už nedá. Heslo »co bylo ukradeno, musí být vráceno« totiž pro exekutory neplatí. Tak nemravně nastavili poslanci exekutorská pravidla hned zpočátku.

Bylo mi jasné, že to legálně nepůjde. Jednat s »pověřenými pracovníky« exekutorského úřadu podle jeho vnitřního jednacího řádu je zbytečná ztráta času, určená k tomu, aby úřad získal čas potřebný k dokonání díla zkázy. Jednací řád však vůbec nepočítá s klientem, který předpisy ignoruje a neviditelný projde prakticky kamkoliv. Může projít zakázanými dveřmi s někým oprávněným, může i narušit domovní svobodu exekutora či exekutorky a vetřít se i do jejich soukromého bytu.

Není to ovšem podle zákonů. Vstupem do cizího bytu jsem narušil soukromí i domovní svobodu majitele bytu, neoprávněně jsem na sebe vztáhl pozvání paní domácnosti, ačkoliv mi zajisté nebylo určené, a snědl jsem jí dva obložené chleby, což finanční úředník správně nazval krádeží. A už vůbec nemluvím o sesílání kleteb, které bezpochyby naplňuje skutkovou podstatu ublížení na zdraví, ne-li pokusu o vraždu.

Utěšoval jsem se tím, že mi válku vyhlásili oni a používají sice zákonných, ale nečestných postupů. Ani ve válce nemusí obě strany respektovat zákony, vydané jednou z nich. Českoslovenští parašutisté porušili atentátem na Heydricha hned několik zákonů, protektorátních a zejména říšskoněmeckých. Však to říšští Němci nazvali banditismus, schvalování vyhlásili za trestný čin stíhaný trestem smrti, což ihned dokázali terorem, zvaným Heydrichiáda.

A nebyla to jen česká specialitka. Říšskoněmecké zákony porušovaly i jiné národy. Francouzi, Poláci, Rusové, Holanďané, Norové. Něco jiného je totiž zákony prostě vyhlásit a něco jiného je dosáhnout jejich uznávání. A nejhorší cestou k přesvědčování obyvatel je teror a tresty smrti.

Když jsem si tedy promyslel právní názor na oprávněnost svého počínání, byť jen laický, řekl jsem si, že budu uznávat jen zákony, které se spornou věcí nesouvisí. Partyzáni přece za války také nedodržují zákony nepřítele, ale jen ty, které by platily stejně i v dobách míru.

Tak jsem se znenadání objevil v obývacím pokoji paní Jany, exekutorky, která dostala do drápů můj případ.

Začnu ovšem mírně...

„Dobrý den přeji!“ oslovil jsem exekutorku Janu, sotva si v obývacím pokoji rozsvítila.

„Ježiši! Co tady děláte?“ vyjekla překvapením.

„Potřebuji s vámi něco projednat!“ řekl jsem klidně.

Chvíli si mě vytřeštěně prohlížela, pak se vzpamatovala.

„Od toho jsou snad úřední hodiny!“ řekla přísně.

„Ale kdepak!“ opáčil jsem. „Máte přece předpis, jak jednat s klienty, aby se k vám vůbec nedostali. Proto jsem přišel až sem! Navíc tu můžeme jednat bez sledovacích kamer.“

„Vypadněte z mého domu!“ zaječela na mě. „Nebo zavolám Policii! Tady nemáte co dělat! A je to navíc porušování domovní svobody, paragraf 178, až dva roky nepodmíněně...“

„Já to všechno vím,“ přerušil jsem ji. „Ale má věc nesnese ani hodinu odkladu. Proto budeme jednat tady!“

„Nebudeme!“ odsekla. Současně vytáhla z kabelky pistoli. „A než sem dorazí Policie, budete ležet tady na koberci obličejem dolů. Rozumíte?“

„Rozumím, ale neposlechnu vás,“ řekl jsem.

„Pak ale budu střílet!“ vyhrožovala mi a pozvedla pistoli.

Jenže v té chvíli se složila na koberec ona. »Tigumtezy« je naštěstí rychlejší a už jsem si zvykl, že stihnu zasaženého oživit, takže jsem proti používání »tiché smrti« ztratil zábrany. Přiskočil jsem k exekutorce, odebral jí z bezvládné něžné ruky její těžkou smrtící zbraň, poodstoupil jsem o dva kroky a zrušil »kletbu«.

Paní Jana se nadzvedla a pohlédla na mě odspodu. Nejprve nechápavě, pak zděšeně, ale výraz jejího obličeje se rychle změnil v grimasu vzteku.

„Vy jste tu ještě?“ vykřikla. „A jak to, že ležím na zemi?“

„Ležíte, protože jste byla pár vteřin mrtvá,“ oznámil jsem jí s klidem Angličana. „Sice jsem vás zase oživil, ale jako mrtvá jste se sesypala k zemi. Mrtvolky obvykle neudrží rovnováhu vestoje.“

„Mrtvá?“ vyjekla. „Ale to přece nejsem!“

„Teď už nejste,“ přikývl jsem. „Ale byla jste dost dlouho, abych vám dokázal odebrat tuhle hračku!“

A významně jsem v ruce potěžkal její zbraň.

„Ale to je moje pistole!“ vyjekla. „Vraťte mi ji!“

„Nemám rád, když na mě někdo míří takovou věcí!“ zavrtěl jsem hlavou. „Já tyhle hračky nepotřebuji, vrátím vám ji, až budu odcházet. Ale nejprve musíme projednat můj případ, kvůli tomu jsem přece tady.“

„Vraťte mi moji pistoli!“ trvala na svém. „Slibuji, že už na vás nebudu mířit!“

„To bude ještě jistější, když ji budu držet já,“ opáčil jsem.

„Dám vám čestné slovo!“ zkusila to ještě.

„Čestné slovo exekutorky?“ ušklíbl jsem se. „Čestné slovo může dát jen čestný člověk. Exekutoři mezi ně nepatří!“

„To je urážka!“ rozčílila se. „Pomluva, paragraf 184...“

Mezitím se zvolna zvedla do podřepu, ale najednou po mně skočila a než jsem se lekl, složila mě nějakým bojovým chvatem pod sebe na koberec. Bojové umění zřejmě ovládala, jenže proti »tigumtezy« neuspěla. Padla na mě jako pytel brambor.

Odvalil jsem ji ze sebe a zvedl se. Pak jsem ji opět oživil, ale chvíli jsem leknutím jen popadal dech. Kdyby tak neúprosně neubíhal čas, nechal bych ji ležet, než bych se vzpamatoval, jenže jsem nesměl překročit šest vteřin. Naštěstí byla i ona vyvedená z míry a než opět nadzvedla hlavu, stačil jsem odcouvat za nízký konferenční stolek.

„Vy máte ale výdrž!“ řekl jsem obdivně, když jsem viděl, že už mě zase vnímá. „Jste mrštná jako kočka, ale jestli jste měla jako kočka devět životů, máte jich už jen sedm! Nemohu

vám upřít odvalu, ale útočit na mě je čiré zoufalství. Upozorňuji vás, že zabím rychlostí mžiknutí oka! Dokážu sice mrtvého i oživit, ale nedá se tvrdit, že by mě to bavilo.“

„Oživit mrtvého?“ opakovala po mně udiveně.

„Už jsem vás vrátil mezi živé dvakrát,“ upozornil jsem ji. „Mám s vámi opravdu nebetyčnou trpělivost, ale i ta má meze.“

„Vy že jste mě...“ vyhrkla zaraženě, ale nedořekla.

„Vrátil jsem vás mezi živé už dvakrát,“ opakoval jsem. „To znamená, že jsem vás už dvakrát zabil. Poněkud jsem vám zkrátil život, nechápete? Zatím o deset vteřin, ale jestli se nepřestanete chovat jako kamikaze, mohlo by to být natrvalo!“

„Co chcete?“ vyhrkla se špatně skrývanou nenávistí. „Vnikl jste neoprávněně do mého bytu a tady mě zkoušíte přesvědčit, že mě umíte zabít a zase oživit. Proč?“

„No sláva!“ řekl jsem. „Konečně se dostáváme k věci!“

„Všechno, co děláte, je protiprávní!“ chtěla mě zastrašit.

„Všechno, co děláte vy, děláte podle nemravných zákonů!“ odsekl jsem. „Já jedním protiprávně, vy nemravně. To je horší!“

„Nechte si své soudy!“ zavrčela na mě. „Wocode?“

Ukázal jsem jí na její vlastní křesílko, kam s trochou váhání usedla. Mezi námi byl její stolek, který by jí snad zabránil, aby po mně znovu skočila. Přednesl jsem jí svůj problém a neopomněl jsem zdůraznit protiprávní jednání úředníka finančního úřadu. Ale současně s tím jsem na ni poslal »chrogpy«, časované na osm dní. Jestli neustoupí, a pochyboval jsem už, že to půjde hladce, přijde na vážnost »kletby« ještě dřív než financák.

„To mě nezajímá,“ mávla netrpělivě rukou. „Na náš úřad to došlo po právní stránce v pořádku. Exekuční řízení se dá zastavit jen splacením pohledávky, ovšem i s naší odměnou.“

„Nezajímá mě, že je to v pořádku po právní stránce,“ řekl jsem. „Právní stránka je pro mě vedlejší, mě zajímá jen to, že je to celé nemravné a nespravedlivé.“

„To je ale váš problém, ne můj,“ řekla spatra exekutorka.

„A protože je mi jasné, a vy mi to jistě potvrdíte, že právní cesta je příliš zdlouhavá, žádám vás, abyste věc zarazila a zrušila. Právě jedním o zrušení té věci na finančním úřadě, ale protože z prodlení hrozí nenapravitelné škody, přišel jsem i za vámi.“

„Jenže jste přišel nelegální cestou a i kdybyste přišel podle předpisů, bez potvrzení o splacení pohledávky i s příslušenstvím vám nemohu vyhovět.“

Sakra, ta se rychle otřepala, napadlo mě. Dobře že jsem jí dal kratší čas, ona zřejmě potřebuje trochu té hrůzy!

„Nemůžete?“ opáčil jsem. „Anebo jen nechcete?“

„Nemohu a nechci!“ odsekla. „Jakmile je věc zaknihovaná, má jednací číslo, pak už se zastavit nedá. Leda splacením, jak už jsem řekla. Přijďte tedy s potvrzením od banky, že jste dlužnou částku i s příslušenstvím splatili na účet naší kanceláře, ale přijďte do mé kanceláře v úředních hodinách. Tady se bavit nebudeme!“

„Vy si to vážně představujete jako Hurvínek válku!“ usmál jsem se na ni soucitně.

„Tak si to představujete vy!“ odsekla. „Mám své předpisy!“

„Budete-li se držet jako klíště svých předpisů, budete příští týden ležet vystavená na katafalku v krematoriu,“ přitvrdil jsem. „Zřejmě si myslíte, že máte nade mnou vrch. Ano, máte zákony, zbraň, dokonce i nějaké »bojové umění«. Výborně! Jenže já mám na své straně smrt. Umím ji přivolat rychleji než stisknete spoušť své směšné pistolky, ale umím ji i odehnat. Ne vždy, jen krátce po úmrtí, ale žádný doktor to nesvede. Mohl bych vás zabít, ani na to nepotřebuji lusknout prsty! K vašemu štěstí zabíjet nechci, proto to zkusím po dobrém. Dám vám možnost zachovat si život. Jen musíte tentokrát dát přednost vlastnímu životu před předpisy.“

„Jak si to vlastně představujete?“ nakohoutila se.

„Jednoduše,“ řekl jsem. „Poslal jsem na vás smrt. Když můj případ stornujete, vezmu tu smrt zpátky. Když ne,

zemřete.“

„Vy na mě máte nějaký jed, či co?“ zarazila se. „Novičok, sarin, nebo něco takového?“

„Žádný jed, kletbu!“ nesouhlasil jsem. „Proti jedu můžete použít protijed. Proti kletbě protijed neexistuje. Jenom já ji mohu odvolat. I když nasednete do letadla a odletíte na opačnou stranu světa, třeba až do Antarktidy, nebo se necháte vystřelit na Měsíc, kletba tam poletí s vámi. Nikde jí neuniknete. Zachráníte si život jen když stornujete můj případ.“

„Takže je to vydírání? Paragraf 175, trest až dva roky...“

„Paragrafy mě nezajímají!“ přerušil jsem ji. „Vás nezajímá nemravnost pohledávky, mě paragrafy! Ovšemže je to vydírání, je to příprava ublížení na zdraví s následkem smrti, mimochodem stoprocentní... Držte se svých paragrafů a zaručeně skončíte na tom katafalku v krematoriu!“

„To je nepřípustné!“ odsekla vztekle.

„Je to nepřípustné,“ souhlasil jsem. „Ale stejně nepřípustné je ožebračovat lidi na základě smyšlených důvodů, i když jsou po právní stránce v pořádku. My dva na to máme odlišný pohled, ale vy máte paragrafy, zbraně, Policii a možná i soudy, já smrt beze zbraně... pokud se kletba nedá prohlásit za zbraň. Ale to mě taky nezajímá. Vy se mě pokoušíte zabít, já se pokouším tuto hrozbu odvrátit. Jistě víte, že jednání, jinak trestné, směřující k odvrácení takové hrozby, trestné není. Sice neznám číslo toho paragrafu, ale je to tam. Takže když to vezmu do důsledků, pokud se mi podaří odvrátit svou smrt, budu i po právní stránce bezúhonný.“

„Paragrafy 28 »krajní nouze« a 29 »nutná obrana«,“ řekla.

„Koukám, že to znáte,“ přikývl jsem.

„Jenže já vás nevraždím, abyste ty paragrafy mohl použít!“ dodala rychle. „Váš přístup je tedy zjevně nepřiměřený!“

„Nevraždíte?“ podíval jsem se na ni přísně, až skoro zle. „Vážně nevíte o sebevraždách, vyvolaných vámi exekutory?“

„Sebevražda není vražda!“ řekla.

„Jestli to podle paragrafů tak není, je to chyba paragrafů,“ řekl jsem. „Uvést někoho do takové krajní nouze, aby mu zbývala jen oprátka, je podle mého mínění stejné, jako mu ji vlastnoručně utáhnout. Nebo ho přistrčit pod vlak. A že jednám nepřiměřeně? Vy jednáte nepřiměřeně! Pro mizerné peníze ničíte lidi!“

„Jenže s takovými argumenty u žádného soudu neuspějete!“

„Cožpak jdu za soudem?“ přikývl jsem. „Pokouším se jen odvrátit váš útok na můj život. Když ustoupíte, nic se nestane, ale když ne... klidně požádejte o policejní ochranu, zavřete se do protiatomového krytu Ministerstva vnitra, odleťte letadlem třeba do Austrálie, nebo mě dejte zavřít, kletbě neutečete. I když na mě pošlete nájemného vraha, dosáhnete jen toho, že na celém světě tu kletbu nikdo nedokáže odvolat. Ve všech případech vás čeká ten katafalk s květinovým věncem od vašeho ouřadu. A peníze si pak můžete dát pod hlavu a vzít je s sebou do hrobu.“

„Když mě ale zabijete, nebude to »krajní nouze« ani »nutná obrana!«“ řekla zarputile. „To může být až po vyčerpání...“

„Ba ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Já přece dělám všechno pro to, abych to odvrátil mírnějšími prostředky. Pokud tomu ani vaše smrt nezabrání... jste jen kolečko vaší instituce, nastoupí za vás další... pak bude přiměřený stejný útok i na vašeho nástupce! Já ani pak ten případ nevzdám!“

„Pokud mezitím nebudete ve vazbě!“ řekla. „Znám přece ve vašem případě vaše jméno i bydliště!“

„A proč bych se měl skrývat?“ ušklíbl jsem se. „Já se na to zatýkání těším! Nejste první, s kým tak jednám! Dejte mě zavřít! Tím získám úžasné alibi! Těžko mě Policie obviní z vraždy, když budu tou dobou ve vazbě! Kletba vypadá jinak, než otrava jedem. U kletby se zdravotní stav prokletého nezadržitelně zhoršuje, ať se doktoři snaží jak umí! A nikdo při pitvě neprokáže žádný jed, smrt nastane »přirozenou cestou«. A protože se obvinění z vraždy neprokáže, ani soudu se nebojím.“

„Ani toho, že hned teď půjdu na Policii?“

„Ani toho,“ řekl jsem. „Jděte, požádejte o jejich ochranu. Věřím, že ji dostanete, nebudete první ani poslední, ale nepomůže vám to. Proti kletbě jsou zbraně bezmocné. Můžete jim vylíčit, co jsem vám teď a tady řekl, můžete na to i přísahat, je otázka, kdo vám uvěří? Čestné slovo exekutorky je přece protimluv, ne? Ale vy budete dobře vědět, na čem jste! Zítra pocítíte slabost, možná byste si jí nevšimla. Další dny to ale bude horší a horší a po týdnu se sama ani nenadechnete. Doktoři vás nejspíš napojí na přístroje, ale prodlouží tím jen umírání. Zemřete pěkně pomalu, udušením při plném vědomí! Bude to horší než rychlá smrt na šibenici.“

„Myslíte, že mi nikdo neuvěří, když vás obviním z kletby?“ podívala se na mě trochu nevyzpytatelně.

„Zkuste to!“ pobídl jsem ji s úsměvem. „Škoda, že u toho nebudu, moc dobře bych se bavil!“

„Ale chcete, abych vám tu pitomost uvěřila já, že!“ dodala ostřejším tónem.

„Vy mi uvěříte,“ ujistil jsem ji mrazivě. „Zítra vám bude jen trochu slabo, ale na konci týdne se neudržíte na nohou. To vás přesvědčí. Nebo chcete přesvědčit už teď?“

„A máte vůbec čím?“ podívala se na mě spíš výsměšně.

„Jistě!“ přikývl jsem. „Dobře se dívejte! Loučím se s vámi. Hodně štěstí a když už nevěříte mně, věřte aspoň svým očím!“

Ve chvíli, kdy jsem jí zmizel, vytřeštila oči. Potom po mně naslepo hrábla rukama. Marně, tam už jsem nebyl. Na stolku před ní ležela její pistole. Krátce předtím jsem ji měl já, teď ji měla na dosah. Jenže jí došlo, že jí nebude nic platná. Vyhrožovat střelnou zbraní neviditelnému? Jaká pošetilost!

Exekutorka zaúpěla, či spíš zavyla jako vlk samotář. Potom vyběhla jako šílená z bytu, třesoucícma se rukama odemkla svou audinu, nasedla a odjela.

Umožnila mi tím nepozorovaný odchod z domu.

Jen jsem doufal, že nehavaruje.

Kdoví, kdo by přišel po ní...

Zavilost

Vrátil jsem se tedy domů. Auto nemám, takže musím jezdit, jak »lepšolidi« pohrdavě říkají, »mastnou tyčí« neboli hromadnou dopravou. Cestou mě kontrolovali dva revizoři, ale když zjistili, že mám řádně předplaceno, šli kontrolovat další.

„Rád vás vidím!“ usmál jsem se na ně.

„To jste bílá vrána!“ řekl jeden. „Co že tak?“

„Kdybych vás občas neviděl, jezdilo by víc lidí načerno,“ odvětil jsem klidně. „Takhle si aspoň nepřipadám jako pitomec, co platí zbytečně.“

„Kdyby jezdili zadarmo všichni, nejezdil by nikdo, protože by to dopravní podnik musel zabalit,“ přikývl revizor. „Jsou sice města, kde lidi opravdu jezdí zadarmo, ale tam to platí město, čili všichni z daní. A město nemá na jiné projekty, třeba na byty.“

„Za všechno se musí platit,“ souhlasil jsem. „A revizoři jsou tu od toho, aby snížili míru zlodějny různých ferinů.“

„Kdyby takhle uvažovalo víc lidí!“ vzdychl si revizor.

Domů jsem došel v pořádku, ani doma mě nikdo nečekal. Ale dalo se to pochopit. Když bude někdo na Policii vykládat, že viděl někoho neviditelného, budou si spíš ťukat na čelo než aby ho brali vážně. Jediné, co mají policajti v rukou, je záznam kamer na finančním úřadě. Ale když mi půjčíte libovolný záznam pevné kamery, vyčarují vám zmizení kolik chcete. Ve filmařské hantýrce se tomu říká »stříh« a tyto triky vyzkoušel už v šerém filmařském dávnověku jistý pan Méliés. »Stříh« dnes umí více programů.

Pro jistotu jsem si sedl ke svému počítači, abych si zkusil, jak doopravdy reaguje mikrofon na telepatii. Dopadlo to přesně podle mého očekávání. Mikrofon telepatii zaznamenal jako velké ticho. Podle toho dopadl i záznam na finančním úřadě.

Představil jsem si hlavně závěrečnou část záznamu:

To byste to snadno vyřešil! Když se vám to nelíbí, dejte to k soudu! Podejte proti rozhodnutí odpor, ale tím se povinnost platby neodkládá! Nejdřív zaplaťte a pak se můžete pro mě za mě soudit! Budu se tím docela příjemně bavit!

Věřím, že by to pro vás byla vydařená zábava. Vyřeším to tedy jinak. Bude to sice za hranou, ale když to nejde logikou... vaše zneužití pravomocí veřejného činitele mi dává morální právo na obranu. (A okamžik ticha...)

To je přece jasné vyhrožování smrtí! Útok na veřejného činitele se zvýšenou trestní sazbou!

To není vyhrožování, to je prostě popis skutečnosti.

Nehoráznost! Požádám o policejní ochranu!

Požádejte.

A řekl jste to nahlas, takže to bude na záznamech našich bezpečnostních kamer! A jestli ochranka nespí, už sem jistě někdo z maníků kluše!

Máte kamery i tady? Budu se královsky bavit, až to budou vyhodnocovat! A teď se dívejte, fízlové! Uvidíte něco, co se dá vidět ve filmu, ale ne na bezpečnostním záznamu!

(Blik - a střih, jedna postava z obrazu zmizela...)

Lidi, kde jste kdo, pomoc! Teď tady byl a je pryč!

Dalo by se něco z toho vyložit jako dostatečný důvod pro poskytnutí policejní ochrany? Těžko! Možná, kdyby mě policajti viděli zmizet, ale jinak?

Z diskuse v úřednickově bytě přibyli dva příslušníci Policie. Těm by možná uvěřili, ale na jejich místě by se mi do svědectví také nechtělo. Riziko blamáže a posměchu je příliš velké. Prosím vás, kdo kdy viděl neviditelného!

Exekutorka Jana odjela v krajně rozrušeném stavu, až jsem si říkal, aby holka nehavarovala. Ta asi uvěřila nejvíc a kdyby ne, přidá se k tomu zítřejší slabost.

Kdo to asi rozsekne?

Jenže už dopoledne mi zazvonil mobil a objevilo se na něm číslo, které jsem ještě neměl v kontaktech.

„Haló, jste tam?“ slyšel jsem ženský hlas. „Stornovala jsem tu exekuci, ale ta slabost nemizí! Jak jste to myslel?“

Jejdanečku! Exekutorka Jana! Takže to přece vzalo obrat!

„Stornovala jste to?“ otázal jsem se.

„Jo!“ odvětila vyčítavě. „Ale bez odezvy od vás! Pořád mi je stejně blbě!“

„No jo, ale já opravdu nejsem vševědoucí!“ opáčil jsem. „Já mohu reagovat teprve až když se to dozvím...“

Současně jsem si vzpomněl na tón, který musím telepaticky poslat. Každý z těch obláčků měl tón jiný, takže se daly zrušit nezávisle na sobě. Vyslal jsem ukončení kletby pro paní Janu.

„...no nic, dobře, že jste zavolala. Ale teď už by se to mělo vracet do normálu, ne?“

Chvíli bylo v mobilu ticho, pak se Jana opět ozvala.

„Zdá se, že to přešlo. Dobře, vyhrál jste! Ale pořád tvrdím, že používáte nepřiměřené prostředky! Ta »kletba« nejspíš splňuje definici »zbraní hromadného ničení«! A to je válečný zločin!“

Zkrátka si neodpustila rýpnout, aby měla poslední slovo!

„Nesplňuje,“ odvětil jsem. „Nemá to vůbec nic společného s chemií, biologií, ani s jadernými zbraněmi. A všimněte si, dá se to ovládat i na dálku! Takže se ve vlastním zájmu nepokoušejte o nějaký podraz! Uvědomte si, že jste k tomu vlastně jen přičichla a k tomu nejhoršímu se to ještě nedostalo! Na druhé straně, když jste splnila můj požadavek, nemám důvod vás dále trápit. Kletba skončila, finito! Buďte zdráva a kdybyste na mě narazila někdy příště, víte už, že je lépe vyhnout se mi velkým obloukem!“

„Vy musíte být ale prokletý člověk!“ řekla pohrdavě.

„Jo, trefila jste se!“ přiznal jsem. „Prokletý. Raději bych byl malomocný, to se dá léčit. Ale nebojte se, není to nakažlivé. Jen vám od srdce přeju, abyste mě už nikdy v životě nepotkala. Není oč stát. Někdy se bojím i sám sebe.“

Mobil zapípal konec hovoru.

Tohle je tedy v suchu!

Spokojeně jsem si oddychl, ale ukázalo se, že předčasně.

Kolem poledne přijelo před dům policejní auto a zazvonili na mě čtyři chlapi, z toho jeden v uniformě Policie. Ve dveřích se mi představili jako zástupci exekutorské kanceláře a prohlásili, že jdou zabavovat.

„Vaše šéfová mi ale slíbila, že to zarazí!“ varoval jsem je zamračeně a v rychlosti jsem uvažoval, že tohle paní Janě určitě jen tak nenechám! No jistě, čestné slovo exekutorky!

„Asi si nás s někým pletete!“ prohlásil exekutor. „Nemáme žádnou šéfovou!“

Ukázalo se, že pánové jsou z jiné exekutorské kanceláře a exekucí je pověřil finanční úřad právě dnes. A protože vypadala lukrativně, přispíšili si. Exekutorka Jana je v podezření nevinně.

Zvedl jsem mobil a volal na finanční úřad. Služební telefon zvedl úředník pod »kletbou«. Už by si měl všimnout, že se s ním něco děje a ne aby takhle hbitě zadával další exekuci, když mu ji kancelář paní Jany vrátila!

„Poslyšte!“ oslovil jsem ho po vzájemném představení. „Vy si nedáte pokoj? Nestojím vám za pozornost? Proč jste svěřil tu věc dvěma exekutorským firmám? Jedna nestačila?“

„Ta první tu zakázku vrátila,“ odvětil hrdě.

„A víte aspoň proč?“ odpálil jsem ho.

„Nemají prý zrovna čas!“ odvětil.

„Takže vám pravý důvod neřekli!“ odvětil jsem. „Vysvětlil jsem té paní, že jde do špinavé akce a požádal ji, aby to zarazila.“

„Snad se vás nepolekala?“ odvětil uštěpačně.

„Polekala,“ připustil jsem. „Ale co vy? Cítíte se silnější, že? Řekl bych, že je to váš životní omyl a větší koninu jste nemohl udělat. Jak chcete! Ale už byste měl vědět, že neděláte dobře. Nezastavil jste své snažení? Já také ne. Víte co? Končím s vámi, už vám volat nebudu. Zavolejte mi, až budete mít zájem.“

„Já vám? To se načekáte! Mažu váš telefon z adresáře!“

„Vaše chyba!“ zavěsil jsem.

Takže to nepřestalo!

Ve chvíli, kdy mi pracovník exekučního úřadu (sám »Velký Exekutor« to nebyl, svěřil to jednomu ze svých poskoků) nalepil obávanou žlutou nálepku na můj počítač, upozornil jsem ho, že počítač není můj, ale patří firmě, pro kterou pracuji.

„Tak ať ta firma podá vylučovací žalobu!“ řekl podexekutor bohorovně. „Jestli má příslušné faktury a prokáže tak jeho původ, třeba ho vysoudí zpátky!“

Pak mě upozornil, že odlepování jejich nálepek je trestný čin zatajování a že si pro věci přijede dodávka.

„Koukejte šéfovi ten počítač neponičit!“ napomenul jsem je se stejným klidem. „Jakákoliv poškození zaplatíte!“

„To by musel nejprve dokázat, že ta poškození nebyla již před zabavením!“ ušklíbl se podexekutor.

Bylo mi to jasné. Jestli se šéf začne soudit, dostane počítač zpátky v dezolátním stavu. Exekutor přece za nic neručí! Těmhle grázlům zkrátka projde všechno. Jenže už jsem toho měl právě dost a všechny čtyři zalil nafialovělý obláček načasovaný pouze na den. Doufal jsem, že se účinky projeví rychleji než u ostatních »kleteb« a umínil jsem si včas to odvolat. Nechci je přece zabít! Ale nemám nic proti pořádnému postrašení.

Jak bývá v takových případech obvyklé, exekutor řádl jako Černá ruka a polepil všechno nač dosáhl. Nejen moderní přístroje, jako byla úplně nová mikrovlnka, kterou jsem koupil

prababičce k ohřívání obědů, tak i její staré věci, z nichž některé už by mohly mít cenu jako starožitnosti.

„Tak to máme: zánovní mikrovlnná trouba Samsung, letošní výroby... starší mixér Eta, výrobní štítek nečitelný...“ diktoval svému zapisovateli.

Jenže jeho elán s časem viditelně klesal. Už za půl hodiny, ještě neměl všechno oblepené, se začal zadýchávat. Také policista viditelně lapal po dechu a ani nevěděl jak, posadil se na kanape. Zapisující pomocník se ovíval jakýmsi sešitem, jako by mu bylo horko a druhý pomocník už se také sotva ploužil.

„Sakra, je tu ale vedro!“ zaláteřil exekutor, když mu došla trpělivost. „Nedalo by se otevřít okno?“

„Nedalo,“ odpověděl jsem mu. „A žádné vedro tu není.“

„Vám není hic?“ podíval se na mě podezřívavě.

„Není,“ trval jsem na svém. „Spíš se mi zdá, že jste narazili na prokletí tohoto domu. Jestli je vám mdlo, může to být tím.“

„Prokletí?“ zasmál se exekutor. „Jaké prokletí?“

„O tomhle domě se říká, že tady umírají ti, kdo sem přišli s nečestnými úmysly. Ve středověku tu stál nějaký klášter či co to bylo. A jestli to nevíte, takové stavby bývaly často prokleté.“

„Pěkná pohádka!“ řekl exekutor.

„Pěkná, ale nebudete první, kdo tady zemře,“ trval jsem na svém. „Lidi už tady záhadně zemřelo víc!“

„To by se snad dalo vysvětlit nějakou geopatogenní zónou,“ navrhl jiné vysvětlení pomocník zapisovatel.

„Nedalo, protože moje prababička se tady dožila skoro sta let,“ namítl jsem. „A nájemníkům se tu taky nic neděje. Postihuje to jen lidi s nečestnými úmysly.“

„To se nás přece netýká!“ odvětil policista. „My tu děláme jen svoji práci.“

„Myslíte?“ podíval jsem se na něho útrpně. „Proboha, snad nevěříte, že práce exekutora je čestná? Jsou přece tři povolání neslučitelná se ctí! Exekutor, drogový dealer a nájemný vrah! Ti nemají čest už z principu! Tak je tomu od středověku, tehdy to byli dráb, ras a kat. Ti nemohli ani přísahat, nedovolovali jim ani dotknout se bible!“

„Tak na to pozor!“ zmohl se policista na protest. „Mohlo by to být také »hanobení«!“

„Nemohlo,“ oponoval jsem mu. „Netýká se to národa, rasy ani přesvědčení. Slovo »ras« znamenalo »pohodný«, »antoušek« nebo taky »drnomistr«, šlo o zacházení s pošlými zvířaty. Na tom není nic rasistického! Ale exekutor není zrovna čestné povolání! Například tenhle případ úplně obchází soudy! Máte vůbec soudní příkaz k exekuci?“

„Nemáme, ale nepotřebujeme,“ řekl exekutor. „Příkaz podal finanční úřad, to je pro nás postačující.“

„Ale jestli vám je zle, může to být jedině od prokletí tohoto domu! Nečestné jednání... nebudete první, kdo na to zemře!“

„Ale mohla by to být i otrava jedem,“ řekl policista.

„Proč to potom neúčinkuje na mě?“ opáčil jsem. „Kdyby tu byl nějaký jedovatý plyn, přece by mě nevynechal! Tady jste nic nejedli ani nepili... Že byste se přiotrávili nějakým jídlem? Kde jste vlastně obědvali?“

Jenže se ukázalo, že před akcí obědvali každý jinde. Jídlem by to tedy být nemělo.

„Prokletí domu!“ pokrčil jsem lhostejně rameny. „Říkám, nebudete první, kdo zde zemře! Boží mlýny v tomto domě melou rychle. A nečekejte ode mne, že bych vás litoval!“

„Ale mohl by to být jed!“ vzchopil se nečekaně zapisovatel. „Když náboženská sekta fanatiků zamořila v Japonsku podzemní dráhu sarinem, píchli si její členové předem protijed, aby přežili i tam, kde lidé houfně umírali!“

„To je vlastně možné!“ vyskočil i policista. „Všichni ven! Je tady jed!“

Všichni čtyři vyskočili na nohy a potáceli se ke dveřím na chodbu. V tom zmatku nechali všeho a hrnuli se tak usilovně, že i ve dveřích odstrkoval jeden druhého. Podařilo se jim dostat se do chodby a pak ven z budovy, ale venku se to nelepšilo, naopak.

„Volám záchranku!“ dýchal ztěžka policista.

„Dobrý nápad!“ schválil jsem mu to, když jsem vyšel ven ze vchodu jako poslední. Jako jediný jsem nespěchal. Pozoroval jsem účinky »chrogpy« a odhadoval postup svalové ochablosti. „Jak se tak na vás koukám, budete záchranku potřebovat všichni. Tady venku ale nic být nemůže! Je vám už lépe?“

„Je to ještě horší!“ zápasil s dechem policista.

To už se neudržel na nohou a musel se posadit rovnou na chodník. Ostatní ho zakrátko napodobili. Mezitím policista volal záchranku a pak vytočil číslo Policie, kde požadoval posily. To by se mi ale nehodilo a rozhodl jsem se nenápadně mu to překazit.

Než se policista dostal k popisu situace, zvrátil se dozadu a mobil mu vypadl z ruky. »Tigumtezy« účinkuje rychle.

Odpočítal jsem jen tři vteřiny a oživil ho, jenže chvíli se mu nedařilo pochopit, kde je, a když se sháněl po mobilu, zjistil, že protistrana hovor ukončila. Nedivil jsem se. Když někdo volá Policii, nesouvisle blekotá a pak se odmlčí, vypadá to na opilce.

Konečně se z dálky ozvala siréna a s modrými světly se přihlítila první záchranka. Vyskočili dva, řidič a lékař, a hnali se k ležícím. Krátce jsem jim popsal, že je v budově postihla náhlá slabost, která nepřestala ani když vyšli ven na vzduch. Lékař se pokoušel změřit policistovi tlak, ale zdálo se, že ho výsledek neuspokojil.

„Naložíme raději všechny,“ rozhodl. „Dám jim hned infúzi, tak nízký krevní tlak jsem ještě neviděl. Je div, že jsou naživu!“

„Mohl by to být nějaký jed!“ vyblekotal policista. „Sarin, nebo něco takového.“

„A vy jste tam byl s nimi?“ obrátil se lékař na mě.

„Jo, byli u mě na návštěvě!“ odsouhlasil jsem mu to. „Ale já se cítím normálně, nic mi není. Zato oni, sotva vyšli ven na vzduch, se tady úplně složili.“

„Sarin to rozhodně není,“ řekl lékař. „To by už byli tuhý. Vlastně nevím o žádném bojovém plynu, který by účinkoval tak selektivně jen na někoho. Pro jistotu zavolám dispečink, aby sem poslali někoho z laborky, ať tu odebere nějaké vzorky. Ale teď naložit a jedem!“

„Za jak dlouho budou v nemocnici?“ zeptal jsem se řidiče.

„Tak za čtvrt hodiny,“ odvětil, ale další slova už se mnou neztrácel a věnoval se pacientům.

Naložili všechny a odjeli s houkačkou a modrými světly.

Počkal jsem pětadvacet minut. To by ještě měli vydržet, ale měli by už být v nemocnici. Pak jsem tuto »kletbu« zrušil.

Pro doktory to bude záhada. Pacienti na umření se najednou zvednou a budou naprosto zdraví. Jenže pochybuji, že by je jen tak pustili domů. Určitě si je tam nechají pár hodin na pozorování a pochybuji, že by jejich obavy sami pacienti zpochybňovali.

Bylo jim přece doopravdy zle.

Vrátil jsem se spokojeně do bytu. Prohlédl jsem si podrobně složku jejich dokumentace, jestli tu nemají knihu s očíslovanými listy, ale jejich zapisovatel sepisoval zabavené položky sice do nějakých formulářů, ale jen volně uložených v deskách. Nedalo mi práci celou složku jim »zabavit«.

Zbytek dokumentace jsem uložil do aktovky, s aktovkou dal do papundeklové krabice, zabalil do balicího papíru a ještě to odpoledne zanesl na poštu.

V průvodním dopisu jsem naškrábal, že jsem jejich aktovku našel na ulici, podle lejster jsem zjistil adresu jejich úřadu a »tak vám ji posílám, dávejte si na úřední lejstra větší pozor!«

Tak a teď mohu odlepit všechny samolepky. Nemá se to, je to dokonce trestné, ale když jsem se dal na vojnu s byrokraty, musím bojovat! A nebudu jen trpně snášet jejich zvůli!

Teď je řada na mně.

Spanilá jízda

Spočítal jsem si to i se zastávkou na poště tak, abych k sídlu exekutorského úřadu dorazil půl hodiny před koncem úředních hodin. Paní recepční, nejspíš placená podle toho, kolik návštěv odradí, mě sice poslala dál, ale sdělila mi, že mě musí ohlásit »pověřeným pracovníkům«. Posadil jsem se na nevlídné chodbě, ještě že tu měli aspoň rozvrzané židle, a trpělivě jsem čekal. Tak to aspoň vypadalo, než paní recepční odešla, aby mě »ohlásila«.

Nemohl jsem přehlédnout sledovací kamery, kterých byla tato instituce plná. Po chvilce jsem se zvedl ze židle, rozhlédl jsem se a zamířil k záchodům. Jenže hned za dveřmi jsem přešel do neviditelnosti a hbitě se vrátil na chodbu, ještě než se zavřely dveře. Na záznamu kamer bude, že jsem prostě odešel na záchod, ve skutečnosti jsem začal v dlouhé chodbě obcházet jednotlivé kanceláře, dokud jsem nenarazil na kancelář toho hlavního. Teď jsem ale potřeboval, aby mě tam někdo nenápadně pustil, ale brzy jsem se dočkal!

Z jedné kanceláře vyběhla mladá úřednice a zamířila přímo k šefovi! Využil jsem příležitosti a vstoupil za ní do kanceláře. Naštěstí byl šéf tak zaujatý vlastními záležitostmi, že si nevšiml dvojího otevření dveří.

Úřednice převzala od šéfa složku lejster a odešla, ale já už jsem tu zůstal. Postavil jsem se tiše za jeho záda a koukal mu přes rameno, čím se může šéf exekutorského úřadu zabývat.

Pochopil jsem to ale brzy. Projížděl nějaké bankovní účty, nahlížel do nich a pořizoval z nich do vlastního souboru nějaké výpisy. Bankovní účty oficiálně chrání bankovní tajemství, ale Policie i exekutoři do nich mají neomezený přístup. Šéf očividně hledal některé účty a vytvářel si přehled o stavu kont osob, proti kterým vede exekuční řízení. Mé konto nejspíš prohlíží také, ale teď mě to nevzrušovalo. Snažil jsem se pochopit, jak se v těch dokladech pohybuje a brzy jsem přišel na důležité informace.

Šéf se pojednou zvedl a rychle odešel, zdálo se, že spěchá na záchod. Bylo ale vidět, že dodržuje disciplínu. Než odběhl na chodbu, počítač zablokoval heslem, aby se s ním nedalo nic dělat. Výjimečně se mi to hodilo. Když se vrátil, musel počítač opět odblokovat a na to jsem čekal. Náhoda mi přála ještě víc, když se při psaní hesla překlepl a počítač ho odmítl z důvodu »chybného hesla«. Podruhé ho tedy psal pozorněji a pomaleji. Nic víc jsem si nemohl přát!

Teď už jsem čekal jen na konec úředních hodin. Přišel jsem těsně před koncem, abych dlouho nečekal, ale i ta krátká doba mi přinesla dobré informace. Objevil jsem nevelký soubor, příznačně nazvaný »Hesla«, obsahující pravý poklad. Byla tu hesla snad pro všechno možné: hesla utajených přístupů do bankovních databází, hesla do jeho soukromých adresářů i hesla do všelijakých úložišť exekutorského úřadu. Lepší dárek mi dát nemohl!

Konečně nastal konec pracovní doby. Úředníci vstávali od počítačů, oblékali se a odcházeli. Trochu jsem se obával, že právě jejich šéf bude v práci déle, ale obával jsem se toho zbytečně. Šéf se sbalil mezi prvními a odešel.

Teď teprve jsem mohl zasednout k jeho počítači a pustit se do díla! Dokonce jsem zneužil i jeho tiskárnu, abych si vytiskl hesla a nemusel se k nim pořád vracet. A stačilo zobrazit si složky podle data vytvoření, abych se rychle dostal k té své.

Výhodou centralizovaného režimu práce je, že má šéf dobrý přehled o tom, co jeho podřízení dělají. Ale ještě víc to usnadňuje život hackerům, kterým se podaří proniknout do šéfova počítače a teď mají přístup prakticky ke všemu. Specializované programy exekutorské agendy možná neumožňují smazat data, nejspíš to řeší přesunutím do nějakého archivu, ale nespolehal jsem se na ně a přinesl jsem si k tomuto účelu na flešce mohutnější programy - pořádný souborový manažer a hexadecimální editor.

Začal jsem poštovním programem, kde jsem našel kritický mail od finančního úřadu. Finanční úřad zde pověřil exekutorský úřad vymáháním pohledávky. Sakra, jak málo stačí k dokonalému zničení člověka! Napadlo mě trochu ten mail pozměnit a přehodit ho na jeho autora. Ten by se divil, až

by mu na dveře jeho vilky zabušili exekutoři! Ale rozmyslel jsem si to. Jednak by to odnesla jeho žena a děti a kromě toho by ho to upozornilo, že se děje něco nepřipustného. Jen ať nic netuší! Mail jsem musel pochopitelně smazat dvakrát, první smazání poštovním programem způsobilo jen přesun do »složky Trash«, neboli do koše, ale smazání dat už v koši bylo dostatečně nevratné.

Všechno, co se týkalo mého exekučního případu, počínaje oním mailem z finančního úřadu a konče mou složkou v archivu, jsem si nejprve nahrál na vlastní flešku a pak co nejdůkladněji smazal včetně vysypání »košů«. Nebylo to dokonalé, odborník by ještě dokázal smazané soubory obnovit, ale tihle uživatelé měli k odborníkům daleko, takže jsem se toho neobával.

Trochu mě vyrušil noční strážný, když se vydal na obhlídku budovy. Naštěstí tropil dost hluku, abych stihl vypnout obrazovku dříve než odemkl dveře. Strážný sice udiveně zabrumlal, že »si to myslel«, chvíli se bedlivě rozhlížel, ale když nikoho neobjevil, zhasl, zavřel dveře, zamkl a šoural se dál. Napadlo mě, že zvenčí bylo vidět, že se v šéfově kanceláři svítí, ale strážný to považoval za šéfovu zapomnětlivost, kterou zhasnutím světla napravil. Toto své opomenutí jsem napravil tím, že jsem sice znovu rozsvítil, ale pak jsem okna zatemnil, aby zvenčí nebylo vidět, že se tu svítí.

Po několika hodinách jsem byl hotov. Venku už byly znát náznaky svítání. Zrušil jsem zatemnění oken, zhasl, ještě jednou jsem pro jistotu všechno zkontroloval a protože do rána ještě něco času zbývalo, porozhlédl jsem se i po jiných složkách. Také ty jsem rychle zkopíroval na svou flešku. Jistě to bude zajímavé, ale pořádně se na ně podívám až doma. Jen zběžně jsem si prohlédl skříň s papírovými složkami, ale žádná složka na mě tam nebyla. Zřejmě jsem ji už zabavil těm čtyřem a tady jsou jen elektronické kopie, po nichž zůstala na disku díra jako ve stropě po Faustovi. Nakonec jsem spustil úplnou defragmentaci disku. Nezůstane na něm po smazaných datech ani stopa.

Pak jsem v klidu počkal, až do kanceláře vejde její majitel. Předtím jsem mu počítač zablokoval, aby ho musel

odblokovat, ale nedělal jsem si starosti, že by si všiml, jak je zahřátý. To ho jistě ani nenapadne. Když vešel, protáhl jsem se mu pod rukama na chodbu a pak jsem nerušeně opustil budovu.

Adié, žraloci!

Právě jsem doma na svém počítači prohlížel své »úlovky« z donesené flešky, když se mi v hlavě opět ozval známý hlas.

Skrček!

„Tak co?“ ozval se mi trochu uštěpačně. Vlastně byl hodně uštěpačný a tohle byl teprve začátek.

„Takže si to můžeme zrekapitulovat,“ pokračoval. „Kdybys mě poslechl, smazal data na finančním úřadu a zabil finančního úředníka, jak jsem ti radil, bylo by to tím skončilo. Věděla by to jen jedna mrtvola a byl by klídek. Jenže tobě se nechtělo parazity zabíjet, takže budou přinejmenším dvě mrtvoly a kromě nich to straší v hlavě další desítky živých. Bravo!“

„Moment!“ zarazil jsem ho. „Ještě jsem nikoho nezabil!“

„Nezabil,“ připustil Skrček. „Těch pár krátkodobých úmrtí nepočítám, neboť jsi je vrátil k životu. Jenže už ses vnitřně smířil s tím, že necháš zemřít ouřadu z finančáku, že? K němu ale musíš zabít ještě šéfika exekutorského ouřadu. Zrovna teď sice nic na tebe nemá, ale pamatuje si mail s velice lukrativním kšeftem a on ho jen tak z hlavy nepustí! Nechá si mail poslat znovu, potáhne se to dál a nejspíš se to bude ještě rozšiřovat. A až si prohlédneš, co sis tak neopatrně přinesl z jeho počítače, smíříš se i s tím, že ho přece jen zabiješ, ta pijavice si to zaslouží. Můžeš nechat plavat exekutorku, kterou jsi zastrašil, a možná ty čtyři pičičmundy, co už ti kdeco polepili, to jsou jen nemyslící poskoci.“

„Kdybych zastrašil toho ouřadu, a měl jsem k tomu dobře nakročeno, zastavil bych to hned a bez mrtvol,“ namítl jsem.

„Kdyby byly v potoce ryby...“ ušklíbl se. „Říkáte to tak, ne? Kdybys udeřil krátce a důrazně, přetrhal bys tu pavučinu a byl by klid. Ale ty ne... tak máš, co jsi chtěl!“

„Nemohl jsem dopředu vědět, že ten pitomec na finančním ouřadě bude tak zarputilý!“ namítl jsem. „Já jsem přece nemohl couvnout a nechat se nespravedlivě ožebračit!“

„Neuměl sis představit, že ten »pitomec«, jak mu říkáš, také nemá kam couvnout?“ popichoval mě.

„Ten couvnout mohl a měl a nechápu, proč necouvl!“ řekl jsem vyčítavě. „Proč tak urputně trval na té špinavosti? Nestačila mu nemravně získaná vila?“

„Nějak ti vypadlo z konceptu, že i on může být v situaci, kdy nemá kam couvnout,“ odvětil Skrček. „A ta jeho vilka... tu má ze dvou důvodů. Jednak za odměnu za předešlé špinavosti, ale za druhé, ta vilka byla obojek, který ho držel v poslušnosti.“

„On v tom jede ještě někdo?“ znejistěl jsem.

„No to se rozumí!“ odvětil Skrček jedovatě. „Myslíš si, že by to dokázal zpunktovat sám? Sám mohl jenom vytipovat oběť, sepsat na ni nějaký nehorázný daňový požadavek a předat to jiné potvoře, v tomto případě exekutorovi. Ten ale musel vědět oč jde, aby si zařídil pár bílých koní na dražbu, musel mít možnost věci výhodně rozprodat, sám to pochopitelně dělat nemohl, ale každý článek řetězu chce pak svůj podíl! Kdybys měl víc času, možná bys zjistil, kolik takových lotrovin už vyvedli! Ouřada z toho získal jednu lacino koupenou vilku a všeho všudy půl milionu na kontě, což je v příkrém nepoměru ke způsobené škodě. Hlavní organizátor si ale přišel na sumičku desetkrát větší a navíc ho tou vilkou pěkně držel pod krkem.“

„Jak to víš?“ vyhrkl jsem.

„Mám své otroky,“ odvětil vyhýbavě.

„Takže nejsem jediný?“ zaútočil jsem na něho.

„Jediný v lidské kůži!“ ujistil mě. „Třeba u bosse, co tvého finančáka drží pod krkem, ovládám jeho oblíbeného afghánského chrta. To se rozumí, že bosse ani ve snu nenapadlo, že by jeho pes dokázal číst a dokonce si sám listovat internetem.“

„Takže máš u jednoho darebáka psího špiona, ale necháš ho dál páchat takové lotroviny?“

„Mám špionů spousty a grázlíků sleduji víc,“ ujistil mě. „Ale proč bych měl proti nim zasahovat? To je vaše věc, co si vy lidi proti sobě navymýšlíte! Ale abys neřekl... toho chlapa jsem právě zabil. Ten grázlík nemohl tušit, že jeho oblíbený chrt může na něho poslat »tigumtezy«. Tím jsem ten řetěz přetrhl dokonaleji než ty. Jestli chceš, zajed' si do nemocnice za ouřadou a můžeš na něm vystrašit slib, že už s tím nebude nic mít. Zpráva o smrti jeho bosse by ti mohla pomoci. Ale pak zajedeš za šéfem exekutorů, kde jsi tak příčinlivě smazal svá data, a zabiješ ho, aby tu věc už dál nešířil. Smazání dat nestačí, pamatuj si to!“

„Zabil jsi toho hlavního?“ zachmuřil jsem se. „A nestačilo by teď všechny zbývající trochu postrašit?“

„Ty?“ ušklíbl se v telepatii Skrček. „Někteří lidé na sebe pro pár šupů nechají i střílet. Je vidět, že ses ještě nesetkal s těmi největšími grázly!“

„Nesetkal,“ připustil jsem. „Ani to nemám v úmyslu.“

„Na úmysly se tě nikdo ptát nebude,“ odsekl Skrček. „Ti grázlové přijdou za tebou, až to budeš nejméně potřebovat. Sami ne, budou mít na to poskoky, ale nevyhneš se jim. Vlastně už jsi na to narazil, ale to bylo jen takové letmé ořtení, jako když se auta při vyhýbání jemně o sebe škrábnou. Takový čelní náraz do zdi, to je, panečku, jiný masakr!“

„Ale cožpak to nejde vyřešit jinak než vražděním?“ vzepřel jsem se.

„Vždyť i ty ses už vnitřně smířil s tím, že toho finančního ouřadu zlikviduješ!“ vpálil mi beze slitování Skrček.

„Myslel jsem si, že je to hlavní strůjce zla,“ vysvětloval jsem mu svůj, teď už překonaný názor. „Došlo mi, že má na triku těch darebáctví víc a že přitom zničil víc lidí. Ale jestli je i on jen nějakou obětí...“

„Jakou obětí?“ namítl Skrček. „Účastnil se toho dobrovolně a s radostí, získal při tom »za odměnu« vilku, na

jakou by se jako úředník těžko zmohl a jestli ho ušetříš, dočkáš se, že v tom bude zvesela a ochotně pokračovat.“

„Bylo mi líto jeho děti,“ řekl jsem. „Má docela krásné malé kloučky, ti za nic nemohou.“

„Dnes ještě ne,“ připustil Skrček. „Podrazům je musí jejich tatík teprve naučit, teď jsou na to ještě malí a roztomilí. Ale neboj se, taky se toho dočkáš!“

„Ach jo!“ vzdychl jsem si. „Proč zrovna já musím mít tu smůlu, že potkávám samé grázlíky? A nejen naše! Proč k nám třeba nepřiletí lepší mimozemšťané?“

„Snad si nemyslíš, že vyspělejší civilizace musí být nutně lepší i po morální stránce?“ dal mi tónem své telepatie najevo, že mě nepovažuje zrovna za chytrého.

„Mělo by to tak být!“ řekl jsem.

„Mělo?“ ušklíbl se. „Proč se tedy nejvyspělejší státy vašeho světa chovají jako největší svině? Hlavně že máte krásné zásady! Třeba taková »Volnost, rovnost, bratrství«, v jejichž jméně běžely den co den popravy a protože by to kati nestíhali, vynalezl jeden lékař (!) gilotinu, aby to šlo rychleji! A co jiný takový lékař, pan Josef Mengele, premiant lékařské fakulty! Krásné zásady hlásalo křesťanství, jenže ohněm a mečem a kdybys za jeho éru spočítal mrtvolky, bylo by na čelním místě vaší civilizace.“

„Zásady přece nemohou za jejich porušování!“ namítl jsem. „Lékaři mají dodržovat Hippokratovy zásady, kde stojí na čelním místě »Neškodit!«“

„Jistě,“ přitakal Skrček. „Proto vykonávají ve Spojených státech trest smrti injekcí s jedem pod dohledem lékařů a zásadně sterilní jehlou, že! A u každé popravy musí být kvůli dodržování humanitárních zásad přítomen lékař! Proč?“

„Já tomu naopak říkám porušování původních zásad,“ trval jsem na svém.

„Neřekl bych,“ odpálil mě Skrček. „Zásady! Zásady! Třeba zásady takového Krista! Nabádání, aby otroci milovali své pány, oddaně jim sloužili, i když je dřou z kůže, i když je nespravedlivě bijí. Když dostanou facku z jedné strany, mají

nastavovat druhou tvář, aby ty facky byly symetricky rozložené... a to jsou přitom ty »původní zásady«! Pěkný humus! Porovnej mezi sebou Korán, Starý a Nový Zákon a spočítej, kolikrát se v nich vyskytuje trest smrti za prkotiny! »Smrtí ať zemře!« Zjistíš, že je toho nejméně v Novém Zákoně, ale když chtějí křesťané někoho zabít, použijí ustanovení ze Starého Zákona. Kristus nepřišel Zákon zrušit, ale naplnit. Proto mají některé státy dodnes v zákonech trest smrti za čarodějnictví! Jo, z dnešního hlediska jsou některé staré zákony překonané, zastaralé, ale pořád platí a nejsou zrušené! Nikdo se neodvážil těch starých zkrvavených knih dotknout! Muslimové by ti za pouhou kritiku Koránu uřízli hlavu, křesťané heretiky, neboli kacíře, upalovali. Je otázka, co je horší!“

„Koukám, že bys nejrady zavedl v našem světě úplně nová pravidla, nové náboženství!“ řekl jsem.

„Proč?“ odpálil mě Skrček. „Takhle mi to přece vyhovuje! Samozřejmě se nehodlám vašimi pravidly řídit, ale když se bijete pro Bibli nebo Korán, je mi to úplně jedno! Nechod' na mě s vaší pokryteckou morálkou! Jestli si přitom připadáš lepší, snadno tě z toho omylu vyvedu.“

„Jenže lidská společnost se stále vyvíjí k lepšímu!“ tvrdil jsem. „Dřív byla krutější. Dnes mnoho zemí přestalo vykonávat tresty smrti a dokonce tento trest vyškrtlo ze svých zákonů. Třeba v Bibli je na mnoha místech popisováno ukamenování. Křesťané už to nepoužívají.“

„Nepoužívají,“ připustil Skrček. „Ale ve světě se kamenují lidé dál. U vás lidí se i dřív střídala období klidu s bouřemi zla, násilí a krutosti. Ale i v zemích, kde se už nepopravuje, se lidé dál zabíjejí. Nejde to podle zákonů? Dělá se to tedy jinak. Oficiálně to zákon nedovoluje, ale neoficiálně lidi popravují dál. Maskují to jako dopravní neštěstí. Občas spadne letadlo, zrovna když jím cestují nepohodlní lidé, ještě častěji záhadně havarují auta, toho už si teprve nikdo nevšimne. A nejrozvinutější země vašeho světa vedou války na základě naprosto vylhaných záminek!“

„A ty jsi lepší?“ rýpnul jsem si do něho.

„Jistěže nejsem,“ neprotestoval. „Ale ty si to o sobě myslíš. Já ti to jen vyvracím.“

„Já jsem vycvachovaný tak, abych se všemi vycházal raději po dobrém,“ řekl jsem. „Nejsem proti zastrašení, ale zabíjet lidi se mi opravdu nechce.“

„Poslyš, já za tebe nebudu tahat kaštiny z ohně,“ varoval mě Skrček. „Dělej jak rozumíš, ale když ti říkám, abys teď zabil ty dva, finančního ouřadu a exekutora, říkám to pro tvoje dobro. Ale v mém zájmu to není, děláš to pro sebe. Jestli si chceš spálit ručičky, máš k tomu nejlepší příležitost.“

A našťvaně se ode mne odtrhl.

Co teď?

Rozhodl jsem se navštívit opět ouřadu z finančáku. Doufal jsem, že už ho »kletba« dostatečně zpracovala. U něho to začalo, on by to snad mohl i ukončit. Vypravil jsem se za ním, ale ve vilce jsem zastihl jen jeho ženu. Vyjednávala se sousedkou, aby jí pohlídala děti a chystala se jet za svým mužem do nemocnice. Počkal jsem, až si sousekka děti odvede a objevil jsem se vedle »budoucí vdovy«.

Když mě spatřila, rozklepala se.

„To jste vy?“ vyčetla mi. „Víte, že můj muž umírá?“

„Vím,“ přikývl jsem. „Jako jedna z mála lidí přece víte, že je to mou kletbou.“

„Ale doktoři to nazývali jinak,“ namítla nesměle.

„Jistě,“ přikývl jsem. „Tahle kletba se projevuje jako nemoc zvaná »svalová dysfunkce« a nejspíš to tak nazvali. Jiná kletba se projevuje jako infarkt a doktoři pak do úmrtního protokolu napíší »infarkt«. Vypadá to potom jako přirozená smrt a nikdo se nad ní nepozastavuje.“

„Ale... vy jste ho proklel?“ podívala se na mě jako králíček na kraju. „A nešlo by to nějak...“

„Šlo,“ souhlasil jsem. „Naposledy jsem vašemu manželovi řekl, aby mi zavolal až mu bude nejhůř a uzná, že pochybil. Jenže můj mobil zůstal němý, takže on trvá na svém a já

pochopitelně také. Pochopte, nemohu to vzít zpět a nechat se od něho oškubat jako husa. Ustoupím, když ustoupí on. Přiznám se, nechápu jeho zarputilost, se kterou na té lumpárně trvá!“

„Já taky ne!“ vyhrkla. „Kdyby bral aspoň ohled na děti!“

„Jedete teď za ním, že?“ zeptal jsem se. „Nebude vám proti mysli, když pojedu s vámi? Vy jistě víte, ve které nemocnici leží, já bych to musel pracně zjišťovat. A tady už jde i o čas. Brzy se kletba naplní úplně a kdybych ji chtěl vzít zpět, až bude studený, bylo by pozdě. Ale bude to můj poslední pokus. Jestli zůstane zatvrzelý jako dosud, neodvolám to a zítra budete vdovou.“

„A co kdybych ho přemluvila, aby ustoupil?“ napadlo ji.

„Máte ho opravdu ráda, že za něho prosíte, že?“ řekl jsem trochu smutně. „Dobrá, zkuste to. Nic přece proti němu nemám, až na to, že mě chce zabít a já se bráním. Nelíbí se mi podrazy, co dělá jiným lidem, nejsem tu od toho, abych napravil všechny nespravedlnosti světa. Stačí mi, když jednou ustoupí.“

„Já ho přemluvím!“ slíbila mi rychle.

Auto měla před domem, vzala mě a jeli jsme do nemocnice. Cestou jsme mlčeli, ale když jsme na parkovišti vystupovali, opět se ke mně obrátila.

„I když nechcete napravovat všechny nespravedlnosti světa, nemohl byste mi pomoci, aby manžel přestal dělat ty... jak říkáte, »špinavé kšefty«? Já se jich sama bojím!“

„Má vlastní rozum, aby to nedělal,“ řekl jsem. „Ale mohu mu to trochu usnadnit. Udělal bych to tak jako tak, ale když se do něho pustíte i vy, mohl by všech křiváren nechat. Nemohu ale nad ním stát jako jeho anděl strážný a klepnout ho přes prsty, kdyby se rozhodl vrátit se na tu rovnou cestu do pekla... Sám musí chtít! A zatím moc dobré vůle neprojevil... vlastně žádnou...“

„Třeba to udělá kvůli mně!“ chytala se toho jako stébla.

„Taky bych byl radši!“ ujistil jsem ji.

To už jsme kráčeli chodbou ke dveřím s nápisem »Jednotka intenzivní péče! Nevstupovat!«

„Mě by tam doktoři nepustili,“ řekl jsem omluvně. „Vy jste manželka, vás tam pustí. Já tam vejdu neviditelný.“

„J-j-jak m-myslíte,“ roztrásla se jako v zimnici. Nedivil jsem se, zažila už se mnou víc Neznáma než aby to vzala jen tak.

Chvilku se dohadovala se sestřičkami, ale pustily ji tam.

Ouřada ležel ne polohovalelném lůžku, za sebou přístroje, nad sebou lahvičku s infuzním roztokem. Když spatřil svou ženu, pokusil se o úsměv, ale nešlo mu to.

„Jsi tady...“ dostal ze sebe těžce. „To je dobře...“

„Jsme tu dva,“ řekl jsem a objevil jsem se.

„Proboha!“ zděsil se.

„Máte opravdu hroší kůži!“ řekl jsem, ale nebyl to obdiv, spíš pohrdání. „Smrt na jazyku a pořád zatvrzelý...“

„Ale já nemohu jinak!“ zaúpěl.

„Už to taky vím,“ přikývl jsem. „Co vám říká jméno Daniel Růžička? Znáte toho pána přece, ne?“

„Jo, znám,“ přikývl.

„Pomůže vám skutečnost, že dnes dopoledne zemřel?“ řekl jsem schválně ledabyle.

„Cože?“ vytřeštil na mě oči. „Dan? To není možné!“

„Těžký infarkt a konec!“ upřesnil jsem to.

„Infarkt?“ nechápal. „V jeho věku?“

„Zdá se vám to to nepřírozené? Asi jako vaše nemoc!“

„Ježíšikriste!“ zaúpěl. „Nebyl jste to vy...?“

„Nebyl,“ ujistil jsem ho. „Ale už je to tak, Dan Růžička je po smrti. Myslím, že byste to měl přivítat!“

„Přát někomu smrt?“ zavrtěl hlavou. „To snad ne!“

„Přát mu smrt nemusíte,“ řekl jsem. „Ale schvalovat Boží mlýny není zas tak špatné. Vás přece taky držel v hrsti, že?“

„Jo,“ vyhrkl. „Totiž... ne, neměli jsme spolu nic společného a jen jsem ho trochu vzdáleně...“

„Nelžete mi!“ usadil jsem ho. „Dneska vím mnohem víc, než jsem věděl minule. A mělo mě to napadnout. Proto jste ani vy nemohl jen tak couvnout, že! Bude to teď pro vás snadnější?“

„Asi bude... jen nevím, o čem mluvíte!“

„Řekneme si to tedy na rovinu?“ vyjel jsem na něho.

„Před ní?“ podíval se nerozhodně na svou ženu.

„Před ní!“ neustoupil jsem. „Vaše žena ví více než kdo jiný, ať tedy ví všechno. Daniel Růžička byl váš kamarád, přesněji, váš »boss«, neboli hlava vašeho gangu. Jeho smrt, i když ji doktoři tak skvěle »přirozeně« vysvětlili infarktem, byla příliš náhlá, než aby byla přirozená. Pokud nepovažujeme za přirozenou příčinu smrti kletbu, že? My už o tom něco víme! A protože je váš gang bez hlavy, záleží jen na vás, jestli už těch lumpáren necháte, nebo v nich budete pokračovat. Ale řekl bych, že to pan Růžička vedl tak rázně, že si spíš oddychnete.“

„Opravdu nemůžeš v té věci ustoupit?“ přidala se jeho žena ke mně. „Pomysli na naše děti!“

„Myslím na ně!“ odsekl. „Ale ty nevíš...“

„Nepodceňujte ji,“ napomenul jsem ho. „Jistě neví všechno, to nevíme ani my dva, ale ledacos už chápe. Jak vás pan Růžička držel v hrsti... poslyšte, vás nenapadlo, že když z toho vycouvala i paní Jana, víte kterou myslím, že to nebude jen tak? Exekutor není žádné pápěří a když cukne i exekutor, co to znamená? Třeba to, že pokračovat v tom znamená sedět v sedadle japonského éra kamikaze. I když ti na tom byli hůř, seděli na hromadě dynamitu bez padáku a bez odhazovacího podvozku, ti už prostě couvnout nemohli. Banzai! Jste snad i vy kamikaze? Možná vás všechny držel pan Růžička za krk, ale teď...“

„Já už jsem vaši věc předal jinam,“ zachroptěl úředník.

„Předal,“ přikývl jsem. „Ale teď vám přijde mail, abyste to všechno poslal znovu, že se jim to v exekutorském úřadě záhadně ztratilo. A pan Růžička už vás pod krkem nedrží. Pošlete to jako japonský kamikaze znovu, nebo odpovíte, že o ničem nevíte?“

„Ale pan Černý už o tom ví!“ pochyboval úředník.

„Panu Černému se ty spisy záhadně ztratily,“ odvětil jsem. „Když mu budete tvrdit, že se vám také všechno záhadně ztratilo, nebude vás podezírat, že to zatloukáte. Uvěří vám to, už protože jemu se to stalo také.“

„Jak to víte, že se mu spisy ztratily?“ vyhrkl.

„Osobně jsem mu je sebral a vyčistil jsem mu i počítač,“ přiznal jsem klidně. „A nikdo mě při tom neviděl. I to si už umíte představit, ne? Pořád jsem připravený vzít kletbu zpět a kdybyste se zeptal paní Jany, potvrdila by vám, že to zažila také. Jen couvla dřív, nebyla tak zabeďněná, aby kvůli tomu zatřepala bačkorami!“

„Ona couvnout mohla,“ zachrčel úředník tiše. „Dan ji ještě neměl tak zaháčkovanou. Ale já...“

„Dan je mrtvý a pan Černý už snad také pochopil, že i jemu půjde o krk, jestli nepřestane!“ zaútočil jsem.

„Jestli je Dan opravdu po smrti...“

„Jeho parte jsem ještě neviděl,“ pokrčil jsem rameny. „Vím to jen z doslechu, jenže o tom nepochybuji. Tak co? Jste vlastně na rozcestí. Přímá cesta vede do pekel, křivolakou vede naděje. Říká se, s poctivostí nejdál dojdeš, i když ti druzí jezdí luxusními auty. Ano, ale taky se říká něco o Božích mlýnech a to také není Havaj! Poslyšte, necháte mě pátrat po minulosti vašeho gangu? Mohl bych zjistit, že si smrt zasloužíte všichni! Já to ale nechci vědět! Nebaví mě zabíjet ty štěnice! Nabízím vám ustoupit se ctí! Anebo vás ponosou nohama napřed!“

„Já už jsem vás chtěl zavolat...“ zavzlykal. „Jenže jsem vaše číslo opravdu vymazal z kontaktů...“

„To vám ještě tak zle nebylo, že?“ řekl jsem s pochopením. „No jo, když se člověk cítí jako king, dělá kraviny.“

„Ale... umíte to taky odvolat?“

Zamyslel jsem se a v duchu jsem odvolal kletbu.

„Ještě se cítíte tak slabý?“ zeptal jsem se ho.

„Ježíšikriste! Já už zvednu ruku!“ vyjekl.

„Nehrňte se do vstávání, teď už musíte být zesláblý nejen od ukončené kletby, ale i od dlouhé nečinnosti,“ upozornil jsem ho. „Možná vás tu doktoři chvíli přidrží na pozorování, budete pro ně malý zázrak. Ale jestli na mě i po této zkušenosti uděláte další podraz, nebudu už vyjednávat, ale jednat. Mezi tím je, jak asi cítíte, nebetyčný rozdíl.“

„Tohle se nedá zapomenout!“ řekl.

„Uvidíme!“ řekl jsem spokojeně.

A rozplynul jsem se jim před očima.

Tunely

Domů jsem dojel v pořádku. Pana Černého jsem dnes raději vynechal. Bez materiálů beztak nemůže nic začít a teď záleží spíš na tom, zda se ouřada pochlapí s vzepře se zbytku bandy. Kdyby mu spolubandité dělali nepříjemnosti, měl by se ozvat. Mé číslo už snad podruhé z kontaktů nevymaže.

Oddychl jsem si a abych se trochu odreagoval, rozhodl jsem se naložit do vany. Na rozdíl od prababičky jsem to dělal už dřív, takže jsem věděl, že se to nesmí přehánět. Tak jako můžete žábu uvařit, když jí pozvolna vodu ohříváte, tak ji můžete zmrazit na kámen, když teplota klesá. V přírodě žáby zmraznutí přežijí, ale člověk není žába a musí si teplotu hlídat.

Jenže sotva jsem se uvelebil v příjemně horké vodě, ozval se mi zase v hlavě Skrček.

„A nedáš si říci a nedáš!“ provokoval. „Neříkal jsem ti, že musíš toho exekutora zabít, jinak ti bude dělat problémy?“

„Nebude,“ řekl jsem pevně. „Originál dokumenty jsem mu sebral a vymetl jsem mu počítač, aby tam nic nezůstalo. Může si to pamatovat, jak říkáš, ale to je asi tak všechno. Ten ouřada, co jsem ho nechal naživu, mu je podruhé nedá. A bez nich si to pan Černý neodváží znovu rozjet.“

„Takže jsi to vyřešil s jedinou mrtvolou,“ rýpl si jedovatě.

„A tu jsi zabil ty,“ vrátil jsem mu rýpanec.

„Vlastně máš pravdu,“ připustil. „Bez mrtvol. Bojíš se zabít i potvory, které si smrt zasluhují a které ti mohou být nebezpečné. Když to tak rozvažují, toho hlavního jsem neměl zabíjet. Buď bys ho pak musel chtě nechtě zabít ty, nebo by proti tobě pořád štvál ostatní pěšáky své armády. No dobře, čas a smrt se vrátit nedají. Mám ale pro tebe první pořádný úkol.“

„Děláš si marné naděje!“ odrazil jsem ho.

„Nedělám!“ odsekl. „Ale jestli se mi budeš vzpírat, oslepím tě a ty si to ještě rád rozmyslíš.“

„Vždyť říkám, že jsi bestie!“

„Já ti zase říkám, že mě neurazíš,“ opáčil klidně. „Opakuji, mám pro tebe úkol a nevzpírej se předem, litoval bys. Můžeš si vybrat ze dvou možností. Žít do smrti slepý, což tě čeká, když mi budeš odporovat, nebo splnit úkol, který dostaneš. Podotýkám, že bych ti to mohl nabídnout také jako úžasný bonus, dobrodružství, nebo jako nádhernou dovolenou. Hele, chceš něco zažít? Se mnou se můžeš podívat i do vesmíru! Ujišťuji tě, jiní by to brali rádi!“

„Ale pochop, být otrokem, to sebere všechnu radost a tím také iniciativu.“

„Jenže každá výprava musí mít velitele a ostatní členové ho musí na slovo poslouchat,“ namítl. „Jinak to prostě nejde!“

„Ale když se taková výprava chystá, členové se do ní musí přihlásit dobrovolně!“

„První výprava Kryštofa Kolumba sestávala z větší části z trestanců, kteří dostali na vybranou: »dobrovolně« se přihlásí na cestu, nebo budou dál otročit v dolech Jejího Veličenstva Isabely Kastilské, královny Španělské. Ani já tě do toho nenutím. Jen ti dávám na vybranou a když se rozhodneš zůstat, umožním ti, aby sis ke svému počítači pořídil panel s Braillovým písmem, aby ses v něm aspoň trochu orientoval.“

„Víš, jak tomu říkají mafiáni?“ opáčil jsem kysele.

„Vím. Nabídka, kterou nelze odmítnout,“ odvětil klidně. „Kdyby tě tvůj zaměstnavatel poslal na služební cestu do Afriky, bylo by to podobné. Tohle je jen trochu dál. I když vzdálenost je věcí značně relativní, tvrdil to už jistý Einstein.“

„Nabídka, kterou nelze odmítnout...“ opakoval jsem kysele po něm. „Je to snad víc než »Adamova volba1«, ale mít na výběr jen z těchto možností není zrovna potěšující. Jako když dávali gladiátorovi na vybranou: vyber si: boj sám proti dvěma zdatným zabijákům, nebo raději přeplavat krokodýlí jezírko?“

„No vidíš!“ chytil se toho Skrček. „Není tvá volba přece jen jednodušší a méně nebezpečná?“

„Jednodušší?“ opáčil jsem. „Jednodušší možná, je ale méně nebezpečná?“

„Jistě!“ tvrdil. „I bez očí se dá žít!“

„To bych si potřeboval lépe promyslet,“ řekl jsem v marné snaze získat ještě aspoň nějaký čas.

„Promýšlej! Počkám, než vylezeš z vany,“ souhlasil Skrček.

Ihned mě napadl vtip, jak jednoho dlužníka, který se dlouho úspěšně vyhýbal svým věřitelům, našel jeho nejdotěrnější věřitel v holičství, kde mu právě holič mydlil tváře holicí pěnou.

„A mám vás!“ zajásal věřitel. „A teď mi pěkně zaplatíte!“

„No, snad počkáte, až budu oholený!“ smlouval dlužník.

„Ale to je poslední lhůta, kterou vám uznám!“ řekl věřitel.

Dlužník v té chvíli vyskočil, utřel pěnu s tváře do ubrousku a obrátil se k ostatním pánům, čekajícím na holení.

„Všichni jste svědci! Počká, až budu oholený! Jenže já se teď oholit nedám, nechám si narůst bíbra a pan Držmíšek musí na peníze ještě počkat!“

Ve vaně se pochopitelně nedá vydržet dlouho. Prababička na to doplatila až příliš, ale i kdybych si vodu přihříval, ve vaně se trvale žít nedá. A život bez očí není život! Nepochyboval jsem o Skrčkových schopnostech ani vteřinku. Věřil jsem nejen, že by mě opravdu dokázal oslepit, ale i že to udělá, když si tu možnost vyberu. Jestli je z nás dvou někdo totálně bezcitný, je to právě on. Ano, je to nabídka, která se neodmítá! Když vám nějaký mafián bude držet u hlavy pistoli, také uděláte všechno, co vám nařídí!

„Takže služební cesta do Afriky,“ vzdychl jsem si.

A palcem u nohy jsem vydloubl špunt z vany.

Nemá cenu čekat!

Napadlo mě nejprve nějak zavolat Skrčka, že si musím něco vyřídit ještě před cestou, ale sotva jsem se osušil a oblékl,

ozval se mi sám.

„Jak ses rozmyslel?“ zeptal se mě jízlivě. Odmítnutí zřejmě nečekal, ale nebylo divu.

„Měl bych si ještě něco vyřídit,“ začal jsem, ale nenechal mě domluvit.

„Dovolenou snad máš! Řekl bych, že to stihneme a i kdyby ne, něco si pro svého šéfa vymyslíš. Nejsi jeho otrok!“

„Jeho ne,“ vzdychl jsem si. „Ale přece jen bych rád věděl, do čeho jdu.“

„Půjdeme tam spolu, ale jak říkám, budeš mě poslouchat na slovo, jinak za tvůj návrat neručím!“

„Aha!“ řekl jsem. „Takže to moc bezpečné nebude!“

„Můžeš si pořád ještě vybrat bílou hůl,“ popíchl mě.

„Nech si ty hraběcí rady!“ odsekl jsem. „Půjdeš tam tedy se mnou? Prima, ale kam?“

„První etapou bude: do sklepa,“ řekl stručně.

„Tam už to znám,“ odvětil jsem.

„V tom případě ti dokážu, že to tam neznáš,“ ujistil mě.

„Ale do sklepa bych si měl obléknout něco pracovního,“ napadlo mě. „Přece tam nepůjdu takhle!“

Oblečený jsem byl letně. Strakatá flanelová košile, džíny, sportovní boty.

„Když si vezmeš ještě bundu, bude to stačit,“ ujistil mě.

Zamkl jsem byt, popadl svítilnu a zamířil ke schodům do sklepa. Prošel jsem celým sklepem kolem kójí, kde měli své věci nájemníci. Při odemykání »zakázaných dveří« se mi rozklepaly ruce, ale dveře jsem odemkl a sešel po schodech do »prokletého patra«. Bylo tu všechno jako dřív. Jen jsem hodil očima k rakvím, kde ležely mumie. Nic se na nich nezměnilo. Opět mě napadlo, že by to mohli být moji předchůdci, ale tu myšlenku jsem zaplašil. Snad patřili ke klášteru, který se tu kdysi stavěl, ale nedostavěl.

Pomalou jsem se blížil k zadnímu konci »prokletého patra« a přitom jsem mimoděk ještě zvolňoval. Tady začne jít do tuhého! A tam mě také čekalo první překvapení. Rozbitý žebřík ani lopata v nejzazším koutě nebyly, ale nebyla tu ani díra do třetího patra. Podlaha byla neporušená, jako kdyby se předtím nepropadla.

„Tak jsme došli,“ řekl jsem nahlas.

„Naučíš se tady další povel,“ ozval se mi Skrček okamžitě. „Podívej se na podlahu a pomysli si co nejzřetelněji: »Suhrej!«“

Poslechl jsem ho. Sám jsem byl zvědavý, co to udělá. A bylo to opravdu zajímavé. Nejen podlaha, ale i okolní skála se začala vypařovat, jako když položíte na horkou plotnu sněhovou kouli. Netrvalo to ani vteřinu a přede mnou byly krásné schody do třetího, tajného patra podzemí.

„To vypadá pěkně!“ zhodnotil jsem to.

„Lépe než jen tak propadlá podlaha, že?“ přidal Skrček. „Mohl jsem ti otevřít už tenkrát, ale to bys možná strachy utekl.“

„Anebo ne,“ řekl jsem. „Ale očekával bych tady spíš něco mimozemského a byl bych opatrnější.“

„Anebo ne,“ vrátil mi má slova. „Kdybys tu měl pohodlné schody, nemusel bys sem tahat pomůcky, jako byl žebřík. A na co čekáš teď? Stačí seběhnout dolů!“

Měl pravdu, stačilo seběhnout dolů, ale těmito podivnými schody, i když byly čistší než když na nich ležely rozbité cihly, začínalo skutečné a pravé Neznámo. Předtím jsem lezl po žebříku do tmavé díry, ale očekával jsem tam nejspíš nějaké důlní chodby, nic mimozemského. Teď to ale bylo jiné. Především tam mohl být Skrček, ale s určitostí jsem tam čekal nějaká mimozemská díla, podobná podivnému vchodu do třetího sklepa. A nemusí to být pouhý vchod, uzavřený vypařující se látkou, napodobující skálu.

Když jsem se ale dal na vojnu, musím bojovat, řekl jsem si a pořád ještě opatrně jsem sešel po schodech.

Třetí, tajemné sklepní patro se nacházelo až pod sousedním domem a možná ještě dál. Podle pozemského práva mi nepatřilo, vlastně jsem tady »narušoval domovní svobodu«
sousedům, jenže v Čechách také platí přísloví »kde není žalobce, není ani soudce«, právní postih byl tedy to poslední, o co bych se staral.

tady už jsem to znal!#...otevřela se další dlouhá chodba... ♣↔♣

Konečně jsem dorazil na známé místo, kde jsem tenkrát ke své smůle objevil Skrčka. Nebyl tu. Tehdy stál na tomto skalním sloupku, teď tu bylo prázdko.

„Otevři ty dveře!“ vyzval mě Skrčkův hlas v mé hlavě.

„Žádné nevidím!“ odpověděl jsem mu.

„Bodejť bys je viděl!“ zasmál se. „Snad tady neočekáváš slavobránu s nápisem »Vítejte!«?“

Aha, došlo mi. Nejsou to asi obyčejné dveře a neotvírají se klikou, ale příkazem »suhrej«.

Jenže tím, jak jsem si na ten příkaz vzpomněl, zřejmě jsem ho mimoděk vyslal. Vedle Skrčkova sloupku se otevřela další díra do skály, přesně tak, jako o pár metrů nahoře vchod do patra.

Podzemí tady nekončilo!

„Tak jdeme!“ pobídl mě Skrček.

„Jdeme?“ opakoval jsem po něm významně. „Oba?“

„Jsem s tebou jen tvýma očima, ale nemusíš se bát, znám to tu jako své boty! Jen směle dál!“ vybídl mě.

„Ty máš taky boty?“ rýpl jsem si, ale vykročil jsem do tmy, ozařované jen mou svítilnou. Po několika krocích jsem se ohlédl. Právě včas, abych spatřil, jak se chodba za námi uzavírá. Chodba teď končila skálou, otevíranou jen telepatickým příkazem.

Přejel mi po zádech mráz. Kdybych z jakéhokoliv důvodu v chodbě uvízl, na pomoc se nesmím spoléhat. Normální člověk se sem nikdy nedostane! Nehledě k tomu, že o mně nikdo neví! A jestli se za námi takhle zavřel i vchod do »třetího patra«, což bylo pravděpodobné, dostanou se lidé nanejvýš k těm rakvím do »prokletého patra«.

Chodba nevedla přímo, byla trochu do »S«, ale za druhou zatáčkou se znenadání změnila barva skály z okrově nažloutlé do červena. Pozastavil jsem se nad tím a rád bych si to rozhraní lépe prohlédl, ale Skrček neměl pro podrobné zkoumání pochopení.

„To si prohlédneš na zpáteční cestě!“ okřikl mě. „Kdyby sis měl prohlížet kdejakou geologickou zvláštnost, vrátili bychom se nejdřív v příštím století.“

Šli jsme tedy dál. Najednou jsem měl pocit, že tu nejsem sám. Ohlédl jsem se - a opravdu, za mnou se ve vzduchu vznášel obří diamant. Nebo to bylo sklo? Tak či tak, byl to on. Skrček.

„Takže jdeme přece jen oba?“ komentoval jsem to jízlivě.

„Pochopitelně,“ komentoval to Skrček. „Kdybych tě pustil samotného, zabloudil bys. Se mnou se bloudění bát nemusíš.“

„Zabloudit - tady?“ řekl jsem pohrdavě. „Vždyť je tu jen jedna nová chodba!“

„Jak to říkáte? Nechval dne před večerem!“ okřikl mě.

Došli jsme na konec chodby. Končila ve skále, jako kdyby tu horníkům došel elán a řekli by si »Padla!«.

Vyšli jsme ven, ale tohle nebyla Praha! ♣↔♠

„Otevři!“ poručil mi Skrček.

Došlo mi, že opět půjde o příkaz »suhrej« a opravdu, sotva jsem si to pomyslel, skála na konci chodby se odspodu vypařila a mohli jsme jít dál. Chodba tu končila, vyšli jsme ven ze skály, ale údivem jsem se zastavil a zíral jsem.

Tohle přece není Praha!

Především tu bylo příšerné dusno, vlhko a...nevím, jak bych to řekl, takové... mazlavo. Připadalo mi, že se vzduch táhne jako med, navíc tu byly divné stromy, jaké jsem neznal. Nejsem odborník na biologii, ale takové stromy v Čechách nerostou!

„Co je tohle?“ obrátil jsem se na Skrčka.

„To je svět zvaný Birhorie!“ řekl Skrček. „Ani nevím, jak je vzdálený od Země, ale jsme v jiné galaxii, která se vzdaluje od té vaší rychlostí pět tisíc kilometrů za vteřinu a pojem »vzdálenost« je čistě iluzorní.“

„Fí ha!“ řekl jsem uznale. „Takže ten tunel není dílo našich horníků, že?“

„Jistěže není,“ řekl Skrček. „To je »krhút2«, můj tunel. Máš to jako další důvod, proč mě poslouchat na slovo. Beze mne se odsud nevrátíš, nevíš, jak se to ovládá, jasné?“

Tunel náhle za námi zmizel a byla tu jen kamenná zeď.

Birhorie! Cizí svět s mimozemskými rostlinami, podle těch starých kamenných zdí nejspíš obydlený. Otázkou je, zda lidmi! Ale v jiné galaxii? Spíš tady bydlí Skrčkové...

„Ba ne, k nám se nikdy nepodíváš,“ řekl Skrček. „Jednak je to zakázané a za druhé, u nás by ses s prvním nadechnutím zhroutil v křečích. Můj domovský svět »Isfétio« má atmosféru obsahující kyanovodík, to je pro vás lidi rychle smrtící plyn. Pro tebe tam není oč stát. Teď se půjdeme trochu projít po nejbližším okolí. Už jsem tu dlouho nebyl a nějak se mi to tu zdá opuštěné.“

V tom měl asi pravdu, nevypadalo to tu jako obydlené. Zdi ukazovaly na obydlení tohoto světa, ale jejich napůl zřícený stav zase vypovídal o delší době, kdy sem nikdo nezavítal.

Člověk se hned cítí jistější...

„A abych nezapomněl,“ dodal, než jsme vykročili. „Tu máš něco na svou sebeobranu!“

Otočil jsem se k němu. Pod ním ležela na zemi pistole.

„Vždyť máme oba »tigumtezy«!“ namítl jsem.

„Máme,“ souhlasil. „Jenže účinkují jen na lidi Země. Zdejší zvířata jsou odolnější. Proti »tigumtezy« i proti »chrogpy«. Na mě neúčinkuje vůbec nic z toho, ale čistě mechanické zbraně zdejší zvěř zabíjejí. Jen si to vezmi, ani čistý pacifista neodmítne pušku, když má vstoupit do pralesa, kde řádí lidožravý tygr!“

„Tady jsou tygři?“ zajímal jsem se.

„Mohli bychom tu některého potkat,“ připustil. „Jsou sice menší než na Zemi, tak velikosti rysa, ale mohou být nepříjemní. Jen si to vezmi, budeš se cítit bezpečněji.“

Znamená to, že pobyt zde nebude úplně snadný. Tygři jsou ale na Zemi větší a nebezpečnější, dá se to snad snést.

Odložil jsem vedle vchodu do »krhútu« zhasnutou svítilnu a zdvihl jsem pistoli.

„Hele, má značku ČZ!“ řekl jsem trochu udiveně, když jsem spatřil známou značku.

„Nejsou špatné,“ potvrdil mi to Skrček. „Vezmi si ještě pár zásobníků. Když ti zbudou, nevadí, naopak by to bylo horší.“

I v tom měl pravdu. Ozbrojený bych se i v našem pralese s tygry cítil jistěji. Nepostřehl jsem, jak se zásobníky i s náboji pod Skrčkem objevily, ale posbíral jsem je a nacpal do kapes.

Člověk se hned cítí jistěji.

— Poznámky:

1 Adame, tohle je Eva, tvá budoucí manželka. Jiná žena v ráji není, zvol si!

2 Komu to připomíná »Dějiny Krhútů v Čechách«, jde o podobnost čistě náhodnou

Birhorie

Stavba kolem nás mi v první chvíli připadala jako nějaká aréna. Měla půdorys do kříže, na konci ramen sestupovala široká schodiště, zdi byly postavené z velikých pravoúhlých balvanů, ale všechno už bylo v dezolátním stavu. Kamennými deskami na dně arény prorůstaly kořeny stromů, jiné stromy rostly na stěnách a na více místech je svými kořeny částečně rozvalily.

Tunel za námi zmizel.

Aréna, nebo bazén? Být zde voda, byl by to docela obstojný bazén. Jenže stěny ani dno už dávno nebyly vodotěsné, voda se tu neudržela. Tady by to bylo zajímavé snad jen pro naše archeology, ti jsou nadšení z kdejaké napůl rozvalené zdi! I když zde by byli hodně vedle i oni. Můj odhad, arény, možná i divadla, nebo bazénu, všechno to odpovídalo něčemu známému ze Země, jenže tady to mohlo mít tisíc jiných účelů, které nemůžeme my lidé ani pochopit, natož uhodnout.

Jsme na cizím světě! opakoval jsem si znovu a znovu.

„Tak jdeme!“ pobídl mě Skrček.

A sám přede mnou zamířil ke schodišti, které bylo přímo před námi. Proč zrovna tímto? Bylo by mi to fuk, schodiště jako schodiště, ale prostředí znalejší Skrček měl asi nějaký důvod jít tudy a nezbylo mi než ho následovat. Po dobu této

výpravy ho musím uznávat jako svého velitele. A velitel může být jen jeden. Ten, kdo se tu vyzná.

Následoval jsem Skrčka až nahoru na vrchol schodiště, kde se před námi objevil pohled do místního lesa, nebo spíš džungle. Skrček se tu zastavil a chvíli se rozhlížel.

„Tady bylo kdysi město,“ poznamenal. „Domy plné života. Nějak se to tu vyprázdnilo. Už jsem tu dlouho nebyl. Ale budiž, nejsou tady, budou jinde. Jdeme!“

Uhnul stranou a zastavil se. Byl to celkem jasný pokyn pro mě, abych šel vpředu. Známa taktika, hnát vazaly do první linie a sám jít až ve druhém sledu. »Jdi napřed, já tě pomstím!« Ale co, na tygry to tady nevypadá.

Terén samá boule...

Pokračovali jsme v pochodu... no, tak bych to asi nenazval. Skrček se vznášel s lehkostí mýdlové bubliny, ale já jsem opatrně přelézal padlé kmeny, šplhal jsem nahoru dolů přes terénní boule, přitom jsem se ostražitě rozhlížel, odkud na mě vyrazí zdejší tygr. Pistoli jsem nepustil z ruky, i když mi překážela při zdolávání zdejších překážek.

„Jdeme příliš pomalu,“ řekl Skrček asi po hodině.

„Rychleji to nejde,“ odsekl jsem.

Považoval jsem jeho výčitku za nespravedlivou. Kdyby tu byl sám, mohl se rozletět podle svého gusta rychleji, ale cožpak jsem ho zdržoval úmyslně? Připadal mi jako mazák, prohánějící »bažanty« na »opičí dráze«, který si pokojně kráčí

vedle dráhy a řevem popohání vojáčky, plazící se pod ostnatým drátem.

„Mimochodem, stejnou cestou se musíme vrátit,“ řekl jsem. „Když jsme si nevzali žádné zásoby, je právě nejvyšší čas obrátit se k návratu. Předpokládám, že ty jíst nemusíš, ale já ano!“

„Padavko!“ zpražil mě. „Ty bys to na vojně neměl lehké!“

„To tedy neměl,“ souhlasil jsem. „Už protože se považuji za pacifistu, nemám rád zabíjení a jsem rád, že vojna není povinná.“

„V jednom se ale hodně mýlíš,“ pokračoval. „Podceňuješ mě. Myslíš, že neumím odhadnout, kam až dojdeš bez jídla? Asi jsem tě parádně převezl, ale jídlo pro tebe mám. Zastav se na nejbližším kopečku, bude svačinka!“

Podíval jsem se na něho trochu udiveně. Aby se vešel do toho skleněného dopravního prostředku, musel by to být skrček. Ale aby se tam vešlo ještě něco jiného? To snad ne!

Na nejbližší terénní bouli jsem proto vyšplhal co nejrychleji a rychle jsem se po něm ohlédl. Samozřejmě vyplul za mnou až nahoru stejně lehce jako předtím, jenže ze svého

létacího stroje nic nevyndával. Znenadání přede mnou ležel na kamenné bouli bílý šátek a na něm něco, co tvarem vzdáleně připomínalo lidský mozek, poslepovaný z různobarevných odstřížků látek. Nenadále objevení šátečku mi připomínalo pohádku »Ubrousku, prostří se«, ale to, co na něm leželo, chutnou pečenou husu nepřipomínalo.

„Sedni si k tomu a najez se,“ pobídl mě.

„Co je zase tohle?“ naježil jsem se.

„Nevím, já to nejím,“ řekl Skrček. „Ale lidští cestovatelé si to pochvalovali. Říkají tomu »pemmican«. Nekazí se to, vydrží to dlouhou dobu požitelné a zasytí to. Tak už jez a nezdržuj.“

„Ale jak se to jí?“ ptal jsem se dál.

„Rukama a zubama,“ řekl lakonicky. „Jedli to tak všichni, nebudeš první ani poslední. Jen jez!“

Pravda, měl jsem už hlad, ale musím dodat, že tohle jídlo se dá jíst jen když je hlad silnější než dávivý reflex. Chutná to totiž jako hodně žluklý uherák a stačí k tomu čichnout, aby se člověku zvedl žaludek. Možná to některé cestovatele zachránilo, ale aby si to pochvalovali, museli být skutečně na pokraji smrti hladem.

Napadlo mě, že tohle »jídlo« je další stupeň ponížení, které mi Skrček uděluje. Nejspíš očekává, jak se nad tím budu šklebit, ale současně mě popadl vzdor. Tuhle radost mu neudělám. Často se chlubím svým »kachním žaludkem«, byl by v tom rarach sám, abych to s hnusem odmítl!

A pustil jsem se do toho. S odporem, ale odhodlaně.

Naštěstí to opravdu rychle zasytilo. Jakmile jsem však tímto hnusem zahnal největší hlad, nedokázal jsem se už přinutit, abych do toho kousl ještě jednou.

„Měl jsi pravdu,“ přiznal jsem Skrčkovi. „Je to syté.“

„Zabal tedy zbytek do šátku a vezmi to s sebou,“ nařídil mi Skrček. Znamenalo to, že nic jiného nemá? No potěš koště! Ale když už jsem začal hrát tvrd'áka s kachním žaludkem, nezbylo mi než v tom pokračovat. Zvedl jsem se, zabalil

zbytek pemmicanu do šátku a nacpal jsem balíček za bundu, protože by se mi do žádné kapsy nevešel. Snad mi z bundy nevypadne a kdyby, téhle ohavnosti nebude tak velká škoda.

„Jdeme dál?“ zeptal jsem se pro jistotu, neboť jsem nečekal jinou než souhlasnou odpověď.

„Ne, jdeš příliš pomalu,“ řekl Skrček.

Chtěl jsem se zase ohradit, ale nepustil mě ke slovu.

„Pěšky bychom šli příliš dlouho a »hukozynty« dovedou víc než neviditelnost a tichou smrt,“ pokračoval. „Naučíš se vznášet.“

A jejda! To by nebylo marné!

Ukázalo se, že tuhle možnost mám v sobě už dávno, byla to schopnost »hukozyntů«, o které jsem doposud nevěděl. Vyvolávala se telepatickým příkazem »zornylon« a ovládala se telepatickými myšlenkami, takovými vektory, vytvářenými v hlavě. Panebože, to byla ale vymoženost! Ale proč mě to Skrček nenaučil společně s neviditelností? Vždyť by to bylo přinejmenším stejně užitečné!

„Leť za mnou!“ vyzval mě Skrček.

„Proč jsi mě to nenaučil už dřív?“ vyčetl jsem mu. „Proč jsi mě nechal plazit se přes padlé stromy, když to jde takhle?“

„Trocha námahy ti neuškodila!“ odvětil suše.

No bodejt! Uznávám ho za velitele výpravy, jenže on ve mně nevidí společníka, ale otroka. Takže se ke mně chová jako na vojně mazáci k bažantům. Bohužel jsem věděl, že bez něho na Zem netrefím a nedokážu se vrátit. Nejsme partneři, já jsem otrok a on je otrokář! Cítil jsem se jako pejsek na vodítku, i když jsem neměl obojek a i to vodítko bylo virtuální. Jmenovalo se »*neumíš se sám vrátit*« a bylo pevnější než ocelové lanko.

Vznesli jsme se spolu nad koruny stromů a před námi se otevřel výhled do kraje.

Otevřel se nám výhled do kraje...

Tady jsem si konečně všiml i oblohy. Nebyla tak šmolkově modrá jako obloha na Zemi, ale spíš taková »akvamarín«, víc do zelena. Taková byla i listová zeleň, spousta listů byla do modra. Jiné listy byly do žlutozelena, takže výsledný dojem byl pestřejší než bývá v našich lesích. I když - jestli jsme v tropech, jak jsem usuzoval podle horka a vlhkosti vzduchu, pak kdoví... i na Zemi hýří tropické džungle více barvami než střízlivé lesy naší chudé Evropy. Nemám se tu čemu divit, mohu to jen obdivovat.

Skrček se ale nemínil kochat krásou zdejší přírody. Rozletěl se do údolí před námi a musel jsem pospíchat za ním, aby se mi neztratil. Byl jsem na něm závislý jako malé děcko na dospělých, bez něho jsem tady nebyl ničím.

Snesli jsme se do údolí, kde Skrček znenadání zamířil dolů.

„Ukonči »zornylon«, dál půjdeš pěšky!“ poručil mi.

„Ale ty dál poletíš, že?“ rýpnul jsem si.

„Já musím,“ odvětil ostře. „Nemám nohy, ale ty je máš, tak se koukej na ně pevně postavit a od této chvíle půjdeš napřed. A pěšky, žádné létání!“

„Ale proč?“ nechápal jsem.

„Protože to říkám!“ odsekl. „A buď rád, že mě neponeseš na zádech!“

„To by tak ještě scházelo!“ opáčil jsem. „Takovému jednání se říká zbytečná šikana! Kdyby byl pro to aspoň nějaký důvod!“

„To, že nějaký důvod nechápeš, ještě neznamená, že není!“ odsekl. „Když chceš znát důvod, tedy si uvědom, že žádné létání kromě plachtění a balonů není bez výdeje energie. Rozptýlená energie se projevuje na dálku, při vznášení svítíme jako světlušky. To už bychom mohli pochodovat s kapelou a ohňostrojem! Stačí, když svítím já. Kdybychom se chtěli pohybovat nepozorovaně, musel bys mě nést na zádech.“

„To si moc nepomůžeme,“ řekl jsem. „I lidské tělo ve tmě svítí, naštěstí jen v infračervené části světla. Ale někteří hadi to vidí a pro ně jsme osvětlení i když se nepohybujeme.“

„Vím,“ ujistil mě. „Ale na Birhorii si nemůžeme dovolit vyvolávat pozornost. Jdi tedy přede mnou pěšky. To je rozkaz!“

No jo, veliteli se neodporuje a rozkazy se musí plnit. Ale já jsem Čech a jak se říká, my máme, na rozdíl od jiných národů, od dob Švejka k rozkazům svůj přístup. Když dostane nesmyslný rozkaz Němec, řekne jen »Befehl ist befehl!« a snaží se to splnit, i když to někdy nejde. Polák v takovém případě řekne »který idiot to vymyslel?«, ale pak to stejně jde provést, zatímco Čech rozkaz zhodnotí skoro stejně, »který idiot to vymyslel?«, ale pak kouká, jak to půjde co nejlépe ošidit. Nesmrtelný je povzdech důstojníka naší bývalé Československé lidové armády: »to není armáda, to je banda Švejků!«

A tak jsem pěšky dál postupoval pralesem. Byl tu volnější úsek, terén byl méně zvlněný a neležely tu všude spadané kmeny stromů, pochodovalo se tu mnohem lépe.

Člověk přede mnou nebyl člověk!

Najednou jsem však nečekaně zabrzdil a zůstal jsem stát.

Stranou přede mnou stál mezi stromy člověk. Akorát že to nebyl člověk, ale nějaký zdejší obyvatel, nám lidem se jen trochu podobal. Byl drobnější postavy než já, měl neúměrně velikou holou hlavu s velkýma očima a útlé tělíčko se šedivou kůží. Zdálo se mi, že je úplně nahý, ale víc jsem nerozeznal a na tu vzdálenost jsem si ničím nebyl jistý. Vteřinu - dvě jsme se na sebe udiveně hleděli, ale pak se domorodec vzpamatoval, otočil se a dal se na útěk mezi stromy.

„Střílej!“ vykřikl znenadání do mé hlavy Skrček. „Nač ještě čekáš? Zastřel ho!“

„Ale proč?“ obrátil jsem se na něho nerozhodně. „Vždyť nás neohrožuje a utíká pryč!“

„Zastřel ho! To je rozkaz!“ poručil mi ostře Skrček.

Jenže tím u mě narazil ještě víc. Kdyby nás ohrožoval tygr, střílel bych. Jenže tohle nebyl tygr, ale člověk, navíc nás vůbec neohrožoval, ale utíkal. Ke všemu byl domorodec menší postavy, takže mi to připadalo, jako kdybych měl střílet na utíkající dítě.

„Střílej, nebo tě tu nechám!“ vyhrožoval mi Skrček.

To byl ovšem rozkaz, který jsem nemohl neuposlechnout. Ale střílet na domorodce, který utíká, mi bylo proti srsti ještě

víc. Rozhodl jsem se tedy Skrčkovi vyhovět, ale ne úplně. Napřáhl jsem pistoli zhruba směrem, kde se mezi stromy míhalo světlejší tělíčko, a stiskl jsem spoušť. Nešlo to. Aha, nenatažený kohoutek! Palcem jsem kohoutek natáhl a opět stiskl spoušť, ale celkem mě nepřekvapilo, že se ozvalo jen klapnutí. Výstřel nevyšel.

„Nestřílí to!“ ohlédl jsem se opět na Skrčka.

„Musíš natáhnout závěr!“ radil mi vztekle.

„Jak?“ obrátil jsem se na něho. „Nikdy jsem tu věc neměl v ruce!“

„Pistoli do pravé ruky, levou rukou popadni závěr, stáhni ho až na doraz dozadu a pusť!“ instruoval mě Skrček.

Zkusil jsem to. Cvaklo to, závěr se vrátil dopředu.

„Namiř a střílej!“ naléhal na mě Skrček.

Jenže mimozemšťan mezitím odběhl daleko, až jsem mezi stromy viděl jen jakési mihotání. Obrátil jsem tedy hlaveň zbraně přibližně tím směrem a stiskl spoušť.

Rána vyšla, ale zpětný náraz mi zvedl ruku nahoru a další rána šla tedy do vzduchu. Musel jsem se zastavit a uklidnit. Mířit příliš mimo jsem si netroufal. Věděl jsem přece, že se Skrček dívá mýma očima, ale myslím si, že by se v této situaci nestrefil ani přeborník ve střelbě. Vypálil jsem ještě tři rány. Teď už jsem úder do ruky čekal, ale také jsem viděl, jak někde v půlce vzdálenosti odletují třísky z kůry stromu. Zastřelit mimozemšťana byl v této situaci nesplnitelný úkol a Skrček, jestli se opravdu díval mýma očima, to už musel poznat.

„Nemehlo!“ počastoval mě nelichotivým hodnocením.

„Vždyť utíkal,“ řekl jsem omluvně, i když jsem byl rád, že to dopadlo takhle nekrvavě.

„Utíkal pro další,“ ujistil mě Skrček. „Za chvíli jich tu bude plno a nemáš dost munice, abys postřílel všechny! To jsi zkrátka nezvládl! Takže nám nezbývá, než se dát na ústup!“

To mi ovšem promluvil z duše, nepřál jsem si nic jiného.

„Kam?“ zeptal jsem se pro jistotu. „K tunelu?“

„Kam jinam?“ rozčilil se Skrček nad mou nechápavostí.

„Ještě platí, že nesmím létat?“ doplnil jsem dotaz.

„To bys tady zůstal!“ ujistil mě Skrček. „Poletíme oba, teď už je to jedno. Drž se mě co nejtěsněji!“

Ústup byl i mojí touhou. Když už jsme se tu uvedli střelbou po utíkajícím domorodci, nebudou se asi další vyjednávání vést »v přátelském ovzduší«. V takové chvíli platí, kdo uteče, vyhraje.

V tom jsme se asi shodli oba.

Návrat byl díky létání »zornyloun« podstatně rychlejší než cesta sem. Skrček letěl tentokrát vpředu. Nevím jak on, já jsem si let přímo vychutnával. Musel jsem se položit na proud vzduchu, vznikajícího naším rychlým letem, ale držel jsem se pořád deset metrů za ním. Pochopitelně jsme se vraceli rychleji a kde jsem se předtím plahočil hodinu, byly to teď pouhé minuty.

Konečně jsme se ponořili do korun stromů a dál jsme letěli klikatě mezi kmeny. Ale to už jsem viděl mezerami mezi stromy ruiny té podivné stavby, kde jsme naši cestu započali. Musel jsem zvolnit, nedokázal bych tak rychle kličkovat mezi kmeny, ale už jsme byli skoro u cíle, takže bych trefil i bez jeho vedení. Zaostal jsem ostatně jen o necelých sto metrů, to už nerozhodovalo.

Jenže v té chvíli se přede mnou ostře zablýsklo a ohlušila mě příšerná rána. Náraz vzduchu mě hodil dozadu, až jsem tvrdě narazil na jeden kmen. Oslněný, ohlušený a s vyraženým dechem jsem se po kmeni svezl dolů. Naštěstí jsem se pořád ještě vznášel, jinak bych si takovým pádem zpřelámal všechna žebra.

„Sakra, to byla ale šlupka!“ ulevil jsem si, zatímco jsem se pomalu vzpamatovával. „Co to bylo?“

Jenže jsem si v té chvíli uvědomil, že Skrčka nevnímám. Prostě se ode mne odpojil. Ještě aby odcestoval tunelem »krhút« na Zem a nechal mě tady!

To mě vzpamatovalo rychleji než co jiného. Popleskávání po tváři, ba ani kýbl vody by neměly tak rychlý účinek. Vyskočil jsem, opět jsem se vznesl a nízko nad zemí jsem zamířil k ruinám »bazénu«. Daleko jsem ale nedoletěl. Zabrzdil jsem, padl jsem na zem a jen opatrně jsem nadzvedl hlavu.

»Bazén« byl plný mimozemšťanů.

Zajatcem

V první chvíli jsem zpanikařil. Jestli mě tu Skrček nechal na pospas domorodcům a sám uletěl, budu v pěkné rejži!

Jenže vzápětí jsem si uvědomil, že těch mimozemšťanů je v »bazénu« příliš mnoho. I kdyby použil neviditelnost nopigyni, bylo skoro nemožné uniknout tunelem. Dostat se nenápadně přes takové davy až ke vchodu do »krhútu«, to by snad ještě šlo, ale otevření tunelu neujde pozornosti. Ze svého místa jsem viděl na stěnu, kde předtím »krhút« vyústil. Nebyl otevřený. To snad bylo dobré, znamenalo to, že mi Skrček neupláchl, špatné na tom bylo, že kolem bylo mimozemšťanů jako naseto.

To jsem zvědavý, jak to Skrček zmákne!

Chvíli jsem pozoroval hemžení mimozemšťanů, ale pak se ukázalo, že jako špion nestojím za nic. Najednou mě něco ťuklo zezadu do podrážek a když jsem se ohlédl, stáli přímo za mnou tři mimozemšťané a nedívali se na mě zrovna přátelsky. A v té chvíli se z »bazénu« vyhrnuli další a běželi přímo ke mně.

Mimozemšťané neměli zbraně, alespoň ne viditelné, které by drželi v ruce. Ale když jsem ještě na Zemi posílal »kletby«, také jsem v ruce nic nadržel. Skrček říkal, že na domorodce jeho »hukozyny« neúčinkují. Proto mi dal pistoli, kterou jsem pořád držel v ruce. Jenže kolik je v ní ještě nábojů? Střílel jsem po tom prvním, skoro jsem na něho vyprázdnil zásobník, možná mám už jen poslední náboj, který si v románech nechávají špioni pro sebe, aby nepadli do rukou nepřítele živí. Ani James Bond by na mém místě nestačil střílet! V kapsách mám plné náhradní zásobníky, jenže ani nevím, jak se vyměňují! Kdybych měl na to čas, možná bych na to přišel, ale takhle jsem neměl šanci. Ostatně jsem je ani střílet nechtěl, věřil jsem, že se s nimi domluvím, i když se na mě nedívali zrovna přátelsky. Nu, uvidíme!

Nezbývá mi, než se potupně vzdát. Potupně, protože ti tři byli všichni holky. Nebo jsem si je tak určil, ale protože

neměli oděv, bylo mi to hned jasné. Zajmou mě jejich ženské. Holými hlavami jsem se nenechal zmást. Buď vlasy nemají, nebo si holí hlavy, ale z těch tří nebyla vlasatá žádná. Neměly v ruce zbraně, ale ani mě nenapadlo zpěčovat se. Třeba na mě měly něco jiného. Nemuselo to být vidět, ale účinky bych nepodceňoval.

Pistole zůstala ležet na zetlelém spadáném listí, otočil jsem se k těm třem a ukázal jim prázdné dlaně.

Nezdálo se, že by se na mě dívaly méně nepřátelsky, ale to už jsem nemohl ovlivnit. Mohl jsem jim jen naznačit, že nemám chuť se bránit. Co udělají, záleželo jen na nich. Tak nějak se cítili Němci u Stalingradu, až na to, že tam byla ruská zima, zatímco tady tropické horko.

Jedna z nich přikročila až ke mně a bosou nožkou odkopla pistoli stranou, abych na ni nedosáhl. Pak mi naznačila, abych vstal. Poslechl jsem, nic jiného jsem dělat nemohl. Otočila mě čelem k »bazénu« a pak mě št'ouchla do zad, abych šel.

Asi po padesáti metrech jsem se na okamžik zastavil.

Na Zemi ležel veliký, ale zčernalý a spálený »diamant«.

Skrček! Málem se ve mně zastavilo srdce. Tak proto zmizel z telepatie, proto neodpovídal! Mimoszemšťané ho zřejmě před chvilkou sestřelili, to byl ten záblesk, ta tlaková vlna, která mnou praštila o strom! Ježkovy zraky - a já se bez něho nedokážu vrátit domů, protože nevím, jak se ovládá Skrčkův »krhút«!

Stál bych nad jeho zbytky i déle, kdyby mě zdejší vojandy opět nešt'ouchly do zad. A teď už mi je všechno jedno, uvědomil jsem si. Když mi došlo, že se bez Skrčka na Zem nevrátím, bylo mi úplně fuk, co se mnou bude. Ať si se mnou udělají co chtějí, jen bych uvítal, aby to skončily rychle.

Tak jako tak jsem v háji!

Mimoszemšťanky ale s popravou nespěchaly. Přivedly mě mezi ostatní, aby mě mezi tou přesilou přešly myšlenky na útěk, ale nechaly mě stát. Nejevily snahu ani o výslech, což bych mohl čekat. Prostě jsem je nezajímal. Nu což, to je vaše

věc, pomyslel jsem si. Letmým pohledem jsem zjistil, že jsou tu samé ženské, ani jeden chlap! A ani jedna vlasatá! To jsem narazil na nějaký kmen Amazonek? Uvidíme!

Pak dvě mimozemšťanky přinesly zbytky Skrčka. Položily je na zem vedle mě a některé si je přicházely prohlédnout. Po chvíli jiné přinesly moji pistoli a přidaly ji ke zbytkům Skrčka. Zdálo se mi, že shromažďují všechno, co mělo nějakou souvislost s námi, ale moc toho nenašli. Tou pistolí to vlastně skončilo.

Jako by mě chtěly usvědčit ze lži, přinášely další drobnosti. Pár prázdných nábojnic, pečlivě posbíraných na místě mé střelby, pak dvě kulky, které asi vytáhly ze stromů. Počet nábojnic jim ale nesouhlasil s počtem kulek, což je trochu znepokojovalo. I kdyby ze stromů vytahali všechny, nenajdou přinejmenším tu, co jsem poslal Pánubohu do oken, když mě překvapil zpětný náraz pistole při prvním výstřelu. Ta kulka proletěla korunami stromů, které ji nezabzdily, pokračovala po balistické křivce, až o pár kilometrů dál spadla na zem. Kdyby se mě zeptaly, ušetřily by si marné pátrání. Neměl jsem v úmyslu zapírat. Jednak to bylo jedno a za druhé, kdo chce lhát, musí neustále přemýšlet, jak se nezaplést do vlastních lží, zatímco kdo říká pravdu, má to jednodušší. Zejména v mé situaci, kdy nemám co zatajovat. Otázkou ale bylo, zda mi porozumí. Hlasem asi ne, nebudou umět česky, ale nebylo to jisté u telepatie, kde jde o přenos pojmů, ne zvuků. Skrček mé telepatii rozuměl, ale tohle byl jiný svět!

Mimozemšťanky kolem tvořily podivný šedivý a nezvykle mlčící dav. Naštěstí jsem to chápal. Se Skrčkem jsem přece také nemluvil nahlas, ale telepatii, kterou mikrofony zaznamenávaly jen jako ticho. Tady to asi bylo podobné. Byly všechny jedna jako druhá, žádná neměla oděv ani nějaké odznaky, přesto se zdálo, že mezi nimi panuje řád. Někdo jim musel velet a rozhodovat, co budou dělat! Jediná potíž byla, že jsem jejich telepatii nevnímal. Pro mě tu bylo ticho, občas rušené praskotem suché větvičky, na kterou některá šlápla.

Pak se ale konečně začalo dít něco jiného.

Počet mimozemšťanek v ruinách se zvolna snižoval. Jedny odcházely, jiné přicházely, ale odcházelo jich zjevně víc.

Všiml jsem si toho až když jich zbývala odhadem třetina, to už se nedalo přehlédnout. S těmi odcházejícími postupně zmizely »doličné předměty«. Zbytky Skrčka, pistole a vystřílené kulky, zbyl jsem tu nakonec z celé výpravy sám. Nakonec mě obstoupila skupina pěti mimozemšťanek a začaly mě mlčky pošťuchovat.

„No tak si poslužte...“ řekl jsem apaticky. „Jak se říká u nás, »běda poraženým«! Jen do toho!“

Zvuk lidského hlasu na ně zapůsobil jako elektrický výboj. Hned se kolem seběhlo aspoň dvacet dalších, očividně zvědavých na zvukové projevy podivného zajatce.

„Nabídl bych vám korálky nebo třeba zrcátka, ale mám jen tohle...“ řekl jsem a nabídl jsem těm nejbližším pár pistolových nábojů, které jsem vytáhl z kapes.

To byla ovšem bomba! Náboje šly z ruky do ruky a všechny teď ke mně natahovaly ruce. Postupně jsem jim rozdával veškerou munici, nejprve volné náboje a pak jsem je před nimi vylamoval ze zásobníků. Sebraly všechno i s prázdnými zásobníky. Skončil jsem, natáhl jsem k nim prázdné dlaně a řekl: „Víc nemám, snad až někdy příště.“

Myslel jsem si, že to tím skončilo, ale mimozemšťanky se dožadovaly dalších dárků. Obrátil jsem tedy před nimi naruby své kapsy, abych jim ukázal, že víc než ušmudlaný kapesník ode mne čekat nemohou. Pochopily to, kapesník mi ovšem sebraly, ale tím to teprve začalo.

Znenadání mi cosi měkkého podrazilo nohy. Zapotácel jsem se a jako by to nestačilo, jedna mimozemšťanka mě šťouchla do prsou. Normálně bych udělal úkrok dozadu, jenže za mnou něco leželo, takže jsem se zapotácel a pozadu jsem si sedl. Očekával jsem, že dosednu tvrdě na kamenné dno bazénu, ale dosedl jsem na něco měkkého, co se i se mnou a s několika dalšími znenadání vzneslo do výšky.

Seděli jsme všichni ve velké průhledné, lehce namodralé bublině, letící ve směru, kterým jsme předtím letěli se Skrčkem.

Letadlo! Ale tak zajímavé, že jsem to opravdu nečekal.

Horší bylo, že mě odvážely velkou rychlostí z oblasti, kde se nacházel tunel »krhút«, kterým jsme přišli. Jenže s tím jsem nemohl nic dělat. Jsem zajatec a všude ve vesmíru platí to »Běda poraženým«! Bylo mi jasné jen jedno. Výslech zajatce se bude konat jinde.

A opravdu mě začalo zajímat, kde.

Letěli jsme dlouho, ale pořád nad stejnou džunglí. Jako by v tomto světě neměli kousek civilizované hospodářské krajiny! Nikde žádná osada, nikde žádné cesty. Přeletěli jsme několik řek, ale ani řeky tady nevypadaly regulovaně. Džungle v celém světě? Žádná pole, louky... jen lesy. Panenská džungle, nedotčená lidmi. Lidé tady ostatně chodí nazí a bosí, ale jak s tím kontrastovalo letadlo, kterým jsme letěli, nebo sestřelení Skrčka, vybaveného nejtechničtějšími prostředky, jaké jsem v životě viděl?

Něco mi tu zkrátka nehrálo.

Takže jsem opravdu neskrýval překvapení, když jsme asi po hodině letu přistáli v jiném místě džungle, na úpatí vysoké hory, před vchodem do velké jeskyně.

Zdejší lidé tedy žijí v jeskyních?

Další paradox!

Po přistání se bublinovitý letoun prostě rozplynul a zmizel. Jak je vidět, problémy s parkováním či hangárováním tady zcela jistě neznají. Současně mi došlo, proč tady asi nemají silnice nebo železnice. Při tomto způsobu dopravy je prostě nepotřebují. Navíc nemají problémy s ochranou životního prostředí. To letadlo žádné emise nevypouští a když se rozplyne, žádné zbytky nezanechává.

Vchod do jeskyně

Neměl jsem ale čas na prohlížení krás okolí. Domorodky mě obklopily a šťouchanci mě strkaly do jeskyně. Neprotivil jsem se jim, nemělo to smysl. Neskrýval jsem ale překvapení. Jeskynní lidé - a vedle toho technologie bublinového letadla! Připadalo mi to, jako kdybych na obraze jeskynních lidí Země objevil na ruce jednoho opočlověka hodinky. Ten kontrast prostě bil do očí!

Šťouchaly mě ale před sebou dál a uvnitř přišlo další malé překvapení. Ze stěn tu a tam vyčnívaly průhledné, jako skleněné kameny, vyzařující světlo. Podobné stylové lampy jsem nedávno viděl v jakémsi obchodě v Praze. Vezmete krystal přírodní soli, vyvrtáte, dovnitř dáte žárovku, nebo aspoň svíčku a originální svítidlo je na světě. Zde byly takové kameny každých pět metrů a zdálo se, že svítí skoro jako naše osvětlovací lampy.

Tohle jeskynní lidé na Zemi určitě neměli!

Ani to mi ale nedovolily prohlížet. Šťouchanci mě strkaly dál a dál do hloubi jeskyně. Skalní chodba však nebyla přírodní. Každých sedm až osm metrů, střídavě na levé a pravé straně, tu byly nepatrné výklenky. Teprve když jsme před jedním zastavili, došlo mi, co to je. Kamenná stěna výklenku se znenadání začala odspodu »vypařovat«, úplně stejně jako

Skrčkovy dveře. Takže ty výklenky byly nejspíš dveřmi. Tím mi bylo jasnější, že asi celá tahle jeskyně nebude přírodní, ale umělá. Jeskynní panelák, nebo snad jeskynní město? A co když je to v tomto světě pravidlem? Divil jsem se, že jsme při našem letu neviděli žádnou osadu, ale teď se ukazovalo, že jsem si jich prostě nevšiml. Ale co se dívím? Jsem v jiném světě, mají tu jiné zvyky!

Jeskyně, kam jsme vstoupili, měla zhruba kruhový půdorys. Měl bych se smířit s tím, že stěny umělých jeskyní vypadají skoro jako kdyby vznikly přírodní cestou, jsou hrbolaté a pravý úhel tu nenajdeš. Na rovné stěny s pravými úhly, chloubu našich zedníků, si tu zkrátka nehrají. Jeskyně je prostě jeskyně. Tahle byla jasně osvětlená třemi »svítícími kameny«, bylo tu světla jako ve dne.

Jenže pak následovalo další překvapení. Domorodé ženské utvořily velký kruh, mě šouply doprostřed. Pak se všechny jako na povel posadily. Ne na kamennou podlahu, ale... až teď jsem spatřil ty namodralé bubliny, které měla každá za sebou. Zřejmě i nábytek zde vytvářejí podobnou technologií jako letadla. I to může být výhoda. Když si může každý vytvořit nábytek podle potřeby, nepotřebuje oddělené ložnice, kuchyně a obývací pokoje. Nepotřebný nábytek prostě nechají zmizet a vytvoří si jiný, ale i ten jen když je potřebný.

Tahle civilizace se zřejmě nezabývá hromaděním předmětů, jako naše! A jestli zdejší rodině stačí jedna univerzální místnost, vejde se jich do »jeskynního města« neuvěřitelně mnoho.

Mimozemšťanky mi naznačily, abych usedl. Ohlédl jsem se a opravdu, za mnou ležela na zemi modravá bublina, nejspíš ve funkci židle. Opatrně jsem se na ni posadil. Kupodivu mě unesla, i když jsem měl pocit, že sedím na nafouknuté pneumatice nebo na okraji velkého gumového člunu. Zjistil jsem, že má i vyvýšené okraje, o které se mohu opřít. Takže to nebyla židle, ale pohodlné nafukovací křesílko. Nevypadalo to vůbec špatně!

Jenže vzápětí se ukázalo, že není všechno zlato, co se třpytí.

Opěradlo za mnou najednou povolilo a vpředu mi naopak něco zvedlo nohy. Než jsem se nadál, ležel jsem vlastně na lůžku. Jenže jsem se nemohl zvednout. Lůžko mě drželo jako magnetem a nemohl jsem se ani pohnout ani když ke mně přistoupily dvě mimozemšťanky s nějakými blyštivými věcmi v rukou. Napadlo mě, že mě snad chtějí zaživa pitvat, ale nemohl jsem se ani hnout, cítil jsem se slaboučký jako novorozenec, dokonce jsem se trochu začal dusit, neboť jsem se nemohl ani nadechnout.

A sakra, pomyslel jsem si, to vypadá jako »chrogpy«!

Jestli se takhle cítili ti, na koho jsem to na Zemi použil, pak se nedivím, že to exekutorka vzdala a úředník finančního úřadu litoval, že si se mnou někdy něco začal! Kdyby mimozemšťanky po mně něco chtěly, udělal bych to, abych se bezmocného stavu zbavil. Jenže po mně nic nechtěly, spíš se zdálo, že jim opravdu jde jen o pitvu. Připravily si mě opravdu dobře, ale bylo by mi jistě milejší, kdyby mě předtím pořádně omráčily! Neměly to ale v úmyslu. Bude to tedy pitva zaživa, při plném vědomí, podobná porážce halal nebo košer. I my lidé býváme neuvěřitelní sadisté! Nedivil jsem se, že tuhle surovost chtěli obránci zvířat zakázat, divil jsem se jen tomu, že neuspěli a ustoupili. Surovci na Zemi vyhráli, ale pochopil jsem to až když nešlo o zvířata, ale o mě.

Jak to říkal Mark Twain?

»Spravedlnost zákonů poznáš teprve až někdo zákon obrátí proti tobě a ty víš, že jsi nevinný.«

Začínal jsem litovat, že jsem tu pistoli, dokud jsem ji měl, neotočil proti sobě. Měl bych to už za sebou, bylo by to rychle a ať by si mě potom pitval kdo chtěl, už by mi to nevadilo. Jenže člověk má pořád představu, že z každého průšvihy vybruslí, až je na všechno pozdě. To jistě poznali všichni, koho lidská nenávist kdy semlela. Od Spartakových otroků, přibíjených na kříže podél silnice »Via Appia«, Židů, trpělivě čekajících ve frontách na »očistnou koupel« v »koupelnách« Oswietimi, až po všechny lidi, mučené a vražděné »ve jménu Alláha« i »ve jménu demokracie« po celém světě v současné době.

Proč mi Skrček neřekl, co v tomto světě žije za barbary?

Nerozhoduje vyspělost technologií, ale vyspělost morálky, zvyků a nakonec i empatie! Čím se liší dozorce na Guantánamu od dozorce v Oswietimi? Nejvíc asi tím, že v Oswietimi byl stálý přísun dalších a dalších obětí, takže se s nimi nepárali. Dozorci na Guantánamu věděli, že další »hračky« nedostanou a musí si je »šetřit«, což neznamenovalo, že je nesmí denně mučit. Zato si mohli sadistické mučení vězňů »vychutnávat« desítky let, na rozdíl od dozorců koncentráku Oswietim, jehož životnost byla podstatně kratší. Skrček znal jméno zdejšího světa, říkal mu »Birhorie«, musel tedy vědět o zdejších obyvatelích. To bylo znát už na tom, jak rychle zavelel k ústupu, když jsem nezastřelil toho utíkajícího. Měl z nich respekt a tušil to zřejmě správně, když ho zlikvidovali, ale mě jim nechal na pospas. Skrček na mě ovšem nebral ohled. Proč by měl mít otrok lepší osud než jeho pán, že?

A tak, když se blýskavý nástroj v ruce mimozemšťanky dotkl mého čela, jsem aspoň křečovitě, nakolik jsem ještě toho byl schopný, zavřel oči a očekával bolest.

Tak už dělejte, bestie!

Proč to tak natahujete?

Očekávaná bolest však nepřišla, místo toho jsem pocítil, jak mi hlavu zaplavuje horko. Je otázka, co je lepší, nechat si hlavu rozříznout nebo rozvařit, ale tohle aspoň tolik nebolelo.

Jenže pak i to horko přestalo a já jsem uslyšel pisklavý hlas podobný hlásku Skrčka, jenže posazený nejméně o oktávu výš.

„Vnímáš mě? Otevři oči! Vnímáš mě? Otevři oči!“

Poslechl jsem a otevřel jsem oči.

„Jestli mě vnímáš, odpověz mi!“ poručil mi ten hlásek.

Telepatie! došlo mi. Jako u Skrčka. Takže zdejší obyvatelé také znají telepatii. A díky tomu jim rozumím. To ale úplně mění situaci! Jestliže se se mnou chtějí domluvit, pak asi

nemají zájem o pitvání zaživa! A není špatné domluvit se s mimozemšťankami!

„Co chcete vědět?“ odpověděl jsem taktéž telepatii.

Jenže nositelka hlásku mě neslyšela. Přesněji - nevnímala, protože mimo telepatii jsem byl tak jako tak zticha.

„Používat »nolosinuo« je přece snadné,“ hlásek se očividně zlobil, buď na mě, či na moji nechápavost. „Stačí, když si to jen pomyslíš. Musíš jen myslet ve vyšší tónině, než jsi zvyklý.“

„Zkusím to,“ pomyslel jsem si stejně pisklavě. „Co ode mě chcete vědět?“

„Výborně!“ pochválil mě hlásek. „»Hukozynty« už zabraly. Tak se tedy posaď, na něco se tě chceme zeptat.“

„»Hukozynty«?“ opáčil jsem. „Tak tomu říkal i Skrček!“

„Předpokládám, že myslíš tvého společníka,“ ztvrdl trochu telepatický hlásek. Už jsem si zvykl na to pisklavé dorozumívání, takže jsem v tom rozeznával i odstíny tónů.

„Ano, toho myslím,“ souhlasil jsem. „Ale neříkal bych mu společník. Byl to můj pán a vládce.“

„Pán a vládce?“ opakoval po mně hlásek. „To odpovídá. Isfétové se ke všem ostatním myslícím chovají jako k otrokům. Proč jsi s ním šel ale k nám?“

„Protože mi to nařídil,“ odvětil jsem. „Sliboval mi, že mě oslepí, když s ním nepůjdu. Ale nevím proč jsme sem šli, nevím jak jsme se sem dostali a hlavně nevím, jak se vrátit.“

„Isfétům je to podobné,“ připustil hlásek. „Škoda, že nevíš, jak jste sem přišli. Ale proč jsi chtěl i ty v našem světě zabíjet?“

„Dostal jsem rozkaz,“ odvětil jsem. „Ale nikoho jsem zde nezabil, i když mi Skrček vyhrožoval, že mě tu nechá oslepeného, bez prostředků a bez možnosti návratu. Jenže to jsem tak jako tak, když jste ho spálili.“

„Ale co ty sám? Chtěl jsi zabíjet, co? Vypadalo to tak!“

„Snažil jsem se, aby to tak vypadalo,“ řekl jsem. „Kdybych se Skrčkovi vzepřel přímo, zabil by mě. Zdržoval jsem, předstíral jsem, že neumím zacházet se zbraní, kterou mi vnutil. Jakmile se váš člověk vzdálil z dosahu zbraně, střílel jsem, aby to vypadalo, že se snažím splnit rozkaz. Jenže na tu dálku už to nemělo smysl a nakonec to pochopil i Skrček.“

„Jak jsi mohl předstírat, že s tou zbraní neumíš zacházet? To není vaše zbraň?“

„Je, ale já nepatřím do... do kasty, která smí zbraně vlastnit a používat...“

„Ve vašem světě je kastovní systém?“

„Tak trochu,“ přikývl jsem. „Liší se to podle oblastí. Někde, například v Indii, jsou kasty pevně určené a kasta se nedá změnit. U nás je to volnější. Kdybych chtěl zacházet se zbraněmi, mohl jsem vstoupit do armádní kasty, získal bych právo mít a používat zbraň. Já jsem ale o tyhle kasty nikdy nestál.“

„A tvůj pán, Isfét, nebo Skrček, jak mu říkáš, ten to věděl? A šel sem s pomocníkem, který neovládá zbraň?“

„O kastách určitě věděl, ale neověřil si, ke které patřím,“ odhadoval jsem to. „Možná, kdyby to věděl, nedával by mi zbraň bez zacvičení. Ale i pak bych střílel jedině v sebeobraně před divokými zvířaty.“

„Hmmm... v tom případě bys byl spíš jeho oběť než jeho vědomý spolupracovník. Ale účastnil ses vpádu do našeho světa a to není zanedbatelná vina!“

„Já v tom žádnou vinu nevidím,“ nesouhlasil jsem. „Nešlo o vpád, ale o výzkumnou výpravu do světa, o kterém jsem vůbec nic nevěděl. Až tady se Skrček prořekl, že ví, jak se váš svět jmenuje, ale ani potom mi neřekl, že je obydlený. Když se přede mnou objevil člověk, vzepřel jsem se příkazu zabíjet, jenže jsem to nemohl udělat otevřeně, proto jsem jen úspěšně zdržoval. Chtěl jsem se vrátit, byl jsem proto rád, když se Skrček obrátil na ústup. Jenže když jste ho zabili, sám se domů vrátit neumím.“

„Víš aspoň, proč jste sem přišli?“ zeptala se mě vyslyšající mimozemšťanka stručně.

„Nevím,“ odpověděl jsem. „Tvrdil mi, že tu jsou dravá zvířata, takže mi dává proti nim zbraň. Když jsme ale potkali místo zvířat očividně rozumnou bytost, která nás navíc neohrožovala, nemohl jsem poslechnout příkaz zabít ji.“

„To sice můžeš tvrdit, ale nemusíme tomu věřit. Proč ses té zbraně nezbavil, když jsi viděl, že tvůj pán zahynul?“

„Předně - neviděl jsem, že zahynul,“ namítl jsem. „Viděl jsem vpředu výbuch, ale ne jeho příčinu. Mohl to způsobit i on. Za druhé, jsou tu přece někde divoká zvířata. Až když jsem viděl vás, pustil jsem zbraň z ruky.“

„To jsi ale byl v situaci, kdy ses už stejně nemohl bránit!“ namítla mimozemšťanka. „Ale do té doby jsi ji držel v ruce!“

„Kdybych vás považoval za nepřátele, nepustil bych ji,“ řekl jsem. „Ale nepoužil bych ji proti vám. Jen bych si zajistil, abyste mě nedostali živého.“

„Chceš říci, že bys raději zabil sebe?“ pochopila to správně.

„Jistě,“ přikývl jsem. „Vrátit se domů nemohu a kdybych měl být vaším nepřítelem, to by bylo lepší prostřelit si hlavu. Tím by se to všechno vyřešilo nejlépe.“

„Ale neudělal jsi to, takže nás považuješ za přátele?“

„Za neutrální,“ opravil jsem ji. „Přátelé nejsme. Zbavili jste mě mého otrokáře, ale na druhé straně jste mi znemožnili návrat. Nebýt toho druhého, byl bych vám vděčný.“

„Takhle nám vděčný nejsi?“

„Znemožnili jste mi návrat,“ připomněl jsem jí. „Chováte se ke mně jako k nepříteli, ale chápu to, jestli byl Skrček vašim nepřítelem. Nechci být vašim nepřítelem, ale nemohu vám být ani přítelem. Zbývá neutralita. Škodit vám nechci a nebudu.“

Mimozemšťanka se odmlčela, ale tušil jsem, že všechny přítomné spolu diskutují, ovšem beze mne. Telepatie se zřejmě dá omezit jen na někoho. Nezbyvalo mi než trpělivě počkat, na

čem se dohodnou. Ale upřímně řečeno, tak jako tak jsem vyhlídky neměl růžové. Bez Skrčka se každopádně domů vrátit neumím a dál se to může lišit jen v detailech. Mohou mě nechat žít mezi sebou, vystavit v kleci jako exotické zvíře, anebo se mě prostě zbaví jako obtížného hmyzu. Záviděníhodné nebylo ani jedno, i když první případ by byl pro mě bezpochyby nejlepší.

Nějak se však o mně nemohly dohodnout, až jsem nakonec ztratil trpělivost a zeptal jsem se jich.

„Prosím vás, nemůžete mi vysvětlit, jaké máte zkušenosti se Skrčkem? Já ho znám teprve krátce a spíš z jeho horší stránky. Snad jsem správně pochopil, že vy s ním máte zkušenosti delší. Bez nich byste nemohli jednat, jak jste vůči němu jednali. Docela by mě to zajímalo.“

Chvíli se nic nedělo, všechny se zaujatě radily dál, ale když už jsem začínal ztrácet trpělivost, jeden hlas mě přece jen oslovil.

„Říkáš, že máš zkušenosti krátké, ale spíš špatné,“ začala jedna z nich. Současně jsem pochopil, která z té skupiny hovoří. Všechny se dál dívaly jedna na druhou a jen jedna se obrátila čelem ke mně.

„Naše zkušenosti jsou opačné. Delší a horší než máš asi ty. Isfétové byli kdysi početný národ. Za dob počátků kolonizovali více světů a byla to zprvu kolonizace po všech stránkách kladná. Chyba byla, že ke svému životu potřebovali kyanovodíkovou atmosféru, smrtelně jedovatou pro kyslíkové tvory. Nejprve proto kolonizovali světy s vhodným ovzduším, na dalších dvou světech si životní podmínky změnili. U první planety to bylo v pořádku, ale druhou změnili na kyanovodíkový typ bez ohledu na původní obyvatele, které tou změnou vyvraždili.“

„Jak to ale víte?“ zeptal jsem se.

„Tvorové z Váguzy, té druhé planety, už byli dost vyspělí, aby byli schopni cestovat vesmírem. Jejich zástupci právě jednali se sousedními civilizacemi o vzájemné výměně znalostí, když se dozvěděli o záhubě svého světa. Isfétové totiž zveřejnili polohu nové kolonie s varováním, aby se jí kyslíkoví

tvorové vyhýbali. Nevšimli si, že Váguzané už předtím létali vesmírem a že jejich vychvalovanou techniku úpravy životních podmínek světů odhalí před ostatními jako kolosální zločin.“

To bych pochopil. Vzpomněl jsem si na pozemský film, kde pozemšťané chtěli podobným způsobem kolonizovat obydlenou planetu, kterou by si nejprve museli přizpůsobit bez ohledů na její původní obyvatele. Těm, jak je u Američanů zvykem, říkali ve filmu »Vetřelci«, ačkoliv ve skutečnosti to bylo naopak, vetřelci byli bez nejmenších pochyb pozemšťané. A jak to u amerických filmů bývá, pozemšťané museli slavně zvítězit! Američané by se nepochybně chovali stejně jako Isfétové.

„Případ planety Váguzy sjednotil proti Isfétům velmi rychle všechny okolní civilizace,“ pokračovala mimozemšťanka. „Tehdy nejsilnější civilizace Luvocie Isfétům pohrozila, že je zničí, když ten zločin zopakují. Isfétové pochopili, že hodně tvrdě narazili. Tisíce let nepodnikali žádné lety do vesmíru, soustředili se jen na své problémy. Už se zdálo, že je to napravilo, ale nebylo to tak.“

Po celou tu dobu totiž Isfétové vylepšovali své kosmické armády, aby se mohli Luvocii postavit. Nikdy jim neodpustili tu vyhrůžku ani zastavení jejich rozpínavosti. Měli ale nevýhodu. Luvociané jsou kyslíkoví tvorové, Isfétové kyanovodíkoví, takže se mohli vojensky setkat jedině ve vesmíru. A tam byli Luvociané vždy silnější, i kdyby nepočítali s ostatními spojenci.

A právě tenkrát, už je to bezmála milion let, Isfétové přišli na nápad vytvořit nejprve robotické vojáky a když se ukázalo, že ani to nebude proti Luvocii stačit, zcela se spojili se svými stroji.“

„Takže Skrček je napůl stroj?“ rozsvítilo se mi.

„Ano, Skrček byl stroj,“ opravila mě. „Nejspíš si myslíš, že v tom stroji seděl nějaký trpaslík. Proč bys mu jinak říkal Skrček? Skutečnost je jiná. Isfétové se zpočátku jen drobně vylepšovali implantáty, ale postupně jich měli víc a víc, až nakonec do svých strojů převedli celé své osobnosti. Také

osobnost Skrčka kdysi nahráli do malého movidrotového mozku, který by se ti vešel do dlaně. Odkud řídil své umělé periferie. Vložili zkrátka inteligenci myslícího tvora do stroje. A v prvním střetnutí zjistili, že je to vražednější technologie než válečné stroje Luvocianů.“

„Takže Luvociany porazili?“

„Ne úplně, ale vyvraždili jim mateřskou planetu Luvocii,“ řekla temně. „Luvociané měli v té době kolonií víc a z Luvocie dokázali zachránit desetinu obyvatel, takže to přežili. Isfétové jim ale způsobili miliardové ztráty. Naštěstí Isfétům selhala doprava, přesněji řečeno, Luvociané jim postupně zničili mimoprostorové dopravní tunely »krhúty«, které měli Isfétové místo hvězdných lodí. Jedním takovým jste k nám přišli, znáš je tedy. Stačilo jim tajně dostat na vyhlédnutý svět jediného stavbaře, který postavil několik »krhútů«. Když je otevřel, zaplavili robovojáci celý svět. Jenže Luvociané na to přišli a zaměřili se na ničení tunelů. Robovojáci Isfétů sice celý svět vyvraždili, ale když jejich invaze vítězně skončila, nedokázali se vrátit a Luvociané svůj bývalý svět i s Isféty spálili hvězdným ohněm. Tím ztráty vyrovnali, dokonce se zdá, že na Luvocii zahynul výkvět Isfétů. Luvociané na oplátku spálili všechny světy Isfétů a na zbylé Isféty pořádali hon po všech okolních světech, kam se mezitím stihli rozlézt.

Přeměna Isfétů v robolidi měla spousty výhod, ale i jednu podstatnou nevýhodu. Osobnost Isféta nahraná do movidrotového mozku nestárla. Teoreticky by byla věčná, nesmrtelná, kdyby se nedostala do žádné nehody nebo válečného konfliktu. Isfétové to považovali za svou největší výhodu nad ostatními tvory, stejně jako skutečnost, že tím přestali být závislí na typu a dokonce i na existenci atmosféry. Mohli žít na kyanovodíkových, stejně jako na kyslíkových planetách, nepotřebovali ani potravu, jen energii. Tvrdili, že »osvícení« je předurčuje k vedoucí úloze ve vesmíru.

Jenže tuto výhodu vyvážila kritická nevýhoda. Isfétové se nerozmnožovali. Oni sami to považovali za výhodu, nemuseli se starat o potomky, nemuseli je vychovávat, všichni byli dospělí. Jenže to znamenalo, že jejich počty se od hromadného

»osvícení« už jen snižují. Stávali se obětmi nehod, které ani ze svého světa nemohli úplně vyloučit, ale nejvíc hromadně hynuli ve válkách, které tvrdohlavě vyvolávali. Po invazi do světa Luvocie se jejich počty katastrofálně snížily, ale ani to je nepoučilo. Luvociané jim záhubu miliard svých krajanů neodpustili a naložili s nimi stejně jako Isfétové se svými protivníky.

Mezi schopnosti Isfétů však patřilo maskování. Vypátrat je bylo prakticky nemožné. Když někam zalezli, snížili na minimum elektronickou aktivitu a setrvali až milion let v jakémsi »zimním spánku«. Najít jehlu v kupce sena je směšně snadný úkol proti hledání »hibernovaného« Isféta. Když k tomu přičtete jejich malé, ale vytrvalé hvězdné lodě, roznášející jejich stavitele tunelů po všech světech, dá se říci, že úkol vyhubit Isféty byl prakticky nesplnitelný.

V současné době Isfétové nemají žádnou planetu. Přežívají však jako »hibernovaní« na stovkách míst skrytých nejen po celé mateřské galaxii »Cošhifyge«, ale i po nejbližších dalších. Jejich hvězdné lodě, podobné neškodným kamenům, letí stále vesmírem vstříc dalším světům i s hibernovanými staviteli. Ulovit Isféta je vždy velká událost. I zpráva o zneškodnění Skrčka právě obléhá spřátelené světy »Cošhifyge«. Dochází k tomu jednou za tisíc let, Isfétů je stále méně, proto ubývají stále pomaleji.“

„Skrček říkal, že se naše galaxie od zdejší rychle vzdaluje,“ přispěl jsem jim svým malým kamínkem do mozaiky. „Tvrdil mi, že je to pět tisíc kilometrů za vteřinu, proto je nesmysl uvažovat o vzdálenosti mezi nimi.“

„To by mohla být stopa,“ kývla mimozemšťanka. „Jenže každá galaxie má miliony hvězd a když nevíš nic víc, nestačí to.“

„Škoda,“ řekl jsem. „V našem světě Skrček využíval hned několika úkrytů. Věděl jsem jen o jednom a jak se ukázalo, byl spojený s tunelem »krhútem«. Ale nikdy jsem Skrčka neslyšel chlubit se nějakým kolegou. Zdá se mi, že byl na Zemi sám.“

„To je u nich obvyklé,“ souhlasila mimozemšťanka. „Jenže i sám by dokázal terorizovat celý svět. Můžeš se utěšovat, že

jsme vás té velké hrozby zbavili.“

„Utěšuji se,“ přikývl jsem. „Jen škoda, že mi to samotnému není nic platné.“

„My tomu říkáme, že ta oběť nebyla marná,“ utěšovala mě.

„Aspoň to,“ přikývl jsem.

Seznamování

Dlouhá porada mimozemšťanek zatím skončila a dozvěděl jsem se výsledek.

Nesplnily se mé obavy z následné popravky, ani z ukazování v nějakém zdejší ZOO. Nakonec se ty Amazonky ukázaly nad očekávání velkoryse. Vzhledem k tomu, že jsem jediný zástupce svého druhu, mohu si vybrat, kde chci žít nejen v rámci světa Birhorie, ale na kterémkoliv spřáteleném světě.

A hned mi také nabídli na Birhorii ubytování. Jestli chci, mohu si ihned vybrat z nabídky volných obytných kójí »tyshigi«, z nichž jedna je ihned k mání přímo v Milykte, neboli ve zdejší skalní městi.

Takový obrat mě opravdu potěšil a velkorysá nabídka také. Rozhodl jsem se tedy kout železo dokud je žhavé a přijal jsem hned tuto první nabídku. A současně jsem souhlasil, aby se mou zdejší patronkou a pečovatelkou stala mimozemšťanka Sygupki, právě ta, co se do této chvíle se mnou bavila.

„Předpokládám, že se v našem životním stylu nevyznáš,“ řekla mi dobrácky. „Pro začátek bych očekávala, že na tom budeš podobně jako někteří tvorové z méně rozvinutých světů. Kdybys něco chápal rychleji, dej mi vědět, ať se nezdržujeme přílišnými podrobnostmi.“

Shromáždění mimozemšťanek se po poradě rychle rozešlo a Sygupki mě vyvedla z této místnosti dál do skalního města.

Nebudu tedy zajatcem, ale hostem.

Co víc bych si tady mohl přát?

Obytná kóje »tyshigi«, kterou jsem obsadil, byla určena pro jednoho obyvatele. Byla opravdu miniaturní. Na Zemi bych do tak malé místnosti dal nanejvýš koupelnu. Nedávno jsem ji přece zařizoval v bytě po prababičce z pokojíku pro služky, jaké byly za Rakouska-Uherska obvyklé. Tady to byl

celý byt, i když jen malá »garsonka«. Inu, jiný kraj, jiný mrav. Mělo by mi to stačit.

Hned při vstupu mě Sygupki začala zaučovat, jak se s jejich vymoženostmi zachází. Ani jsem se nedivil, že byl vchod zavřený podobnými dveřmi, jaké měl Skrček, rozdíl byl jen v klíčovém slovu pro jejich otevírání. U Skrčka to bylo slůvko »suhrej«, na Birhorii to bylo mnohem kratší »čet«. Zdejší dveře se ale chovaly úplně stejně - prostě odspodu mizely, jako kdyby se vypařovaly. Přestal jsem se tomu divit, když jsem si uvědomil, že Isfétové poměrně dlouho žili s ostatními mimozemskými tvory jakž takž v míru a sdíleli tedy i společné technologie.

Také tato místnost byla osvětlená jako ve dne. Sygupki mi vysvětlila, že se světlo zapne současně s otevřením dveří zvenčí, ale pak už se musí řídit příkazy. »Fegso« světlo zhasíná, »zbog« rozsvěcí naplno a »uzboň« rozsvěcí pomalu.

Zacházení se zdejším nábytkem bylo podobně prosté. Bylo třeba jen telepaticky si pomyslet správný příkaz. Požadavek na vytvoření jednoho kusu nábytku sestával ze dvou slov: »návěští« a určení druhu. Když jsem například chtěl židli, byl pro to příkaz »Nojsu šotro«, stoleček se jmenoval »zgylot«, pohovka »vyzgol«. Ale stejně tak dobře jsem si mohl pokojíček »tyshigi« proměnit v koupelnu. Stačil příkaz »Nojsu biha« a objevila se velká vana s náplní podle požadavku: »byna« znamenala čistou pramenitou vodu, »čepsug« vodu s mycí pěnou a na příkaz »Nojsu loštéch« začal kolem mě kroužit suchý horký vzduch, zastávající úlohu ručníku. Zkrátka pohoda. Důležitou součástí byl i »muteg«, zdejší verze záchodu, podobná »tureckým«. Rozdíl byl v tom, že po našlápnutí na šlapky se záchod i s uživatelem obalil neprůhlednou stříbřitou blánou, což jsem později občas spatřil i na veřejnosti. Byla to vlastně obdoba přenosných záchodů »Toi«.

Nábytek se objevil vždy na tom místě, kam jsem se právě díval, a při troše nešikovnosti se mi podařilo požádat o křesílko položené na stolku, ale všechno se dalo rychle odstranit příkazem »Blyčon« neboli »odstraň«.

Požadavek na vodu nebo pěnu s určením pohledu do vany způsobí, že se začne napouštět. Pokračovalo by to však jako naše proslulé »hrnečku vař«, proto se to musí ukončit pomocí příkazu »ohidše«, stejně jako u působení horkého suchého vzduchu nebo rozsvěcení »uzboň«.

Posledním předmětem, se kterým mě Sygupki seznámila, byl zobrazovací přístroj »nirde«, něco mezi našimi počítači, rádiem, knihovnou a televizí. Upřímně řečeno, byl lepší než naše křápy. Nahrazoval i sešity, poznámkové bloky a vlastně všechno, kam si my lidé zapisujeme své myšlenky.

„S tímhle si můžeš zobrazit všechno nač si vzpomeneš,“ ujišťovala mě. „Nejlépe když se pomocí »nirde« začneš učit naši řeč. Tu budeš potřebovat skoro všude. Telepatii »nolosinuo« se s námi také dorozumíš, ale »lufuny« řídíš jen pomocí klíčových slov. A to tě nejlépe naučí »nirde«.“

Naučila mě tedy vyvolávat a používat »nirde«. Vypadalo to skoro jako obrazovka počítače, jenže bez okrajů. Vznášející se obraz, nic víc. Po vyvolání byl malinký jako sklíčko od hodinek, ale dal se zvětšit až na celou stěnu. Vypadalo to pak, jako kdyby byl pokoj náhle useknutý a změnil se v balkon, jenže okolní svět byl pak jen zobrazením. Birhové měli tím způsobem, podobně jako my, vytvořené celé filmy, jenže neuvěřitelně dokonalejší.

Sygupki mi na závěr vyvolala učební program pro děti, aby mě naučil mluvit zdejší řečí i bez telepatie, a abych se tím naučil ovládat zdejší »lufuny«.

„Poslyš, co vy vlastně jíte?“ napadlo ji nakonec.

Vybalil jsem tedy zbytek pemmicanu, ale hned jsem řekl, že to je »jídlo pro otrocky«, které mě sice může udržet naživu, ale je přílišně nechutné.

„Pak bude asi nejlepší, když se začneš učit názvy našeho ovoce,“ poradila mi. „Máš sice zuby jako dravec, ale zdá se mi, že naše ovoce sneseš. Udělej si pohodlí...“ a vytvořila mi zdejší lůžko »vyzgol«, před ně stoleček »zgylot«, „...a sem si příkazem »nojsu« vytvoříš jednotlivé kusy ovoce, které pak místo zrušení »blyčonem« prostě sníš. Nechám tě tu teď samotného, ale kdyby sis nevěděl rady, zavolej mě »čosde«.“

Ještě mě naučila oslovovat ji »směřovanou telepatíí« neboli »čosde nolosinuo«. Vysvětlila mi, že »obecná« telepatie osloví všechny tvory v místnosti, ale směřovaná jen konkrétní osobu, zato s dosahem kolem celého světa. Ona však bude nedaleko, aby mi mohla kdykoliv přispěchat na pomoc, kdybych to potřeboval.

Pak odešla a já jsem zůstal ve »svém tyshigi« sám.

Sám v cizím světě...

V první chvíli mého osamění jsem se natáhl na zdejší postel »vyzgol« a chvíli jsem uvažoval.

Panečku, to to vzalo obrat! Ráno ještě spokojený inženýrek v Praze, pak otrok, doprovázející jako vazal svého otrokáře na »průzkum« neznámého světa, ve skutečnosti vedený v první linii do války, poté opovrhovaný zajatec a nakonec host cizí civilizace. V jednom dni jsem vystřídal tolik rolí, že by mě to předtím ve snu nenapadlo. I když jen ta první byla opravdu spokojená. Poslední roli mi kalilo vědomí ztracené Země. Mohu být host trpěný nebo vážený, co je to platné, když návrat domů zmizel v nedohlednu? Ani kdybych se tu stal králem, nevyváží to tuhle trpkou pachut'.

Ale přece jen jsem to už neviděl tak černě, abych litoval, že nemám po ruce pistoli s jediným nábojem. Zoufalství již není na pořadu dne, musím se teď kolem sebe porozhlédnout, co mě tady čeká a nemine.

Uvědomil jsem si, že mám vlastně hlad. Nebylo divu, jedl jsem naposledy na Zemi, která je teď vzdálená... jak vlastně? Ani se to nedá vyčíslit, zejména když se to za každou vteřinu mění o tisíce kilometrů. Jak je veliká naše Galaxie? Dodnes se nad tím vedou učené spory. A já jsem v úplně jiné, cizí. Vzdálenosti mezi galaxiemi jsou ještě grandióznější než rozměry galaxií! Takže to bude astronomicky nepředstavitelné číslo i ve světelných letech, natož v kilometrech!

Kašlu na to, jdu pátrat po něčem k snědku.

Naštěstí mi Sygupki ukázala, jak vyvolat obrazovku zdejší televize »nirde«, či spíše zdejšího informačního systému, a jak na něm vyvolat výukový program pro děti, který by byl

schopný mě naučit zdejší řeč i zásady chování v tomto světě. A navíc mi ukázala, jak vyvolat přehled zdejšího ovoce, o které i já mohu požádat... no jo, ale koho?

Přece mi nikdo nebude vykládat, že v tomto světě je magie! Řekneš kouzelné slovo a vyčaruješ si večeri... Ale Sygupki přece zmínila nějaká klíčová slova! Takže to spíš bude splnění příkazu, zadaného nějakému zdejšímu neviditelnému robotu »lufurovi«, vybavenému schopností na požádání vytvářet a likvidovat hmotu. Co to Sygupki říkala o Skrčkovi? »Osobnost Isféta nahraná do movidrotového mozku...« Nevím sice, co je to »movidrotový mozek«, ale cožpak někdo na Zemi doopravdy ví, co se nachází v »mikroprocesoru«? Vsadím se, že to nevědí ani jeho autoři! Na vývoji dnešních procesorů se podílely procesory starší generace, takže z lidí to neví nikdo. A když připustím, že technická úroveň zdejší civilizace je vyšší než naše, nezbyvá mi než připustit, že není vyloučená ani úplná anihilace a naopak vytváření hmoty.

Takže když správně vyslovím - a stačí telepatí - příkaz, je tu někde snímač, »lufur«, který příkaz zachytí, pošle dál a NĚCO, co ještě neznám, to provede.

»Nojsu cechutel!« - a na stole leží veliká jahoda, u které už její barva napovídá, že má s pozemskou jahodou společný nejvyšší tvar. Fialová barva i velikost jablka nebo pomeranče jasně ukazují na mimozemský původ.

»Nojsu pilyžde!« a vedle jahody leží obří švestkově modrá broskev. Ze švestky to má jen barvu, ale tvar není pro švestku typický a velikost menšího melounu také ne.

»Nojsu doxo!« a soubor cizokrajných plodů doplňuje cosi, co se sice tvarem podobá citronu, ale blankytně modrou barvou to nepřipomíná nic co znám.

Raději toho nechám a nastoupí ochutnávání. Jahoda vůbec není nakyslá, ale přeslazená jako... jako moruše. Broskev je sice kyselejší, ale nemá jádro, jen jakási malá jádérka, asi jako malina. Světle modrý citron má chuť mezi banánem a melounem. Jíst se ale dá všechno, takže si hned dám repete. A pak ještě jedno.

Uf, víc už ani nesním. Hlavně ty »doxo« byly hodně syté. Tomu se částečně ohryzaný pemmican nemůže rovnat, zkusíme si tedy na něm příkaz »Blyčon!« A je pryč!

Večeře se povedla, vrátíme se k vyučování. Je to pro děti, proč by to nemohl zvládnout pozemský inženýr? Zvlášť když má možnost vyžádat si příkazem »Fumlef« dokonalé zobrazení věci pomocí »nirde«, případně si nechat věc vytvořit pomocí »Nojsu«.

At' žije Birhorie!

Samozřejmě jsem se nechal učit nějaká základní slovíčka, ale brzy jsem zkusil nasměrovat učební program jinam než kdosi dávno určil. Bylo to přece určené pro zdejší malé děti, rozhodně ne pro dospělého příslušníka úplně odlišné civilizace. Navíc to tak nějak předpokládalo, že popisované předměty znám. Jenže to nemusela být vždycky pravda. Na neznámých výrazech jsem se pochopitelně zasekl a byl problém pokračovat.

Naštěstí to vymysleli, aby to dovolovalo odchylky. Učební program zkrátka počítal i se zvědavějšími jedinci a umožňoval dotazy netýkající se právě probírané učební látky. Začal jsem se tedy ptát na mezilidské vztahy mezi těmito tvory. A upřímně řečeno, dozvěděl jsem se věci, až se mi z toho protáčely oči.

Chtěl jsem se zeptat mimo jiné na vztahy mezi pohlavími. Proč mě zajaly samé ženské a ne chlapi? Jako kdyby tady vládl příšerně tuhý matriarchát! Kde vůbec zdejší chlapi byli?

No, dozvěděl jsem se to...

Mimozemšťané na Birhorii termín »pohlaví« nemají. Jsou to totiž hermafrodité. Že jsem si je zařadil jako ženy, to je jen můj omyl. Zvenčí tak sice vypadají, ale každá... nebo každý... mají obě rozmnožovací ústrojí a oplodňují se navzájem. Nejsou to savci, neboť snášejí měkká vejce bez skořápek, kde však není oddělený žloutek a bílek, ale již značně vyvinuté mládě, kterému ještě ve vejci dorůstá hlava na dvojnásobek. Nemají tedy ani odlišná pohlaví, ani rodiny. Občas snesou jedno vejce, uloží je do společné líhně a víc se nestarají,

přesněji řečeno, ponechávají starost o potomky odborníkům - nebo spíš odbornicím? Líhně i internátní školy bývají v jeskyních umístěné v největší hloubce pod zemí, kde je nejstálější teplota.

Sakra, jak jim mám říkat? Ženy to nejsou, protože každá je z poloviny muž. Ale jen z poloviny, takže říkat jim chlapi je také mimo mísu. Asi bude lépe držet se termínu »mimozemšťané«. Je ale otázka, proč je nazývat češtinou? Sami si říkají »Birho« nebo »národ Birho«, má to u nich význam »člověk«.

Asi jim budu říkat česky »člověk«, v množném čísle »lidé«.

Nemá smysl to hrotit...

Pravda, první den, či vlastně noc, jsem v Birhorii přetáhl až do rána. Neumíte si představit, co se mi v té době honilo hlavou! To, co jsem se dozvěděl, převracelo naruby všechno co jsem znal.

Pokud budu uvažovat jako člověk, savec ze Země, nemám prostě šanci zdejší civilizaci pochopit. Chybí tu rodina - co ji asi nahrazuje? Na čem je tahle společnost postavena? Došlo mi, že moje »garsonka tyshigi« vůbec není naše »dočasné ubytování pro jedince, než si založí rodinu«, ale plnohodnotný trvalý byt. Každý tu má stejný, jednu místnost, vybavenou podle potřeby. Láska, manželství, péče o rodinu, nic z toho tu není a všechno je tu úplně jinak a já na to nejspíš budu čučet jako čerstvě vyoraná myš, které necitelný pluh znenadání zpřevracel rodný pelíšek.

Kupodivu jsem ve školním učivu pro zdejší mladé objevil i vysvětlení několika abstraktních pojmů. Základem společnosti je »khůfny«. Zprvu jsem to do češtiny překládal jako »jeskyně«, než jsem zjistil, že si zdejší obyvatelé dřív stavěli kamenná města a do umělých jeskyní se odstěhovali teprve před nějakými dvěma sty tisíci lety, tedy poměrně nedávno. »Khůfny« je pro Birhy něco jako město, obec, rodiště nebo vlast. Zásadně neznají pojmy jako »samota«, »na samotě«, »odloučenost«. Žijí tedy víc pohromadě než individualističtí pozemšťané. Má to výhody i v tom, že se

museli vždycky dohodnout a za tisíciletí se naučili spory ne řešit, ale vůbec je nepřipouštět.

Další hledisko, na Zemi považované za nepopiratelnou výhodu člověka, je schopnost přizpůsobit se různým extrémním podmínkám. Lidé se na Zemi zabydleli od tropů po polární kraje. Birhové žijí v tropickém a subtropickém pásu svého světa, zbytek ponechali tak jak je. V jejich pojetí nemá smysl devastovat si celý svět, stačí, co zabydleli i tak. Má to cosi do sebe.

Gücü, turecký ministr zemědělství a rybolovu (v Praze)

Vzpomněl jsem si přitom na tureckého ministra zemědělství a rybolovu Gücü³. Vyslyšel nářky ekologů na devastování moře rybářskými trailery a vyhlásil na jihu Turecka mořskou rezervaci, kolem čtyřiceti kilometrů podél pobřeží. Zákaz rybolovu v této oblasti vynucoval místy hodně tvrdě, někdy i pomocí kulometů, takže ho turečtí rybáři zpočátku nenáviděli. Časem se ale ukázalo, že již značně zdecimované ryby se v rezervaci v klidu opět hojně rozmnožily a turečtí rybáři dosahovali na okrajích rezervace zcela mimořádných úlovků. Ministr Gücü se změnil z vyvrhele národa v záchránce a miláčka rybářů.

Svět Birhorie se změnil v nedotčenou přírodní rezervaci až po uvedení do provozu »revekredů«. Počátky jejich využívání

byly skromné, ale postupem času se jejich schopnosti rozšiřovaly až do současné úrovně. Šlo zejména o jejich repertoár. V úplných začátcích dokázaly vytvořit jen prvky a destilovanou vodu, dnes stvoří vše, nač si jeho obyvatelé Birhové vzpomenou. Souběžně s tím, jak postupovalo »samoučení« jejich movidrotových mozků, převzaly většinu starostí o potřeby lidí. Továrny se jedna po druhé zavíraly, zemědělství během jediné generace úplně zmizelo, svět Birhorie se vrátil k přírodnímu stavu. Umělé jeskyně nejsou tak ovlivňovány počasím a obyvatelé Birhorie dnes nemají neustálé obavy z jeho vrtochů. Návrat do jeskyní začal zpočátku jen jako móda »úplného návratu k přírodě«, ale rychle se rozšířil a brzy vedl k opuštění měst. Některá města zmizela, jiná se rozpadala déle, ale dnes už v domech nebydlí nikdo. Lidé na »khůfnách« milují především klid.

Podtrženo a sečteno, když jsem si to všechno shrnul, došel jsem k názoru, že to vůbec nebudu mít snadné. Co z pozemských zvyků zde platí? Minimum. Mají zdejší obyvatelé aspoň umění? Asi ano, ale jaké? Mohu si rovnou odškrtnout velkou část umění, spočívající v opěvování něčeho, co tady prostě neexistuje. Láska, věrnost, sex, mezigenerační vztahy, rodina, příbuzní... nikdo tu neocení krásu lidského těla, takové věci se tu nepěstují.

Mají, pravda, hudbu, ale mají ji posazenou příliš vysoko. Jejich pištivá hudba mě nenadchla, i když se jí věnují se zálibou a dokonce hromadně. Takový pištící symfonický orchestr je pro mé uši noční můra. Pro mě by museli hrát o tři oktávy níž.

Rozšířené je tu malířství, jenže je v tom háček. Oči zdejších lidí mají jiný spektrální rozsah než já. Znamená to, že asi nevidí tmavočervenou barvu, naopak vidí víc v ultrafialové části spektra. Když tmavočervenou barvu nevidí, nemohou ji kreslit a na jejich obrazech proto červená prostě chybí. Malíři na Zemi mívali občas záchvaty módy barevně zkreslených obrazů, známé je například »modré období«, kdy se vyžívali v strašidelných modře laděných obrazech, ale bez červené to pro mě zkrátka není ono. Uznávám, že se tady nemohu dát na malířskou dráhu ani já. Zdejšími lidem by vadilo, že nevidím a tedy nemaluji ultrafialové odstíny barev.

Tak tedy architektura? Proboha, jaká? Vždyť tu nic než ty jeskyně »khůfny« není! A jeskyně jsou pro mě příliš přírodní, než abych je dokázal obdivovat. Nehledě na to, že zvenčí není na hoře architektonicky nic zajímavého. Prostě hora jako hora.

Narazil jsem na zdejší »umění«, které by se dalo s trochou nadsázky nazvat »tancem«. Možná by se to někomu i líbilo, ale já jsem na jednotném synchronizovaném kývání trupem do všech stran viděl spíš společné cvičení než tanec.

Birhům některé druhy umění chybí úplně. Například móda zde neexistuje. Všichni chodí nazí. Chybí tu »průmyslový design«. Co tady chcete navrhovat, když nemají auta, nábytek je z průhledného silového pole »peprycho«, stejně jako letadla. Znamená to, že tyto »věci-nevěci« mají čistě účelový tvar a těžko by na nich bylo co obdivovat, beztak jsou průhledné a sotva si jich všimnete.

Pozemské umění o lásce a nenávisti tu nemá místo. Kdo by vyznával lásku pod balkonem a šplhal za svou vyvolenou do okna po laně nebo okapu? Jeskyně nemají okna ani balkony a proč chodit virtuálním oknem? Jednodušší je jít dveřmi! Pro lásku se tu nikdo netráví ani nebije na kordy se soky, lidé se neumí nenávidět.

Ale některé druhy umění zase chybí u nás na Zemi.

Například umění předcházet sporům. Nazývají to »dobviri« a je to jeden z povinných předmětů, které učí děti už ve zdejším ekvivalentu školky.

Jen mě napadá, jak je vlastně možné, že civilizace tak mírná jako Birhorie, dokázala zničit dobře vyzbrojeného Skrčka? Jakou zbraň na něho použili, jak ji tak rychle dopravili na místo střetu a co to bylo, že to dokázalo Skrčka tak naráz sežehnout? Vždyť to nebyla žádná přestřelka! Jedna rána! Bum! A ticho, jen já jsem sto metrů od toho odletěl a zastavil se až o strom! Pak mě zajali, ale i když mě na jejich shromaždiště dostrkali rychle, žádnou zbraň jsem tam neviděl.

To ať mi někdo vysvětlí!

— Poznámky:

3 Na fotografii z Prahy je Gücü vpravo dole

Zvyky Birhů

Ráno přišla Sygupki, zvědavá na mé pokroky v samostudiu. Zděsila se, když zjistila, že jsem v noci vůbec nespál, jak jsem se od toho nemohl odtrhnout.

„Ale to si ubližuješ!“ vyčínila mi.

„Vždyť na tom nesejde,“ řekl jsem unaveně, protože jsem už byl opravdu ospalý. „Mám zemřít teď nebo až později?“

„Tak nemluv!“ napomenula mě. „Seznámil ses aspoň trochu s naší civilizací? Co se ti na ní líbilo a co naopak ne?“

Tím mi ale nahrála téma, o kterém by se dalo mluvit dlouho a dlouho. Takže jsme začali diskutovat.

Čekal jsem, že naopak ona nebude mít pochopení pro naše umění, ale v tom jsem se trochu přepočítal. Sygupki si to uměla představit docela správně. Opět se ukázala omezenost pozemské civilizace. My jsme se přece doposud s mimozemšťany nesetkali, proto je pro mě všechno na Birhorii novinkou. A všude, kde se to od Země liší, je to pro mě neznámé.

Birhové mají kontakty s jinými vesmírnými civilizacemi už hodně dlouho a mimozemšťanů je ve vesmíru více druhů. Tak třeba Luvociané, nejsilnější civilizace oblasti »Hvězdného Ježka Cošhifyge«. Ti se nám prý podobají víc, nehledě k tomu, že mají i dvě pohlaví, jako my. Jejich umění by bylo pozemskému bližší, znají rodiny, lásku i nenávisť, i když se jí zatím snaží odstranit, mimo jiné díky Birhorskému umění »dobviri«, které kdysi dávno převzali a dodnes proto svět Birhorii počítají mezi přátele, na které se nezapomíná.

„Poslali jsme k nim zbytky tvého Isféta, toho »Skrčka«, jak mu říkáš,“ informovala mě. „Vyžádali si je, aby je ještě důkladně prozkoumali. Mají přece jen větší vědomosti.“

„Poslyš, jak jste ho vlastně dokázali spálit?“ nedalo mi to.

„On se vlastně spálil sám,“ řekla Sygupki. „Vyřítíl se na nás jako uragán, pak se najednou zarazil, asi když si nás všiml,

jenže znenadání na nás poslal velkou ohnivou kouli. Tys to neviděl?“

„Byl jsem pozadu a měl jsem co dělat abych vykličkoval let mezi stromy,“ vysvětloval jsem jí to. „Najednou rána a konec!“

„Zkrátka na nás vyslal ohnivou kouli,“ řekla Sygupki. „Ale někoho včas napadlo postavit jí do cesty stěnu z našeho řízeného silového pole »peprycho«. Původně byla rovná, Skrčkova ohnivá koule do ní velkou silou narazila a prohnula ji, tím se zabrzdila a stěna ji obrátila, tím prohnutím ještě koncentrovanou, něco jako parabolickým zrcadlem... Skrček nevydržel dopad vlastního ohně a to je asi tak všechno.“

„Takže to byl klasický tenisový »return«?“ došlo mi.

„Nevím o čem mluvíš, neznám tvé pojmy,“ zarazila se. „Ale bylo to jako když si mezi sebou pinkáme míčem.“

„Přesně tak jsem to řekl i já,“ ujistil jsem ji.

Takže si Birhové také »pinkají míčem«, jako my, došlo mi s jistým uspokojením. Vida, o sport jsem tu ještě nezavadil! To by mohl být námět dalšího zkoumání!

„Nač vlastně potřebují spálené zbytky Luvociané?“ zajímal jsem se ještě, už víceméně pro jistotu.

„To vážně nevím,“ řekla nerozhodně. „Ale Luvociané z těch zbytků snad něco zjistí. Třeba ve které epoše společnosti Skrčka vytvořili, a tak... mají o té civilizaci nejvíc poznatků...“

Jestli jsem chtěl o něčem pochybovat, pak o tomhle. Vždyť jsem ty spálené zbytky viděl! Jestli z nich někdo něco vykoumá, smeknu před ním. Ale odhaduji, že jim jde nejspíš o zařazení do nějaké statistiky. Třeba to, ve které epoše společnosti... možná znají charakteristické rysy každé epochy... no budiž!

Nechme jim tu spálenou skořápku!

Měl jsem v plánu vyzpovídat Sygupki ohledně některých místních zvyků, ale místo toho zpovídala ona mě. Zajímalo ji, co mám na sobě. Prý se podobám Luvocianům, ti také chodí

obalení »nějakou divnou hmotou«. Napadlo mě, že bych se měl zajímat i o údržbu oblečení. Zatím jsem se tu nesvlékal, ale nemohu přece chodit pořád v jednom. Musím se snažit oděv si občas přeprat.

Klasické pračky tu ovšem nepotřebují a tedy nemají. Ale nouze naučila Dalibora housti, člověk si má vždycky vědět rady. Mají tady krásné vany, mycí pěna »čepsug« nahradí prací prášky. A místo pračky na to věnují trochu »člověčího sádla«. Prát se dá i v ruce a o vysoušení se postará zdejší horkovzdušný »loštých«. Oděvy od Luvocianů by mi ale mohly ten problém vyřešit jednou provždy.

Abych Sygupki vyhověl, svlékl jsem před ní bundu a začal jí vysvětlovat, k čemu oblečení je. Námitku, že v jejich podnebí to zcela jistě nepotřebují, jsem očekával a měl jsem připravenou i odpověď. Tvrdil jsem jí, že pocházím z oblasti našeho světa, kde není takové teplo jako v okolí Milykte, takže oděv potřebuji. Tady sice ne, ale jsem tak zvyklý.

„Jenže tady ti ten... oděv jen překáží,“ tvrdila.

Začal jsem jí tedy vysvětlovat, že moje kůže není zvyklá na vysoké dávky ultrafialového záření a mohl bych se venku snadno spálit. To záření je ve slunečním světle i u nás, tady je jistě také a to je druhý důvod pro nošení oděvu. Posledním důvodem jsou kapsy, ale ten moc nezabral. Nač kapsy, když si mohu o potřebné předměty požádat až na místě? V našem světě to je jiné, nemáme přece »revekredy«, ale tady kapsy potřebovat nebudu.

„A kromě toho tvůj oděv, mírně řečeno, nevoní,“ řekla.

To ale bylo vážné. A to jsem tu necelý den a noc! Jak bych asi »nevoněl« za týden? Je tu horko jako v lázni, v pralese bylo navíc vlhko, sám jsem to nazval jako »takové mazlavo«... Tady je spíš suché horko, ale horko je to pořád.

A navíc, uvědomil jsem si, prožil jsem tady i dost strachu.

Snažil jsem se sice nedávat to najevo, ale člověk ve strachu začne mimovolně vylučovat v potu stopy kyseliny máselné. Proto třeba psi nechávají na pokoji ty, kdo se jich nebojí, ale bázlivce vycítí a na ty útočí nejvíce. Snažil jsem se, aby to tak

nevypadalo, ale opravdu jsem se bál o život a to byla ta zrada. Pot se vypaří, kyselina máselná ne, místo toho žlukne a opravdu nevoní.

Budu se muset vykoupat a přeprat si oblečení. I když asi ne jako v jednom filmu Krokodýl Dundee, když seděl v horké vodě ve vaně a přitom si v ní pral ponožky.

Jo, ale před Sygupki to nepůjde. Nemohu si pomoci. Měl bych to brát sportovně, ona je přede mnou také nahatá, ale mě by se mohla polekat. Domorodci na jakýchsi ostrovech prohlašují, že nahatý muž je nejodpornější tvor na světě, proto se jednou za čas všichni vysvléknou do naha a jdou do lesa »vyhánět zlé duchy«.

„Musím se asi vykoupat,“ vzdychl jsem si. „Máš pravdu, oděv se musí udržovat v čistotě, jinak se kazí. Jako když necháš dlouho ležet některé potraviny, také začnou hnit a nevoní. Večer si udělám očistu.“

„Proč ne hned?“ navrhla mi. „Pomohu ti s tím! Mohla bych to spojit s pořádnou masáží, ta ti jistě udělá dobře!“

„Masáží?“ otrásl jsem se. „To asi nepůjde. U nás na Zemi se také dělá masáž, ale...“

Sakra, jak jí mám vysvětlit, že tu nemají žádného maséra? A nechat si dělat masáž od ní? No, radši ne...

„My považujeme masáž za umění a já jsem v něm dobrá,“ pochlubila se.

„Radši jsem se tě chtěl na něco zeptat,“ pokoušel jsem se to zamluvit. „Prahnu po vědění! Vždyť jsem kvůli tomu ani nespál!“

„To byla chyba!“ pokárala mě.

„Možná,“ připustil jsem. „Hele, chtěl jsem se tě zeptat, jak se vlastně...“

„Povídat se dá i při koupeli,“ řekla rozhodně. „Dáme si sem jednu společnou mělkou vířivou vanu. Budeš ležet ve vodě, já tě budu masírovat a k tomu se přece dá nádherně povídat. Uvidíš, jak se ti to bude líbit!“

A hned vytvořila velkou plochou vanu, začala ji napouštět ohřátou vodou a hned se do ní natáhla. Ach jo, pomyslel jsem si. Sygupki je zřejmě dominantní, musí být po jejím. Nemám plavky a koupat se v trenýrkách není vhodné, ale co, nějak to dopadne.

Vedle jsem vytvořil druhou, hlubší vanu, napustil jsem ji mycí pěnou a naházel do ní postupně skoro všechno. Košili, tílko, džíny i ponožky. Bundu jsem ponechal stranou na stolečku, boty na zemi a trenky jsem si ponechal, abych Sygupki nepolekal.

„Vy máte chlupy i jinde než jen na hlavě?“ podívala se na mě zvědavě.

„Jen někde,“ ujistil jsem ji. „Někdo jich má víc, jiný méně. Někdy si část těch ...chlupů... odstraňujeme. Jenže tady nemám čím si vousy holit a za nějakou dobu budu chlupatější než teď.“

A přešel jsem si rukou po bradě, kde se mi rýsovalo zatím neznatelné strniště. Došlo mi, že tu budu za pár dní zarostlý jako zálesák. Proti tomu je těch pár chlupů, co mám na hrudi, docela zanedbatelných. Ale bude to problém, Birhové zaručeně nemají holicí strojky, nač by jim také byly, ale já se jinak holit neumím. A jestli nemají ani nůžky, budu mít brzy i drápy!

„Ukaž mi ruku!“ požádal jsem Sygupki. Docela ochotně mi ji z vany podala, abych si ji mohl prohlédnout. No jo, nemají ani nehty! A na každé ruce jenom čtyři prsty, palec a tři proti němu. Asi se kdysi odštěpili od žab, zatímco my pětiprstí od ještěřů.

„Co se ti nezdá?“ zeptala se mě, když jsem ji držel déle.

„Máte o prst méně než my,“ řekl jsem a natáhl k ní svou ruku s roztaženými prsty, aby ten rozdíl hned viděla.

„A vadí to?“ opáčila. „Ale vidím, že máte prsty i na nohou. Je to aspoň k něčemu dobré?“

A vystrčila ke mně z vany nožku. Zajímavé, toho jsem si ještě nevšiml. Oni na nohou prsty nemají, jako kdyby stále nosili cvičky. A pochopitelně bez nehtů. K čemu máme na

nohou prsty s nehty, to opravdu nevím. Nehty jsou pozůstatky drápů a opice mají nohy chápavé jako ruce, což se u lidí vytratilo, když jsme se na ty nohy postavili. Ale prsty i s nehty nám zůstaly. A jsou nám spíš k zlosti, jak se dá usuzovat z dotěrných reklam na masti proti nehtové plísni.

„Trochu se zkrátka od sebe lišíme,“ řekl jsem smířlivě.

„A není lépe hledat, v čem jsme stejní?“ opáčila.

„Asi máš pravdu,“ uznal jsem. „Začneš mi vysvětlovat, jak žijete? Hořím nedočkavostí.“

„Hned,“ řekla. Současně se natáhla po mé ruce a strhla mě k sobě do vany. „Polož se vedle mě, ať se pořádně namočíš a ať řeč nestojí! Prosím tě, vypadáš, jako byste ani neznali masáže!“

„Něco takového máme,“ řekl jsem, „ale ne při koupání.“

Tím jsem si ale nebyl tak jistý. Staří Římané měli v oblibě lázně a snad je tam otroci masírovali a natírali olejem... jo, ale to byli staří Římané. V Čechách se to nějak neujalo.

„Vy znáte jen masáže v posteli?“ podivila se.

„Ani takové ne,“ ujistil jsem ji rychle. „U nás je to jiné. A navíc, naše kasta neprovozuje masáže skoro vůbec.“

„Ještě řekni, že to ani neumíš!“ opáčila trochu výsměšně.

„Máš pravdu, neumím,“ odvětil jsem vážně. „To snad není taková vada!“

„Vada ne,“ připustila. „Ale nedostatek ano. Nechápu, co to máte za divné kasty. Nechci se hádat, vyloučené to není, ale tím o hodně přicházíte. Nejvyšší čas, aby ses to naučil. Lehni si vedle mě do vody na břicho a zdvihni hlavu na ruce. Vytvořím před tebe obrazovku »nirde«, abys měl lepší přehled. Zatím se jen dívej, ale pozorně, ať ti nic neuteče.“

Poslechl jsem ji. V té chvíli se přede mnou objevil obraz, který však nepatřil k žádnému vzdělávacímu programu. Ukazoval nás dva, jako kdyby kamera visela trochu zešikma nad námi. Aha, došlo mi, další rozdíl od pozemské civilizace! Proto jsem marně hledal pojem »zrcadlo«! A tohle zrcadlo mohlo být rozměrů třeba od podlahy ke stropu, záviděla by jim

i proslulá benátská zrcadla. A navíc mohlo podle potřeby i zvětšovat.

Jenže pak Sygupki začala s vlastní masáží. Posadila se na mě obkročmo jako na koně a začala mě jemně pleskat po zádech, pak po ramenou až po lokty, vrátila se ke krku... a šlo jí to. Bylo vidět, že to považují za umění a Sygupki je v něm opravdu dobrá. Ale jestli čeká, že se to naučím také tak hbitě a oplatím jí to, asi ji strašně zlamu. Skrček mi marně neříkal »nemehlo«!

Sygupki skončila a musel jsem ji pochválit.

„Ta masáž byla zajímavá,“ řekl jsem. „Ale obávám se, že to není pravé umění pro nás. Přinejmenším pro naši kastu.“

Zvedl jsem se, vystoupil z vany a nechal jsem se ofukovat horkým suchým »loštéchem«. Přitom jsem se pokoušel máchat ve vedlejší vaně své svršky v napěněné vodě. Sygupki druhou vanu vypustila, uklidila a pak se nechala ofukovat horkým vzduchem jako já. Ani nevypadala zklamaně.

Nu což, bylo to zajímavé, pomyslel jsem si. Ale raději si budeme povídat vsedě u stolečku s obrazovkou »nirde«.

Bude to jistě také zajímavé.

Luvocie

Dalším námětem mých povídaní o Birhorii se Sygupki byl zdejší sport. Bylo logické, že zdejší lidé, když už mají víc času, věnují ho i sportu. Nikdo nechodí »do práce«, o veškerou výrobu se starají »revekredy«, na ruční »práci« zbývá jen málo lidských činností. Nejdůležitější prací je obsluha líhni a výchova dětí, tam to bez lidí nejde. Protože neznají pojem »rodina«, o děti se starají zásadně odborníci, nebo odbornice. Je to profese dobrovolná, ale výběrová, mezi lidmi uznávaná a vážená. Od uchazečů požadují kromě znalostí i citové souznění s dětmi.

Zdejší sporty patří mezi hlavní zábavu, ale od pozemských se značně liší. Úplně tu chybí naše »bojové« sporty. Žádný zápas, judo, karate a nedejbože box! Chybí střelba, ať už samotná, nebo ve spojení s během. A navíc tu chybí veškeré »zimní« sporty, neboť lyžaření v tropech je zhůvěřilost. V Dubaji sice mají krytou sjezdovku s umělým sněhem, ale to už je vrchol snobismu.

Kromě boje ve zdejších sportech chybí i honba za rekordy a všechny sporty, kde spolu někdo zápasí o vítězství nebo prohru. Jejich »pinkání míčem« není tenis ani ping pong, fotbal, pozemní hokej, volejbal ani basketbal, zkrátka sportovní soutěže, kde je účelem hry soupeře »porazit a rozdrtit«. Takže neznají ani šachy, damu a člověče nezlob se. »Pinkání míčem« se vzdáleně podobá tenisu, ale hraje se na kruhovém hřišti a nepočítá se vítězství. Něco podobného je »cepduzé«, sport trochu podobný golfu, až na to, že se nehraje na vítězství jednotlivce, ale na nejnižší dosažený čas celého družstva.

Pokud si tu hrají na rekordy, pak jde o variantu »nejlepší výkon poslední doby«. Vedou si tu žebříčky výkonů s trváním půlrok, rok, deset let, padesát let a sto let. Každý bodovaný výkon se zapíše do žebříčku na odpovídající místo, jenže z půlročního žebříčku se každý výkon po půl roce smaže a pokud šlo o rekord, na jeho místo postoupí dosavadní druhý. Kdo dosáhne opravdu extrémního výkonu, pak zaslouženě

kraluje ve všech žebříčcích, ale jen dočasně. V půlročním už za půl roku drží první místo dosavadní druhý nejlepší a pořád je co překonávat. Myslím, že by to stálo za zamýšlení i na Zemi.

Sygupki před vchodem do Milykte.

A pak tu jsou sporty, které se prostě nebodují a každý si je provozuje jen pro radost. Patří sem například létání na křídlech, což je jakási zdejší varianta motorového rogalla, potápění, plavba na lodích poháněných plachtami a podobné. Nezavodí se v nich na čas, ale kdo může o sobě prohlásit, že obletěl všechny nejvyšší hory, nebo všechny hory s jeskynnými osadami, toho jméno bude zapsáno v desetiletém žebříčku vytrvalců. Stoleté žebříčky vedou jen pro náročnější sporty, u těch rekreačních by byl seznam příliš dlouhý a nepřehledný. Někdy je tam tisíc jmen, jindy jen desítka, protože každé jméno po deseti letech vypadává, leda by svůj výkon do deseti let zopakoval. Ale stává se to a některá jména tam jsou tradičně již tisíce let.

„Můžeš si to zkusit také,“ navrhla mi Sygupki. „Létání na křídlech ne, máš v sobě nějaké schopnosti Isfétů, to by nebylo fér, ale co takhle zkusit si »cepduzé«? Na Birhorii je dvaatřicet areálů pro »cepduzé«, když je všechny projdeš, budeš zapsaný

na deset let v seznamu vítězů a můžeš si to časem i zopakovat.“

„Budu o tom uvažovat,“ řekl jsem. „Ale mám jednu prosbu. Říkala jsi mi, že můžete navštěvovat vašimi tunely »krhúty« jiné světy v oblasti »Velkého ježka«. Chtěl bych poznat Luvociany, už protože se mi, jak říkáš, hodně podobají. A také mě zajímají jejich oděvy. Mohli by mi nejspíš pomoci. Můj současný oděv je ještě dobrý, ale naše oděvy dlouho nevydrží, rozpadají se. Chtěl bych vědět, jak to mají s nimi Luvociané.“

„Nic jednoduššího,“ řekla. „Pošli dotaz jejich »Šakichu«, to je jejich středisko pomoci návštěvníkům. Pokud to bude možné, jistě ti vyjdou vstříc. Chceš, abych ti to zařídila?“

Rozumí se samo sebou, že jsem chtěl.

Sygupki si tedy vyvolala obraz »nirde«, tentokrát spojený s nějakou komunikační ústřednou, a poměrně rychle se dostala do kontaktu s někým z »Šakichu« ve světě Luvocie. Z obrazovky se na nás dívala nějaká místní kráska - a musím potvrdit, podobala se nám lidem víc než Birhové. Až na trochu delší liščí ouška, co jí vyčnívala z vlasů, jinak vypadala docela dobře, to musím uznat.

Sygupki jí chvíli něco vykládala, pak mluvila Luvocianka a měla docela příjemný hlas. Pochopil jsem jen to, že obě hovoří o mně. Problém byl, že obě hovořily jazykem, který jsem neznal a nebyla to telepatie, které bych rozuměl.

Pak obraz zmizel, Sygupki zrušila »nirde« a obrátila se na mě s vysvětlením.

„Máš svolení navštívit svět Luvocii na dobu jednoho roku,“ řekla mi. „Nemusíš rok spotřebovat naráz, rozděl si to na několik kratších návštěv. Barumja se tam o tebe bude starat, jako tady já.“

„Ty tam se mnou nepůjdeš?“ zeptal jsem se.

„Já už tam nemám volný ani den,“ řekla trochu smutně. „Vyčerpala jsem si celý rok už dávno a další povolení dostanu až za sto osmdesát let. Další dávají až po dvou stech šestapadesáti letech, ale něco už mi z toho uplynulo. Víš,

každý navštěvuje jiné světy rád, ale návštěvy musí být limitované, jinak by tam nebylo k hnutí. I tak jsou tam přeturistovaná místa. Však uvidíš.“

„Jak se tam dostanu? A domluvím se s nimi?“ zajímalo mě.

„Naučím tě ještě obsluhovat »krhúty«,“ slíbila mi. „Cílové místo si už určíš sám, stačí vědět název. Pamatuj si jméno Soncil, pro zpáteční cestu je to Milykte. Tak pojd', Barumja už tě čeká. Domluvíš se sice jen telepatii, ale zatím ti to postačí.“

Nechtěl jsem strávit mezi Luvociany celý rok. Postačí, když se mezi nimi trochu porozhlédnu. Jediné, co doopravdy potřebuji, je zjistit, jak je to s jejich oděvy.

To mě právě teď zajímá nejvíc.

Cestu nadprostorovým tunelem »krhútem« jsem absolvoval již se Skrčkem, takže mě překvapilo jen to, že druhá mezihvězdná cesta vypadala úplně stejně. Jediný rozdíl byl, že předtím zadával příkazy Skrček a dnes já. A pak ještě to, že dveře se zde otevírají příkazem »čet« a ne »suhrej«, jako u Isfétů. Isfétové měli údajně zpočátku stejná klíčová slova, ale pak si všechna změnili, aby jiné vesmířany zmátli. Ach jo, není nad vojenské utajování!

Cestování »krhútem« vypadá zhruba takto: vejdete dveřmi do chodby a dveře za sebou zavřete, pokud se nezavrou samy. Dojdete na konec tunelu, který končí ve skále. Zajímavé je, že jak Isfétové, tak ostatní vesmířané žijící v »Cošhifyge« nedělají své tunely pravoúhlé a hladké jako my, všude mají stěny jen hrubě tesané, »přírodní«. Nevím proč. Hladké stěny obložené leštěným mramorem se mi zdají lepší, ale to je věc vkusu.

Na konci chodby vyšlete příkaz »zlazac«, následovaný co nezřetelněji myšleným názvem cílové stanice. Sygupki mi to pro jistotu zdůraznila, abych omylem nenavolil podobně znějící jiný cíl. Dá se to sice snadno napravit, ale neohlášené cizince nevidí nikde rádi. Vzal jsem si to k srdci a pečlivě jsem určil cíl. Skála rázem zmizela a tunel pokračoval dál, jenže očividně vedl úplně jinou horninou. Ano, to už jsem

zažil, ale Skrček mě popoháněl, že si ten předěl prohlédnu na zpáteční cestě.

Došel jsem na další konec chodby a nařídil otevřít dveře. Nejprve se ale uzavřela chodba za mnou a teprve pak se otevřely dveře do východu. Sygupki mi to vysvětlovala tím, že nesmí dojít k situaci, kdy by byly tunely průchozí z jednoho světa do jiného. Může se totiž stát, že na planetách bude na obou koncích značný rozdíl atmosférického tlaku, otevřený tunel by vyvolal příšerný víchř, který by mohl i zabít. Navíc by při uzavírání dveří vznikl hlasitý pískot, vždyť tunely jsou vlastně píšťaly, jenže tak silný zvuk by mohl zabít do velké dálky. A také není žádoucí míchání atmosfér různých světů. Proto jsou »krhúty« konstruované tak, aby se nedaly otevřít dveře, je-li otevřený tunel, a naopak.

Cílový »krhút« jsem naštěstí určil správně a za dveřmi už na mě čekala místní průvodkyně Barumja. Celkem hezká holka, až na ty liščí uši a na to, že byla o hlavu vyšší a patřila i do vyšší váhové kategorie. A byla oblečená! Měla na sobě jakousi římskou tuniku nebo snad společenské šaty z lesknoucí se červené látky, podobné hedvábí. A na nohou botky kozačky. Paráda!

„Cizinec z nového světa, že?“ uvítala mě. „Vítej v Luvocii! Říkej mi Barumja a budu zde tvá druhá matka!“

Zarazilo mě, když se prohlásila za moji »novou matku«, ale opravdu jsem se vedle ní cítil jako malý klouček. Mají tu zkrátka jiné zvyky a tohle do nich patří. A není to úplně mimo. Obyvatelé »Hvězdného Ježka Cošhifyge« se dožívají mnohem delšího věku než my a nepředpokládám, že by cizinci jako průvodce nabídli nějakou mladou začátečnici.

Jsem tedy v Luvocii!

Město Soncil mě uvítalo velkolepě.

Brána z »krhútu« vyústila na velkém náměstí, obklopeném domy. Domy tu ale byly bizarní, na první pohled keramické, jako kdyby vyšly z keramické pece. Očividně nebyly stavěné z cihel, ale vytvořené vcelku.

„Zajímají tě naše domy?“ ptala se mě Barumja, když viděla můj zájem. „Mají velice pohnutou historii. Kdysi nás přepadli zlí Isfétové a celý náš svět vyvraždili. Kdybychom neměli světů víc a nezachránili aspoň část obyvatel, už bychom nebyli. Jenže ti vrahové v našem světě uvízli a naši obránci, když zjistili, že tady už nejsou naši lidé, rozhodli se spálit náš svět i s Isféty. A to se také stalo. Když se sem po mnoha staletích naši lidé vrátili, byl náš svět vychladlý, ale mrtvý. Museli sem dovézt rostliny a znovu svět oživit. Byla to úmorná práce, ale výsledkem je, že naše Luvocie je opět krásný svět plný života.“

Hvězdný oheň sežehl vetřelce, ale také spálil naše původní města. Z mnoha zůstaly jen ruiny, ale některé stavby přečkaly ten oheň vestoje, jen se jejich materiál spekl do jedolité hmoty. Když se sem stěhovali lidé zpátky, ponechali tyto spečené stavby stát na památku a dokonce je opět obydli. Ujalo se to, takže dnes stavíme města z vypálené hmoty. Proč ne? Jsou čisté a bydlí se v nich dobře.“

„Zajímavé,“ řekl jsem. „Já pocházím ze světa, kde se domy také staví z vypálené hlíny, ale skládáme je z malých kvádříčků. Jenže mám problém. Přivlekl mě k vám nedobrovolně jeden Isfét a nemohu se vrátit domů...“

„Slyšela jsem o tom,“ skočila mi Barumja do řeči. „Birhové toho Isféta zničili a naši »znerjo« ho zkoumají. Ale rozebírají ho atom po atomu a to asi bude ještě dlouho trvat.“

„Mám ještě další problém,“ nenechal jsem se odstavit od tématu. „Birhové neznají obleky, chodí nazí. My se oblékáme, ale naše oděvy dlouho nevydrží, časem se rozpadají. Zajímá mě, zda bych od vás nemohl nějaké získat.“

„Birhy známe,“ přikývla Barumja. „Odedávna žijí v teplých krajích svého světa a nechce se jim obsadit i jeho zbytek. Zvykli si žít bez oděvů. My jim do toho nemluvíme, ale odedávna žijeme na celém povrchu našeho světa. Na rovníku máme horko, kolem pólů led a na většině pevnin oděv potřebujeme. Samozřejmě ti věnujeme, co potřebuješ. Objednám ti u našich vědátorů »znerjo« kamínek do »revekredu« »blaňti«, kde budou nahrané. Když dáš vložit »blaňti« do »revekredu« na Birhorii, budeš mít oblečení podle

potřeby i tam. Od jednoduchých tropických sukýnek až po silné, tepelně izolační polární »ochalony«.

„Budu vám za to vděčný,“ ujistil jsem je.

Obešli jsme mezitím část náměstí. Zaujaly mě keramické stolečky se stejnými lavičkami, kterých tu bylo spousty. Barumja mě na jednu posadila, sama si sedla naproti mně a na stolečku mezi námi se objevilo na plochých talířcích jakési místní jídlo.

„Ochutnej tohle!“ podala mi na to lžičku.

Na talířcích byla ledová pórovitá sladká hmota, která se na jazyku lehce rozplývala za vzniku šumivých bublinek. Potěšila můj jazyk a osvěžovala skoro jako naše zmrzlina. Nakonec, proč by jinde ve vesmíru nevyalezli podobné osvěžení a třeba i lžičky jako my? Nemáme to přece ve všech galaxiích patentované!

Barumja se opět na okamžik zamyslela. Už jsem věděl, že v té chvíli někam telefonuje. Jenže telepatii, bez mobilů a jiných podobných pomůcek.

„Objednala jsem ti právě naše jídla,“ řekla po chvíli. „Náš vědátor Mórubní ti je přihraje do »blaňti« k oblekům. Podle zubů odhaduji, že jsi všežravec jako my, u těch vegetariánů bys dlouho nevydržel. Jistě nepohrdneš tepelně upraveným masem! Už ti to Mórubní nahrává...“

„Nepohrdnu,“ přikývl jsem.

„Horší je, že ti nemůžeme najít původní domov,“ vzdychla si a dál ukrajovala lžičkou sladkou zmrzlinu. „Je to těžké. Jediné vodítko, které jsi ohledně svého domova Birhům dal, je rychlost pěti tisíc kilometrů za vteřinu, s jakou se vaše galaxie vzdaluje od naší. Bohužel tomu číslu odpovídá pět různých galaxií. »Znerjo« doufají, že by to měla být ta nejbližší, je nepravděpodobné, že by Skrček letěl k těm vzdáleným. Ale i to znamená několik milionů hvězd a to bude těžké hledání. Navíc my tak daleko nelétáme. Hvězdné lodi Isfétů mají proti našim několik velkých výhod. Jsou menší, nejsou tak nápadné, ale především, převážejí hibernované Isféty a nepotřebují pro ně vozit potraviny ani vzduch. Strojoví Isfétové zásoby

nepotřebují. Stačí jim energie a tu jim poskytne reaktor jejich lodě. Jen proto se odvážili přeletů mezi galaxiemi trvajících až milionu roků, na jaké si my zatím netroufáme. Tvůj Skrček byl zřejmě průzkumník, stavitel tunelů. Nebyl dostatečně ozbrojený a vlastní dobývání světů měl přenechat robovojákům.“

„Obávám se, že byl ozbrojený víc než dost,“ řekl jsem.

„Na neozbrojené domorodce by stačil,“ souhlasila Barumja. „Ale nedolal svému vlastnímu »baryzulu«, ohnivě kouli, kterou mu vrátilo »peprycho« Birhů. Robovoják by odpálil »baryzul« tak silný, aby ho nedokázali zastavit, natož vrátit. A nevnucoval by ti vaši primitivní pistoli, abys za něho střílel. To všechno jasně ukazuje na stavitele. Buď rád, jinak bys to nepřežil. Robovojáci byli příliš vražední.“

„Vždyť jsem rád,“ pokrčil jsem rameny. „Přidám vám něco do mozaiky. Skrček se chlubil, že tunely k nám jsou jeho dílo.“

„To potvrzuje naše odhady,“ přikývla. „Dík za potvrzení!“

„Dodám k tomu ještě něco,“ vzpomněl jsem si. „Pamatoval si jméno Birhorie, ale tvrdil, že v době jeho poslední návštěvy tam byla kamenná města. Jeho »krhút« ústil v kamenných ruinách nějaké dávno opuštěné stavby. Pomůže vám to?“

„To už víme,“ řekla. „Neříkal jsi to už Birhům? Poslali nám doslovný záznam všeho, co s tebou projednali.“

„V tom případě asi nevím nic navíc,“ stáhl jsem se.

„Pak mi tedy dovol pár slůvek, nejspíš ti ledacos napovědí,“ obrátila hovor jinam.

„Prosím,“ přikývl jsem a nabral si další lžičku zmrzliny.

„Podle mého mínění by ses měl nejprve porozhlédnout po světech Hvězdného Ježka »Cošhifyge«,“ nadhodila Barumja. „Na tvém místě bych nezůstávala pořád na tom jednom, prvním. Jistě bych se chtěla seznámit pokud možno se všemi a když už tady mám zůstat, protože návrat patří mezi čiré chiméry, aspoň bych si vybrala svět, kde se budu nejvíc cítit jako doma.“

„Rok je na poznání světa trochu málo,“ namítl jsem. „Další cesta sem až za sto let je stejná chiméra jako můj návrat. Birhorie je svět, kde mě přijali natrvalo. Nemám důvod to měnit ani kvůli krásným chimérám.“

„Rok je na poznání celého světa opravdu málo,“ souhlasila. „Ale ty jsi výjimka. Myslím, že bys měl dostat výjimku i v tom, abys směl poznávat všechny světy déle. Jen tak se můžeš opravdu zodpovědně rozhodnout.“

„Myslíš, že to půjde?“ neskryval jsem skeptické mínění. „Výjimky nejsou správné řešení.“

„Ty už jsi výjimka ať chceš nebo nechceš,“ řekla. „Když jsi tady ze Země jediný, nemůžeš zahltit turistiku žádného světa.“

„To je snad jasné,“ souhlasil jsem. „Ale výjimky nejsou správné. Je to první krok k dělení lidí na kasty.“

„Vždyť jsi říkal, že u vás kasty máte?“ podivila se.

„Máme,“ přikývl jsem. „Ale to neznamená, že s tím musím souhlasit. Lidé jako já tvrdíme, že kasty jsou zlo.“

„Ale vždyť jsi snad říkal, že kasty nejsou u vás definitivně určené a můžete je změnit!“ připomněla mi.

„Ano, změnit se to dá,“ připustil jsem. „Ale úplně snadné to není. Některé kasty odmítají přijímat jiné lidi, bojí se, že přijdou o výsady. Jiné kasty mají tak nepřijatelné povinnosti, že o přestup do takové kasty nestojím.“

„Povinnosti ti nevoní?“ podívala se na mě posměšně.

„Líbila by se ti povinnost zabíjet lidi na rozkaz?“

Bylo zajímavé pozorovat její obličej, jak se mění. Posměch z něho zmizel a vystřídala ho vážnost.

„Povinnost zabíjet?“ otrásla se. „No, taková povinnost by se mi také nelíbila.“

K našemu stolečku přistoupil znenadání chlap v červené kombinéze. Dalo se čekat, že bude o hlavu větší než já a váhově by také zamezl s naší »těžkou váhou«. Neříkám, že byli oba tlustí, ale měli by jistě problém projít bez shýbání

našimi standardními dveřmi. Nedivil bych se, kdyby ten chlap u nás popadl osobní auto a jednou rukou je bez heveru nadzvedl. Proti nim jsem si opravdu připadal jako klouček.

Jak se říká, zdání klame. Nějak jsem se příliš zaměřil na výšku. U Birhů jsem se cítil jako jejich starší strýček, ačkoliv to bylo nejspíš naopak. Sygupki mi přece tvrdila, že další povolení k návštěvě Luvocie dostane až za sto osmdesát let, dávají je po dvou stech šestapadesáti letech, z toho plyne, že tu naposled byla před sedmdesáti šesti lety a dojem malé holčičky je u ní na celé čáře lživý jako naši prostitutky.

„Tady máš to »blaňti!«“ oslovil čahoun Barumju a prohlížel si mě jako dvouhlavé tele. „Tohle je ten člověk z jiné galaxie?“

„Díky, Mórubní!“ převzala od něho malý oválný kamínek. „Jo, to je on. Mimochodem, v jeho světě je odborníkem na jejich »movidroty«, i když jejich úroveň je trochu nižší než naše.“

„Takže kolega!“ usmál se naplno. „To mě těší!“

„Kolega?“ oplatil jsem mu úsměv. „Tak bych tomu neříkal. Abych nás dva považoval za kolegy, museli bychom být zhruba na stejné úrovni. Jestli to správně chápu, mezi námi je propast několika milionů let vývoje. Naše počítače nesnesou s movidroty srovnání, do našich počítačů se inteligence nevejde.“

„No vždyť do našich také ne,“ řekl shovívavě Mórubní.

„Skrčka nepovažuješ za inteligentního?“ zarazil jsem se.

„Ne,“ odvětil Mórubní. „Jen za vypočítavého. Inteligence si žádá mnohem víc. Isfétům chyběla schopnost citového souznění. Kalkulovat uměli, to jim nebereme, ale cit jim chyběl. A bez citu se o inteligenci nedá mluvit, to je pouhá vypočítavost, kalkulace.“

„My nezvládáme ani to,“ přiznal jsem. „Naše počítače umí jen kalkulovat, ale ještě si ani neuvědomují samy sebe.“

„Je otázka, zda je to vůbec žádoucí,“ řekl Mórubní. „Začali jsme nedávno pracovat na nové hvězdné lodi, schopné přeletět k sousedním galaxiím. Jenže to už nebude záležitost pro

lidskou posádku. Cesta potrvá déle než milion let a i s uvážením zkrácení času to není na jednu generaci. Uvažujeme o umělé inteligenci, která by to dokázala. Něco jako byl Skrček, jenže ne tak krutého. Stačilo by, aby v cíli objevil svět vhodných parametrů a postavil na něm »krhút«, pak už to bude zase naše záležitost.“

„Myslíš to na cestu do naší galaxie?“ chytil jsem se toho.

„Třeba,“ přikývl. „Nebo jinam. Jenže jak říkám, cesta je to na miliony let, to není nic pro nás živé.“

„Škoda,“ řekl jsem. „Přitom tady někde je Skrčkův »krhút« mezi Zemí a Birhorií...“

„Ano, víme přece, kde končí,“ souhlasil Mórubní. „Už jsme ho vyzkoušeli, jde to jako našimi »krhúty«. Potřebuješ znát jedině cílová jména. U některých Isfétských »krhútů« je známe, takže se nám podařilo spojit »krhút« z Birhorie do Perdolbny, jenže jméno »krhútu« na straně Birhorie neznáme, takže to nejde otevřít zpět. Na Luvocii pochopitelně žádný »krhút« Isfétů není a s našimi se nespojí. Jejich »krhúty« odpovídají starší generaci našich z doby před válkou s Isféty, ale udělali je úmyslně neslučitelné. Kdyby na požádání ukázaly »historii posledních cest«, jako naše, nebyla by cesta na Zem žádný problém. Bohužel se dají zničit, ale nedají se zkoumat. Mají pojistku, která při odhalení pokusu o rozebrání rozpustí jejich paměti v kyselině a smaže tím všechno. Bohužel jsme se to dozvěděli při pokusu zadávat kombinacemi náhodných znaků různá jména. Při sto dvacátém špatném hesle se ovladač »krhútu« sám rozložil v kyselině a bylo po pokusech.“

Až jsem se otrásl při jeho povídání! Jak málo stačilo, abych se mohl vrátit! Stačilo by znát jedno správné jméno! Spojení mezi Birhorií a Perdolbnou se podařilo, »krhúty« jsou i po milionech let funkční, jen znát to jedno jméno!

Jak asi bylo chlapovi v Alibabově jeskyni, když zapomněl heslo »Sezame, otevři se!« a v zoufalství čekal na návrat lupičů, kteří ho samozřejmě jako vetřelce zabili! No, jsem na tom přece jen lépe. Nečeká mě rozsekání na kousky, jen se nemohu vrátit.

Jenže ani to není nic, co by mi mohl kdokoliv závidět. Sedí na to jedno české úsloví.

»To našťve!«

— Poznámky:

4 Připomenu nehodu Harryho Pottera, který také tak odletěl, kam nechtěl...

Cesta do Perdolbny

Jakmile jsem převzal kamínek »blaňti«, už mě na Luvocii nic nedrželo. Barumja s Mórubní to na mě asi viděli, takže jsme se ještě zvedli, dokončili jsme okruh kolem náměstí, ale pak už mě nezdržovali a doprovodili mě k bráně »krhútu«, odkud stačilo požádat o spojení se stanicí »Milykte« k návratu do Birhorie.

Rozloučil jsem se s oběma Luvócany. Ti dva zřejmě patřili k sobě, neboť se po rozloučení se mnou vzali kolem pasu a docela pozemsky mi zamávali, každý jednou volnou rukou.

Snad se sem ještě někdy vrátím!

Vlastně... proč »snad«? Mám přece povolení k návštěvě Luvocie v trvání jednoho roku mínus dnešní den. Však já se sem vrátím! A víckrát!

Vstoupil jsem do portálu »krhútu« a dveře se za mnou samy zavřely, abych prošel tou hrbolatou chodbou na druhou stranu do Birhorie. Tam už na mě, hned za výstupní branou, čekala dívenka Sygupki, nejspíš starší než moje nebožka prababička...

Jó, život tropí zajímavé kotrmelce!

Ukázal jsem Sygupki kamínek »blaňti«, kam mi Luvócané uložili jejich oděv a jídla, a zeptal se jí, jak složité vidí přepsání těchto novinek do zdejšího »revekredu«.

„Já to vážně neumím,“ řekla Sygupki. „Nedělá se to často, vlastně ani nevím, kdy se něco takového dělalo naposledy. Ale seženu ti někoho, kdo se v tom vyzná.“

Pak na chvíli ztuhla, jako člověk, který u nás vytáhne mobil a někam telefonuje. Lišilo se to tím, že nevytáhla mobil, protože zdejší telepatické volání probíhalo bez spolupráce přístrojů. Když se po chvílce opět rozpohybovala a obrátila se ke mně, vypadala opět veselejší.

„Ani jsem nevěděla, že je v Milykte správce »revekred«,“ zašvitořila mi telepatii. „Máme tu počkat, Žavah sem už jde.“

Počkali jsme tedy. Za chvíli z vedlejší chodby vycupitala další zdejší obyvatelka, Žavah.

„Jé, pozemšťan!“ vyjekla, když mě spatřila.

„A potřebuje něco dostat do inventáře,“ předala jí Sygupki kamínek »blaňti«. „Umíš to, že?“

„Ještě jsem to nedělala, ale v Luvocii nás to školili,“ kývla.

Převzala kamínek, omluvila se a odběhla. Vrátila se však brzy a hned se ke mně hrnula.

„Byl v tom i návod,“ upozornila mě. „Pojďme někam, kde se dá vyvolat »nirde«!“

Šli jsme tedy do mého bytu »tyshigi«, kde Sygupki ihned rozmístila stůl a tři křesílka. Žavah posadila doprostřed, sama si sedla vlevo od ní a na mě zbylo křesílko vpravo.

„První návod je pro zadávání požadavků na oděvy,“ řekla Žavah na úvod. „Není to pro nás Birhy, ale pozemšťan jistě bude vědět, nač to je a co s tím. U požadavků na oděv nestačí zadat jen jméno, musí se zadat i velikost. Víš aspoň, o čem mluvím?“

A podívala se na mě.

„Vím, jen nevím, jak se ta velikost zadává,“ odvětil jsem.

„Na zadání velikosti je třeba, aby ses postavil někam, kde bude kolem tebe dost místa,“ řekla Žavah. „Postav se třeba sem, doprostřed »tyshigi«. Musí se to zadat... tak, a zapamatuj si, že máš velikost šest-pět-dvacet-a-osm. A teď se vrať k nám, objeví se nám katalog.“

Katalogem byla obrazovka rozdělená na desítky čtverců, kde se objevily obrazy všelijakých oděvů.

„Co z toho potřebuješ?“ pohlédla na mě Žavah nerozhodně.

„Tady zrovna nic vhodného nevidím,“ rozhlížel jsem se po tom zdejším katalogu á-la Neckerman. „Ale to bude asi tím, že tu vidím jen oblečení pro ženy.“

„To asi souvisí s požadavkem »ženské šaty«,“ pochopila to Žavah. „Ale dál tomu nerozumím. Co vlastně znamená

»ženské«, »mužské« a »střední«?»

„To, že Luvociané rozlišují rody,“ řekl jsem. „Zkus prostě zadat »mužské šaty«.“

Žavah to trochu váhavě poručila a objevily se obleky, které se mi zdály vhodnější.

„To asi souvisí s oddělením pohlaví na Luvocii,“ doplnila to Sygupki. „O tom jsem slyšela, ale co znamená »střední rod«?“

„To také nevím, ale může to znamenat buď dětské oblečení, nebo takové, které je pro oba rody společné,“ zkusil jsem jim to objasnit, i když jsem o tom sám mnoho nevěděl.

Na zkoušku jsem si objednal aspoň boty. Žavah zadala můj požadavek, ale pak se objevilo jakési písmo.

„Velikost!“ přečetla to Sygupki. A hned doplnila moje čísla. Vzápětí se na zemi objevily úplně nové boty. Usoudil jsem, že je musím vyzkoušet a nedočkavě jsem si je obul. Byly pohodlné, až se mi zdálo, že se mi přisály k nohám. Chtěl jsem je opět sundat, jenže jsem se marně rozhlížel po svých starých botech. Ukázalo se, že mi je Žavah anihilovala, jakmile viděla, že mi nové boty padnou. No jo, zapomněl jsem je obě varovat, že to je jenom zkouška! Co se dá dělat, musím tedy chodit v nových...

Ukázalo se však, že jsem nedopadl špatně. Mé staré boty byly sice dobré sportovní, ale v nových se mi chodilo lépe. Asi to bylo tím, že se lépe přizpůsobily mé noze, či co. Ale do dalších pokusů se mi už nechtělo. Uvidíme, jak je to s trvanlivostí těchto bot. Abych si nemusel každý den pořizovat nové!

Pak jsme se s oběma Birhkami podívali do nového katalogu jídel. To byl ještě větší krok do neznáma, netušil jsem, jak které nabízené jídlo chutná. Zejména fialová jídla nevzbuzovala moji důvěru. Něco jsem si nakonec vybral a byl jsem docela příjemně překvapený. Zelené placky na velkém plochém tácku chutnaly jako chléb, omáčka byla namodralá, ale chutí připomínala rajskou a uprostřed tácku byl kus propečeného masa. Nebylo to špatné!

Zkusil jsem to nabídnout oběma Birhkám, ale i když na mě koukaly hladově, stačilo jim přičichnout si a ztratily chuť. Zelené placky by snad ještě snesly, ale maso i omáčku rázně zavrhly. No jo, vegetariánky! Jestli ta omáčka byla opravdu ze zdejších rajčat, nebo-co-to-bylo, vadit by jim snad neměla. Ale pak mě napadlo, že i omáčka může být založená na masovém vývaru a už jsem je dál nepřemlouval. Obě si ostatně nakonec poručily nějaké placky a kupu ovoce, takže se najedly svého a spokojenost byla na všech stranách!

Jó, tak by to mělo být!

Po jídle, které mohlo být považované za večeři, Žavah se Sygupki odešly a nechaly mě samotného. Pravda, únavou už jsem padal. Umiňoval jsem si, že si dám ještě pořádnou koupel, ale byl jsem tak ospalý, že bych mohl ve vaně usnout a dopadnout jako chuděrka prababička. Takže jsem vyklidil pokojík »tyshigi«, ke stěně proti dveřím umístil průhlednou postel a svalil se na ni tak jak jsem byl, dokonce i v botách.

Ráno jsem spal dlouho. »Tyshigi« nemají okna, kterými by dovnitř svítilo denní světlo, takže mě nemělo co probudit. Zůstal jsem sám, jediný člověk v okruhu milionu světelných let!

Nakonec jsem se přece vzbudil. Mžoural jsem na Sygupki, stojící u mé postele. Mimoszemšťanka. Moje zdejší »patronka«. Zdejší kráska, ale pro člověka ze Země tak trochu zrůdička. Obrovská holá hlava, štíhlé tělíčko, jemné dlouhé tříprsté ruce. Přesný opak Luvocianů. Ti se nám podobají nejvíc, až ty na liščí uši a velikost. Všichni jsou nám pozemšťanům vzdálení. Především geneticky, ale také miliony světelných let vzdálenosti. Tu až dosud překonal jedině neživý Skrček, protože dokázal milion let cesty hibernovat bez jídla, pití i vzduchu. A pak já s ním, vesmírným tunelem.

„Nezajistil sis dveře,“ řekla Sygupki.

Ale byla to i její chyba, nenaučila mě to. Požádal jsem ji, aby to napravila. Naučila mě to a příště už se to nestane. Musel jsem jí být vděčný, že se o mě starala, ale musím se osamostatnit.

Vyvstala mi v hlavě píseň, popisující pocity člověka, který se nachází daleko od domova. Ale ani autor té písně si nedokázal představit opravdovou dálku. Co je to - dva tisíce světelných let od Země? I kdybych byl stokrát dál, byl by to jen malý kousek cesty od naší Galaxie. Mohl bych se na ni tady podívat z mnohem větší dálky, kdyby tu měli hvězdáře. Možná je tu mají, jen o nich ještě nevím. Ale na seznámení s nimi mám dost času, celý život.

A celý život budou kolem mě chodit mimozemšťané. Ti na Luvocii se nám aspoň trochu podobají, ji zdejší jsou už jen malou karikaturou člověka. I když i oni mají své radosti i své problémy.

Čert aby vzal Skrčka!

Ačkoliv, Skrčka čert vzal, spálil se sám. Čím kdo zachází, tím také schází. Země si od něho oddychne... i když se tam příliš neprojevoval, chyběla mu armáda krajanů robovojáků, spálená na Luvocii. To je vlastně poprvé, co v duchu schvaluji ten zločin genocidy, spáchaný před miliony let. Byl to ale zločin? Po tom, co Isfétové předvedli na Luvocii, je vlastně i jejich genocida oprávněnou sebeobranou. Vesmír není ani černobílý, ani laskavý. Mohu si gratulovat, že jsem naživu. Kdybych v tom lese dokázal kličkovat mezi stromy rychleji, výbuch by mě neodhodil, ale na místě zabil. Ani bych se nestačil pořádně polekat!

Co teď, inženýre? Ukaž těm lidem, co v tobě je!

Jenže co je to pozemský inženýr, který nechápe ani základy zdejší super-hyper-techniky od vytváření a mizení hmoty až po movidrotové procesory zdejších počítačů, schopných pojmout do sebe inteligenci přinejmenším v rozsahu Skrčka. Na Luvocii mě jejich odborník nazval »kolegou«, ale možná sám netušil, jaký to byl výsměch.

Mám ale sedět v jedné místnosti a nechat se obsluhovat?

Musím se osamostatnit aspoň tak, abych stále nepotřeboval pomoc pečovatelek. Znamená to naučit se jejich řeč. Telepatie je krásná, ale jakmile vytřeštím oči na jejich znaky, které se náhle objeví uprostřed obrazu, budu zase potřebovat vodit za ručičku.

Jako včera i jako dnes.

„Díky za probuzení, Sygupki! Už vstávám!“

I když mě Sygupki napomínala, abych se nepřepínal, že si tím škodím na zdraví, trval jsem na výuce zdejšímu jazyku.

„Telepatie ti přece stačí, ne?“ namítala.

„Nestačí,“ odvětil jsem. „Včera jsem zase nerozuměl nápisu na obraze. Kdybys mi to nepřeložila, nevěděl bych si rady.“

„Ale já nejsem učitelka řeči,“ namítala. „Mohla bych ti ale zařídit učení u nejlepších učitelů v jazykovém ústavu »rekdoy« v Perdolbny.“

„Jazykový ústav?“ opakoval jsem po ní.

„Jo,“ přikývla. „To víš, pro sto dvaadvacet světů se někdo musí starat o sjednocování jazyka. Nechat to na živelném vývoji, za chvíli by mluvil každý jinak a ve zmatku, jaký by nastal, by se nedalo domluvit jinak než telepatii.“

„Ale telepatii se přece domluvíte,“ namítl jsem. „Dokonce i se mnou, i když vaši řeč neznám.“

„Jo, ale telepatii nezapíšeš,“ upozornila mě. „Všechny texty by byly brzy nečitelné. Každý by si psal svou hantýrkou a nikdo by po jiných nic nepřečetl. Sám jsi na to narazil, když na tebe náš katalog vybafl s požadavkem na doplňující údaj!“

Měla ovšem pravdu. Každý by používal vlastní hantýrku, Brňáci hantec, a nedomluvil by se ani Brňák s Ostravakem, natož s Číňanem. A přesně takové zmatení jazyků dnes panuje u nás na Zemi, proto musíme mít všude houfy překladatelů a snažíme se to neúspěšně vecpat i do »Google translátoru«, odkud vypadávají perly hodné primátora města Kocourkova, kterým podle pověsti byl vždycky ten největší pitomec.

„Zkrátka, chceš-li se naučit »rekdoy«, neboli naši řeč, což ti jen schvaluji, mám pro tebe návrh. Zajistím ti jazykový kurs v Perdolbnu. Máš něco proti tomu?“

Pochopitelně jsem nebyl proti. Sygupki na chvíli strnula, což znamenalo, že »telefonuje«, pak se zase pohnula.

„Můžeme tam přijít třeba hned,“ ujistila mě.

Nebyl jsem proti, takže mi Sygupki doporučila zamknout dveře pokojíku »tyshigi« a odejít k nedalekému tunelu »krhút«, odkud odcestujeme do Perdolbna.

„Proč mám zamykat tyshigi, když tam beztak nic nemám?“ pozastavil jsem se nad tím.

„Nemusíš,“ dala mi možnost výběru. „Ale pak tu bude brzy bydlet někdo jiný a musel bys dostat jinou místnost.“

Což byl ovšem argument, který jsem nemohl přejít jen tak. Zamkl jsem telepaticky dveře a obrátili jsme se k bráně »krhút«.

„Na Perdolbno bychom se dostali i Skrčkovým tunelem,“ pochlubil jsem se informací z Luvocie.

„Možná,“ připustila Sygupki. „Ale nevyšli bychom z toho pravého portálu. A stejně bychom se pak museli přemísťovat.“

Největší překvapení mě čekalo, že se se mnou Sygupki nerozloučila u brány »krhútu«, ale vstoupila se mnou dovnitř.

„Chceš tam jít se mnou?“ podivil jsem se.

„Proč ne?“ usmála se lišácky. „Kdo by se tam o tebe staral? Snad ne tamější »chodící kostry«? Nechci špatně věštit, ale já ti budu určitě bližší. A do Perdolbna mám ještě povolení k pobytu na půl roku, s tebou to jistě využiji lépe než sama.“

obyvatelé perdolbna se podobali chodícím kostrám

No nazdar! Chodící kostry? Co je to za vesmírnou rasu?
No nic, za chvíli je zřejmě uvidím...

Prošli jsme chodbou, překročili geologické rozhraní, které bylo nejen předělem mezi dvěma odlišnými geologickými útvary, ale ještě víc, předělem mezi dvěma odlišnými světy a když jsme pak vyšli portálem ven, ocitli jsme se v dlouhé chodbě se stěnami z nějakého bílého kovu, hádal jsem hliník. Chodba byla prázdná, ale brzy ze zatačky vyběhl jeden zdejší obyvatel, takže jsem měl možnost prohlédnout si ho zblízka.

No, do kostry měl ještě daleko, ale vychrtlý byl, to musím uznat. Podobal se našim pozemským anorektičkám, které tvrdí, že hubenost je krásná vlastnost a tloušťka odporná. Tohle by byl asi jejich ideál, kdyby neměl kůži tmavozelenou a oči jako tenisáky. Ve zdejším tropickém podnebí měl na sobě jen tričko s krátkými rukávy, krátké kalhoty a boty, ale na holé hlavě měl malou čepici s kšiltem a klapkami na uši, podobnou čepici Sherlocka Holmese.

A jak se dalo čekat, zamířil rovnou k nám. Zblízka jsem mu sahal tak po nos, který skoro neměl, takže byl o mou hlavu vyšší než já (a o dvě hlavy než Sygupki).

„Nemohu se mýlit!“ řekl místo pozdravu. „Vyučoval jsem všechny druhy obyvatel z »Cošhifyge«, hned vidím, že přišel tvor zdaleka! A ačkoliv by mu stačila telepatie, chce vědět víc. Tomu říkám chvályhodná touha po poznání!“

Sám ale také mluvil telepatií, abych mu rozuměl.

Pak si slovo vzala Sygupki, aby to odsejpalo. Za půl minuty jsme byli seznámení a Sygupki se starala o ubytování. Měla to už dohodnuté, takže nás Tazatoaz zavedl k volnému »tyshigi«, tím bylo ubytování vyřešené a Tazatoaz ihned zahájil vyučování.

Musím uznat, zdejší vyučování patřilo k těm nejlepším, co jsem kdy poznal. Bylo čistě individuální, neboť mě vyučoval jako svého jediného žáka, bylo názorné, neboť mi všechno ukazoval na obrazovce a bylo také znát, že se mi přizpůsobuje.

Sygupki to sledovala a neodvažovala se ani hlasitěji dýchat. Také pro ni to bylo jistě zajímavé. Přinejmenším se při tom učila, jak se má učit, kdyby měla na Birhorii opět někoho vzdělávat.

Nezapomínala ale ani na podružné věci, takže nám oběma připomněla čas oběda. A musím přiznat, každý jsme si dali něco jiného. Sygupki převážně placky a ovoce, já jsem ocenil, že tu již přede mnou měli zástupce Luvocianů, takže jsem si mohl dát jídlo podle jejich chuti a Tazatoaz si dal něco svého, co bych si já sám rozhodně nedal, nemám zálibu v pečených broucích a jiných hmyzích lahůdkách. Spokojení a najedení jsme ale byli všichni.

Obydlí na Perdolbně nebyly jeskyně jako na Birhorii, ani keramické domy jako na Luvocii, ale domy podobné pozemským. Zvenku i zevnitř měly převážně kovový povrch stěn a na rozdíl od Birhorie měly místnosti okna, kterými dovnitř svítilo slunce. Jen obloha tu nebyla modrá jako u nás, ale zelená. Nejspíš to bylo dané, jako u nás, složením atmosféry. Tady byl v ovzduší neustálý nasládlý pach, ale dýchat se tu dalo. Jen jsem měl pocit, že sedím mezi navoněnými puberťáčkami, kterým ještě nikdo neřekl, že množství voňavek neznamená přednost. Ale uvědomoval jsem si, že to není chyba obyvatel, prostě je to zdejší ovzduší.

U nás na Zemi toho bývá ve vzduchu také dost, v některých městech doslova vidíte, co dýcháte.

Další kolo učiva pokračovalo po obědě. Byla toho spousta najednou, až jsem si říkal, že pro jedno zapomenu druhé. Také jsem to Tazatoazovi naznačil, ale ten se tím nedal vyvést z míry.

„Vezmi si tohle!“ podával mi krabičku velkou zhruba jako naše zápalky.

„Co je to?“ zajímalo mě.

„»Sepenyc« k posílení paměti,“ odvětil. „Byl vytvořený pro Luvociany, ale měl by pomoci i tobě, jsi jim nejbliž. A když ne, aspoň neuškodí.“

Uvnitř byly blankytně modré bonbony. Spolehl jsem se na jeho ujištění, že jsou neškodné, a vzal si jeden. Tazatoaz chvilku počkal a pak pokračoval ve vyučování.

Začal k mému udivení abecedou, ale hned to zdůvodnil. Mláďata se musí nejprve naučit pojmy a až potom písmo. Dospělí potřebují naopak písmo hned od začátku. Abeceda je základ, na kterém se dá stavět. A rozhodně je lepší umět si slovíčka vybavit nejen zvukově, ale i obrazem.

Naštěstí měli hláskovou abecedu jednoduchou a odpovídala tím víc evropské než japonské nebo čínské. V Číně považovali za vzdělance každého, kdo uměl číst a psát, protože jejich znakové písmo vyžadovalo samo o sobě dost inteligence. V Evropě je písmo záležitostí malých dětí a tady to měli také tak, i když tvary písmen se odlišovaly od latinky, azbuky i arabských kudrlinek. Na rozdíl od nás se psalo oběma směry. Začínalo se jako u latinky zleva doprava, další řádek pokračoval zprava doleva a tak se to střídalo celý odstavec. Tím to bylo maličko složitější, ale mělo to i svou výhodu. Člověk se každé slovo naučil zepředu i zezadu, což podle Tazatoaze přispívalo k rychlejšímu zapamatování.

Samozřejmě se i zde vyskytují slova i věty »palindromy«, která se čtou zepředu jako zezadu a je jim tedy jedno, zda jsou součástí lichých nebo sudých řádků. Ale takové kuriozity jsou snad všude ve vesmíru, kde používají písmenkové abecedy.

Vyučování se protáhlo až do noci, ale pak Tazatoaz skončil, připomněl mi, že ráno zase přijde a doporučil mi, abych se dobře vyspal, zítra budeme pokračovat.

Pak se zvedl a odešel.

Sotva se za ním zhmotnily dveře, Sygupki rozhodla, že je čas večeře. Trochu se na mě zakabonila, že jsem opovrhl ovocem a dal jsem si neznámou položku z Luvocianského jídelníčku, ale uznala, že mám jiné chutě než Birhové. Ovoce

sice snesu, ale když mám na výběr něco jiného, dám tomu přednost, zejména když jsem zvědavý na nová jídla.

Venku už byla tma a lidé chodili se světélky na hlavách. Měli zřejmě v čepičkách lampičky, které osvětlovaly jejich okolí, i když, jak praví české přísloví, »pod svícnem bývá největší tma«, postavy byly tmavé, dokud se dva lidé nepotkali a navzájem se neosvítili.

Při večeři mě zaujala Sygupkina ústa. Měla tělo pokryté šedivou kůží, pevnější a tvrdší než naše lidská, mohla by se nahá prodírat houštinami a nepoškrábala by se, stejně jako pozemské žáby, i když naše žáby bývají pestřejší. Vnitřek úst měla růžový skoro jako my. Až na ty zuby! Vlastně je skoro neměla. Vpředu nahoře měla jen ostrou šedivou hranu a dole nic, takže jídlo spíš uštipovala než ukusovala. Vzadu měla na obou čelistech široké tmavohnědé destičky, vhodné k drcení potravy zhruba jako naše stoličky, ale pravé zuby to nebyly. Jazyk měla kratší, když ho chtěla co nejvíc vypláznout, trochu jí vpředu vyčníval, ale ne tolik, jak to dokážeme my lidé. Tím se lišila i od žab. Celkově se mi zdálo, že na Birhorii příroda stvořila také zdařilé dílo a nejspíš zdařilejší než na Zemi. Birhové totiž nevedli neustálé spory, natož války. Přes všechny další odlišnosti se tím od nás lišili nejvíc.

Dojedli jsme oba stejně.

„Tak asi půjdeme spát, ne?“ obrátil jsem se na ni, když za nás oba »uklidila« prázdné talířky. „Dneska jsem tak ospalý, že si odpustím i koupel.“

„Taky se už těším na spaní,“ řekla.

Otočila se a vytvořila u stěny naproti oknu širokou postel.

„Musíš všechno dělat za mě?“ zavrtěl jsem hlavou. „Také bych si to rád vyzkoušel.“

„Tak »uklid'« stoleček a židle,“ navrhla mi.

„A kdy ráno přijdeš?“ zeptal jsem se. „Abys mě nebudila jako dneska.“

„Nikam neodejdu,“ podívala se na mě přísně. „Máme jednu společnou místnost, však my už se sem nějak seskládáme.“

„No, jak myslíš,“ pokrčil jsem rameny.

A objednal jsem si vlastní postel u druhé stěny.

„Paličáku!“ zpražila mě Sygupki, ale praštila sebou na svou velkou postel a přikryla se jakousi měkkou dekou.

„Vidíš!“ vyčetl jsem jí. „Sama se přikryješ, ale mě necháš spát oblečeného jako na ven? Jak se ta deka jmenuje?“

„Tužga,“ odsekla pořád našťvaně.

„Díky,“ poděkoval jsem jí.

Objednal jsem si na postel deku *tužga*, vedle postele noční stolec, vlastně jen menší stoleček a naskládal na to své oblečení. Pyžamo jsem si ještě neuměl přát, uvidím, co všechno je v nabídce obleků z Luvocie, ale teď není čas na zjišťování.

„Tak - a dobrou noc přeji!“ popřál jsem jí.

„Aspoň se pořádně vyspi!“ popřála mi také.

Pak jsem zhasl světlo a za chvíli jsem o sobě nevěděl.

Dobrou noc, Sygupki!

— Poznámky:

5 Rolling Stones: Two thousand light years from home... 2000 světelných let od domova...

Procházka paměti

Ráno jsme se probudili denním světlem, neboli dost pozdě. Sygupki připravila na stoleček snídani, ale naskládala tam tolik ovoce, že mi nezbylo než jí s tou hromadou pomoci.

Liška jedna podšitá!

Na Tazatoaze jsme dlouho nečekali. Přišel oblečený pouze ve žlutých kraťasech se žlutou čepičkou na hlavě a hned na úvod nás oba pozval na procházku do parku.

„Je vlastně jedno, kde se budeme učit,“ řekl. „I v přírodě můžeme mít s sebou »nirde«. A v lese bude krásně, bude nám tam líp než v místnosti. Vezmi si »sepenyc« na paměť a jdeme.“

Vycházka do přírody světa Perdolbny

Neprotestovali jsme. Tazatoaz nás vyvedl z domu, vytvořil kolem nás letadlo »ronuglu« a odletěl s námi takových pět až šest kilometrů za město do lesa. Přistál, požádal o tři židle a stoleček, vybalil na něm »nirde« a vyučování v přírodě mohlo započít.

Brzy jsem pochopil, proč v přírodě! Tazatoaz začal vykládat slovíčka týkající se přírody a co mohl, ukazoval mi přímo v mém okolí. Pojmenovával stromy i menší rostliny,

ukázal mi na zemi kameny, stranou tekli i potok. To se mu to učilo! Komenský by měl z té »Školy hrou« radost!

Když se smráklo, vrátili jsme se do »tyshigi«, Tazatoaz se s námi na prahu obřadně rozloučil a odešel.

„Takhle se mi to líbí,“ řekl jsem. „Tazatoaz umí učit a jestli to jeho »sepenyc« podporuje, budu za chvíli umět mluvit i číst.“

„A taky psát,“ dodala Sygupki.

„I to se mi může hodit,“ připustil jsem.

Dali jsme si večeři. Tentokrát jsem nečekal, až ji Sygupki pro nás oba vytvoří. Byl jsem zvědavější na jídla Luvocianů, než na ovoce z Birhorie. Uznávám dobrovolná omezení vegetariánů, ale nesdílím je. Podle zubů je člověk všežravec, zuby má nejen na rostlinou, ale i na živočišnou stravu. Typické býložravce poznáte podle chybějících špičáků a lidem špičáky chybí jen když o ně přijdou. Podle mě, kdo chce důsledně přejít na vegetariánskou stravu, měl by si nechat špičáky vytrhat, ale nevnučují to ani těm nejzapříisáhlejším veganům.

Sygupki ovšem špičáky neměla, dokonce ani přední dolní zuby. Pro ni byla rostlinná strava přirozená a masitá jídla jsem jí nevnucoval. Nemáš na to zuby - nejez maso. Ale rozhodl jsem se nenechat se už od ní v jídle komandovat.

Při jídle ale najednou Sygupki ztuhla a chvíli poslouchala.

„A máme po spaní!“ řekla, když se opět rozhýbala.

„Co je?“ zeptal jsem se jí. Bylo mi jasné, že ji někdo volal telepaticky a že je to zřejmě důležité.

„Luvociané rozluštili paměť Skrčka,“ řekla. „A zvou tě na návštěvu Luvocie. Hned teď. Prý se tě to týká také a možná víc než nás. Máme se sebrat a přijít, jenže ne na Soncil, ale do jejich vědeckého městečka Unugyvay. Uklid' zbytky, já to zatím sdělím Tazatoazovi, aby se po nás ráno nesháněl.“

A sakra! Luvociané rozluštili paměť Skrčka? Vždyť Skrček byl spálený, zčernalý... ale jestli ho rozebírali atom po atomu, není vyloučené, že rozluštili i jeho paměť, i když byla spálená! Vždyť i na Zemi některé firmy inzerují, že vydolují

ztracená data i z havarovaného disku! Disk rozeberou, paměťové plotny vloží do nepoškozené mechaniky a pokoušejí se data přečíst. Je to sice hodně nákladná záležitost, ale v některých případech to jde. Tohle by ovšem bylo na úrovni o několik tříd vyšší. Skrček neměl disky, ale nějakou hmotovou paměť, jenže rozebírání atom po atomu je asi milionkrát jemnější než pokus číst mechanicky nepoškozené povrchy paměťových kotoučů...

Tak - a letíme do Luvocie!

I když tam půjdeme pěšky...

U ústí tunelu v Unugyvay nás už čekali. Tentokrát jich bylo víc. Jedna místní kráska hned vystoupila před ostatní a začala.

„Vítej v Luvocii, cizinče z nového světa! Říkej mi Kakeždu a budu zde tvá druhá matka! A také tvá, Sygupki! Barumja se za tebe přimluvila a Šakich rozhodl, že máš i ty mimořádné povolení k návštěvě Luvocie, pokud doprovázíš cizince z nového světa.“

Prohlásit se za »novou matku« zřejmě patřilo k uvítacímu ceremoniálu. Tak se označila i Barumja. Nevadí, přizpůsobím se.

Další členové vítací delegace patřili ke zdejším vědcům, neboli »znerjo«. Vedla je Mufalga, dívka na zdejší poměry menší postavy (i tak měla o pár centimetrů víc než já). Další čahouni, Amuk a Melešu, se drželi skromně vzadu.

„Máme první výsledky z dekodování paměti Isfěta zvaného »Skrček«,“ přešla Mufalga hned k věci. „Je z nejzachovalejších částí jeho paměti a objevují se tam podrobnosti i z jeho poslední cesty na Birhorii. Mimo jiné se tím objasnil důvod jeho návštěvy. »Skrček« si na Birhorii přišel pro své hibernované krajany. Chtěl je vzít s sebou do světa zvaného Země, aby se nad ním zmocnil vlády, neboť se cítil dostatečně zásobený nutnými informacemi. Na základě tohoto zjištění jsme ihned odeslali do Birhorie naše komando, aby jeho hibernované robovojáky zneškodnilo. Lidé na Birhorii nám k zásahu ochotně dali svolení a podařilo se nám

najít a zneškodnit zatím největší skupinu Isfétských robovojáků, ukrytých v podzemní jeskyni. Prokázala se mimořádná důležitost pohotového zásahu obyvatel Birhorie proti Isfétovi »Skrčkovi«.

„Jen upřesním, v té jeskyni bylo skoro tři tisíce Isfétů, což byla největší skupina pohromadě uložených robovojáků, jaká se kdy podařila naráz zneškodnit od obětování Luvocie,“ navázal na ni Amuk.

„Vědecká rada Luvocie vyhodnotila i úlohu pozemšťana na dopadení Skrčka,“ připojil i Melešu. „Potvrdila jeho výpověď při zajetí, ověřila, že ho k výpravě na Birhorii Skrček přinutil i to, jak Skrčka předstíranou neschopností přesvědčil, že pro jeho plány není přínosem, ale spíše brzdou. Jedna z posledních Skrčkových myšlenek byla vrátit se na Zem, zbavit se svého »neschopného pomocníka« a zmocnit se jiného, schopnějšího. V tom mu však naštěstí lidé z Birhorie zabránili.“

A sakra, pomyslel jsem si. Skrček tedy neprohlédl, že na něj neschopnost jen hraji, to by mě asi na místě zpopelnil, správně jsem ho odhadl, nicméně se rozhodl zbavit se mě a najít si někoho schopnějšího... Takže mi na Birhorii zachránili život! Od Skrčka se to dalo čekat, byla to bestie nelidská, nejspíš by se mě tak jako tak zbavil, až by se mu podařilo odhibernovat své krajany, aby spolu s nimi dobyl náš svět.

Otázka je, mohli bychom se mu my pozemšťané ubránit?

Nechtěl bych za to dát ruku do ohně, když si s nimi ani na Luvocii nevěděli jiné rady než evakuovat co se dá a sežehnout celý svět i s robovojáky Isfétů. Takže moje hraná neschopnost, spolu s pohotovostí lidí Birhorie, Zemi nejspíš zachránila.

„Při té příležitosti jsme ze vzpomínek Skrčka zjistili jméno »krhútu« na Birhorii,“ doplnil Amuk. „Můžeme tedy cestovat i na Birhorii. Bohužel, ve vzpomínkách jsou na nečekaných místech mezery, takže jsme nezjistili jméno »krhútu« Země. Ale ještě není všechno dešifrováno a pořád je naděje, že zjistíme všechna jména celé Skrčkovy sítě »krhútů«.“

Tahle informace otrásla mým vědomím nejvíc.

Jestli se Luvocianům podaří zjistit z paměti Skrčka jméno kteréhokoliv »krhútu« na Zemi, mohl bych se vrátit domů! Vždyť cestování mimoprostorovými tunely je tak snadné! Potřebujete znát jen jedno správné jméno!

Jenomže Skrček v poslední době použil jen jméno »krhútu« na Birhorii, ale ke zpětné cestě už se nedostal. Škoda! Když však ještě všechno nerozluštili, pořád je naděje, že to v těch spálených zbytcích najdou! To by bylo něco!

Vidina opětovného návratu na Zem byla najednou reálná, až jsem jí uvěřil. Vrátím se na Zem! A s přáteli z Hvězdného Ježka, kteří budou nadšení z nových přátel! I když... na Zemi nenajdou jen přátele, ale i lidské zrůdy... ale vesmírané by nám mohli od nich odpomoci, to by byl na Zemi život!

A já bloud jsem považoval spálené zbytky Skrčka za kusy bezcenného šrotu! Zlatí Luvociané!

„Mohu vás teď pozvat na prohlídku dešifrovaných částí Skrčkovy paměti,“ pozvala nás Mufalga do své laboratoře, kde se proces rozebírání Skrčka a jeho paměti odehrávaly.

Kdo by takové pozvání odmítl?

Já rozhodně ne!

Laboratoř byla skoro stejná místnost jako ostatní v tomto keramickém domě, jen maličko větší. Už tam na nás čekali další, takže tu bylo zakrátko plno. Hostitelé Mufalga, Amuk, Melešu a dva další nás rozsadili na volná místa, pro mě a Sygupki dokonce vytvořili chybějící křesílka, a rozdávali nám »mijedu«, čepičky z modré gumovité hmoty, které jsme si měli navléci na hlavy. Jejich gumovitá hmota se podle potřeby roztáhla, takže ani já, ani Sygupki jsme neměli problém s velikostí.

„Pohodlně se opřete a zavřete oči, ať se můžete soustředit na transformované pocity,“ nabádala nás všechny Mufalga.

Zavřel jsem tedy oči - a v té chvíli to začalo.

Jako kdybych právě vycházel z tunelu »krhútu« na Birhorii. Předě mnou... přede mnou jsem opatrně kráčel já sám! To ovšem znamenalo, že vidím to, co viděl Skrček!

A opravdu, nepohyboval jsem se přerušovaně pomocí kroků, ale plynule, vznášením.

Vyšli jsme na dno podivného amfiteátru. Byla to aréna nebo bazén? Na okamžik se mi před očima objevil obrázek, jak to tady vypadalo dřív. Kolem nebylo pár ruin, ale vysoké domy zdejších obyvatel. Odstěhovali se a nechali to tu zpustnout... napadlo mě. Mě? Ba ne, napadlo to Skrčka, já jen cítím jeho tehdejší pocity!

Musím se včas zorientovat, byla jeho další myšlenka. Něco se tu muselo stát, když své město opustili... ale to mě teď vlastně nezajímá, teď musím najít náš »hybech«...

„Tak jdeme!“ pobídl jsem otroka. Ale než abych počkal na jeho opatrné vykročení, zamířil jsem sám směrem, kde se džungle rozvírala, abych se rozhlédl. Na okamžik mě, vlastně opět Skrčka, napadlo vzletět výš, ale hned jsem to zavrhl. Teď hlavně na sebe neupozorňovat, obyvatelé Birhorie se kdysi spojili s nenáviděnou Luvocií a to může přetrvávat, nemám dost zbroje, abych se jim mohl postavit... otrok jde za mnou, neodvážní se protivit se, jenže nikdy neopustil svůj smradlavý svět Zemi... a kouká vyjeveně na ruiny kolem nás, jako kdyby tu mohlo být něco, co zdejší stavby přeměnilo v hromady kamení... on prostě netuší, že ta katastrofa tu byla přinejmenším před tisíciletím...

„Tady bylo kdysi město,“ povzbudil Skrček otroka. „Domy plné života. Nějak se to tu vyprázdnilo. Už jsem tu dlouho nebyl. Ale budiž, nejsou tady, budou jinde. Jdeme!“

Obraz se rozdělil. Viděl jsem teď současně svým ostřejším zrakem i nedokonalýma očima otroka.

A marš dopředu! pobídl jsem ho, uhnul jsem mu na stranu a zastavil jsem se. Kdyby nás domorodci objevili, ať vidí jeho, ne mne... a kdyby ho zabili, získám aspoň čas na ústup.

Otrok poslušně vykročil vpřed. Je to ale nemehlo! Ale na Zemi jsou takoví všichni, lepší výběr tam není... jak nešikovně přelézají spadané kmeny! Je znát, že se ve svém dosavadním životě nikdy nepohyboval v džungli...

Neměl bych mu uvolnit z podvědomí znalost »zornylonů«? Určitě by rychleji letěl, než jak se tu plazí přes vývraty! Ale radši ne, vydával by příliš mnoho volné energie, svítil by domorodcům na dálku, oni to svýma očima vnímají... jen se snaž, pitomečku...

Jeho očima jsem znovu viděl padlé kmeny a terénní boule, ke všemu při tom kroutil hlavou na všechny strany, jistě se bojí zdejších tygrů, nemám mu radši sdělit, že byli vyhubeni asi před milionem let? Ale ne, jen se pěkně rozhlížeješ, zrovna se mi to tak hodí. Jen ta pozemská zbraň mu pořád překáží...

Vznášel jsem se v závěsu za svým průzkumným otrokem, ale čím dál se snižující se trpělivostí. Ten hlemýžď se plazí příliš pomalu, takhle nám cesta potrvá snad celý den...

„Jdeme příliš pomalu,“ vytkl jsem mu po dalším kilometru.

„Rychleji to nejde,“ odsekl. Má asi pravdu, snaží se, až je z toho celý zpocený, ještě že vánek odnáší jeho smrad stranou, zahltil by mi tím čidla...

„Mimochodem, stejnou cestou se musíme vrátit,“ řekl náhle otrok bez viditelné příčiny.

No, chlapečku, snad se nechceš vzpouzet?

„Když jsme si nevzali žádné zásoby, je právě nejvyšší čas obrátit se k návratu,“ přednesl mi svůj důvod. „Předpokládám, že ty jíst nemusíš, ale já ano!“

Vlastně má pravdu, organotvorové musí žrát, skoro bych na to zapomněl. Když se nenažere, začne zpomalovat, to je u nich přirozené. Ale zpražit ho musím, aby si nemyslel, že má pravdu!

„Padavko! Ty bys to na vojně neměl lehké!“ použil jsem na něho jejich vlastní slovní obrat, jen ať ví, že o nich vím všechno!

„To tedy neměl, už protože se považují za pacifistu, nemám rád zabíjení a jsem rád, že vojna není povinná,“ odvětil.

Kupodivu se mnou souhlasil, jenže je »pacifista«, nemá rád zabíjení? Ostatní se střelí, topí, škrtí, věší se za krk, podřezávají si krky, dezintegrují se trhavinami, míchají si do jídla jedy, zabíjejí se na tisíc způsobů, ale »pacifista« nemá rád zabíjení? To z tebe brzy vymlátím, to si piš! Jenže nažrat musí dostat, to nepopírám. Ale musí to přijmout jako neobyčejnou milost!

„V jednom se ale hodně mýlíš,“ pokračoval jsem pohrdavě, jak to šlo. „Podceňuješ mě. Myslíš, že neumím odhadnout, kam dojdeš bez jídla?“

Neodpověděl, šplhá právě udýchaně z dolíku, kam předtím nešikovně sklouzl. Ale ať, dostane tedy nažrat...

„Asi jsem tě parádně převezl, ale jídlo pro tebe mám,“ dám mu najevo, že ho nehodlám hnát k smrti. „Zastav se na nejbližším kopečku, bude svačinka!“

Obraz se náhle roztřásl a zmizel.

„To byl nejdelší zachovalý souvislý úsek Skrčkovy paměti,“ komentovala to Mufalga. „Můžete otevřít oči, připravíme si další, jen o málo kratší úsek. Většina dešifrovaných útržků je mnohem kratší, často jsou to pouhé několikavteřinové záblesky.“

„Chce náš host ze Země k tomu něco doplnit?“ obrátil se ke mně Amuk. A všichni se otočili ke mně.

„Co k tomu dodat?“ pokrčil jsem rameny. „Připomněl jsem si, co jsem tenkrát viděl. Je zajímavé, jak Skrček dokázal vnímat své vlastní i moje vidění! Ale jeho myšlenky o mně byly hodně... neuctivé... myslel o mně hůř, než jsem až dosud čekal.“

„Nás to ani nepřekvapuje,“ řekla Mufalga. „Isfétové už byli takoví. Sami se považovali za vrchol celého vesmíru a ostatní pro ně byli jen zvěřina k odstřelu. Dobrá, připravte se na další úsek!“

Zavrtěl jsem se trochu, abych našel co nejpohodlnější místo v křesílku, i když jsem věděl, že mě i tak perfektně obejmě. Pak jsem zavřel oči. Okamžik se nic nedělo, ale pak jsem opět spatřil svět Birhorie očima Skrčka i svýma...

Skrček domorodce spatřil dřív než já, i když mýma očima.

Držel se vzadu, ale pozoroval okolí mýma očima pozorněji než já sám. Domorodec se mu nakrátko mihl mezi stromy, viděl ho i mýma očima trochu neostře periferním viděním, ale dřív než já věděl oč jde, zatímco já jsem pořád hleděl na stromy před sebe.

Pak jsem si ho konečně všiml i já. Chvíli jsme hleděli jeden na druhého, pak se ale domorodec hbitě otočil a dal se na útěk.

Utíká pro posily, uvědomil si Skrček, který mezitím spatřil domorodce i vlastním zrakem. Baryzul je nepoužitelný, spálí pár stromů, ale daleko nedoletí... ale otrok má přece zbraň!

„Střílej!“ přikázal jsem mu. „Nač ještě čekáš? Zastřel ho!“

Jenže otrok se o střelbu ani nepokusil. Místo toho se otočil ke mně a s nerozhodným údivem ze sebe vysoukal:

„Ale proč? Vždyť nás neohrožuje a utíká pryč!“

Blbec! Ztrácí čas, zatímco domorodec kličkuje mezi stromy a vzdaluje se. Pacifista, co nemá rád střelení! Ale já mu ukážu!

„Zastřel ho! To je rozkaz!“ houkl jsem na něho telepaticky.

Rozkaz nerozkaz, ten trouba se sice ohlédl po domorodci, ale neudělal nic. Ani se na něho nepokoušel mířit. Měl jsem ho před cestou lépe zpracovat, teď už je na drezúru pozdě. Protivit se mi ale nebude! Obětovat na něho baryzul? Škoda energie a navíc, byl bych chvíli bez zbroje, než se emitor zase nabije...

„Střílej, nebo tě tu nechám!“ použil jsem drsnější velení.

Otrok konečně poslechl! Na poslední chvíli! Ještě okamžik a byl bych ho zpopelnil... Napřáhl konečně zbraň na domorodce a stiskl spoušť... jenže se nic nestalo. Ale pak zřejmě sám přišel na příčinu a natáhl palcem kohoutek. Cvak! Jenže zase nic víc.

„Nestřelí to!“ podíval se na mě překvapeně a snad vyděšeně. Měl proč, už jsem byl na něho rozzlobený, ale když

už jsem ho konečně ovládal, nemohl jsem toho nevyužít! Ten moula nemá zbraň nataženou, uvědomil jsem si.

„Musíš natáhnout závěr!“ poradil jsem mu už vztekle.

Otrok se však na mě opět nerozhodně obrátil.

„Jak? Nikdy jsem tu věc neměl v ruce!“

Pitomý pacifista! To jsem našel padavku! Ani s kvérem zacházet neumí! Abych ho to učil až teď?

„Pistoli do pravé ruky!“ zařval jsem na něho. „Levou rukou popadni závěr, stáhni ho až na doraz dozadu a pusť!“

Otrok mě trochu váhavě, ale přece jen poslechl. Cvaklo to, závěr poskočil dopředu a zbraň byla konečně nabitá.

„Namiř a střílej!“ poručil jsem mu ulehčeně. Otrok obrátil zbraň směrem k domorodci, jenže ten mezitím odběhl dost daleko a nebyl mezi stromy pořádně vidět. Otrok zkusil mířit a pak stiskl spoušť, jenže to už jsem jeho očima viděl, že hlaveň míří jinam a rána půjde mimo. Pitomec! Pistole ostře štěkla, ale zpětný ráz zvedl ruku otroka nahoru a jak byl roztřesený, stiskl kohoutek ještě jednou a i druhá rána šla úplně mimo, vysoko do vzduchu. Ten trouba snad vylejtvá munici do nebes!

Jenže teď už bylo znát, že se aspoň snaží. Ale málo platné, tuhle zbraň prostě nezvládl. Pokaždé mu prst na spoušti ujel, hlaveň se uhnula a další tři rány šly mimo. A domorodec mezitím uběhl tak daleko, že už bylo skoro nemožné zasáhnout ho.

Co teď? Vzletět a pronásledovat ho? Na to pozor, ta zvířata mají telepatii, když budu honit jednoho, seběhne se jich sem celá horda! Pitomec pozemšťan mi nepomůže, na střelbu je neschopný a jen to zhorší...

„Nemehlo!“ ulevil jsem si aspoň nadávkou na jeho účet.

„Vždyť utíkal,“ omlouval se pozemšťan. Jako kdyby to byla omluva! Myslí si ten trouba, že utíkající není nebezpečný?

„Utíkal pro další,“ ujistil jsem ho. „Za chvíli jich tu bude plno a nemáš dost munice, abys je postřílel!“

Zdalo se, že se pacifista tváří provinile. Měl jsem si ho před výpravou trochu víc drezúrovat, ale teď už je na to pozdě, bude lepší zmizet a vrátit se sem, až se domorodci rozejdou...

„Tohle jsi nezvládl!“ vyčetl jsem mu vztekle, ačkoliv se aspoň ke konci snažil. „Takže nám nezbyvá, než se dát na ústup!“

Zdalo se mi, že si ulehčeně oddychl. Zřejmě pochopil, že ho v této chvíli už nebudu nutit střílet. Beztak to nemělo smysl.

„Kam? K tunelu?“ ubezpečoval se, že mě pochopil.

„Kam jinam?“ utrl jsem se na něho. Máš kliku, pomyslel jsem si, že jsi mě na poslední chvíli poslechl, ale před další cestou dostaneš kapky, jaké bys nedostal ani od mazáků na vaší vojně! Neměl bych ho raději zabít a najít si na Zemi jiného? Je tam přece spousta ještě větších pitomců, kteří umí aspoň střílet! Ale to si rozhodnu až na Zemi, tady nesmím nechat ani jeho tělo, to by byl pro domorodce ohromný důkaz...

„Ještě platí, že nesmím létat?“ pokračoval otrok v dotazech.

„To bys tady zůstal!“ ujistil jsem ho nevrle. „Poletíme oba, teď už je to jedno. Drž se mě co nejtěsněji!“

Obraz se opět roztřásl a zmizel, konec úseku. Otevřel jsem oči a zamžikal na své okolí. Všichni se dívali na mě.

„To tedy bylo o vlásek,“ řekl pochvalně Amuk. „Myslím, že můžeme našemu hostu gratulovat, že je naživu. A to svědectví od našeho nepřítele je přesvědčivější než dvacet jiných důkazů!“

„Už jsem vám přece říkal, jak to bylo,“ odvětil jsem. „Proč bych vás měl střílet? Neměl jsem na tom zájem. Nedovolil jsem si ale Skrčkovi odporovat ještě víc. Sami jste teď mohli posoudit, jak o mně uvažoval!“

„Jo, to jsme viděli i cítili,“ řekla za všechny Mufalga.

„Podle našeho mínění byly právě tyto ukázky klíčové pro pochopení našeho hosta,“ navázal na ni Melešu. „Že byl

otrokem Isféta, není jeho vinou. Ale že se i v této situaci zmohl aspoň na symbolický odpor, v jeho postavení jediný a navíc účinný, to mu musíme uznat. Myslím, že nemá smysl přehrávat si další střípky Skrčkovy paměti. V současné době jsme je rozeslali pěti tisícům našich spolupracovníků. Přehrají si je a najdou v nich klíčové body. Věříme, že se jim podaří najít i klíče k těm zpropadeným »krhútům«, rádi bychom našemu hostu umožnili návrat. A jsem si jistý, že v jeho světě najdeme i přátele.“

„Na to pozor!“ nedalo mi to a musel jsem je varovat. „Na Zemi nejsou všichni pacifisté!“

„Chápeme,“ ujistil mě Melešu. „Skrčkova paměť obsahuje i pár postřehů ze Země! Uvažoval o tvých krajanech jen jako o vraždících zvířatech, ale už jsme si tam všimli i světlejších stránek týkajících se pozemšťanů. Slyšeli jsme, že se v současné době dáváš učit na Perdolbnu. Měl by ses tam tedy vrátit, naučit se řeč »rekdoj« a až zpracujeme dešifrované střípky, požádáme tě o spolupráci. Není tu nikdo, kdo by se ve vaší Zemi vyznal lépe a zasloužíš si, abychom tě do toho zapojili. Práce na tom bude podle mého mínění jedna z těch, které mění dějiny.“

Tolik chvály jsem si ani nezasloužil. Na druhé straně, kdo se vyzná v Zemi lépe než já? To se rozumí, Skrček měl o Zemi dokonalejší přehled, ale Skrček už není. Teď jsem tu expertem já.

I když mě ihned napadlo krásné přísloví...

Mezi slepými jednooký králem...

Zlom

Vrátil jsem se na Perdolbno k Tazatoazovi, už na nás čekal. Kupodivu věděl, proč jsme byli v Luvocii, ale nebylo na tom nic divného. Sygupki mu řekla kam jdeme a když chvíli sledoval zprávy z »Cošhifyge«, nemohl přehlédnout novinu, že se vědcům podařilo přečíst část paměti posledního zneškodněného Skrčka a díky tomu zneškodnit největší bandu hibernovaných robovojáků Isfétů. Nemusel ani dlouho přemýšlet, co s tím mám společného.

„Myslel jsem si, že už vás neuvídím,“ řekl, když jsme se mu přihlásili.

„Proč?“ podivil jsem se.

„Jen tak hádám,“ řekl s úsměvem. „Až se uskuteční první spojení se Zemí pomocí »krhútů«, budete první, kdo ho využije pro cestu na Zem, nebo snad ne?“

„Do toho je ještě daleko,“ řekl jsem, ale nebylo to smutně.

Měl jsem zase naději. Skrčkovu spálenou paměť se dařilo luštit, i když výsledkem bylo prozatím sto dvacet tisíc fragmentů s obsahem od vteřiny po půlhodiny. Vědci na Luvocii je rozdělili mezi pět tisíc dobrovolníků, na každého připadlo jen čtyřadvacet úloмокů a i když některé byly těžko srozumitelné, jiné se dařilo prohlížet rychle. Výsledky se sbíhaly do laboratoře k Mufalze, Amukovi a Melešimu, kde je ještě třídili podle času a prostoru. Bylo velké štěstí, že mezi prvními fragmenty byl popis skrýše »hybech« s armádou robovojáků, jejíž zničení možná zabránilo invazi na Birhorii nebo některý jiný svět a to stálo za pozornost všech bytostí »Cošhifyge«.

Já jsem se opět vrhl na učení jazyka »rekdoy«. Jistěže jsem si už plánoval návrat domů, ale tím to přece nekončí a s obyvateli »Cošhifyge« budu spolupracovat i pak! A na to jsem potřeboval znát jejich řeč. Telepatie nezvládne všechno, potřebuji umět nejen řeč, ale i písmo, abych se ve světech Hvězdného Ježka pohyboval s jistotou jako na Zemi. Experti na obě civilizace budou zajisté velice žádaní.

Sygupki se o mě starala od začátku. Byla proti mně tak malá, že bych se měl spíš já cítit jako její ochránce. Jenže to byl omyl. Byla starší a silnější než já. Jó, zdání klame!

Rychle se vzdala i myšlenky, že ze mě udělá vegetariána. Tvrdil jsem jí, že ona má zuby býložravců, já všežravců. Neštítím se ovoce jako ona masa, ale žít jen z ovoce, to by se mi opravdu nelíbilo. Luvociané mi věnovali do zdejšího »revekredu« jejich »kuchařskou knihu«, tak ji zkrátka budu využívat. Ale jednou za čas si pro změnu dám ovoce spolu s ní, aby měla radost.

Není přece špatné!

Výuka jazyku »rekdoy« pokračovala rychleji než jsem sám doufal. Probrali jsme už nejčastější hlášky při používání příkazů pro »revekred«, věnovali jsme se zdejším mapám, poněkud jiným než naše mapy. I Tazatoaz byl se mnou spokojený.

Jenže teď už jsem byl často v duchu zpátky na Zemi. Nebyl jsem tam tak dlouho! Jak se asi vyrovnali s mým zmizením? A co nastane, až se tam objeví moji zdejší přátelé? Lidem se podobají všichni, jen někteří víc, jiní méně. Nejbližší jsou nám Luvociané, až na ta liščí ouška... ale co Tazatoazovi krajané, těm se tu říká »chodící kostry«! Nebo Birhové s jejich velkou hlavou, ti u nás na Zemi určitě vzbudí poprask!

Napadlo mě ale, že by bylo lépe nevtrhnout na Zem hned od začátku se vši parádou. Jinak se hostů z vesmíru zmocní naši papaláši a jak je znám, ztropí nám velkou ostudu, zejména kdyby se ke zdejším chovali přezíravě, jak už je jejich zvykem.

I tak to bude poprask! Nebylo by lepší, kdybych svůj návrat uspořádal docela nenápadně a pozorovatelům »Hvězdného Ježka Cošhifyge« umožnil prohlédnout si poměry na Zemi bez pompy, oficialit a oslav? Nesmím zapomenout, že jsou na Zemi i bandité, a to i mezi nejvyššími představiteli! Aby tak nedošlo k nějakému mezihvězdnému incidentu! Možná by bylo lépe, kdyby se s námi seznamovali pomalu, po kapkách...

Skrček měl o Zemi nevalné mínění, které se při zkoumání jeho paměti projevilo! Luvociané to přešli jako hanobené lidstva jejich dávným nepřítelem, jenže já jsem věděl, že mnoho z těch příkrých slov Skrčka bylo až příliš pravdivých! Zemi vládnou banksteři, silné země porušují dohody, dodržování mezinárodního práva vyžadují jen od těch slabších... Nebylo to čisté hanobené, ale krutá pravda, i když podaná nejhorším zloduchem vesmíru!

No, rozhodovat o tom jistě nebudu, ale měl bych to s přáteli včas projednat. Měli by být připraveni, že Země je dosud tím, čím je, totiž barbarskou, teprve se rozvíjející civilizací, kde na všech stranách bují zlo, slušní lidé jsou tam utlačováni a několik rodin banksterů vlastní prakticky celý svět!

Měl bych se teď zajímat o historii všech světů »Hvězdného Ježka«. Co když byl kdysi některý svět v podobné situaci jako naše Země? Co s tím podnikli, jak to vyřešili? Ale v tom případě bych měl vyhledat pomoc zdejších historiků. Co když to bude tak dávná historie, že o ní většina zdejších lidí nemá ponětí! Historie Země se píše sotva pár tisíc let, nejstarší údobí neznají ani kovaní odborníci a žáčkové se učí jen »Staré pověsti pozemské«!

Využil jsem tedy krátké přestávky na společnou večeři, kdy jsme měli každý něco jiného. Sygupki ovoce z Birhorie, já pečení z Luvocie a Tazatoaz zdejší veliký pečený hmyz. Snad jen já jsem byl schopen dát si stejné jídlo se Sygupki, ostatní by mezi sebou rozhodně neměnili. Ale proč ne?

„Od koho bych se mohl dozvědět dávnou historii všech světů »Hvězdného Ježka«?“ zeptal jsem se Tazatoaze. „Myslím tu opravdu starou historii, ještě před válkou s Isféty?“

„Nejlépe bude vyvolat si historický učicí program,“ poradil mi Tazatoaz. „Jmenuje se »chovnuloi« a v něm už se dá zvolit jak různá období, tak různá hlediska a úhly pohledu: vývoj technický, společenský, období vzájemné nedůvěry i pomoci... Poslyš, jestli tě to opravdu zajímá, můžeme si ho vyvolat a budeme se učit dva obory najednou, historii i jazyk »rekdoy«.“

To se ví, že jsem okamžitě souhlasil a Sygupki podotkla, že se to ráda přiučí s námi, neboť má v tomto směru velké mezery ve svém vlastním vzdělání.

Budeme tedy pokračovat dějinami...

Učící program »chovnuloi« jsem však proběhl způsobem letem-světlem. Ukázalo se, že společnost na Zemi neodpovídá žádné historické epizodě na všech světech. Ze sto dvaadvaceti jich bylo nejvíc kolonií, to znamená světů dodatečně osídlených. Původních světů bylo pochopitelně méně, jen dvaatřicet, některé ještě neměly žádnou kolonii. Nejvíc kolonií měla Luvocie, která kdysi s kolonizováním nových planet začala. Ani Birhorie žádnou neměla a protože dosáhla stabilizovaného stavu, kdy obyvatel ani nepřibývalo, ani neubývalo, žádnou kolonii nepotřebovala. Zdálo se mi, že Země je naprostý originál. Ve všem, v dobrém i zlém. Navazování spolupráce s námi bude zřejmě úplná novinka i pro Luvocii, natož pro ty ostatní.

Když jsem se o tom zmínil Tazatoazovi, zamyslel se a pak mi navrhl kontaktovat přes mé známé Luvocii.

„Jistě jsou si toho vědomí,“ řekl opatrně. „Nepochybuji, že kontakt se Zemí budou navazovat nejprve oni. Nejenže se vám ze všech nejvíc podobají, ale jen oni mají s navazováním kontaktů nejvíc zkušeností.“

A protože mě právě učil navazovat telepatické spojení mezi světy, doporučil mi, abych přátelům z Luvocie telepaticky zavolal sám. Aspoň se v tom pocvičím naostro.

Navazování telepatie v rámci každého světa je poměrně snadné. Směřovaná telepatie, neboli »čosde nolosinuo« se naváže tím, že si vysílající strana vybaví klíčovou rezonanci »robygigco« cílové strany a vyšle signál s tímto klíčem. To pak přetrvává do chvíle, kdy se jedna nebo druhá strana odtrhne. Telepatii se ale dá »hovořit« jen v rámci jednoho světa. Naštěstí »revekredy« dokáží navazovat telepatii s živými tvory a spojit se skrz tunely »krhúty« i mezi sebou. Spojení skrz tunely je přerušované a nehodí se pro dlouhé přenosy, ale pro běžné telepatické hovory je použitelné.

Zkusil jsem tedy zavřít oči, aby mě nic nerušilo, a navázat spojení s Mufalgou v Luvocii. Ačkoliv mě Tazatoaz upozorňoval, že dálkové spojení není tak snadné a spolehlivé jako telepatie v rámci jednoho světa, hned napoprvé se mi to podařilo!

»Chtěl bych mluvit s někým, kdo bude navazovat spojení se Zemí,« vysypal jsem na Mufalgu hned po úvodním představování a několika obvyklých zdvořilostech, které jsou našťastí krátké, jen v rozsahu dvou-tří slov.

»Fajn,« řekla Mufalga. »My zase chceme hovořit s tebou. Kdy bys nás mohl osobně navštívit?«

»Třeba hned!!« zajásal jsem.

»Dobře, přijď hned,« souhlasila Mufalga a odtrhla se, aby mi dala najevo, že se už nemám ničím zdržovat.

Otevřel jsem oči a oznámil Tazatoazovi, že půjdu osobně jednat na Luvocii, chtějí hovořit se mnou stejně jako já s nimi.

„Dobře tam pořid“, řekl Tazatoaz.

„Půjdeme tam spolu, že?“ vzpamatovala se Sygupki.

„Jistě, jako vždycky,“ souhlasil jsem.

Zvedli jsme se. Zamkl jsem svůj »byt« »tyshigi«, jistě se sem ještě vrátím. Rozloučili jsme se s Tazatoazem, který odcházel do svého »bytu« a zamířili ke »krhútu«.

Luvocie nás už čeká!

Tentokrát nás u východu z »krhútu« čekala jen Mufalga. Převzala vítání místo Kakeždu, která už se ani neukázala. Přivítali jsme se jen obvyklými zdvořilostními formulkami, které jsem našťastí ovládal, načež nás Mufalga vedla do nedaleké laboratoře. Tam už byli její kolegové Amuk a Melešu. Také s nimi jsem si vyměnil obvyklé zdvořilosti. Nedivili se tomu, věděli, že mě učí známý odborník Tazatoaz z Perdolbna.

„Tak se všichni posaďte!“ pobídla nás Mufalga.

Rozsadili jsme se tentokrát do kruhu, Mufalga a Sygupki proti mně, Amuk a Melešu zleva a zprava ode mne. A Mufalga

začala bez jakéhokoliv úvodu přímo k věci.

„S našimi spolupracovníky jsme rozluštili všechny úseky Skrčkovy paměti,“ začala. „Objevili jsme mezi jinými artefakty mapu Skrčkovy cesty s definicí »krhútů«, které při svém dlouhém putování postavil.“

„Výborně!“ neudržel jsem se.

„Nejásej!“ zchladila mě Mufalga. „Bohužel, tato mapa není celá, ale utržená. Část mapy se ocitla ve spáleném úseku, kde se nedalo nic dělat. Známe teď polohu a hesla všech »krhútů« v naší oblasti »Hvězdného Ježka Cošhifyge« a dvou »krhútů« z cesty do sousední galaxie. Poslali jsme tam ihned průzkumnou výpravu, která zpřesnila jejich polohu, naši odborníci potvrdili, že se jedná o galaxii nejbližší od nás, ale žádný z nich neleží na Zemi.“

Poslední část poslední věty na mě zapůsobila jako kus ledu. Země je tedy nadále nedostupná!

„Aspoň jste tedy blíž...“ povzdychl jsem si.

„Máme potvrzeno, o kterou galaxii se jedná,“ přikývla bez velkého nadšení Mufalga. „Jenže nalezené planety jsou pro nás téměř nepoužitelné. Je velké štěstí, že jsme tam poslali odborníky vybavené na kosmický průzkum. Isfétům jedovatá atmosféra ani vakuum nevadí, ale kdyby tam někdo šel bez ochranného oděvu, zahynul by. První »krhút« končil na miniplanetce u jedné osamělé hvězdy, kde bylo vakuum. Zato tam šlo dobře pozorovat hvězdné okolí a právě tam naši hvězdáři určili, o kterou galaxii se jedná. Jenže v nejbližším okolí tří set světelných let nic není. Skrček se zde nejspíš zastavil na cestě od »Cošhifyge«, jen postavil »krhút« a po zjištění, že tu není nic zajímavého, pokračoval v cestě do nitra neznámé galaxie - tedy té vaší...“

„A ta další zastávka?“ vyhrkl jsem dychtivě a s nadějí.

„Tam se naši průzkumníci ani nedostali,“ řekla smutnějším hlasem Mufalga. „Zjistili tam jedovaté metano - kyanovodíkové ovzduší o příliš vysokém tlaku. Podle dvojnásobně silné gravitace jde o planetárního plynného obra. Skrčkovi to zřejmě nevadilo, nejenže tam přistál, ale postavil

zde i »krhút« jako svůj »opěrný bod«, nicméně ten by byl vhodný jen pro Isféty, pro nás je tamější prostředí příliš smrtící. Ve chvíli, kdy při pomalém otevírání vrat dosáhl tlak v chodbě pěti atmosfér, průzkumníci na víc nečekali, dali stop dalšímu otevírání, analyzovali ovzduší a pak se obrátili na ústup. Ta planeta je pro nás lidi smrtící. Nejenže nevíme, kde přesně se ve vaší galaxii nachází, ale nedokážeme tam smontovat ani hvězdnou loď k dalšímu letu. Skrček byl v tomto směru vybavenější, ale pro nás už je to vysoce nad našimi možnostmi. Kdybychom chtěli navázat na jeho trasu, museli bychom postavit loď na té první planetce. Vakuum sneseme, drtící prostředí ne.“

Jenže od první planetky se k nejbližším hvězdám galaxie táhne propast tří set světelných let, došlo mi. Možná to není pro hvězdné lodě Luvocie tak nepřekonatelná propast, jako dosavadní miliony světelných let mezigalaktické vzdálenosti, ale... jestli se tam přece jen Luvociané vypraví, já už se výsledku nedočkám.

Jsem tedy v »Cošhifyge« na doživotí!

Po předcházející naději je to příliš krutá rána.

Skončili jsme, jasná zpráva...

Sebralo mě to ale pořádně.

Vždyť už jsem byl tak nějak smířený s ortelem doživotí, ale rána po nedávno vzkříšené naději byla příliš velká.

Už jsem si krásně maloval, jak moji noví přátelé objevují tajemství vzdálené Země, jak jim dělám průvodce, varuji je před nástrahami a pomáhám jim navazovat přátelství s těmi, kdo si toho daru zaslouží!

A najednou Bác! Tři sta světelných let od nejbližších hvězd, kde navíc na hvězdné lodě čekají planety s vražedným prostředím a vlastně ani nevíme, kam by měly zamířit! Země přitom neleží na samém okraji galaxie, je obklopená dalšími hvězdami, takže nejbližší hvězdy od posledního Skrčkova opěrného bodu nebudou ty pravé a cesta tam ani zdaleka neskončí!

A každá další hvězda znamená desítky let příprav a desítky let cesty kosmickou prázdnotou. Podniknou to vůbec? Mohla by je pohánět vidina, že tam určitě najdou spřízněné tvory, ale pak je otázka, zda by šlo o natolik přátelské, aby to stálo za námahu i za oběti, které by si to vyžádalo.

Nic z toho se mě už nedotkne. Už prvních tři sta světelných let pohřbilo všechny mé naděje.

Budu žít do smrti tady, ve hvězdách...

Seděl jsem v pohodlném křesle, podobném velké mýdlové bublině, hlavu ve dlaních a přemýšlel.

Vlastně jsem tady ztroskotal. Jsem trosečník. Od Země mě dělí miliony světelných let, což je pro hvězdné lodi příšerně velká dálka, na kterou si troufl zatím jen Skrček, který ten milion světelných let prospal v hibernaci. Pro tunely »krhúty« je to cesta na minutu chůze hrbolatou chodbou, jenže k tomu mi chybí jedna maličkost: přístupové heslo. Takže ta cesta vlastně neexistuje.

A mé krásné plány právě dostaly poslední ránu, které se někdy říká »rána z milosti«, i když v tom žádná milost není.

A stačilo tak málo! Stačilo, aby oheň, který spálil Skrčka, byl jen o málo slabší! Nebo šel o milimetříček stranou! Anebo ne do takové hloubky!

Tlumočníkem a průvodcem mimozemšťanů po Zemi nikdy nebudu. Má smysl učit se řeč »rekdoy«? Vždyť už ji nebudu potřebovat, pro život tady si vystačím i s tím, co už znám. Co to ale bude za život? Život zvířátka, ukazovaného jako v zoologické zahradě, odlišná, nikomu nepodobná kuriozita!

Jaký má pro mě smysl žít?

V té chvíli mi někdo zezadu položil ruku na hlavu. Zvedl jsem oči vzhůru, ohlédl se a spatřil jsem Mufalgu. Byla se mnou v laboratoři sama, ani jsem si nevšiml, kdy ostatní odešli. Zřejmě mě nechtěli rušit v mém neveselém přemýšlení, asi mě nechtěli ještě víc dorazit projevy soustrasti, ale nakonec udělali to nejlepší co mohli. Nechali mě o samotě. A jen

Mufalga se po nějaké době, ani nechci odhadovat jak dlouhé, vrátila. Je to přece její laboratoř.

„Mohu ti něčím pomoci?“ zeptala se mě tiše.

Ne telepatií, ale hlasem. Ještě že jsem se aspoň začal tuhle řeč učit, ještě nedávno bych na ni jen nechápavě vykulil oči. Ale teď jsem jí rozuměl, inu, aspoň to!

„V čem?“ opáčil jsem.

Vytvořila si křesílko přímo proti mně a sedla si. Měli jsme teď hlavy proti sobě, takže jsme se dívali jeden druhému do očí.

„Mám dojem, že jsi právě přišel o smysl života,“ řekla tiše, ale bez obalu. „Mohla bych ti pomoci najít jiný.“

Vystihla to! Přesně o tom jsem do této chvíle přemýšlel.

„Jaký jiný smysl života?“ zeptal jsem se jí prudce.

„Něco, abys měl zase chuť žít,“ řekla. „Umím si představit, jak se asi cítíš a možná mám pro tebe nápad.“

„Skoro jsi to trefila,“ řekl jsem. „Nediv se!“

„Nedivím se,“ řekla. „Muselo to být strašné, žít v naději na návrat a najednou tohle... ale věř mi, udělali jsme všechno, co se dalo udělat. Nemůžeme za to, že se důležitá informace nacházela zrovna v místě zkázy!“

„Já vám přece vinu nedávám,“ řekl jsem mírně.

„Poslyš, když už jsi tady, mezi námi,“ pokračovala. „Můžeš tu přece jen něco pro svou Zem udělat. Co kdybys shromáždil pro naše vědce vše, co o Zemi víš? Aby měli na co navazovat, až ji jednou najdou. Je mi jasné, stejně jako tobě, že to bude za velmi dlouhou dobu, ale my Luvociané už dávno nepočítáme dopředu jen na roky, ale na celá tisíciletí. Myslím, že to jednou bude velice potřebné.“

„Myslíš?“ podíval jsem se na ni vděčně.

Navrhla mi právě něco, co by opravdu mohlo být smyslem života. Usnadnit práci vědcům, až se jednou na Zem dostanou...

„Mám pro tebe ještě jeden návrh,“ řekla. „Jaký máš postoj k »rosuhnoru«?“

„Žádný,“ odvětil jsem. „Nemohu mít postoje k něčemu, o čem nevím, co to je.“

„Aha,“ vzdychla si. „Myslela jsem si, že ti už Tazatoaz něco o paměťových drogách řekl.“

„Tazatoaz mi dal něco na povzbuzení paměti, ale jmenovalo se to jinak,“ vzpomněl jsem si.

„To byl asi »sepenyc«,“ mínila Mufalga. „Usnadňuje proces zapamatování. Rosuhnor je jeho doplněk, usnadňuje vzpomínání. Jde o to, že oboje jsou drogy, proti kterým někteří jedinci velice protestují. Tvrdí, že nás lidí mění v roboty.“

„V roboty?“ zavrtěl jsem hlavou. „Pod tím si mnohem lépe představím Skrčka.“

„Isfétové jsou úplně extrém,“ přikývla Mufalga. „Paměťové drogy jsou proti tomu neškodná pomůcka. Ale jestli jsi neměl nic proti sepenycu, neměl by ti vadit ani rosuhnor. Jde o to, abys na nic nemusel pracně vzpomínat. Spolkneš jednu kuličku rosuhnoru a začneš vzpomínat. Najednou zjistíš, že ti tvé vzpomínky v hlavě samy vyskakují, přesné jako kdyby se staly včera. No, možná ne úplně přesně, ale rosuhnor ze tvé hlavy vytáhne všechno, co tam máš. Samozřejmě ne to, co jsi mezitím úplně zapomněl, ale někdy stačí naznačit směr vzpomínání a všechno se rozjede. Mohlo by ti to pomoci, jestli chceš zapsat všechno, co o Zemi víš.“

„V tom případě jsem pro,“ řekl jsem.

A začali jsme hned.

Mufalga mě pro začátek umístila do své druhé laboratoře, menší a útulnější. Jako laboratoř jsem si dříve představoval větší místnost se stoly plnými přístrojů, zápachem chemikálií, případně ozónu od elektrického jiskření. Jenže tato laboratoř se vůbec nijak nelišila od normálního bytu »tyshigi«. Přesněji řečeno, byl to normální byt, snad nepatrně větší, aby mohla pořádat konference. Na větší konference a pro blízkou spolupráci se svými kolegy měla větší laboratoř, kde bych

však neměl dost potřebného klidu. Tato místnost byla v základním stavu prázdná, jen občas se tu vyskytovaly nějaké rekvizity.

Pro mě tu nebylo potřebné nic víc než křesílko, stůl a na něm obrazovka »nirde«. Ostatně, doma na Zemi jsem měl jako výrobní prostředek také jen počítač. Tady jsem fyzicky neměl ani počítač, jen jednu obrazovku, velkou podle potřeby. Doma bych se neobešel bez ovládacích prvků, v mém případě bez klávesnice a počítačové myši. Tady jsem neměl ani to a všechno jsem zadával do naprostého ticha telepaticky. Bylo to nejen rychlejší, ale i přesnější. Co může být rychlejšího než myšlenka, vzápětí již zobrazená na obrazovce? Je to rychlejší než diktování textu nějaké zručné písáče, neboť spoustu času člověk ztrácí tím, že musí myšlenku formulovat do vět. Nemluvě o ztrátě souvislosti, jak často se diktující obrací k již napsanému textu, aby posoudil, jak navázat další větu.

»Lidstvo na Zemi je poměrně mladé,« začínaly mé zápisky. »A teprve v novějších dobách se naučilo zapisovat své znalosti, aby byly k použití novějšími generacím. První zápisky jsou proto prosté, jednoduché a o tehdejší době toho moc neřeknou. Teprve v pozdější době se daří zaznamenávat skoro všechno.«

Pravda, archeologové občas něco zjistí z vykopávek. Jenže to jsou opravdu jen střípky. Musí jich mít hodně, aby z nich mohli sestavit mozaiku tehdejšího života a ani pak nemůže být úplná.

Začal jsem v dobrém úmyslu zachycovat, co o Zemi vím, bez přikrašlování a politické korektnosti, která zkresluje více než politické odškrabávání hieroglyfů nebo římské odtesávání jmen nepohodlných lidí z nápisů, původně tesaných do kamene, aby přečkaly věky.

Mufalga mě tady učila vědecké práci na vyšší úrovni než se vyskytuje na naší Zemi. Brzy jsem se do toho zabral natolik, že mě nechala pracovat samostatně a sama tiše, nepozorovaně odešla do druhé laboratoře, kde na ni už čekali spolupracovníci, aby se poradili o dalším postupu.

Zkoumání Skrčka skončilo úspěchem. Největším přínosem byla likvidace tisícovky Isfétských robovojáků, nalezení kódů ke Skrčkově síti »krhútů« v oblasti »Cošhifyge«. Objev spojovacího »krhútu« do sousední galaxie byl v pořadí co do významu sice až třetí, ale spojení do sousední galaxie, byť zatím nevyužitě, mohlo mít velký význam v budoucnu. Vědci v Luvocii nepočítají na pouhé roky dopředu, ani od jedné volební šaškárny k další, ale na celá tisíciletí.

A to musí být setsakra zodpovědné uvažování!

Jenže to už nebude úkol pro kolektiv tří vědců, i když si v případě potřeby »vypůjčili« pět tisíc ochotných dobrovolníků. Přípravou mezihvězdné výpravy se budou zabývat jiní. Začali s tím už průzkumem nebezpečných Isfétských »krhútů«, kde by nechráněný člověk rychle zahynul.

Mezihvězdné výpravy však Luvocie podnikala už dřív, měli s tím jistě dostatek zkušeností, aby mohli zahájit přípravy.

Kolektiv vedený Mufalgou dostal další dáreček. Při zničení Isfétských robovojáků se přepadové jednotce podařilo zachovat neporušenou paměť jednoho z nich. A Mufalga s kolegy se ihned vrhla na její pozvolné dešifrování.

Když jsem to slyšel, v jednom okamžiku mě opět zaplavila vlna naděje, že se z této nepoškozené paměti dá vydolovat to, co bylo v paměti Skrčka nenávratně zničené.

Jenže pak jsem si uvědomil, že Skrček znal tyto robovojáky z doby před jejich hibernací, tedy před milionem let. O Skrčkovi nevědí nic. Jiskřička naděje mi v hlavě jen ťukla a rychle pohasla. Zbyl jen nápis z Dantova Pekla:

Zanech vší naděje!

Přízpůsobení

Bylo to, tuším, čtvrtého večera od nešťastného zjištění, že kódy Skrčkových »krhútů« nadobro zmizely a Mufalga mi vrátila smysl života v Luvocii. Přes den byla v druhé laboratoři, ale když se večer vrátila, zeptal jsem se jí, kde je Sygupki?

„Poslala jsem ji domů do Birhorie,“ odvětila. „Řekla jsem jí, že teď musíš především získat novou chuť do života a tu ti dá jediné smysluplná vědecká práce v Luvocii. Její péče byla jistě od počátku úžasná, ale teď ji momentálně nepotřebuješ.“

Ajta krajta, napadlo mě, Mufalga je ráznější než Sygupki!

„Sygupki to uznala?“ zapochyboval jsem.

„Musela, šlo jí přece o tebe,“ odvětila Mufalga. „Až se dáš do pořádku, můžeš se k ní vrátit, ale teď se o tebe starám já.“

Jenže jsem cítil, že je to tak. Zapsat o Zemi všechno, co si o ní pamatuji, bude bezesporu záslužná práce. Nikdo jiný to za mě neudělá, v hlavě to mám jen já. Je sice možné, že moje vidění světa se časem rozejde se skutečností, svět se přece vyvíjí a kdyby měl svůj pohled na svět zapsat člověk narozený o sto až dvě stě let dřív, vypadaly by asi jeho zápisky jinak, ale když teď poctivě zapíšu všechno, včetně dosavadního směru vývoje, dal by se ten budoucí vývoj aspoň přibližně odhadnout.

„Dnes mě napadlo menší vylepšení,“ řekl jsem. „Nešlo by dát sem okno? Abych měl nějakou představu o čase a o tom, jak to vypadá venku. Laboratoř bez oken je trochu nudná.“

„Možné by to bylo,“ řekla. „Ale nedoporučuji ti to. Získal bys představu o venkovním světě, ale začal by tě strhávat vnější čas. Řekla bych, že jsi zvyklý pracovat do noci a ráno déle spát. Já to mám naopak, večer chodím spát brzy a ráno jsem čilá. Teď jsme se navzájem shodli, chodíme spát i vstáváme současně, ale když do toho přidáš denní světlo, časově se brzy rozejdeme.“

„Takže ty jsi »skřivánek« a já »sůva«,“ komentoval jsem to česky, protože v Luvocii neměli vůbec ptáky. Po zkáze Luvocie tady nebyla živá ani bakterie a když svět upravovali, dovezli sem jen omezený soubor rostlin a zvířat, tak aby se jim ustálila jakási přírodní rovnováha. Musela to být ohromná fuška, ale povedlo se jim to, na Luvocii dnes žije spousta ryb a mořských živočichů, jen na pevnině chybí kromě ptáků i většina hmyzu a dravců.

Miluji svět, kde neznají myši, krysy, hady a komáry!

„Ale můžeme spolu čas od času vyrazit do přírody,“ navrhla mi ústupek. „Ani my nemůžeme pracovat nepřetržitě, musíme si dávat čas od času odpočinek.“

„Mohl bych se také osamostatnit,“ napadlo mě něco jiného.

„Necítíš se dostatečně samostatný?“ zeptala se udiveně.

„Pracovně ano, ale... mám špatný pocit... že tě omezují,“ lezlo ze mě jako z chlupaté deky. „Říkáš, že je to tvoje laboratoř, ale používáš ji i jako byt, vlastně »tyshigi«.“

„No a?“ opáčila. „Nepřekážíme si tu přece. Tak o co jde?“

Vytvořila si bublinu jako křesílko a posadila se, abychom se dívali jeden druhému s očí do očí. Předtím mi řekla, že mimika obličeje může být součástí řeči víc než se zdá a já jsem souhlasil, aby se na mě tedy dívala zblízka.

Také jsem si ji při této příležitosti zvědavě prohlížel. Kdo má možnost pozorovat takhle zblízka mimozemšťanku?

Byla vyšší než já, ale vsedě už to nebylo tak zřetelné. Měla oválný, souměrný obličej skoro evropského vzezření. Černé vlasy jí spadaly až na ramena, vyčnívaly z nich jen špičaté kočičí uši... Chyběly jim dolní lalůčky, kde pozemšťanky nosí náušnice, zato je měla porostlé světlejší srstí. Když si však prsty prohrábla vlasy a uši jimi zakryla, nebyly ani znát... Nosík měla rovný a úzký, skoro jako já, spíš menší než větší... Až při pohledu zblízka jsem si všiml dalšího rozdílu. V očích měla místo kulatých panenek svislou šterbinu, jako mají kočky. Nevyvinuli se zdejší lidé kdysi opravdu z koček?

Nejspíš ne, to by měla vyčnívající špičáky jako upírka, zuby měla přece jen jako my, všežravci...

Ale i jinak odpovídala antickému pojetí krásy. Měla na sobě jednoduchou pracovní tuniku sepnutou v pase širokým ozdobným páskem s velkou kovovou sponou, vlastně její jedinou ozdobou. Podobný pás měla snad kněžna Libuše... Tunika ji zahalovala až po kolena, nicméně ponechávala zřetelnou siluetu její postavy. Odhadl jsem, že by se nemusela cítit méněcenná ani ve srovnání s antickou bohyní. Zkrátka taková zdejší Afrodita. Vedle ní jsem si připadal jako šedá myš.

„Ubírám ti ze tvého soukromí,“ vymáčkl jsem se konečně.

„Ani ne,“ řekla lhostejně. „Zato mě máš nablízku a můžeš se na mě kdykoliv obrátit, kdybys něco potřeboval.“

„Musíš na mě brát zbytečné ohledy,“ řekl jsem.

„To nech na mně,“ řekla klidně. Vzala mě za ruku a začala si ji zblízka prohlížet, i když na mé ruce nebylo nic podivného, lidé na Luvocii měli ruce skoro stejné, také pětiprsté a s nehty.

„Já to snesu a tebe se na to nikdo ptát nebude,“ dodala.

„A co když ti tu přece jen překážím?“ nedal jsem se. „U nás na Zemi se říká, že ryba a host třetího dne smrdí!“

Musela se trochu zamyslet, ale rychle to pochopila.

„Zajímavé srovnání,“ řekla. „Host a zkažená ryba. Musel to vymyslet někdo, kdo nemá hosty rád.“

„Spíš to má pobízet hosty, aby pohostinství hostitele příliš nezneužívali,“ nabídl jsem jí jinou možnost, jak to chápat.

„Vida, jiný výklad,“ přijala to. „Tak ti říkám: nezneužíváš.“

„Poslyš,“ začal jsem to z jiné strany. „Ty nemáš rodinu? Vy Luvociané přece máte rodiny, dokonce podobné našim.“

„Nemám rodinu,“ řekla klidně. „Od svých rodičů jsem se už osamostatnila a vlastní nemám, sám to přece vidíš. Takže mi tu nepřekážíš ani po této stránce.“

„A proč nemáš rodinu?“ pokoušel jsem ji dál. „Cožpak tady vědci nemají rodiny?“

„Nemám, tak nemám,“ řekla. „Možná to bude tím, že jsem menšího vzrůstu a mám drobnější uši, ale spíš je to tím, že jsem se příliš upnula na vědu, takže mi nezbyl čas na seznamování.“

„Menšího vzrůstu?“ pozastavil jsem se nad tím. „To vadí?“

„Menší vzrůst i menší uši by mohly signalizovat genetickou poruchu,“ odpovídala mi trpělivě, i když jsem se jí ptal na hodně osobní věci. „U vás to tak není?“

„Není,“ řekl jsem. „Lidé u nás nejsou stejně vysocí. Příliš nízký vzrůst může skutečně způsobovat porucha genů, ale běžná velikost je moje výška plus mínus velikost mé hlavy.“

„U nás je vzrůst mnohem víc sjednocený,“ řekla. „Možná proto o mě nebyl nikdy zájem. Ale mohlo to být i kvůli zažranosti do vědy, to může být stejná nevýhoda.“

„A co bych měl říkat já?“ usmál jsem se. „Jsem ještě o kus menší než ty!“

„Ale ty jsi jiný druh,“ mávla nad tím obrazně rukou. „To se přece nedá srovnávat!“

„Proč ne?“ usmál jsem se ještě víc. „Na Perdolbnu jsme byli pěkná trojice: Sygupki, já a Tazatoaz! Jako tři schody!“

„Ale mezi svými jsi průměrný,“ podotkla. „Jistěže nebudeš mít problém najít si někoho...“

Zarazila se. Asi si uvědomila mizivou pravděpodobnost, že bych si našel někoho na Zemi, vzdálené miliony světelných let.

Následovala dlouhá chvíle ticha. Mlčel jsem, protože mi připomněla mé beznadějné postavení tady v Luvocii. Mufalga si zase uvědomila, že to může být moje bolavé místo.

Najednou mi došlo, že jsem tentokrát opravdu šlápl vedle. Jestli se budeme jeden druhému připomínat špatné stránky našeho údělu, jen se oba dostaneme do deprese. Vždyť je to hloupost!

„To jsme se ale sešli!“ řekl jsem už zase s úsměvem. „Dva trosečníci na jednom záchranném vóru uprostřed oceánu! Naštěstí máme společnou aspoň tu vědu!“

„Ještě že máme tu vědu!“ usmála se i ona.

Chvíli bylo mezi námi ticho.

„Dva trosečníci na jednom záchranném vóru,“ opakovala po mně zamyšleně. „Nebo spíš - trosečník a trosečnice. Jestlipak by se ve vašem světě mohli na jednom vóru ocitnout trosečník a trosečnice? U nás to patří k nejstarším pověstem a nebýt to dost hodnověrně zapsané, ani by se tomu věřit nedalo.“

„Nevím o takovém případě u nás,“ řekl jsem tišším hlasem. „U nás na moře vyplouvali většinou muži, ženy se držely doma. Nevím o tom, že by se zachránili jen dva a to přesně takhle. Když později ženy víc cestovaly a odehrály se větší námořní katastrofy, mělo být pravidlem, že se na záchranné čluny nebo vory dostaly přednostně ženy a děti. Jenže námořníci to pravidlo nedodržovali. Jiné takové pravidlo říkalo, že kapitán opouští potápějící se loď až jako poslední. Pamatuji si skutečnou katastrofu, kde kapitán odplul na prvním záchranném člunu a potápějící se loď, plnou žen a dětí, nechal osudu. Ten případ pak lidé dlouho probírali, nicméně se stal tak jak říkám.“

„Už jsi ho zapsal?“ zeptala se mě.

„Ještě ne,“ řekl jsem. „Začal jsem od historie Země, tak jak si ji pamatuji ze školy. Musím uznat, bez paměťové drogy bych to těžko tak podrobně popsal. Sám se divím, kolik detailů znám.“

„Opravdu hezky píšeš,“ přikývla. „Měl bys tam napsat něco i o sobě. Patříš přece do téhle historie. Čtu tvoje zápisky, tak jak je píšeš, ale o tobě jsem se toho mnoho nedozvěděla.“

„Ty to čteš?“ podíval jsem se na ni užasle.

„Píšeš to přece pro nás, proč bych měla čekat?“ opáčila.

To jsem opravdu nečekal. Myslel jsem si, že sepíšu všechno co vím a pak to nějak slavnostně předám k obecnému

užívání. Měl bych si to nejdřív po sobě přečíst a odstranit případné chyby, tak se to snad dělá...

„Vždyť jsem teprve u pravěku lidstva,“ řekl jsem. „Pokud bych měl vůbec něco napsat i o sobě, pak až úplně na závěr.“

„Mě by to zajímalo už teď,“ řekla tiše.

„Říkala jsi, že do té historie tak nějak patřím,“ pokračoval jsem. „Jenže jsem, jak bych to řekl, tou nejméně důležitou částí.“

„Neřekla bych,“ zkusila protestovat. „Máš přece svůj podíl na dopadení Skrčka. Tvoje zdržování umožnilo Birhům odříznout mu ústupovou cestu. Tak už je to zapsané shodně všemi svědky a potvrzuje to i rozbor Skrčkovy paměti. Nejsi nejméně důležitý.“

„Vždyť jsem ho jen trochu zdržoval,“ mávl jsem rukou.

„Ale všichni ti to uznávají jako zásluhu,“ odvětila.

„Víc pasivní než aktivní,“ zlehčoval jsem to.

„Pasivní, ale důležitá,“ trvala na svém.

Chvíli jsme spolu mlčeli.

„Poslyš,“ řekla po chvíli. „Co ti u nás nejvíc chybí?“

„Vlastně nic,“ řekl jsem po krátkém přemýšlení.

A bylo to tak. Základní životní potřeby jsem měl zajištěné dokonaleji než bych čekal. Strava obyvatel Luvocie víceméně odpovídala našim zvyklostem. Nenabízeli mi pečený hmyz jako na Perdolbnu, ani samé ovoce jako na Birhorii. Lidé z Luvocie byli, stejně jako my pozemšťané, všežravci, aspoň podle zubů, což je ovšem podstatný znak, takže jejich strava byla vyvážená, živočišná i rostlinná. To se ví, naše české vepřo-knedlo-zelo ani jiné české pochoutky zde neznali, ale jejich »mrobzolín«, »lacphí« či šťavnatý »fomnid«, podobný řízku, to také bylo pochutnáníčko! »Dumure« jistě mělo k pravému pivu dost daleko, ale stejně jako »ropugéte« se dalo pít v pohodě. »Dunure« a »zógdu« byly dokonce mírně alkoholické, ale kvašení je přírodní jev a zdejší nápoje neměly velký obsah alkoholu. Srovnal bych je nanejvýš s pivem »sedmičkou«.

A možná bylo dobře, že neznali tvrdý alkohol. Zhulákaný pozemšťan by asi nepůsobil jako dobrá vizitka Země. I když jsem zde prožil okamžiky, kdy bych se s chutí s'al pod obraz a brzy by byl ze mě alkoholik. Takhle to bylo přijatelnější.

A v poslední době, díky Mufalze, jsem zde měl i životní cíl, jaký bych si sám těžko vymyslel. A bude to práce na léta, než to dostanu do trvanlivých záznamů. Co by mi ještě chybělo?

„Takže už se na Birhorii nevrátíš?“ podívala se na mě tak šelmovským úsměvem, jaký patří jen k lišce podšité!

„Asi ne,“ přikývl jsem souhlasně. „Mám tu přece všechno, co k životu potřebuji. Hlavně práci.“

„Doufám, že se ti bude u nás v Luvocii líbit,“ řekla.

„Taky si to myslím,“ přikývl jsem. „A když chceš, začnu psát i vlastní životopis. Ale ty mi za to řekneš něco o vás.“

„Měl bys začít popisy vašich současných zvyků,“ navrhl mi. „Vašich rodin, škol, zkrátka všeho, co by nás mohlo zajímat.“

„Zkusím to,“ slíbil jsem jí.

Přeskočil jsem tedy od pravěku do současnosti a psal na střídačku oboje.

A musím se pochlubit, šlo mi to dobře, ale v zájmu pravdy musím přiznat, že na tom měla velkou zásluhu droga »rosuhnor«, která na mě účinkovala skoro stejně jako na Luvociany. Byla to ale paráda! Stačilo pomyslet si na nějaké téma a vybavilo se mi před očima jako když jsem se s tím seznamoval. Stránky učebnic jsem mohl opisovat slovo od slova, bez problémů mi v hlavě vyvstávaly i obrázky. Stačilo je telepaticky uložit do záznamů, aby si je mohl každý zájemce vyvolat. Nejlepší bylo, když jsem si vzpomněl na děj, který jsem sám viděl. Pak jsem mohl sám uložit i úplné video.

Stejně bych mohl ukládat filmy, které jsem sám viděl. Jenže tady jsem musel nasadit opatrnost. My lidé jsme si zvykli kromě dokumentárních filmů točit i čiré výmysly. Bylo krásné některé historické události uložit ve formě videa, ale to by muselo jít jen o dokumentární filmy a těch je mizivě.

Většina »historických« filmů uvádí historii zkreslenou, někdy až tak, že skutečnost úplně překrucuje. Filmařům zkrátka nejde o historii, ale o kšeft, takže si historické události přibarvují, mění, doplňují, někdy je postaví na hlavu, míchají do historie co nejvíc sexu, krve, hnisu a horroru. Historická věrnost by přece diváky nezajímala!

Pak ale musím hodně přemýšlet, co z těch filmů použít bez výhrad, co doplnit komentářem, uvádějícím historické nesmysly na pravou míru a které filmy vynechat úplně, nebo je dát rovnou mezi »historické pohádky«⁷.

Ukázalo se, že Mufalga není jediná, kdo moje zápisky začal číst. Zvěst o nich se velice rychle rozkřikla, nejprve po Luvocii, ale brzy pronikla i do dalších světů. Nebylo divu, pro zdejší lidi to mělo nefalšovanou příchut' exotiky.

Asi budu brzy zdejším Jiráskem...

Nepřál jsem si to, ale stalo se.

Mufalga mi přednesla žádost nedaleké školy, abych se jejím studentům představil a vyprávěl jim své zkušenosti se Skrčkem.

V první chvíli jsem to prudce odmítl. Kdo má o to zájem, ať si to sám přečte, už teď je toho slušná knížka.

Ještě aby mě všude vodili jako cvičeného medvěda!

„Ale oni to jistě myslí dobře,“ přemlouvala mě. „Pro ně jsi »hrdina z Birhorie« a zajímáš je.“

„Víš dobře, že žádný hrdina nejsem,“ odvětil jsem. „Trocha zdržování není žádné hrdinství. Co jsem tam byl? Otrok, který se maličko vzpírá svému pánovi! A nakonec jsem za tím utíkajícím Birhou přece jen střílel. V tom žádné hrdinství nebylo. Zkušenosti otroka by se neměly přednášet studentům.“

„Chtěli by se tě ptát na podrobnosti,“ nepřestala.

„Uvolněte jim videa ze vzpomínek Skrčka!“ navrhl jsem jí. „Tam je podrobností víc než dost.“

„Tam jsou studené Skrčkovy kalkulace,“ namítla. „Mládež by spíš zajímalo, jak ses při tom cítil.“

„To jim řeknu jedním slovem: blbě!“ řekl jsem.

„A zajímalo by je, jestli opravdu umíš létat,“ dodala.

„Samozřejmě neumím,“ odvětil jsem. „Pokud vím, létání bylo vlastně jen řízení »lufunu«, který mi dodával energii. To je stejné, jako létání bublinou »ronuglu«. Dělají to ale jen Isfétské lufuny, takže na Luvocii létat nemohu. Na Birhorii to funguje, ale na Luvocii ne. Tady Isfétské stroje kdysi shořely a nové stroje to nepodporují. »Ronuglu« jsou nepochybně lepší. Vždyť jsi mi to vysvětlovala ty... vlastně Melešu, teď si na to vzpomínám.“

Droga »rosuhnor« mi právě jasně ukázala, kdo mi opravdu co vysvětloval... ale Mufalga to jistě věděla také.

„Jak myslíš,“ ustoupila jen zdánlivě. „Vzbudíš ale dojem, že jsou pozemšťané nevrlí suchaři.“

„Proč si to nemohou zjistit z mých zápisků?“ namítal jsem.

„Protože tam jsou jen ta suchá fakta,“ odvětila. „Příliš ses snažil, aby tam byla jen a jen fakta a nezaznamenal jsi přitom své city. Měl bys jim vyhovět a pak do svých zápisků přidej to, nač se tě zeptají, i své odpovědi.“

„Dobrá,“ řekl jsem. „Když mi to doporučuješ, neodmítnu.“

„Vyjednám ti to s nimi,“ nabídla se.

Řekl jsem Mufalze, že se do Birhorie nevrátím, ale musel jsem. Vzpomněl jsem si, že tam mám zablokovanou komnatu »tyshigi«, nikdo ji za mě neodblokuje. A totéž ještě v Perdolbně.

„Pojď tam se mnou!“ navrhl jsem Mufalze. „Uděláme si krátký, ale pěkný výlet. Mohli bychom se podívat i do Skrčkova »krhútu«. Dveře otevřít umím.“

„Mám teď zrovna fofr,“ namítla. „Jdi tam sám.“

„Jak myslíš,“ vzdychl jsem si.

A rozhodl jsem se neodkládat to...

Byl to vážně pěkný výlet, i když poměrně krátký. Nejprve jsem zamířil do Perdolbna. Odblokoval jsem dveře »tyshigi«, kde mě ubytovali, aby je mohli použít pro někoho jiného. Uvnitř jsem nic neměl a dveře jsem ani neotvíral. Pak jsem se ještě zastavil u Tazatoaze. Slušelo se rozloučit se s ním a omluvit se, že v učení jazyka »rekdoy« nebudu pokračovat u něho.

„Tebe teď učí Mufalga, že?“ podíval se na mě pátravě.

Přisvědčil jsem. „Učí mě nejen jazyk, ale pomáhá mi také se psaním mých vzpomínek. Na Zemi, na Skrčka a tak...“

„Vím o tom,“ přikývl a trochu se pousmál. „Je to zajímavé čtení, sám to rád čtu. Mufalgy si važ, je to uznávaná vědkyně. Ta tě naučí odborným výrazům lépe než já, už protože je sama často při svých výzkumech používá.“

„Nastěhovala si mě k sobě,“ řekl jsem.

„Tím lépe,“ přikývl. „Jistě ti dělá i průvodkyni po Luvocii.“

„Po Luvocii i jejích zvycích,“ přitakal jsem.

„Dobře uděláš, když od ní pochytíš co nejvíc,“ přál mi.

Od Tazatoaze jsem zamířil přímo do Milykte na Birhorii.

Z portálu »krhútu« jsem zamířil ke svému dosavadnímu »tyshigi«. Ani tady jsem nic po sobě nezanechal a smyslem této návštěvy bylo jen uvolnit jeskyni pro někoho jiného. Možná by to šlo zařídit na dálku telepaticky, ale tohle bylo jednodušší a navíc jsem se chtěl podívat na ruiny, kde jsem poprvé viděl zelenkavou oblohu Birhorie. Chtěl jsem aspoň krátce nahlédnout do vstupní chodby Isfétského »krhútu«, ale mělo to být jen symbolické. Na Zem se tudy už nevrátím...

Jenže než jsem se otočil od odemčených dveří »tyshigi«, ozvalo se chodbou pleskání bosých nožiček a ze zatačky vyběhla, kdo jiný než Sygupki.

„Já věděla, že přijdeš!“ zajásala. „Mufalga na Luvocii mi řekla, že si tě převezme a dá ti nový smysl života, ale já věděla, že se sem musíš vrátit zrušit zdejší »tyshigi«!“

„Jak vidíš, přišel jsem právě zrušit »tyshigi«,“ přikývl jsem.

„Ale bez dlouhého popovídání tě odsud nepustím!“ řekla a hbitě otevřela dveře, které jsem právě odemkl. „Pojď a povídej! Hořím nedočkavostí! Víš, že tvé zápisky čte polovina zdejších lidí? A všem se to strašně líbí! Mně taky!“

Vtáhla mě dovnitř a hned vytvořila dvě křesílka, na jedno mě přistrčila a na druhé se sama posadila.

„O čem mám povídat?“ zeptal jsem se jí s úsměvem. „Jsem teď v Luvocii a pořizuji záznamy svých vzpomínek. Říkáš, že je čteš, víš tedy to co všichni!“

Ale nedala jinak, musel jsem jí podrobně vyprávět všechno, co jsem zažil v Luvocii. I s žádostí, abych přednášel studentům nedaleké školy své zkušenosti se Skrčkem.

„Dobrý nápad!“ řekla. „A mohl bys něco takového zkusit i u nás na Birhorii?“

Jen jsem si povzdychl...

Pak jsem ale prosadil, že chci navštívit Isfétský »krhút«, kde jsem předtím vyšel se Skrčkem do světa Birhorie. Sygupki ovšem nedala jinak, než že mě doprovodí. Vyšli jsme z jeskyně a chystal jsem se vytvořit bublinové letadlo »ronuglu«.

„Slyšela jsem, že umíš létat i jen tak!“ obrátila se na mě.

Nechtěl jsem příliš zdržovat, ale malá ukázka by nás příliš nezdržovala, takže jsem se vznesl, obletěl Sygupki a zase přistál vedle ní.

„Taky bych tak chtěla umět létat!“ vzdychla si.

„Vždyt' létáte úplně stejně jako já,“ ujistil jsem ji. „Až na tu bublinu kolem.“

„No právě!“ řekla. „Ale bez bubliny je to jistě zajímavější!“

„Dobře, chyt' se mě pevně kolem krku!“ navrhl jsem jí.

Nemusel jsem jí to ani nabízet dvakrát. Sygupki se ke mně přitiskla, já jsem ji také objal co nejpevněji a vznesl jsem se

i s ní do výšky. Nejprve nad stromy, pak menší okruh poblíž jeskyně Milykte a pak jsem rovnou zamířil směrem, kde jsem tušil polohu ruin s ústím Skrčkova »krhútu«. Sygupki při tom radostí výskala, ale držela se mě pevně, já jsem ji také nepustil, takže jsme dolétli na místo i bez letadla.

„To bylo krásné!“ pochvalovala si, když jsme spolu přistáli.

„Lepší než letadlem?“ zeptal jsem se jí.

„Tisíckrát lepší!“ řekla.

„Vždyť se to liší jen o nezřetelnou bublinu!“ namítl jsem.

„Jenže ta dává pocit jistoty!“ namítla. „Tohle bylo nečekaně bezprostřední! Poslyš, co by se stalo, kdybych se tě pustila? Asi bych se dole rozplácla jako žába, že?“

„Z malé výšky do tří metrů asi ne,“ mínil jsem. „Kdybys padala z velké výšky, nejspíš by sis i v pádu stihla objednat kolem sebe »ronuglu« a přistála bys normálně v bublině. Nebezpečné by ti mohlo být pásmo od tří do sta metrů.“

„A co kdyby ti to létání najednou vysadilo?“ zkoušela mě.

„Padl bych k zemi jako kámen,“ přikývl jsem. „Ale to by se stalo i kdyby ti vysadilo »ronuglu«. Najednou by bublina kolem tebe zmizela a dál by se to už v ničem nelišilo.“

„O takové události jsem nikdy ani neslyšela,“ namítla.

„Zřejmě je »ronuglu« spolehlivější než pozemská letadla,“ připustil jsem. „Ale jestliže je spolehlivější »ronuglu«, je stejně spolehlivé i létání »zornylon«. Podle mého mínění to má stejný základ a liší se to opravdu jen o tu bublinu.“

„A proč tedy i my nelétáme jen tak, když je to tak snadné?“ rozumovala.

„Protože ta bublina má i jiné výhody,“ řekl jsem. „Neprší na tebe, letíš si v teple i ve studeném vzduchu, vítr ti nerve vzduch do obličeje... Isfétům to jistě nevadilo, ale pro lidi je »ronuglu« mnohem pohodlnější.“

Jenže to už jsme stáli před stěnou, ve které končila chodba »krhútu«. Opatrně jsem zadal Isfétský příkaz »suhrej«.

Kamenná stěna se odspodu vypařila a před námi zelo ústí kamenného tunelu.

„Pojď se tam podívat!“ vybídl jsem Sygupki.

To už se jí moc nechtělo, ale snažila se nedat to znát. Vešli jsme do chodby, dveře se za námi zavřely a byli jsme ve tmě.

„Neumíš rozsvítit?“ zeptala se mě nesměle. „Já to zkouším, ale světlo mě neposlouchá!“

„Neumím rozsvítit,“ přiznal jsem. „Tenkrát jsem měl svoji svítílnu. Skrček by možná uměl rozsvítit, já ne.“

V té chvíli jsem si ale vzpomněl na drobnost z předvádění Skrčkových vzpomínek.

»Nemám mu uvolnit z podvědomí znalost zornylonů?«

Jenže krátce poté asi usoudil, že pěšky mi to pralesem trvá příliš dlouho, takže mi ukázal, jak telepatickým příkazem vyvolat »zornylon« a jak jej ovládat.

Důležité ale bylo, že mě nemusel složitě upravovat, jen mi sdělil, jak se to ovládá. Tu vymoženost jsem měl od začátku, ale dal mi ji až když to mohlo pomoci jemu. Mě přece odbyl slovy: »Trocha námahy ti neuškodila!« kdoví, jaké další vymoženosti mi ještě zatajil! Nebylo mezi nimi i ovládání světla?

V té chvíli mě napadlo, že mám v kapse krabičku s drogami »rosuhnor«, podpora vzpomínek. Po paměti jsem ji hbitě vylovil, otevřel a vzal jsem si jednu kuličku.

Napadlo mě sice, že mi to Skrček uložil do podvědomí a že to nepatří mezi mé vědomé vzpomínky, jenže to už jsem kuličku spolkl a čekal, až se projeví.

Neumím ovládat světlo v Isfétských tunelech?

K mému překvapení jsem to ve své paměti našel. Stačilo pomyslet si »zgirgzbug« a kolem nás se rozlilo namodralé světlo. Takže mi toho ten syčák dal víc, ale prozradil mi jen to, co právě bylo k užitku i jemu. To by mě zajímalo, co všechno...

A v té chvíli jsem se úplně zapotácel pod dojmem toho, co se mi rozvinulo před očima...

—— Poznámky:

6 Francesco Schettino, kapitán lodi Costa Concordia, 13.1.2012 opustil loď po nájezdu na skalisko na prvním záchranném člunu (zahynulo 32 osob)

7 Americké »historické velkofilmy« jsou přece pohádkami všechny... :-(

Hlubiny podvědomí

Došli jsme spolu se Sygupki na konec chodby. Dál byla už jen skála.

„Mohli bychom jít až do Perdolbna, ale radši se vrátíme,“ řekl jsem. „Já do Luvocie, ty do Birhorie.“

„Já vím,“ zesmutněla trochu. „Radši by ses vrátil na Zem, ale to nejde...“

„Nejde...“ opakoval jsem po ní. Ale pak jsem se vzchopil.

„Musím zavolat Mufalze!“ rozhodl jsem. „Počkej chvíli!“

„Snad by stačilo, až se vrátíš na Luvocii!“ namítla Sygupki.

„Týká se to vědy!“ ujistil jsem ji. To jí vzalo vítr z plachet její výřečnosti. Zmlkla a čekala, až se zase odpojím.

„Copak?“ ozvala se mi Mufalga ihned. „Jak dopadl výlet?“

„Něco jsem objevil,“ řekl jsem. „Můžeš ke mně teď hned přijít? Jsem na Birhorii v tunelu Isfétského »krhútu«. Nech všeho a přijď sem!“

„Je to tak zajímavé?“ zeptala se, neboť ji moje vážnost jistě také zaujala.

„Velice!“ ujistil jsem ji.

„Dobře, jdu!“ souhlasila a odtrhla se ode mne.

„Pojď, vyjdeme ven,“ obrátil jsem se k Sygupki. „Za chvíli sem přiletí Mufalga.“

Nečekali jsme dlouho. Mufalga si přispíšila a za chvíli na plošině před otevřeným tunelem přistála její bublina »ronuglu«.

„Tak povídej!“ pobídla mě, sotva se její bublina rozplynula.

„Pojďte se mnou obě,“ vybídl jsem je.

Vešli jsme do otevřeného a pořád ještě osvětleného tunelu všichni tři a zvolna jsme došli ke skále na jeho konci.

„Uvidíme!“ řekl jsem nahlas.

A telepaticky jsem dodal: »Vryvyj Gea-ždulu!«

Skála zmizela a tunel pokračoval dál.

„Poslyš, kdo ti řekl, jak se otevírají Isfétské »krhúty«?“ podívala se na mě Mufalga překvapeně. „To je přece vyhrazené jen pro vědce z kosmického průzkumu!“

„Umím to,“ řekl jsem. „Půjdeme dál?“

„Tak to pozor!“ zarazila nás při pohledu na hrbolatý tunel, který se před námi otevřel. „Tohle není do známých stanic! Mohli bychom projít do prostředí nebezpečných planet! Bez skafandrů dál nesmíme!“

„To není do žádné nebezpečné planety,“ ujistil jsem ji. „Jen pojd'te a nebojte se!“

Vykročil jsem dál a obě mimozemšťanky mě po krátkém zaváhání následovaly. Prošli jsme spolu na konec tunelu a já jsem příkazem »suhrej« otevřel další dveře a rozsvítil za nimi.

Sygupki poprvé na Zemi...

Prošli jsme do hrubě vytesaného rozcestí. Na tomto sloupku jsem kdysi potkal Skrčka.

Byli jsme na Zemi...

„Vítejte u nás na Zemi!“ oslovil jsem nadmíru překvapené mimozemšťanky, když se za námi zavřel tunel »krhútu«.

„Jak jsi našel ta slova?“ vyhrkla Mufalga.

„Zapamatuj si Isfétský příkaz »nojsisiva«!“ řekl jsem jí. „Tím si v kterémkoliv Isfétském »krhútu« vyvoláš zobrazení jeho mapy, něco jako jste našli ve Skrčkově paměti. Jenže tam byla ta mapa utržená, příkazem ji dostanete celou. A když znáš jména stanic, dostaneš se tam jako »krhúty« civilizací »Cošhifyge«, jen ten příkaz se jmenuje »vryvyj«. Zapamatujte si je, abyste nebyly závislé na mně, jako jsem byl já na Skrčkovi. A ještě maličkost. Když jméno stanice končí isfétským »přídechem«, potom je třeba před otevřením dveří opatrně vyrovnat tlaky. Při náhlém otevření vrat do světa bez atmosféry by vás tlak vzduchu za vámi vystřelil jako prakem, kdežto náhlé otevření do světa vyššího tlaku by vás v okamžiku rozdrtilo jako kladivem. Je na to příkaz »zaluzgic«, ale ten už možná vaši průzkumníci znají.“

Přídech obsahovaly v naší galaxii hned čtyři stanice, nebylo to tedy zbytečné varování. A navíc to nevarovalo před světy, které měly jedovaté ovzduší. Isfétům by nevadily, nám ano. Jenže čtyři stanice se jménem začínajícím na »Gea-« mi bez váhání označily můj domov, Zemi. Přípony »jedna,dvě,tři,čtyři« zřejmě označily pořadí jejich stavby. »Gea-ždulu« čili »Gea-čtyři« jsem správně odhadl jako poslední, nejnovější pražskou stanicí. Zajímalo mě, kam asi vedou ty první tři. Ale to už si snadno zjistím...

„Takže jsi našel svůj domov!“ řekla Mufalga.

„Našel,“ přikývl jsem vážně. „Ale to neznamená, že už tady zůstanu a nevrátím se do »Cošhifyge«. Myslím, že tam teď budu ještě víc potřebný. Možná nebude nutné, abych pracně sepisoval své paměti, když teď všechny potřebné informace o Zemi získáte přímo tady. Ale ani já se u toho nebudu nudit.“

Pokynul jsem svým návštěvnicím dál do chodby. Všude se tu dalo rozsvítit Skrčkovým světlem, ale očekával jsem, že

sklep číslo dvě, neboli »prokletý«, bude potmě. Nevadí, vrátím se sem lépe vybavený a s doprovodem Luvocijských vědců.

„Ty to tady vlastně znáš!“ zeptala se mě Sygupki.

„Ano, znám,“ přikývl jsem. „Můžeme se tu porozhlédnout, ale dál navazují neosvětlené chodby, kde jsem i já dříve chodil se svítilnou. Tam už vás lákat nebudu. Vrátime se a Mufalga zarazí přípravy k vyslání hvězdné výpravy. Byla by to škoda námahy, Skrčkova mapa nás posune dál od kraje galaxie, než by to šlo pomocí lodí.“

„To máš pravdu,“ řekla Mufalga ulehčeně. „Takže se vrátíš s námi do Birhorie? Nebo dokonce až do Luvocie?“

„Země nám už neuteče!“ přikývl jsem.

Vrátili jsme se Isfětským »krhútem« na Birhorii, kde jsme se rozloučili se Sygupki.

Nejkratší cestou jsme pak oba spěchali do velké Mufalginy laboratoře, ale než jsme tam dorazili, byla skoro plná. Všiml jsem si party kosmických průzkumníků, ale byli tam i další, které jsem ani neznal. Pochopil jsem, že je Mufalga svolala telepaticky a že to bude asi velké rokování.

Nezmýlil jsem se. Telepatie je rychlejší než mobily a když Mufalga zpravila své kolegy o objevu cesty na Zem, ti už se sami postarali o další publicitu, takže už na nás čekalo několik velmi důležitých delegací, sotva se všichni vešli do laboratoře.

Přivítali nás opravdu vřele. Aby ne! Vždyť jsme vlastně byli první astronauti, kteří navštívili Zemi! Navíc jsme tam šli úplně bez vybavení, jako obyčejní výletníci! To se prý ještě nikdy v celé historii kosmického pronikání Luvocianů nestalo! Je ovšem také pravda, že ještě nikdy nevedl výpravu do neznámého světa tamní domorodec. Jen tak mohly Mufalga i Sygupki uvěřit, že je nevedu na smrt do jedovatého ovzduší nebo do vakua, ale do příjemného prostředí mé rodné Země. A mohly to potvrdit i shromážděným odborníkům kosmického průzkumu, kteří jen kroutili hlavami nad tak odvážným krokem.

Pochopitelně dostala Mufalga ihned slovo, aby přítomné vědce stručně ujistila, že nejde o zkreslení, omyl ani výmysl, my dva, navíc s Birhou jménem Sygupki jsme opravdu vstoupili do světa zvaného Země a regulérně jsme se vrátili. Pozemšťan totiž objevil ve vlastní podvědomé paměti zablokované informace od Skrčka, které ten pokus umožnily. Nejdůležitější je objev mapy Skrčkovy sítě »krhútů«, navíc doprovázený varováním ohledně světů životu nebezpečných.

Okamžitým důsledkem bylo zastavení příprav na hvězdnou výpravu, kterou tento objev učinil zbytečnou. Průzkumníci by se měli zaměřit na všechny nově objevené »krhúty« Skrčkovy sítě. Čtyři z nich, jejichž jména začínají na »Gea-« podle všeho vedou do pozemšťanova světa zvaného Země a pozemšťan se chce také účastnit výzkumu s tím, že má dostatečné povědomí o nástrahách, se kterými se mohou průzkumníci na Zemi setkat. Navazuje tím na dosavadní zápisky, z nichž vyplývá, že Země není jednoznačně přátelský, ale stále ještě rozporuplný svět.

Pak mě vyzvali, abych přednesl můj pohled na další postup. Doplnil jsem Mufalginy informace o pár dodatků. Skrček některé informace vložil do mého podvědomí tak, abych si je nemohl sám zpřístupnit, ale objevily se mi po použití drogy rosuhnoru. Mapa Skrčkovy sítě tam nebyla, jen příkaz pro její zobrazení. Stejně tak důležitá může být informace o Isfétském »přidechu«, označujícím světy nebezpečné tlakovými podmínkami. Domnívám se, že by se to mohlo hodit i pro jiné sítě Isfétů, pokud se je podaří objevit.

„Máme takové,“ dodal rychle jeden z průzkumníků. „A zdá se, že nám tahle informace hodně pomůže.“

„Měl bych pro průzkumníky návrh, o kterém by měli zkusit uvažovat,“ pokračoval jsem. „Necítím se způsobit k průzkumu neznámých světů. Ale svět Země znám. Nechte mě projít všemi čtyřmi »krhúty« označenými »Gea-«. Umístím je na mapě našeho světa a doufám, že jsem oprávněný posoudit jejich vhodnost pro další průzkum. Například »Gea-čtyři« vede do míst, která dobře znám, ale na druhé straně vím, že nevede do centra dění na Zemi. Podle

číselného označení bych soudil, že šlo o Skrčkovu poslední bránu. Je tedy otázkou, kam vedou předchozí tři.“

„Ten nápad chci podporovat,“ přidala se ke mně Mufalga. „Může nám ušetřit mnohé chyby a zklamání. Přiznám se, pořádně mi zatrnulo, když nás pozemšťan bez jakékoliv přípravy vyzval ke vstupu do jeho světa. Ale prošlo to v pohodě a věřím mu, že se tam vyzná lépe než kdybychom tam začínali od začátku.“

Pak už jsme se zdrželi dalších poznámek, i když se diskuze rozproudila do nečekaných podrobností. Na některé otázky jsem ovšem neznal odpovědi, i když se daly předpokládat. Navrhl jsem vyzkoušet je přímo na místě. Šlo především o to, jak se Skrček na Zemi zabezpečil, zda tam kromě »krhútů« postavil i »revekred« a zda by se případně něco z toho nedalo využít.

Pro mě bylo důležité, že toto shromáždění bylo oprávněné učinit důležitá rozhodnutí ohledně dalšího osudu Země a prvním z nich bylo, že mám volnou ruku k určení zbývajících »krhútů«. Prvním krokem mělo být ověření využitelnosti »revekred«, další postup bude záviset na tom, co na Zemi objevím.

Nemohl jsem si přát víc!

Návrat na Zem

„Doprovodíš mě na Zem?“ zeptal jsem se Mufalgy, když se shromáždění rozešlo a já s Mufalgou jsme přešli do její »tyshigi«, neboli »menší laboratoře«, vlastně do našeho bytu.

„Jistě,“ přikývla. „Tam jsi velitelem ty.“

„Nejde o velení,“ zavrtěl jsem hlavou. „Jen se chci trochu porozhlédnout a vyzkoušet si, jestli je tam »revekred« a jestli mě poslechne i bez Skrčka.“

„Takže se už brzy rozloučíme,“ řekla smutně.

„A co když ne?“ opáčil jsem.

Chvíli se dívala nevěřičně, musel jsem tedy pokračovat:

„Na Zemi je sedm, pokud ne osm miliard lidí. Když se do toho pekelného kotle nevrátím, bude to jen dobře. Beztak je Země zoufale přelidněná. Co kdybych zůstal na Luvocii? I odsud mohu být přece lidem na Zemi užitečný, rozhodně víc než na Zemi.“

„To myslíš vážně?“ podívala se na mě udiveně.

„Myslím,“ přikývl jsem. „Co když vás Luvociany požádám, abyste mě přijali mezi sebe? I kdybych si jako životní cíl zvolil pomáhat Zemi, nemohu tím jen nahradit někoho z vás, kdo by si stejný cíl zvolil místo mě?“

„Máš asi pravdu. Dobře, pojd'me!“ odvětila stručně.

„Vezmu si jen pro jistotu nějakou svítilnu,“ řekl jsem.

Podala mi ji obratem. Zdejší »revekred« jí okamžitě dodal co požadovala. Portál »krhútu« byl nedaleko, ovšem museli jsme projít nejprve na Birhorii a až pak Isfétským »krhútem« na Zem.

Na chodbě v Milykte se ale za námi opět ozvaly bosé nožky Sygupki. Jako kdyby tu na nás už čekala.

„Jdete na Zem, že?“ vyhrkla, když před námi zabrzdila. „Smím jít s vámi?“

„Vy jste se na mě, holky, domluvily!“ přejel jsem pohledem obě. „Proč to nepřiznáte hned?“

„No dobře, Mufalga mi dala vědět,“ přiznala to Sygupki. „Přece bys mě z toho nevynechal!“

„Sygupki si to zaslouží,“ omlouvala sebe i ji Mufalga.

„No dobře, pojd'te obě,“ ustoupil jsem. „Třeba to tak bude lepší. Kdyby nás tam někdo viděl, ať rovnou ví, na čem je!“

Vyšli jsme z jeskynního komplexu, nechali jsme se obalit bublinou letadla ronuglu a krátce poté jsme přistáli před vchodem do Skrčkova »krhútu«.

„Tak pojd'te!“ vyzval jsem je a otevřel jsem vchod.

Na konci chodby jsem zvolil spojení »Gea-čtyři«, společně jsme prošli pozemskou částí a vynořili jsme se na rozcestí chodeb pod Prahou. Tam jsem rozsvítil Skrčkovu světlo a hned poté jsem se pomalu, opatrně vznesl.

Fungovalo to i bez Skrčka! Znamená to, že je někde poblíž Skrčkův nezablokovaný »revekred«. To jsem potřeboval vědět.

„Pojd'me,“ vykročil jsem se svým doprovodem do chodby směrem k »prokletému patru«.

Také vchod nad schodištěm se otevřel a k mému údivu jsem příkazem rozsvítil světlo i v »prokletém patře«. Mohl jsem to ale čekat. Příkaz »zgirgzbug« nebyl zřejmě omezený jen na prostory Skrčkova doupěte.

Prázdným »prokletým patrem« jsme prošli a zastavili jsme se před těžkými dubovými dveřmi.

„Budeme potřebovat šperhák,“ řekl jsem.

Takovou položku ovšem »revekred« neznal, ale Mufalga se zamyslela a navrhla mi požádat o »jídelní náčiní«. Nebyl to tak špatný nápad, jenže Skrčkův »revekred« nic takového neznal. Ale v silnějším Skrčkově světle jsem si v prachu na podlaze povšiml ležícího rezavého železného drátu. A přesně to jsem potřeboval! Několika pohyby jsem vytvaroval o spáru v neomítnuté cihlové zdi háček a pokusil jsem se otevřít zamčený zámek.

V zámku to nakonec cvaklo a odemkl se, jenže když jsem se pokusil otevřít dveře, povolily jen trochu a pak se zarazily. Asi je někdo za mé nepřítomnosti pro jistotu uzamkl dalším, tentokrát visacím zámkem. Tak jsem to přece kdysi zamýšlel i já.

„Je zamčeno,“ obrátil jsem se na děvčata, která se zájmem sledovala, jak se lopotím se zámkem. „Dál se bez použití násilí nedostaneme, ale to bych odložil. Vrátime se sem lépe vybavení.“

Měl jsem totiž nápad. Vyzkouším jiné »krhúty« a jestli bude některý z nich přístupnější, dáme mu přednost. Do Prahy se mohu vrátit odkudkoliv a do »prokletého sklepa« vejít z druhé strany.

„Pojďte, půjdeme jinam,“ navrhl jsem dívkám.

Zvědavost mi ovšem nedovolila vrátit se s nepořízenou. Ani mi nedalo moc práce přesvědčit dívky, aby mě doprovázely při dalším pokusu.

Přepnul jsem »krhút« do cílové stanice »Gea-tři« a tunel se nám tentokrát otevřel do volné krajiny. A co víc, vedl na úzkou terasu nad velice strmým svahem do hlubokého údolí. Skrček ho očividně postavil na vrcholu poměrně vysoké hory, jenže když jsme se ohlédli, zjistili jsme, že je otevřený ve vysoké šikmé zdi nějaké velké stavby.

„A sakra!“ řekl jsem. „Tady to neznám. Jsme zřejmě někde v horách, ale to by mohlo být kdekoliv na Zemi.“

Stavba, na jejímž úpatí jsme stáli, neměla nikde viditelný vchod a vlastně ani okna. A nebyla zrovna malá. Proboha, co jen to může být? Sýpka? Tak vysoko v horách? Nesmysl!

„Musíme se tu trochu rozhlédnout,“ navrhl jsem. „Nejlépe z bubliny letadla »ronuglu«.“

Mimozemšťanky byly pro, ale letadlo »ronuglu« nám nešlo vyvolat. Žádná bublina se prostě nevytvořila.

„Teď si vzpomínám,“ došlo Mufalze. „Bubliny »ronuglu« vymysleli naši předkové až později, po válce s Isféty. Skrčkovy »revekredy« je možná ještě neznají.“

„Takže se na Zemi nedá létat?“ doplnila ji Sygupki.

„Létat se dá pomocí »zornylonů«,“ řekl jsem. „To je tamto létání bez bubliny, předchůdce »ronuglu«. Zkuste si to, jestli vás to poslechne.“

„Proč by nemělo?“ opáčila Sygupki.

„Skrčkova telepatie může být jiná než vaše,“ hádal jsem.

„Tím to nebude,“ řekla Mufalga. „Telepatie bude stejná, jen klíčová slova měl Skrček jiná. Pro jistotu si to zkusme!“

Měla pravdu, telepatii to nebylo, klíčové slovo »zornylon« je poslechlo stejně jako mě. Ale rozhodl jsem jinak.

„Počkejte tu na mě,“ požádal jsem je. „Jen se porozhlédnu po okolí, zjistím kde jsme a hned se vrátím.“

Vzlétl jsem a zamířil šikmo vzhůru dál od stavby. A teprve z větší dálky jsem pochopil, co je to zač. Byla to pevnůstka na vrcholku hory, spojená monumentální klikatou a značně širokou zdí s dalšími podobnými pevnůstkami.

Čínská zeď v nejstarší části pochází z 5.století BC

Čínská zeď!

Trochu mě zmátlo, že nebyla stavěná z kamene, ale z cihel, ale pak jsem si vzpomněl, že z kamene jsou jen některé novější úseky, zatímco nejstarší části jsou stavěné jen z vysušeného bláta prokládaného bambusem. Ono se to nezdá, ale při vhodné izolaci proti vodě to může přežít staletí, zejména při šířce té zdi. Tenhle úsek byl ovšem z dobrých cihel a vypadal zachovalé. Skrček tedy postavil tunel číslo dvě v Číně. Nu dobrá, v nouzi i ten může být použitelný. Jenže byl od Evropy nejdál a ke spojení s Prahou byl tedy nejméně vhodný.

Přistál jsem raději u čekajících mimozemšťanek.

„Vrátíme se,“ oznámil jsem jim. „Vím, kde jsme, ale je to na opačné straně Země. Zkusíme raději tunel číslo dva. Uvidíme, kde si ho Skrček umístil.“

A když jsem se nedočkal odpovědi, natož námitek, otočil jsem se do tunelu. V Číně byl již večer, údolí se nořilo do tmy, jen nahoře zapadající slunce ozařovalo hranatou stavbu pevnůstky.

Někdy se sem snad podíváme.

Vždyť sem máme spojení...

Vybral jsem bránu »Gea-dva«. Zajímalo mě, kde na Zemi vyústí. Stačilo nám vrátit se do »Skrčkovy jeskyně«, tam vstoupit do »krhútu« a požádat o spojení s novým cílem.

reliéfy na protilehlé zdi říkaly všechno

Otvor vrat se otevřel, ale přímo proti němu byla další stěna, vzdálená necelých pět metrů. Ve slunečním světle bylo vidět, že je pokrytá jakýmsi reliéfem. K orientaci mi stačil jediný pohled, abych pochopil, kde se nacházíme.

Portál zřejmě ústil do nějaké stavby starého Egypta.

Rozhodl jsem se pokusit se o bližší určení místa, kde se nacházíme. Nepochyboval jsem, že jsme v Egyptě, ale přece jen mě zajímalo, ve které jeho části. Proto jsem se rozhodl vystoupit ven a obhlédnout okolí.

Byla tu jen menší potíž. Podlaha chodby krhútu byla skoro půl metru nad zemí a museli jsme seskočit. Ale stálo to za to.

Portál v Egyptě byl postaven příliš ledabyle. Sygupki musela seskakovat. ♣↔♠

Stačilo otočit se a naskytl se nám úžasný pohled. Stěnu, ze které jsme vystoupili, pokrývaly obrovské reliéfy. Ze tří postav v nadživotní velikosti měla lidskou hlavu jen jedna, obě krajní postavy měly ptačí hlavy, ibise a sokola.

Vystoupili jsme z brány a ta se za námi nehlučně zavřela.

„Takže jsme v Egyptě!“ oznámil jsem mimozemšťankám. „Ještě bych chtěl určit, v které části Egypta jsme. To kolem nás vypadá na nějaký starý chrám. Těch je v Egyptě spousta a podle toho, co vidím, neurčím, o který se jedná.“

„Jak myslíš,“ pokrčila rameny Mufalga.

„Co když narazíme na nějaké lidi?“ starala se Sygupki.

„Dáme se na ústup do »krhútu«,“ řekl jsem. „Ale myslím si, že z nás budou dostatečně vyplašení, aby nás nepronásledovali. Hlavně až uvidí tebe, Sygupki. Budeš na ně působit exoticky.“

„A kdyby nás přece jen pronásledovali?“ napadlo Mufalgu.

„V nouzi použijeme bublinu ronuglu,“ řekl jsem.

Obě mimozemšťanky se tím spokojily a mohli jsme jít na prohlídku chrámu. Tam, co jsme se vynořili ze stěny, nikdo

nebyl, ale staré památky Egypta jsou poměrně dost navštěvované, takže plán ústupu nemusel být úplně od věci.

Obdivovali jsme obrovské reliéfy postav v nadživotní velikosti ♣↔♠

Portál ústil zřejmě pod hladinou terénu, protože jsme hned za prvním rohem narazili na staré schody vedoucí vzhůru. Vyšli jsme po nich a ocitli jsme se v dlouhé síni. Jako většina památek v Egyptě ani ta neměla střechu, což tolik nevadí v zemi, kde prší jednou za třicet let. Dlouhá stěna síně byla zaplněná kamennými reliéfy. Skoro všechny byly v nadživotní velikosti, nejvíc vynikly proti droboučké Sygupki.

Boční strany měly kamenné sloupořadí

Prošli jsme velikým portálem a ocitli jsme se v rozsáhlé chrámové hale, taktéž beze stropu. Na jedné straně měla kamenné sloupořadí s hlavicemi sloupů ve tvaru lotosových květů, naproti byl další portál. K našemu štěstí byla rovněž prázdná, turisté zde nebyli. V Číně byl již večer, tady bylo teprve odpoledne. Buď jsme se tedy strefili do nějaké pauzy, nebo to mohlo být i z jiných důvodů, ale nám to velice vyhovovalo.

Jenže před protilehlým portálem jsem spatřil velikou černou sochu z černého kamene úplně jiného druhu než materiál okolní stavby. Tato socha dovezená odjinud představovala velkého ptáka sokola, na hlavě s dvojitou korunou svrchovaného vládce obou Egyptů, Horního i Dolního. Vysoká byla přinejmenším tři a půl metru, takže i Mufalga na její zobák shlížela odspodu.

„Tak - a můžeme se vrátit,“ řekl jsem. „Tuhle sochu znám. Je to socha boha Hóra a nacházíme se v chrámu Edfu, zhruba ve středu Egypta. Chrám dostavěli Ptolemaiovci až na sklonku věku Egypta, jenže stojí na místě staršího chrámu, proto je asi vchod do »krhútu« »o poschodí níž«. Zdá se, že ho Skrček postavil ještě ve starém chrámu Hóra, takže je starší než nový, modernější chrám v Edfu - i když i ten má už hodně přes dva tisíce let. Jenže o starém chrámu se dodnes mnoho neví.“

Vedle portálu stála obrovská socha sokola... ♣↔♠

„Zajímavé,“ pohládila si Mufalga sochu sokola. Socha měla v těch místech od návštěvníků ohmatané nohy, jak si ji kdekdo pohládl.

„Vy to vůbec nemáte napuštěné »slizignogem«,“ zhodnotila znalecky povrch čedičové sochy. „To přece nemůže odolávat ani povětrnosti! Bez »slizignogu« vydrží povrch přírodních materiálů necelé tisíciletí. Jak staré jsou ty stavby? Podle stupně opotřebení bych jim hádala nanejvýš pět tisíc let.“

„Mají sotva polovinu,“ přikývl jsem. „Tenhle prostředek ale neznám. Co to je?“

„Slizignog... dělají to dneska »revekredy«, je to poměrně složité... možná proto to neznáte. Zabezpečujeme tím nejen naše stavby, ale i stěny jeskynních obydlí Birhorie, zpevňujeme skály, aby se nezřítily vlivem eroze, svahy, přírodní jeskyně, propasti i velké skalní štíty, zkrátka všude tam, kde by zřícením vznikly nenapravitelné škody. Znáš přece Luvocijské keramické domy! Myslíš si, že by pouhá keramika přečkala milion let v otevřeném prostoru, vystavena vlivům počasí?“

„Tuhle technologii neovládáme,“ přiznal jsem. „Záhadou je pro mě tady něco jiného. Dejme tomu, že Skrček postavil zdejší »krhút« v době, kdy tu stál starý chrám boha Hóra z třetí

dynastie zdejších faraonů. Řekněme před pěti tisíci lety, možná dřív, ale ne o moc. Už jsem řekl, že současný chrám je postavený až na něm. Jenže i tenhle chrám je tak zachovaný hlavně díky tomu, že byl po dlouhá staletí zasypaný suchým pískem. V novějších dobách na něm zdejší obyvatelé postavili své domky a dalo práci původní chrám vyhrabat z písku. Zajímalo mě, co v těch dobách Skrček dělal se svým »krhútem«, když ho měl deset metrů pod pískem?“

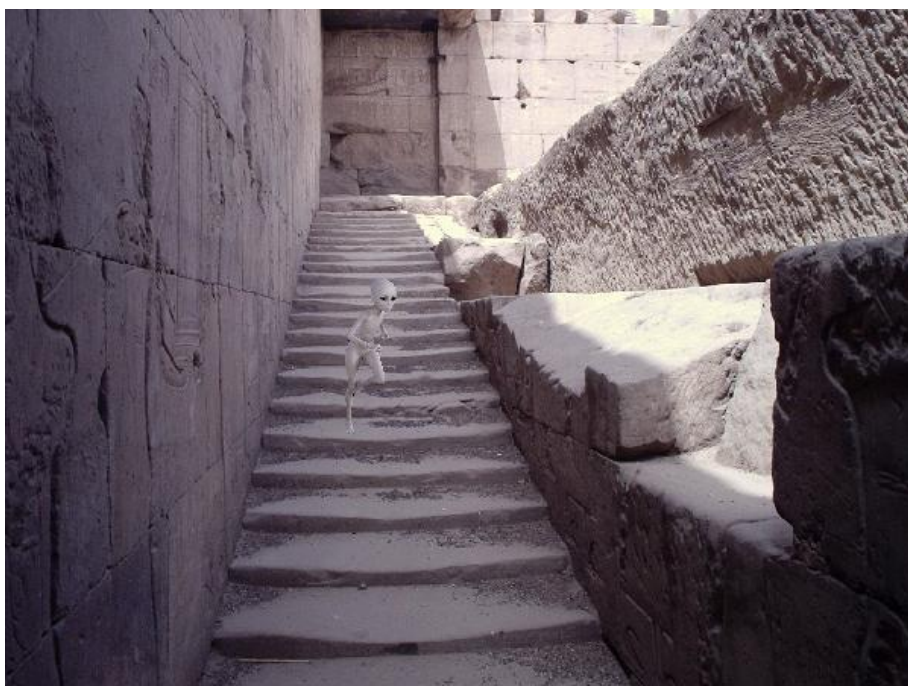

Tak vysoko byly památky po věky zasypané pískem...

„Nejspíš nic,“ řekla Mufalga. „To se stávalo a stává. Někdy je za tím sopečná činnost, jindy tektonika, při níž pevnina klesne a na její místo vtrhne moře... potíž je v tom, že i Isfétové chránili své stavby »slizignogem« a to se hodně špatně bourá. Jednodušší je takové stavby vyřadit zničením ovladačů. Ale pokud zde vadil jen písek, nedivila bych se, kdyby to Skrček nechal i několik tisíc let zasypané. Jen by si musel pamatovat, že zdejší »krhút« nikam nevede, neboť je zasypaný.“

„Vyhrabali to před necelými sto lety,“ pochlubil jsem se svými školskými vědomostmi, i když vzhledem k mému dopingu rosuhnorem to bylo hodně laciné chlubení.

„Můžeme ho tedy používat,“ přikývla Mufalga. „Tím lépe.“

Rychle zpátky! Honí nás Arabové!

„Jenže sem jdou nějakí lidé!“ varovala nás Sygupki.

A byla to asi pravda, zaslechl jsem také přibližující se halas mnoha hlasů, nejspíš skupinky turistů s průvodcem.

„Vrátíme se,“ rozhodl jsem. „Víme kde jsme, to nám pro dnešek postačí.“

Obrátili jsme se tedy na »strategický ústup«. Zpočátku jsme ustupovali za sloupořadím, jenže pak jsme museli přeběhnout kus volného prostoru, kde nás zpozorovala parta nějakých pubertáků. A co čert nechtěl, všimli si Sygupki. Někteří začali křičet, zřejmě svolávali další, a všichni jako jeden muž se k nám rozběhli.

V nastalém křiku se náš organizovaný ústup změnil v běh, naštěstí jen na krátkou trať, neboť naším cílem bylo pár desítek metrů vzdálené schodiště do dolních prostor chrámu, navíc za rohem, který nás na chvíli skryl.

Sygupki, kvůli které poprask vznikl, běžela jako poslední, ale já jsem potřeboval být u tunelu první, abych ho stačil otevřít. Naštěstí ani Mufalga, ani Sygupki nebyly pomalé a tunel byl až za dalším, už posledním rohem, takže jsme zapadli do tunelu dřív než za námi přiběhli první výrostci. Museli být pěkně překvapení, když doběhli za poslední roh,

kde byla slepá ulička a nikdo z nich si proto nemohl vysvětlit, kudy jsme jim zmizeli.

„Fuj, to jsem se zase proběhla!“ řekla Sygupki, když jsme byli v bezpečí tunelu. „Už dlouho jsem tak neběžela!“

„Tak co teď?“ zeptala se mě Mufalga udýchaně.

„Zkusíme ještě další,“ rozhodl jsem. Také jsem oddychoval jako lokomotiva. „Egypt je dobré místo, jistě ho využijeme, ale máme ještě poslední tunel.“

„Tak tedy pojďme!“ pobídla nás Sygupki.

Zbývala nám poslední brána »Gea-jedna«, podle čísla jsem odhadoval, že bude nejstarší. Když už jsme byli v ráži, rozhodl jsem se zjistit, kam vede. Prošli jsme rozhraním geologických struktur, jenže se stalo něco, s čím jsme nepočítali.

Tunel tady vedl do kopce.

Vypadalo to jako stoprocentní záhada. Kráčíte spokojeně tunelem, ale hned za rozhraním se tunel změnil v šikmou šachtu pod úhlem nejméně třiceti stupňů. Jak jsem šel vpředu, najednou jsem padl jako podřatý. Naštěstí můj pád obě mimozemšťanky varoval, aby šly opatrněji.

„Jak to mohl Skrček tak blbě postavit?“ ulevil jsem si.

„Nelíbí se mi to,“ přidala se Mufalga vážně.

„Vždyť se tam skoro nedá vylézt!“ přidala se Sygupki.

Podlaha tunelu nebyla sice hladká, ale šplhat do takového kopce opravdu nebylo jednoduché.

„Vyletíme tam pomocí »zornylonu«!“ napadlo mě.

To šlo poměrně dobře, takže jsme za chvíli byli u dalšího východu, zatímco tunel se za námi rychle uzavřel.

„Jsem opravdu zvědavý, kde vylezeme,“ řekl jsem a zkusil jsem otevřít dveře z tunelu ven.

„Pozor! Opatrně!“ vykřikla znenadání Mufalga.

Jenže pozdě. Tunel se začal otevírat, jenže v té chvíli na nás vystříkla voda tak silným proudem, že policejní vodní dělo

je proti tomu slabý čůrek. Odhodilo nás to naštěstí trochu nahoru, ale než jsem dveře ven spěšně uzavřel, byl tunel zaplavený. Zbyla nám asi dvoumetrová vzduchová kapsa, kde nebylo dost vzduchu na dlouhý pobyt. Ke všemu nám zalehly uši, jak se prudce zvýšil tlak. Připadal jsem si jako v ponorce, která dostala zásah a někdo na poslední chvíli uzavřel průlez, takže ji voda hned nezatopila. U ponorky je taková událost osudová, obvykle ji nikdo nepřežije.

„Co to bylo?“ vyjekla Sygupki.

„Myslím, že mi to došlo,“ řekla Mufalga. „Tento tunel je na nějaké pevninské kře, která se i s ním potopila do moře. Nemáte na Zemi nějakou nedávno potopenou pevninu? Myslím v době posledních deseti tisíc let?“

„Atlantida!“ napadlo mě. „Pověsti starých Řeků vyprávějí o pevnině Atlantis, kdysi dávno potopené do oceánu. Jenže o tom nejsou žádné důkazy, zachovalo se jen jakési ústní podání.“

„Pak je možné, že jsme objevili důkaz její existence,“ řekla Mufalga. „Dál to tedy nepůjde a tenhle tunel můžeme odepsat.“

„Škoda,“ řekl jsem.

„Ale jak se teď odsud dostaneme?“ vyjekla Sygupki.

„Nejde to tam, musí to jít zpátky!“ pokrčil jsem rameny.

„Ale co ta voda?“ starala se Sygupki.

„Způsobíme asi pozdvižení v Egyptě,“ vzdychl jsem si.

„Jenže tím ohrozíme lidi, co nás tam vyplašili,“ připomněla mi Mufalga. „Změnila bych to do těch hor, tam se voda rozprskne bez ohrožení tolika lidí.“

Měla pravdu a raději jsem nasměroval »krhút« do Číny. Po otevření vrat se voda skutečně vřítla do tunelu na čínské straně. Problém byl, že se vzduch hned nahnul na stranu Atlantidy a na čínské straně se vzduchová kapsa rozprostřela podél stropu v podobě úzké vzdušné mezírky. Dýchat se tam, bohužel, nedalo.

„Umíte se potápět?“ zeptal jsem se mimozemšťanek.

Ukázalo se, že to ani jedna neumí.

„Nebudeme riskovat,“ rozhodl jsem. „Zůstaňte tady. Já se do té vody potopím a až tunely oddělím, vypustím vodu na čínské straně ven. Pak se sem pro vás vrátím. Rozumíte?“

„Neměli bychom se dělit,“ připomněla mi Mufalga. „Také by tě to mohlo vyplavit do nějaké propasti.“

Jenže to řekla dost nesměle. I jí bylo jasné, že bychom příliš riskovali. Je pravděpodobné, že až se voda na čínské straně vyvalí ven, že mě její proud strhne a vyplaví ven. A venku byl poměrně strmý sráz do hlubokého údolí. Jeden člověk má nejspíš naději vznést se, ale tři...

„A co ta voda, až se vyvalí na Zemi?“ starala se Mufalga. „Neublíží tam někomu? Vznikne tam jistě pořádný vodopád!“

„Doufám, že ne,“ řekl jsem. „Lidé snad budou v domech. Je tam přece už pozdní večer, kdo by zůstával na noc venku?“

Bylo to sice jen mé zbožné přání, ale na výběr jsme neměli.

„Měli jsme se vrátit na Birhorii,“ napadlo Sygupki.

„Tomu říkáme »pozdě honit bycha«,“ komentoval jsem to. V jazyce »rekdoy« se to dokonce rýmovalo. Ale teď už jsme to změnit nemohli. Napadlo mě, že by na Birhorii proměnila voda tamto nádvoří v bazén, ale už se to nedalo změnit, vody byl plný tunel na čínské straně.

„Tak tu chvílku vydržte, jdeme na to!“ usmál jsem se na svá mimozemská děvčata.

Potopil jsem se a proplul do zatopeného tunelu. Vrata se za mnou zavřela. Kdyby se mi teď nepodařilo otevřít vrata na čínské straně, utopím se tu jako štěně, napadlo mě, ale černou myšlenku jsem rázně zaplašil. Musí to jít!

Voda se ovšem okamžitě vyvalila jako z protržené přehrady. Mufalga správně odhadla, že mě vyplaví až ven, jenže díky tomu jsem to očekával a vznesl jsem se, zatímco voda nakrátko pode mnou vytvořila úžasný vodopád. Voda cestou strhávala trsy trávy i keře a na svahu zanechávala

nepřehlédnutelnou stopu. Číňané budou mít asi velkou fušku, jak si to vysvětlit.

Neztrácel jsem ale čas. Zavřel jsem vrata, otevřel spojení do »Gea-jedna« a bouřlivě jsem se přivítal s oběma dívkami. Na jejich straně zůstalo pár kubíků vody, která teď opět natekla do tunelu na čínské straně, odkud jsme ji vypustili do vodopádu, ale potom jsem si poručil spojení na Birhorii.

Všude dobře, doma nejlépe!

Kde jsem teď ale doma?

Vrátili jsme se tedy v pořádku, ale mělo to dohru.

Mufalga opět svolala shromáždění do velké laboratoře, ale tentokrát to mělo být přenášeno do hlavních zpráv všech světů, ne jako minule, kde se tam zprávička o tom jen mihla.

A probíhalo to jinak než minule.

Předně jsem si vysloužil výtku za přílišné hazardování životy. Svým i svých společnic. Mufalga se za mě postavila, ale jen se tím přiřadila k vyhubované menšině. Podle názoru průzkumníků jsme všichni příliš riskovali.

Pochvalu jsme si naopak vysloužili za zmapování »krhútů« na Zemi i za můj popis lokalit v Egyptě a v Číně. Průzkumníkům se to bude jistě hodit. Ale průzkum Země nesmí záviset pouze na mně. Ponechají mi bránu »Gea-čtyři«, ale ostatní si odborníci na průzkum ode dneška vyhrávají pro sebe. Uznali sice mé zásluhy, ale současně mě shledali ne dosti vzdělaným. Mám proti nim jen výhodu, že jsem na Zemi vyrostl. Což může být současně velká nevýhoda, protože jsem chtěl nechtě zaujatý.

Průzkumníkům by se nehoda v Atlantidě nestala. Náklon tunelu zcela jasně ukazoval na fatální tektonické změny a v tom případě je nutné postupovat jako na zcela neznámých světech, to znamená »opatrné vyrovnávání tlaku«. Zjistili by včas, že je tunel pod vodou, a další průzkum by byl věci dálkově řízeného stroje.

Výtky jsem přijal a ujistil je, že už nebudu odborníkům do průzkumu fušovat. Jen bych chtěl vyjít branou v Egyptě,

doletět pomocí »zornylonu« do Čech a odemknout dveře ve svém domě bez použití násilí. Podle mě to tak bude lepší a sněm kosmických průzkumníků mi na to blahosklonně přistoupil.

Jeden z průzkumníků však navrhl, abych s tím ještě počkal, až odborníci Isfétské »revekredy« doplní novinkami. Za milion let jich jistě bude víc. Přitom pozmění klíčová hesla na standardní hesla oblasti »Cošhifyge«.

Připomněl jsem jim, že Isfétové své ovladače chránili, aby se nedaly dekodovat, ale ujistili mě, že se to týká výhradně řízení tunelů »krhútů«. »Revekredy« jsou starší, v době jejich vzniku se Isfétové snažili alespoň budit dojem spolupracující civilizace, tam snad jejich ochrany nebudou. A i kdyby, bylo by asi lepší postavit na Zemi »revekredy« nové, standardní. Beztak to nejspíš bude tak jako tak nutné.

Přimlouval jsem se ještě za ponechání funkce »zornylonu«, neboli létání bez bubliny »ronuglu«, ale ujistili mě, že zrušení té funkce bylo správné. »Zornylony« měly kdysi mnoho smrtelných nehod, »ronuglu« jsou bezpečnější, neboť jejich řízení nezávisí na nedokonalém lidském odhadu. Pokud to na Zemi ponechají, pak už jen na přechodnou dobu.

Nezbylo mi než to uznat.

Průzkum Země tedy povedou čtyři party. Jedna v Číně, druhá u Arabů, třetí v Evropě a čtvrtá, vybavená pro podmořský průzkum, se poohlédne po Atlantidě.

K té třetí se smím počítat i nadále.

Mohl bych teď zůstat na Luvocii, než odborníci na Zemi prozkoumají stav Skrčkových »revekredů« a případně je doplní na standard celého Hvězdného Ježka »Cošhifyge«, ale po krátké poradě s Mufalgou jsem se rozhodl nečekat a začít.

Nebylo to přece tak obtížné! Z tunelu v Egyptě vystoupím v noci, to tam nikdo nebude. A i kdyby tam noční návštěvníci nakrásně byli, nakonec o takové možnosti svědčily i osvětlovací reflektory na klíčových místech chrámu v Edfu, reflektory nejsou dole pod schody. A já nebudu vycházet po

schodech do osvětlené haly, ale vznesu se kolmo vzhůru a zmizím v noční tmě.

Problém mohl být s orientací. Měl jsem příležitost litovat, že jsem tenkrát nechal doma mobil s aplikací GPS, která by se mi hodila na cestě domů. Odhadnout špatně kurs bývá nejčastější navigační chyba a letět špatným kursem tisíc kilometrů rozhodně nevede k cíli. Opět jsem si vzal pilulku »rosuhnoru«, která mi už několikrát pomohla. Tentokrát jsem se pídil po hesle »mapa«.

Mapu jsem sice v hlavě neměl, ale vyskočil mi příkaz, který vyvolal mapu ze zdejšího »revekredu«. To jsem potřeboval! Jenže ta mapa měla nevýhodu, na kterou jsem přišel skoro ihned.

Neodpovídala skutečnosti.

Největší rozdíl byl v Asii. Jižně od Arabského poloostrova se nacházel ostrov, dnes neexistující. Z jakého období to asi bylo? Platón Řekům tvrdil, že se Atlantida potopila dávno před vznikem Řecka, ale mlhavé a nespolehlivé časové údaje nejsou věrohodné. Podle mého mínění pocházela mapa z doby Skrčkova přiletu na Zem. Přiletěl tedy dříve než jsem se do této chvíle domníval?

Bud' jak bud', Evropa na mapě se příliš nepodobala tomu, co si pamatuji. Baltické moře bylo větší, Středozevní spojoval s Černým i s Kaspickým široký průliv. Kaspické moře je dnes zcela oddělené a Černé je spojené se Středozevním jenom úzkým hrdlem Bosporu. Mezi Tureckem a Řeckem byl ostrov, rozlohou srovnatelný se Sicílií, který tam dnes také není. Naštěstí střed Evropy zhruba odpovídal dnešku a podle této mapy domů trefím.

Měl jsem ale tentokrát letět sám. I Mufalga souhlasila, že na tu krátkou cestu nepotřebuji doprovod. A zavázal jsem ji, aby neupozornila na mou cestu ani Sygupki. Poletím opravdu sám. Bez letadla »ronuglu« přece nemohu nikoho nést. S Mufalgou jsem se proto rozloučil jen letmo. Věřil jsem, že do Prahy trefím a brzy se vrátím. Pak jsem zmizel v tunelu »krhútu« mezi Luvocií a Birhorií, kde teprve přestoupím do tunelů Skrčkovy sítě.

A jde se na věc!

Let nad noční Evropou byl vcelku poklidný. Neletěl jsem vysoko, kde bych se mohl srazit s nějakým letadlem, ale ani příliš nízko, abych měl přece jen rozhled. Ideální výškou byl zhruba kilometr. Na pobřeží Středozemního moře jsem se dostal snadno podél řeky Nilu, tam jsem nabral směr severozápad a letěl jsem podle mapy nad Řecko. Pokračoval jsem až k Severní Itálii nad Jadranem a odtud na sever. Alpské pohoří jsem raději oblétával na dohled, takže bych měl do Čech přiletět od Vídně. Tam jsem ale několik minut bloudil, až jsem si vzpomněl na pomůcku z dob počátků letectví v Čechách. Uchytil jsem se nejbližší železniční tratě a sledoval lesknoucí se koleje až k nejbližšímu městu, kde jsem v nočním osvětlení snadno přečetl velkou ceduli na nádražní budově se jménem města.

Jihlava! Takže odklon trochu k západu a klídek, jsem přece v Čechách, tady se snad neztratím i bez mapy!

Do Prahy jsem doletěl ještě za hluboké noci. Většina oken byla tmavá, svítily jen pouliční lampy a v jejich světle jsem svůj dům snadno našel. Přistál jsem na ulici a srdíčko se ve mně zatetelilo radostí.

Jsem zase doma!

Jenže při pohledu na můj dům jsem se zarazil. Okny mého bytu v přízemí prosvítalo světlo. Roleta byla stažená, ale uvnitř se nepochybně svítilo.

Znamenalo to, že tam někdo bydlí.

Příbuzenské vztahy

V první chvíli jsem se zarazil a zůstal stát. Pak mi ovšem došlo, že jsem zmizel před dostatečně dlouhou dobou, aby mě marně sháněli. Jak na mém pracovišti, tak i v domě. Co se vlastně mohlo stát? Byl jsem pryč déle než rok, mohli mě přece prohlásit i za mrtvého, v mém bytě bydlí někdo jiný a nový majitel domu zamkl sklep, aby tam nikdo nepovolaný nechodil.

Smím tam vůbec vejít? Dům už je jistě přepsaný na někoho jiného a mě by se mohli polekat. Tím spíš, když jsem oblečený do šatů z Luvocie, které budou v Praze působit exoticky. A je docela dobře možné, že se mě první, kdo mě spatří, poleká. Jestli mě prohlásili za mrtvého, bylo by to přirozené.

Hlavní vchod byl zamčený, což mě ale nemohlo zastavit. Vzlétl jsem a snesl jsem se na dvorku. Zadní vchod se nezamykal nikdy a byl odemčený i dnes. Na chodbě jsem si v klidu rozsvítil a potichu jsem došel ke dveřím svého tehdejšího bytu. A jen nová cedulka na zvonku ukazovala, že se zde přece jen něco změnilo.

Na zvonku bylo jméno a příjmení mého bratrance. Náš rod tedy dům nikomu neprodal, jen mé místo zaujal bratránek. Mohl jsem si konečně oddychnout.

Odvážně jsem zazvonil na zvonek.

„Koho sem čerti nesou ve čtyři ráno?“ ozvalo se za dveřmi mrzuté láteření. Pak se dveře otevřely a za nimi stál bratránek, oči vytřeštěné a s povislou dolní čelistí.

„Nečekáš mě, vid’!“ oslovil jsem ho, když se neměl k řeči.

Bratránek se konečně vzpamatoval, ale reagoval jinak, než jsem čekal. Prudce mi přibouchl dveře před nosem. Nezbylo mi, než opět zazvonit. Snad ho to vzpamatuje.

Dveře se pootevřely, ale jen trochu. Bratránek je zavěsil na řetěz, abych na něho nemohl.

„Neblbni!“ napomenul jsem ho. „Nepozveš mě dál?“

„Ty nejsi mrtvej?“ ozval se jeho trochu roztřesený hlas.

„Blázníš?“ odrazil jsem ho. „Mrtvej? Jsem víc živej než ty, páč jak koukám, ty seš polomrtvej strachy!“

„A kde jsi celou tu dobu byl?“ ozvala se obezřetná otázka.

„To ti vypovídám, až mě pozveš dál,“ řekl jsem. „Nebo mě necháš stát na chodbě?“

Dveře se přivřely a ozval se zvuk řetízku. Pak se dveře opět otevřely a bratránek mi opatrně ustoupil s cesty.

„Tak pojď dál!“ vyzval mě.

„Ještě že jsi byl vzhůru!“ oddychl jsem si.

„To víš...“ odvětil. „Anežka nám stůně, vlastně ani nestůně, ale lezou jí zoubky, tak toho moc nenaspíme.“

„Anežka?“ zachytil jsem to jméno. Aha, došlo mi, bratránek má zřejmě druhé dítě, Anežku. Josífek má sestřičku a nejspíš je vzhůru i bratránkova manželka. Nevadí, popovídáme si ve třech.

„Ty ji vlastně neznáš!“ došlo bratránkovi.

„Neznám,“ odvětil jsem. „Jak také? Předtím jsi ji neměl.“

„Neměl,“ přitakal.

Vešli jsme spolu do mého bývalého pokoje. Byl to pokoj s okny na ulici, tady se tedy svítilo. Teď tu ovšem nebyl pokoj, ale ložnice. Holt časy se mění...

„Co je, Kájo?“ obrátila se na nás Manča.

Pak mě ale nejspíš poznala, takže jen hekla a zůstala úplně tumpachová, jako před okamžikem bratránek.

„Ježíšikriste! Co ty tady?“ vyhrkla, když ji přešel úžas.

„Nejmenuji se ani Ježíš, ani Kristus,“ opravil jsem ji. „Snad mě ještě poznáváš, ne?“

„Ty nejsi mrtvej?“ vyjekla.

„Co máte pořád s tím »mrtvej«?“ obrátil jsem otázku. „Jen jsem se vrátil po delší době, no a co má bejt?“

„Mysleli jsme si, že už jsi po smrti!“ odvětila nešťastným hlasem. „Ouředně tě přece prohlásili za mrtvého!“

„Jenže nejsem!“ odsekl jsem. „Ale je fakt, že jsem tu delší čas nebyl. Doufám, že mi řeknete, co se za tu dobu změnilo.“

„To bude průšvih!“ řekl bratránek. „My jsme už za tebe zaplatili dědickou daň, byt jsme si přizpůsobili...“

„První zásada: nic nechci zpátky!“ řekl jsem. „Zaplatili jste dědickou daň, je to tedy vaše. Mám jednu podmínku. Nikdy tento dům neprodáte. Prababička by se obracela v hrobě, slíbil jsem jí, že barák nepřijde do cizích rukou.“

„Ale my jsme to přece nemohli zdědit, když jsi naživu!“ řekla nešťastně Manča.

„Zdělili jste to, jako kdybych vám ten dům daroval,“ řekl jsem. „Nechám vám to se vším všudy, když mi občas umožníte vstoupit do druhého patra sklepů.“

„Tam, co jsou ty rakve?“ vyjekla Manča.

„Ještě trochu dál,“ přikývl jsem.

„Ty tam máš taky... rakev...?“ vysoukala ze sebe.

„Copak jsem upír?“ rozesmálo mě to. „Poslyš, Mančo, snad ještě nevěříš na upíry?“

„Ale ty rakve... ty tam přece jsou...!“ řekla opatrně.

„Jsou,“ přikývl jsem vážně. „A nechte je tam být. Vydržely tam pár století, klidně vydrží dál. Hele, nespí už Anežka?“

Manča se sklonila nad dětskou postýlkou.

„Jo, před chvilkou usnula,“ přitakala.

„Tak ji nechte spát a vezměte mě do obýváku, ať ji znovu nevzbudíme!“ navrhl jsem jim.

Přešli jsme do obýváku. Dřív tam měla prababička ložnici, já jsem tam s ničím od její smrti nehýbal, bratránek si ale musel přeškátulkovat celý byt, takže tu nebylo na svém místě skoro nic. Mávl jsem nad tím ale rukou. Už mi to nevadilo.

„Mám tady i tvůj počítač,“ přiznal bratránek.

„Je tvůj!“ mávl jsem opět rukou. Zajímal mě jen přístup do »krhútu« pro sebe i pro průzkumníky z Luvocie. Proto se mé jednání s bratránkem a s jeho chotí neslo ve velkorysém duchu.

„Chceš se sem vracet... ale kde teď vlastně bydlíš?“ zeptal se mě bratránek opatrně.

„Když ti to řeknu, vypadnou ti oči z důlků a nebudeš tomu věřit,“ řekl jsem vážně. „Je to zatím tajemství. Řeknu ti jen, že je to hodně daleko. Víc než si umíš představit.“

„V Austrálii?“ hádal Kája.

„Dál,“ řekl jsem. „Hele, nehádej. Pojd'me radši dohodnout podrobnosti. Předem se vzdávám všeho movitého i nemovitého majetku, který jste po mně zdělili. Všechno je právoplatně vaše. Kdybyste měli jiné finanční problémy, obraťte se na mě. Všechno zařídím. Na druhou stranu bych byl rád, kdybyste mě uchránili veškeré byrokracie. Jestli mě prohlásili za mrtvého, nechme to tak. Nebudu se hlásit o majetek ani o oficiální existenci. Ale budu potřebovat občas vstoupit do sklepa. Pro začátek tedy potřebuji klíče. Časem uvažuji o výměně dveří za něco lepšího, ale pořád budu potřebovat, aby se nikdo, rozumíš, nikdo nepozastavoval nad tím, že občas vyjdu ze sklepa nebo v tom sklepě zmizím. A třeba na půl roku.“

„Co tam chceš ale dělat?“

„No jo, to jsem čekal,“ řekl jsem. „Škoda, že tu máte děti, pozval bych vás tam oba. Ale jestli po tom opravdu toužíš, ukážu ti něco, z čeho bys mohl v nejhorším případě zešedivět.“

„Ty jsi z toho nezešedivěl, proč bych měl já...“

„Dobře, vezmu tě tam,“ slíbil jsem mu. „Ale nejprve bych se chtěl dohodnout. Nebudeme nic sepisovat, taková listina by mohla být nebezpečná. Musíme spolu jednat čestně i bez psaného papíru, nejen protože jsme příbuzní.“

„Já tě nepodrazím,“ sliboval. „To bych pak nevycházel ani s tátou a s ostatními.“

„Dobře, že to tak bereš,“ přikývl jsem. „Takže mám jen dva požadavky, už jsem je řekl, jen je zopakuji. Za prvé, dům nesmí přijít do cizích rukou. Už protože by se nedala splnit ta druhá podmínka, že budu mít kdykoliv přístup do spodního sklepa. Na tom musím trvat. Za to ti ponechávám všechno, co mi tu kdysi patřilo a navíc, kdyby ses ocitl ve finančních problémech, slibuji ti svou pomoc i po této stránce. Plácneme si na to?“

Plácli jsme si a Manča nás »rozsekla«. Tím to bylo hotové.

„Dobrá,“ řekl jsem. „Manči, máš tu Anežku, hlídej ji, já ti Káju brzy přivedu zpátky. A ty pojd' se mnou.“

„Do toho sklepa s rakvemi?“ vyjekla Manča.

„Ještě trochu dál,“ řekl jsem. „Mnohem dál, ale neboj se, ručím ti za něho.“

„No dobře, jste ostatně bratrance,“ spokojila se s tím. Nic jiného jí ani nezbývalo.

Zvedli jsme se a na chodbě jsme zamířili ke schodům dolů. Bratránek si u vchodu sundal z háčku klíč.

Seběhli jsme po schodech a zamířili k zadním dveřím. Tam bratránek odemkl a podal mi visací zámek i s klíčem.

„To je teď tvoje,“ řekl mi.

Chvilku ještě trvalo, než jsem se probral z transu a pohnul. Zdejší »revekred« mi neumožnil telepatické spojení s Mufalgou, ale na Birhorii dosáhl a Sygupki mi slíbila, že se do Luvocie na Mufalgu dovolá a můj vzkaz jí vyřídí.

„Dobře,“ přikývl jsem. „Podívej se!“

Položil jsem zámek i s klíčem na dlaždice a poodstoupil.

Zámek i s klíčem a šňůrkou se náhle rozplynuly.

„Ježkovy voči!“ otrásl se Kája. „Co to bylo?“

„Příkaz pro úplnou anihilaci předmětů,“ řekl jsem. „Prosím tě, od této chvíle se drž zásady: co nepochopíš, případně co by ti připadalo jako černá magie, to chápej jako pokročilou technologii mimozemské civilizace. Opakuj po mně: technika mimozemské civilizace. Jasně?“

„Mimozemské civilizace?“ opakoval to, jenže s otázkou.
„Kde ses k ní dostal?“

„Tady ve sklepe,“ ujistil jsem ho.

„Vždyť tam až na nějaké rakve a kosti nic není!“ namítl.

„Ale je!“ ujistil jsem ho.

Další šok ho čekal, když jsem rozsvítil. V »dolním« sklepe nebylo zavedené světlo a nevedl sem ani přívod elektřiny. Modré světlo se trochu podobalo zářivkovému, ale nebylo znát, odkud vychází. Prostě tu bylo a bylo ho dost, aby bylo vidět jako ve dne.

„Jdeme dál,“ vykročil jsem napřed. Bratránek kráčel za mnou jako ve snu až na konec dolního patra sklepů.

„Dál už přece nic není!“ varoval mě.

„Ale je!“ ujistil jsem ho a otevřel jsem dveře se schody do třetího podzemního patra.

Při pohledu na rozplývající se skálu bratránek ztuhl.

„Co to bylo?“ ukázal mi na schody dolů.

„Říkal jsem ti to přece! Pokročilá technologie mimozemské civilizace. Pojdme dolů!“

„Co tam je?“ zeptal se mě nedůvěřivě, ale poslušně se mnou cupital po zatočených schodech dolů.

„Teď ještě nic,“ ujistil jsem ho. „Jen pár chodeb. Ale volal jsem Mufalze, za chvíli přijde. I se Sygupki.“

„Kdo to je?“

„Dvě mimozemšťanky,“ ujistil jsem ho. „Nemusíš se jich bát, nekousnou tě.“

„Ty je znáš?“ podíval se na mě vyděšeně.

„Znám,“ přikývl jsem. „Požádal jsem je, aby se ti ukázaly a přesvědčily tě, že nekecám a všechno myslím vážně.“

„Snad se s nimi nekamarádíš?“

„Kamarádím,“ přikývl jsem. „A přestaň se konečně divit! Teď jsou ještě ...pár milionů světelných let odsud, ale budou

tu, než se naděješ.“

Chvíli jsme čekali. Pak se odspodu začala vypařovat stěna výklenku a objevil se tunel. A v něm dvě dívky. Mufalga se ještě podobala nám, lidem Země, ale u Sygupki byla její mimozemská příslušnost jasná na první pohled.

„Tak holky, tohle je můj bratránek Kája!“ představil jsem jim vyděšeného Káju. Vyděšeného dvojnásob. Jednak z jejich bez nejmenších pochyb mimozemského vzhledu, jednak z toho, jak jsem na ně promluvil. Jazyk »rekdoy« není příbuzný se žádným jazykem na Zemi, takže se žádnému nepodobá. Jestli měl Kája do této chvíle nějaké pochyby, tak se právě rozplynuly jako předtím dveře tunelu.

„Takže Kájo, ta vyšší, oblečená, je Mufalga z civilizace Luvocie. Podobá se nám lidem, až na oči a uši. Ta druhá, nahatá, je Sygupki z Birhorie. Nediv se, oni mají tlustší kůži, takže oděv nepotřebují. Ta se nám lidem podobá už jen z dálky obrysem, ale obě patří k lidem svého světa. Každá je z jiného, chápeš?“

Kája mlčel, jen si obě prohlížel.

„Víte co?“ navrhl jsem všem. „Pár minut nás jistě nezabije. Pojdme k bratránkovi. Má tam ženu a děti, ať vidíte, jak vypadá spokojená pozemská rodina!“

Pak jsem to ještě zopakoval česky.

„Pozveš nás, doufám!“ zeptal jsem se ho pro jistotu.

„To se ví...“ přisvědčil. „Nikdy by mě ani ve snu...“

„Já vím,“ přerušil jsem ho. „Mě dřív taky ne.“

„Takže jestli to správně chápu, ty bydlíš u nich?“ dovtípil se konečně. „A potřebuješ ode mne jen volný východ na Zem?“

„Přesně tak,“ přikývl jsem.

Návštěva se vydařila, i když Manča byla v první chvíli ještě vyplašenější než Kája. Uznával jsem, že nebylo divu. Když jí do bytu manžel přivedl tři veskrze podezřelá individua, z nichž znala jen od vidění mužova bratrance, navíc

prohlášeného za mrtvého, spolu se dvěma ženštinami, z nichž jedna měla dravčí oči a liščí uši a druhá nahatá už vůbec nepocházela ze Země, ani já jsem se nesměl divit, že Manča vypadala jako čerstvě vyoraná myš.

Pak se to trochu rozhýbalo. Já jsem musel překládat na obě strany, česky jsem mluvil, jazykem »rekdoy« jsem telepatil, takže to vypadalo, že se bavím jen s oběma pozemšťany, až na to, že Mufalga i Sygupki se občas usmály nad pokládanými otázkami. Mufalga dovolila Kájovi i Manče, aby si sáhli na její ouška a přesvědčili se, že nejsou jen nalepená. Skončili jsme, když se domem ozývaly rány domovních dveří, jak nic netušící nájemníci odcházeli do města, někteří do práce, jiní do škol.

Nakonec jsme se ale rozloučili. Opatrně jsem vyvedl obě mimozemšťanky na chodbu a po schodech do sklepa, kde jsme se s bratránkem rozloučili.

„Ty dveře už nezamykej,“ doporučil jsem mu. „Kvůli tomu zámku jsem musel přiletět až z Egypta, máme tam druhou bránu. Zámek na těch dveřích postačí. Odemkne to kdekdo šperhákem, ale to nevadí, já je zabezpečím jinak.“

„Z Egypta?“ podivil se Kája.

„Jak říkám, máme tam druhou bránu,“ zopakoval jsem mu. „Létat bez letadla je pro nás snadné, jen trochu úmorné. Už jsem se rozmýšlel, jestli nemám ty dveře prorazit silou, ale to by určitě vzbudilo rozruch a to je to poslední, co bych potřeboval. Doufám, že budete mlčet. Umíš si představit, co by následovalo, kdyby se novináři dozvěděli, že sem do Prahy vede mimoprostorový tunel mimozemšťanů?“

„Jo, to si umím představit,“ přikývl. „Ale neboj se, budeme s Mančou mlčet jako hrob.“

„Jo, abych nezapomněl,“ vzpomněl jsem si. „Nemohl bys mi opatřit pravou zlatou destičku bankovního zlata? Potřebuji ji do našeho světa jako vzor. I kdyby sis na ni musel vypůjčit, bude to stát za to. Vrátím ti za ni dvě. Zařídíš to?“

„Co s ní chceš dělat?“

„Nechám si ji zduplikovat,“ řekl jsem. „Ale potřebuji, aby to splňovalo pozemské standardy. Seženeš mi ji?“

„Zkusím to,“ slíbil. „Táta zkusí obvolat příbuzné. Říkáš, že ji zase vrátíš?“

„Vrátím,“ slíbil jsem. „Dvě za jednu. Mimozemšťané podle ní nechají udělat kopie, kolik jich budeme potřebovat. U nich se na nějaké kilo zlata nekouká a nám se to na Zemi bude hodit.“

„Dobře, to zařídím,“ slíbil.

Odešli jsme pak do »prokletého sklepa« a dál: Sygupki do Birhorie a já s Mufalgou do Luvocie. Cestou jsem obě ujistil, že bratránek i jeho choť budou mlčet. Jednak by jim to těžko někdo uvěřil, ale především věděli, že nesmí mluvit i ve vlastním zájmu. Uměli si představit, co by asi následovalo.

Tohle nám tedy prošlo.

Druhý zlom

V Luvocii jsme s Mufalgou skončili v naší, teď už společné laboratoři, kterou jsme používali i jako byt. Vystačili jsme si, víc jsme přece nepotřebovali.

Průzkumníci testovali »revekredy« po Skrčkovi, doplnili je o chybějící vymoženosti, zejména o bubliny letadel »ronuglu«, výběr potravin a znalostí. Ve sklepě, tam kde jsem poprvé spatřil Skrčka, objevili ve stěně Skrčkův úkryt. Měl v něm pár drobností, ale především svou soukromou databázi, něco jako »lodní deník« průzkumníka civilizace Isfétů. To, a záznamy jeho pozemského »revekredu«, byl pravý poklad pro historiky Luvocijanů. Přesto dál trvali na tom, abych pokračoval ve svých zápiscích.

Jedné noci se v Praze ze sklepa bratránkova domu vyrojilo několik tisíc Luvocianů. Nikdo si jich nevšiml, neboť to proběhlo nehlučně v noci, a neviditelní průzkumníci se ihned rozletěli do všech stran.

„Nasadili jsme na Zemi dvacet tisíc průzkumníků,“ sdělil nám jeden z nich. „Zjišťují, co se vlastně ve vašem světě děje.“

„Takže už mě vlastně nepotřebujete,“ řekl jsem mu.

„Ba ne, potřebujeme vysvětlit některé věci, co tam mezitím naši lidé zjistili,“ vracel mě do dění.

Strávil jsem pak několik dní vysvětlováním. Ne všechno se totiž dá zjistit odpozorováním, spoustu věcí potřebovali vysvětlit, takže jsem byl v jednom kole. Luvociané zpočátku některé naše zvyky nechápali. Vysvětloval jsem jim principy bank a některá, z jejich pohledu zcela pofidérní povolání, jako exekutor, drogový dealer a nájemný vrah. Nechtěli mi věřit, že můžeme chápat jako uznávané povolání něco, co je z jejich pohledu jasně definované jako těžký zločin.

Jenže bílých míst postupně ubývalo, průzkumníci zjišťovali i takové věci, o kterých jsem ani já neměl ponětí.

Pokorně jsem se tedy vrátil k sepisování poznatků o Zemi, teď už hlavně všeho, co se týkalo mne a mého životopisu.

Mufalga teď často odcházela do »velké laboratoře«, vracela se až večer, ale pořád jsme si měli co povídat.

Jenže jednoho odpoledne přišla mimořádně brzy. Navrhla mi, že si uděláme pěkný večer jen my dva, objednala slavnostní večeři a po ní se ke mně obrátila.

„Netáhne tě to domů na Zem za svým bratrancem?“ začala, až to vypadalo jako výčitka. „Minule jsem viděla, jak se ti jeho malá holčička líbila. Jaký je vlastně tvůj vztah k dětem?“

„K dětem?“ usmál jsem se smutně. „Většinou dobrý.“

„Hodně tě mrzí, že jsi se mnou?“ řekla a trochu se ke mně přitiskla.

Nemám rád litování mé osoby, zejména pro něco, co jsem si spískal sám. Ani vlastní chybou, natož vlastním rozhodnutím.

„Už jsem ti to přece říkal,“ řekl jsem. „Nemrzí mě to, zvolil jsem si to sám. Vím, chtěla jsi to zprvu jen dočasně, ale já nemám rád účelové dočasnosti. Řekl jsem, že budu žít s tebou na Luvocii a tak to také bude. Anebo... nebo toho lituješ ty? To by bylo jiné, nechci tě na sebe vázat proti tvé vůli.“

„Chceš vědět moji největší novinu?“ zeptala se mě.

„To se rozumí!“ ujistil jsem ji.

„Tak tedy - budeme mít dítě,“ řekla. „Mysleli jsme si, že to není možné, že je mezi námi mezidruhová bariéra... takže zřejmě selhala. Doufám, že nejsi proti! A můžeš se těšit na roli otce.“

„Rád bych,“ odvětil jsem. „Ale připadá mi to příliš krásné na to, aby to byla pravda.“

„Navštívíš naše genetické pracoviště,“ rozhodla. „Podívají se na tebe co nejpodrobněji. Ale už teď budeš muset přijmout, co se mezi námi nezpochybnitelně stalo.“

„Pak by nám vlastně vůbec nic nechybělo,“ roztál jsem.

„Aspoň nemusíš bratránkovi závidět dcerušku,“ dodala.

„Nebudu,“ slíbil jsem.

Největší genetické pracoviště Luvocie nebylo daleko, takže jsme si tam oba hned ráno zaletěli. Strávil jsem tam celý den a na konci nám sdělili pravděpodobný výsledek. A bylo to překvapení číslo jedna pro mě i pro Mufalgu.

Mohl za to opět Skrček!

Přesněji jeho nanoboti, které mi naočkoval hned zkraje. Byl to vlastně soubor několika tisíc různě specializovaných nanobotů, takže vyznat se v nich nebylo jednoduché ani pro největší mistry genetiky v Luvocii. Nakonec s jistou dávkou štěstí objevili jeden typ, který potlačoval mezidruhovou bariéru a to tím způsobem, že konfliktní odlišnosti obešel zkopírováním z opačné strany.

Genetika ušitá na míru!

„To tedy máme štěstí,“ řekla Mufalga, když nám specialista genetik vysvětlil, k čemu se jeho tým dobral. „Ty bys mohl mít dneska dítě i se Sygupki! To by ses opravdu nestačil divit!“

Nestačil jsem se ale divit i tak. I tak to bylo nečekané jako blesk z čistého nebe.

Není to tím, že by pozemšťané byli slučitelní s Luvociany. Nanoboti to zařídili pouze u mě, ale naše děti budou slučitelné i s pozemšťany. Mohly by pak žít v obou komunitách, nejsme od Luvocianů tak odlišní, aby to vadilo pokojnému soužití.

K čemu to ale Skrček měl? Snad si nechtěl pěstovat nějaké univerzální otroky? Mufalga přísahala, že na tohle ve zbytcích jeho vzpomínek vůbec nenarazili. Nemohl to být pozůstatek po ještě starších genetických pokusech Isfétů? Že by něco takového vyvíjeli už dřív, než sami sebe vložili do robotů, aby zvýšili svou »bojovou hodnotu«, i když tím přišli o lidskou podstatu?

Pokud jde opravdu o pozůstatek něčeho, co se odehrávalo před milionem let, pak už se to zkrátka nedozvíme.

Zapomenuto, smazáno, finito! Zbylo po nich méně stop než po pitekantropech, i když digitální kopie nanobotů pořád fungují.

Bylo to pro mě tak trochu šok, ale vzpamatoval jsem se bez utěšování. Na Zemi mám sice veškeré příbuzenstvo, ale mým osudem je zřejmě Luvocie. Nejenže jsem se pro ni sám rozhodl, teď už ani nemohu couvnout.

Uvázl jsem na Luvocii jako loď na mělčině.

Rozhodl jsem se tedy pokračovat v tom, co jsem tady začal, přerušil a teď mi nezbývá než to dokončit. Dal jsem se do svých pamětí, podporovaných paměťovou drogou »rosuhnor«. Však se najdou čtenáři, kterým se to bude líbit!

Měl jsem si ale uvědomit, že dvacet tisíc neviditelných lidí se na Zemi zorientuje lépe než kdokoliv z lidí Země. Těch dvacet tisíc se totiž dokázalo telepaticky vzájemně informovat, podstatně lépe než to dokáží nejlepší tajní agenti světa.

Mohl jsem si považovat za velkou čest, že mě přizvali na konferenci svolanou k dosud zjištěné situaci na Zemi. Mohli by ji snadno uspořádat i beze mne, protože mé záznamy, i když měly miliony čtenářů, obsahovaly nepatrný výsek ze všech možných pohledů na pozemskou společnost. Považoval jsem to za čestnou pozvánku a nebyl jsem daleko od pravdy. Mufalgu určitě pozvali ze stejných důvodů jako mě, neboť poznání pozemské společnosti bylo už mnohem dál než po prozkoumání Skrčkovy paměti. Měla ale na tom svou zásluhu a bylo dobře, že nás oba nevynechali.

Konference se ale měla konat v největším městě Luvocie na druhé pevnině, takže jsme tam museli použít »krhút«. Tady to tak bylo. Na blízké cesty používali bublinová letadla »ronuglu«, na delší cesty kombinaci »ronuglu« a »krhútů«. Ve městě Unugyvay »krhút« byl, město Rupgoji mělo také svůj, jen ten poslední úsek od »krhútu« ke »kongresové budově« jsme museli přeletět.

Poblíž »krhútu« nás už čekala průvodkyně, ale příjemně mě překvapilo, když jsem v ní poznal Barumju. Nebyla to náhoda, sama se na to přihlásila, nechtěla si to jistě nechat ujít.

Požádal jsem ji »ze staré známosti«, aby nejprve vzletěla co nejvýš, abych si mohl město Rupgoji prohlédnout z výšky. Mělo to být přece největší město světa Luvocie! Čekalo mě však další překvapení. Největší město světa Luvocie bylo menší než jsem si představoval, pozemská krajská města jsou možná všechna větší. Ale co se divím? Vždyť celá Luvocie má sotva dvě stě milionů obyvatel, méně než polovina Evropy! A ty počty jsou dlouhodobě stabilní, žádný přírůstek, ale ani úbytek. Prostě stabilní svět!

»Kongresová budova« byla ale větší než jsem naopak čekal. Nepřipomínala naše divadla s jevištěm protilehlým k hledišti, tady byli »přednášející« uprostřed a samotný sál připomínal kouli s mnoha balkóny kolem dokola. Každý balkón měl několik řad průhledných křesel a každé křeslo mělo vlastní obrazovku, aby si nikdo nemohl stěžovat, že špatně vidí. Zesilovače telepatie se pak staraly o to, aby přednášejícím všichni perfektně rozuměli. Inu, bylo to opět o třídu, ne-li o víc, dokonalejší než podobná zařízení na naší Zemi.

A řekl bych, že jsme dostali protekční místo skoro úplně na dně »konferenční koule«, takže jsme na přednášející dohlédli i bez obrazovky a jejich telepatii bychom rozuměli i bez zesílení.

I když jsme se trochu zdrželi obletem města Rupgoji, nebyli jsme ještě posledními příchozími. Ještě skoro půl hodiny trvalo, než se »konferenční koule« zaplnila a konferenci mohli zahájit. Jak mi Mufalga řekla, »úzkým hrdlem« byly »krhúty«, kterými musely všechny tyto davy projít. Musím ale uznat, že propustnost »krhútů« je pořád o pár řádů vyšší než propustnost pozemských letišť. Tady navíc nezdržovaly letištní kontroly ani cesta taxíky od »krhútů« do »Kongresové budovy«. Uspořádat tak navštívenou konferenci by na Zemi ani nešlo. Doprava by to nejspíš pohřbila a kromě toho na Zemi neseženete tak obrovský sál. Navíc mohla »kongresová budova« poskytnout všem účastníkům i ubytování, i když v jednotných a nepříliš velkých »tyshigi«. Neumím si ale představit, kolik hotelů by na to bylo na Zemi potřeba a jaké zmatky by s tím byly spojené. Tohle všechno na Luvocii zvládli.

Palec nahoru a obdiv k tomu!

Jak se dalo čekat, na konferenci mě nesmírně zajímalo, co všechno průzkumníci na Zemi objevili. Vždyť jsem tam prožil drtivou většinu svého dosavadního života, co tam objevili oni? Byli tam přece poměrně krátce!

Na druhé straně jich tam bylo dvacet tisíc a měli za úkol prozkoumat všechno co se dá. Co jsem asi o světě zjistil v dobách mého raného dětství? Na rozdíl od průzkumníků jsem pobýval na jednom místě, cíleně jsem nic nezjišťoval a zachycoval jsem jen takové informace, které se ke mně dostaly. Dá se říci, že většinu mých zkušeností jsem na Zemi získal až v letech studentských a později. Na druhou stranu jsem měl o našem světě k dispozici knihy, školu, učebnice a internet, což také nejsou zanedbatelné zdroje znalostí. Tím víc mě zajímalo, co všechno zjistili oni. Proti mě měli spoustu jiných výhod. Šli ho toho s jasným cílem, mohli se po světě pohybovat kdekoliv podle vlastního uvážení, bariéry pro ně takřka neexistovaly, pomocí neviditelnosti »nopigyni« se dostali i tam, kam bych se já nikdy v životě nedostal. A navíc se neustále vzájemně informovali, co kdo z nich zjistil, aby už to jiní zkoumat nemuseli. Telepatická koordinace byla tisíckrát lepší než mobilní telefony.

Přednášejících bylo poměrně málo, jen pět. Jednoho zřejmě zvolili za mluvčího, nebo předsedu, zkrátka jeden z nich zvedl ruku, sál ztichl a mluvčí začal hovořit. Přesněji řečeno, nemluvil, ale telepatické zesilovače nám předávaly jeho telepatii. Ani jsem se nedivil, že velký sál »konferenční koule« naráz ztichl, že by byl slyšet pád špendlíku.

„Pozvali jsme vás na první předběžné rokování o objevené společnosti světa zvaného Země,“ začal hovořit. „Máme zde mezi námi jednoho příslušníka této společnosti, který nám toto spojení umožnil. Jak se však dalo očekávat, jeho popis situace na Zemi je zatížen jeho vlastní příslušností k ní a není v žádném směru zcela objektivní. Nicméně jeho zásluhou je, že jsme se dostali na Zem a mohli jsme ji prozkoumat nestranným pohledem.“

Trochu mě zamrzelo, že mé svědectví o Zemi označil jako »zcela neobjektivní«, ale na druhé straně jsem musel připustit, že můj pohled na Zemi prostě musí být zkreslený. Nejenže neznám všechno, ale možná, či spíš zcela jistě mě ovlivňuje i příslušnost nejen k Zemi, ale dokonce i k Evropě a nejspíš i k Čechám. Jako Čech mám přece zaujatý pohled na ostatní národy. Nakonec bych měl být rád, že Luvociané prozkoumali náš svět podrobněji.

„Na rozdíl od našeho hosta se domníváme, že svět zvaný Země stojí před katastrofou, která by mohla jeho společenství úplně a definitivně zničit,“ pokračoval přednášející. „Domníváme se, že tato katastrofa je bez vnějšího zásahu neodvratná a je jen otázkou času, kdy k ní dojde. Přitom prakticky jedinou vnější silou, schopnou takového zásahu, jsme my, »Cošhifyge«.“

To už mě ale donutilo zpozornět. Vždyť to z mého pohledu tak katastroficky nevypadalo! Ale je možné, že jsem problémy na Zemi buď neviděl, nebo jsem jim nepřikládal váhu. Nezbývá mi než napnout pozornost, aby mi nic z konference neuniklo. Až pak poznám, co a jak.

„Společenství na Zemi je nebyvale rozvrstvené,“ hovořil dál přednášející. „Lidstvo se dělí na národy, obývající dohodnutá území, ale i v těch územích pokračuje další dělení na menší třídy a kasty, jak je sami obyvatelé nazývají.“

To mají ode mne, uvědomil jsem si. To já jsem použil slova »kasta«, když mě nenapadlo jiné pojmenování lidských skupin. Ale hned jsem to přece zmírňoval, v našem civilizačním okruhu nejsou kasty dány tak pevně jako v Indii, ale z principu může být mezi nimi i jistý pohyb. I když - a to jsem si začal uvědomovat až teď, pohyb mezi kastami je jen málo pravděpodobný.

Vezměme si například kastu lékařů! Výběr do ní začíná při přijímacích hovorech na vysoké škole. A ty mají často průběh:

„Máte rodiče lékaře? Ano? Vítejte na naší fakultě!“

„Nemáte? Co tu tedy pohledáváte? Odchod - další!“

Některé kasty ovšem nejsou tak přísné, ale jakou práci dá dostat se do kasty boháčů? Zejména když, jak vystihl už slavný spisovatel Honoré Balzac, »za každým velkým majetkem musíme vidět velký zločin«! Je to dané tím, že poctivě se dá zbohatnout jedině v moderních pohádkách o čističích bot, kteří se vlastní pílí vypracovali na milionáře, zatímco ve skutečném životě se prací zbohatnout nedá a poctivou? Tou už vůbec ne!

Ani Billy Gates nezbohatl tím, že vymyslel nejrozšířenější počítačový operační systém na světě. Na vymyšlení měl lidi, sám je pouze vedl. Jeho největším hitem byla ve vztahu ke konkurenci zásada »zahrnout a rozšířit«. Pravda, několikrát při krádeži cizích nápadů narazil, ale málokdy se s tím dostal před soud a i když ho za krádež »duševního vlastnictví« přece jen odsoudili, přesvědčil soudce, že »jeho« kradený systém není úplně stejný, jako systém od konkurence⁸. Od něho pak brojení proti »zlodějům duševního vlastnictví« vyznívalo obzvláště pikantně. Inu, už před Gatesem se říkalo: »Zloděj nejvíc volá: Chyťte zloděje!«.

Teoreticky, jak jsem se kdysi zmínil Barumje, člověk může sám změnit kasty tím, že se dá na vojnu. Je ale otázkou, zdali jde o změnu k lepšímu nebo naopak k horšímu. Kasta vojáků má sice privilegia, nemá zodpovědnost, ale povinnost na rozkaz zabíjet nebo dát se zabít je pro většinu lidí morálně nepřijatelná.

A tento kastovní systém teď přednášející na Luvocii velice podrobně rozebíral. Od prapůvodního kastovního systému Indie, kde se do kasty každý narodil a změnit ji prakticky nemohl, až po dnešní systém »tříd«, kdy se třída dá změnit skoro stejně těžko, i když pohádka tvrdí, jak je to snadné... Ale v pohádkách je přece snadné nechat si kouzlem narůst křídla a obletět celý svět...

Další systém kastovnictví je na Zemi náboženství. A na to se zaměřil druhý přednášející. Vysvětloval přítomným, co je to za obludný systém, který za období zaznamenávané historie Země přinesl nejvíc zla v podobě náboženského násilí a válek.

„Lidé Země si náboženstvím původně ulehčovali život,“ hovořil druhý přednášející. „Jenže postupem času se

z ulehčení života stalo větší zlo než z čeho jiného. Největším problémem zde jsou třecí plochy mezi různými náboženskými systémy. Odlišné náboženství vede nevyhnutelně k náboženské nenávisti. Na Zemi prakticky neexistuje mírumilovné náboženství. I kdyby někde na Zemi vzniklo, sousední nesnášenlivá náboženství je zcela zákonitě pohltí. Každé náboženství musí proto bránit svůj okrsek světa před agresivními sousedy. Tím se oficiální mírumilovné náboženství změní ve stejně agresivní, jako jsou ta sousední. Liší se pak jen expanzí, kdy ta nejagresivnější mají snahu rozšiřovat se na úkor sousedů, kdežto mírnější setrvávají na vlastním, ovšem dobře opevněném území.“

Musel jsem uznat, že to do značné míry vystihl. Jak krásně mírové se jevílo zpočátku křesťanství, než se zvrhlo a začalo se agresivně šířit »ohněm a mečem«! Některá náboženství se zdají být mírná jen protože mají mírnější sousedy, vyhradila si napevno hranice vlivu a nerozšiřují se. Ale při setkání s dravými sousedy se i tato náboženství opásají mečem. Krásně je to vidět na hranici mezi hinduistickou Indií a muslimským Pákistánem, kde šarvátky dospěly až do stadia hrozeb atomovými zbraněmi!

Mírové náboženství prostě neexistuje. Může se to zdát tam, kde jsou hranice vytyčeny přírodou, jako tomu bylo v Japonsku, ale maska spadla, jakmile Japonsko začalo útočit na své sousedy. Náboženství se může na kratší či delší dobu obehnat zdí, jako to bylo v Číně, jako je tomu dnes v Izraeli a kam směřuje i Amerika. Ale kde taková zeď padne, nastane zákonitě vpád agresivnějšího náboženství na území méně agresivního. A pokud do náboženství zahrneme i různé ideologie, byť nemusí vykazovat všechny znaky náboženství, pak sem můžeme zahrnout dějiny pozemských válek se vším všudy.

Popis současné situace na Zemi byl dlouhý, ale těžko by mohl být kratší. Pozemská společnost je složitá a nedá se popsat pár slovy, taková zjednodušení nemohou vystihnout skutečnost.

Poslouchal jsem přednášející a dělal jsem si poznámky.

Málo platné, na několika místech bych měl pár drobných výhrad. Ale celkově mi nezbylo než před tou úžasnou analytickou prací smeknout, zejména když jsem si uvědomoval, že je to dílo necelého roku. Takovou analýzu jsem ještě nikdy nečetl.

Pak ale nastoupil třetí mluvčí, aby navázal na ty před ním.

„Stav na Zemi vykazuje znaky nestability,“ zahájil svou řeč. „Je to vidět na neustále narůstajících počtech některých národů a skupin. Už v současné době je počet obyvatel lidstva nad limity, nad nimiž je pozemské hospodářství schopné lidstvo uživit. Znamená to, že v mnoha oblastech světa Země panuje buď trvalý, nebo cyklicky se opakující hlad. V těch místech uspokojují své potřeby pouze výsadní kasty, zatímco většina lidí jen stěží přežívá a je trvale podvyživená.“

To je nejspíš pravda, uznal jsem. Některé oblasti světa jsou trvale o hladu. Nepovažuji za rozumné, když vláda zemědělství v Čechách zanedbává a uměle utlumuje, i když není tak efektivní, jako dovoz z hlavních zemědělských oblastí. Nesoběstačné země musí mít co nabídnout na vývoz a přitom jsou příliš závislé.

Katastrofou ovšem je, když zemědělství zanedbávají země, jejichž obyvatelé hladoví. To se rozumí, vládnoucí kasty se mají všude dobře, jenže státy by se neměly porovnávat podle nádhery vládnoucí kasty, ale podle bídy těch nejubožejších. I když se pak mezi ubohé země dostanou se svou kastou bezdomovců i Čechy.

Pozorovatelé z Luvocie zmapovali v rekordně krátké době prakticky celý svět. Musel jsem jsem jejich postřehy uzнат jako vynikající a výstižné, i když Zemi v mnoha případech kritizovaly až příkře. Příkře, ale spravedlivě.

„Po delším zkoumání jsme stanovili nejhrubší rozdělení světa Země na několik oblastí,“ vzal si slovo další mluvčí.

Číňané využijí každého metru půdy i v horách

„Nejlidnatější oblastí je bezesporu Čína,“ pokračoval. „Je to země, kde se poslední dobou daří za velkého vypětí udržet životní podmínky obyvatel snesitelné, jenže obyvatel je zde příliš mnoho, než aby se dařilo zabezpečit všechny dostatečně. Ovšem co se týče potravin, v tom je čínské zemědělství příkladem. V Číně se obdělává každý využitelný kousek půdy, hlavním produktem je rýže, kterou pěstují ve vodních políčkách i na svazích hor.“

Terasovitá pole rýže v Číně

Jako kontrast s tímto intenzivním využíváním půdy uváděl Afriku, kde je zemědělství v dezolátním stavu. Chvályhodný je jen Egypt s propracovaným systémem zavlažování vodou z Nilu, naopak zcela katastrofální je využití půdy zeměmi kolem rovníku. Poměrně solidní zemědělství měla ještě donedávna Jižní Afrika, než se k moci dostali domorodci, zplundrovali bělošské farmy, bělochy zčásti zmasakrovali, zčásti vyhnali ze země a donedávna vysoká produkce potravin šla nezadržitelně a rychle dolů.

Samostatnými kapitolami jsou podle průzkumníků všechny hlavní oblasti Země.

Čína a Indie - mají absolutně nejvíce obyvatel, ale snaží se využít všechno co je v jejich možnostech. Kupodivu pro sousedy nepředstavují velké nebezpečí, ale další růst počtů jejich populace již ohrožuje svět jako takový. Čína se sice snaží o regulaci svých přírůstků, ale naráží na tradiční předsudky. Jako příklad uvedl, co se nedávno stalo během »politiky jednoho dítěte«. Každý Číňan se snažil mít především syna a v té době se hromadně zbavovali novorozených děvčátek tím nejhorším možným způsobem, totiž vraždami. Způsobili katastrofální nedostatek žen a třicet milionů mladých mužů nemůže získat partnerku, protože prostě nejsou.

Z hlediska dlouhodobé perspektivy lidí je nejhorší chování »bílé menšiny«. V nedávné historické době se ve svých koloniích chovali »bílí« příliš velkopansky, vypěstovali si trvalou nenávist a jako by to nestačilo, páchají »bílí« po celém světě další zločiny. Nejrozvinutější a nejsilnější mocnost vede války po celém světě skoro nepřetržitě a nenávist proti ní jen roste.

Nejhorší kasty jsou takové, které přímo programově touží po zotročování jiných lidí. Nejpočetnější z nich jsou na Zemi lidé muslimské víry, která jim přímo slibuje, že všechny lidi jiné víry zotročí. Muslimové pak považují otroctví za přirozené a snaží se zotročovat lidi jiné víry všude, kde se s nimi setkají. Muslimové však nejsou nejhorší, protože nemají pokročilejší techniku, která by jim umožnila vést proti nevěřícím války. Tyto možnosti má jen kasta banksterů, která

na Zemi vládne peněžnímu systému. Na rozdíl od muslimů světoví bankéři nejpokročilejší techniku mají a nezdráhají se používat ji kdekoliv se jim naskytne příležitost⁹.

Což o to, popis to byl výtečný. Mě ale ještě více zajímalo, jaké závěry z toho Luvociané vyvodí.

Krátkou přestávku využila Mufalga k tomu, aby se na mě obrátila s otázkou, co na to říkám.

„Ještě jsem se nikdy nesetkal s tak podrobným a přesným rozbořením situace na Zemi,“ přiznal jsem.

„Ale něco sis při výkladu zapisoval,“ všimla si. „Máš snad k tomu nějaké připomínky?“

„Nějaké mám,“ řekl jsem. „Ale ty poznámky jsou spíš pro mě než pro kohokoliv jiného.“

„Ukážeš mi je?“ zeptala se.

„Tobě ano, když o ně máš zájem,“ slíbil jsem. „Ale nikoho tím nechci zdržovat. Mé zápisky o Zemi označili za neobjektivní a nikoho nezajímají.“

„Nebud' si tím tak jistý!“ napomenula mě.

Na obrazovku si pak s mým svolením vyvolala mé zápisky a chvíli si je mlčky četla.

„Poslyš, to by měli dostat do rukou průzkumníci!“ řekla pak rozhodně. „Moment, zavolám je!“

Pak na chvíli ztuhla, což bylo jasné znamení, že s někým telepaticky diskutuje.

Konečně se zase obrátila ke mně.

„Bude ti hodně vadit, když si tvé zápisky prohlédnou naši velitelé průzkumu?“ zeptala se mě. „Nebudou do nich zasahovat, jen by si je chtěli prohlédnout. Ty, co jsi napsal, ale i ty, které asi teprve napíšeš. A klidně je piš tak jak je cítíš. Možná nebudou tak objektivní, ale mohou být závažnější než objektivní fakta.“

Pohledem na pódium s přednášejícími jsem zjistil, že si dva právě něco sdělují, zatímco třetí něco studoval na

obrazovce před sebou. Třeba si právě čte moje poznámky, napadlo mě. No potěš, to se ale dozví věci!

Jenže mezitím další přednášející zvedl ruku, požádal celý sál o ticho a obrovská prostora rychle ztichla.

„Popis situace na Zemi je jedna věc,“ začal svou řeč čtvrtý. „Jde o to, kam tato situace povede a do čeho vyústí. Tady však už opouštíme jasná fakta a pokračujeme v jejich výkladu, který již může být zatížený nepřesnostmi.“

No, kdyby prognóza měla být přesná jako popis dosavadní skutečnosti, to by musela být setsakra jistota, pomyslel jsem si.

„Situace na Zemi však postupuje směrem, který se pomalu, ale jistě stává katastrofou,“ pokračoval čtvrtý. „Jestliže jsme se mohli odvážit předpovědět, že Čína, pokud by byla ponechána neovlivňovanému vývoji, by podle všech známek situaci na svém území stabilizovala, nedá se to tvrdit v případě rušivých vnějších zásahů. Přitom se banksteři očividně snaží vyvolat ve světě další válečné konflikty a díky nim se situace stane nestabilní prakticky kdekoliv, kde se banksterům podaří válku vyvolat. Jenže situace na kontinentě Afrika spěje do katastrofy tak jako tak. Paradoxně díky pokroku, který se i tam přece jen dostal.“

Že se v Africe mele ledacos, to jsem věděl, ale že to má být tak katastrofické, to mi hned nedošlo. Tím víc mě to zajímalo. Jak na to přišli, čím to mají podložené a co by se s tím dalo dělat?

„Katastrofou je, že počet lidí v Africe stoupá nejrychleji na celém světě,“ pokračoval čtvrtý přednášející. „Pokrok, který tam přinesli kolonizátoři, spočíval mimo jiné v poklesu úmrtnosti dětí. Jenže kasty v Africe byly doposud zvyklé dohánět tuto úmrtnost počty dětí a na rozdíl od jiných částí světa je nenapadlo, že by své území mohli rychle přelidnit. Přesněji řečeno, napadlo to jiné, ale obyvatelé Afriky taková varování ignorovali. Většina lidí si tam zvykla na víceméně kočovný způsob života. Když jejich dobytek vypásl pastviny, přestěhovali se i s ním jinam. Jenže teď jejich počty začaly narůstat příliš rychle, zatímco pastvin nepřibývá, spíš naopak.“

Afričané si nezvykli rozumně využívat zemědělství, takže je mají v dezolátním stavu. Okolní svět se jim dlouho snažil pomáhat, ale tím si Afričané zvykli jen na to, že jejich chyby jakž takž napraví jiní. Každé přerušení nebo jen zpoždění potravinové pomoci už dnes vede k hladovým bouřím. V Jižní Africe převzali černoši vládu od dosavadních »bílých« vládců a »podařilo« se jim jen zruinovat farmy »bílých« a produkce obilí klesla pod únosnou úroveň. A pak nějakého darebáka napadlo, že v sousední Evropě mají tamní lidé proti Afričanům blahobyt a že bude snadné odejít do Evropy a mít se tam také dobře. Horší na tom je, že to napadlo právě muslimy, kteří považují za přirozené, aby jim »nevěřící« sloužili jako otroci. Jenže možnosti mnohem menší Evropy uživit hordy zcela neschopných Afričanů dosáhnou brzy stropu a další zvyšování produkce potravin nebude možné. V této chvíli vypukne hlad i v Evropě a následně i válka o jídlo.“

A sakra, pomyslel jsem si. Vždyť už to začalo! Do Evropy přišlo a připravilo se přes moře několik milionů hladových krků, které se nechávají žít, ale ničím nepřispívají. V Čechách jich zatím tolik není, ale to je počáteční stav, jakmile se začne Evropa mlít, idylka v Čechách vezme rychle za své.

„Zkáza Evropy a Afriky se podle nás neomezí na tyto dva kontinenty,“ pokračoval přednášející. „Jakmile jednou vzplane dostatečně velká válka, přelije se na celý zbytek světa, jak se už na Zemi v posledním století dvakrát stalo. Jenže tentokrát to bude horší, neboť válečné prostředky se mezitím na Zemi vyvinuly do takové mohutnosti, že umožňují úplné zničení celého světa.“

Pravda, o nebezpečí nukleární války ví lidé dlouho, jenže se jí dosud dařilo jakž takž zabraňovat. Kdyby však na světě vypukl opravdu globální konflikt, nechtěl bych to zažít.

„Naše předpověď pro svět zvaný Země říká, že bez zásahu zvenčí dojde v poměrně krátké době ke katastrofě a úplnému zničení celé té rozporuplné civilizace,“ končil čtvrtý přednášející.

„Z toho pro nás vyplývá, že jsme jedinou silou, která může katastrofě zabránit nebo alespoň omezit její ničivost,“

vystoupil pátý přednášející. „Doufám, že od této chvíle již mezi námi nejde o otázku »zda pomoci«, ale jen »jak pomoci«. A právě to by mělo být hlavním námětem naší konference.“

Panečku, pomyslel jsem si, to to nabralo směr! A my si na Zemi pořád bláhově myslíme »nějak bylo, nějak bude«! Přitom všechny ty příznaky, které tady shrnuli Luvociané, vidíme pěkně zblízka už dlouhou dobu!

Ale upřímně řečeno, nenapadalo mě, jak by se to dalo řešit bez krve a obětí. Jakmile si kterákoliv strana v Evropě uvědomí, že ji něco doopravdy ohrožuje, vyvolá masakr. A ani dvacet tisíc neviditelných Luvocianů tomu nezabrání, i když před milionem let dokázali spálit celé světy. Ničit je zřejmě snadnější než něco zachraňovat a ani tehdy přece jiné cesty neviděli!

— Poznámky:

8 Za všechny případy: kauza »DoubleSpace« vs. »Drvspace«, kdy ukradený systém předělával v době, kdy jeho právníci obstrukcemi zdržovali soud.

9 Za celou dobu své existence žily Spojené státy jen 7 let v míru. Všechn ostatní čas vedli někde na světě války, často i více najednou.

Vize Luvocianů

Konference tím dospěla ke svému zlomu. Popis současné situace na Zemi ukázal, že situace je vážnější než jsem čekal. Ale jak to chtějí vyřešit? Zaplat'pámbu že nám chtějí pomoci, ale tady je opravdu důležitá otázka »jak«!

„Civilizace Země je nejsložitější ze všech známých světů,“ prohlásil pátý přednášející. „Zásah, který by měl Zemi pomoci, nebude snadný a už vůbec ne jednoduchý.“

Tak tohle mi bylo jasné od samého počátku! Uvažoval jsem rychle, jak to asi zamýšlejí udělat? Jak může Zemi s jejími sedmi či osmi miliardami pomoci národ, který má pouze dvě stě milionů obyvatel? Vždyť je to méně než počet obyvatel Spojených států Amerických, které se neúspěšně »snaží dělat pořádek« ve světě!

Bohužel je ale pravda, že »pořádek po americku« znamená vlastně chaos. Kdekoliv Spojené státy zasahují, tam rozvrátí vše, co se rozvrátit dá a jediné, co po jejich zásahu jakž takž funguje, jsou ropné vrty, které tím zásahem přejdou do amerických rukou. Zlé jazyky tvrdí, že chaos a ukradená ropa je pravým a jediným smyslem zásahu Američanů...

Raději jsem se zase soustředil na přednášejícího. Jestli tady někdo má vizi, co s tím, pak jsou to právě oni.

„Při úvahách o pomoci obyvatelům Země jsme se zamýšleli nad otázkou, jak co nejlépe začít. Každému je jasné, že je téměř nemožné dohodnout se s vládami jednotlivých států. Na Zemi je skoro dvě stě států, od velkých, jako je dvoumiliardová Čína, po nepatrné, jako je Vatikán. Bohužel, vládnoucí kasty všech států nejsou nakloněné změnám, neboť jim současný stav vyhovuje. Pomáhat většině lidí prostřednictvím jejich vlád je podle našeho mínění zbytečná ztráta času. Vidíme to všude, kde se lidé Země rozhodli pomáhat, nejčastěji potravinami nebo léky. Vládnoucí kasty zpravidla takovou pomoc rychle rozkradou. Je zaznamenán případ, kdy vláda potravinovou pomoc »výhodně« rozprodala

do sousedních zemí, ačkoliv její vlastní obyvatelé umírali hladem¹⁰.“

A dodal bych, nejde jen o africké diktátory! Evropští vládcí nejsou o nic lepší. Německá kancléřka otevřela náruč a bohužel i hranice Německa cizincům, kteří přinášejí do Německa, Francie, Švédska a dalších zemí Evropy bídu, islám a kriminalitu, původní obyvatelé Evropy považují za otroky a tak se k nim také chovají. Nejsou spokojeni s výpalmým, chtějí víc. Darovanou pitnou vodu házejí na nádražích do kolejí, chtějí přinejmenším džusy! Jídlo se jim nezdá dobré, požadují halal kůzlečí a jehněčí a kdyby dostali vepřové, tekla by krev. A domlouvat se s vládami? To by i podle mě byla chyba největší.

„Největším problémem jsou podle našeho mínění vlády,“ pokračoval přednášející. „Nejenže nebudou ochotné domluvit se, ale budou nám klást překážky. Od některých hrozí nebezpečí už kdyby zjistily, že se dění ve světě vymyká jejich kontrole. Mohly by také zahájit celosvětové zničení pod heslem »Když nebudeme vládnout my, ať raději pojdu všichni!«.“

Jo, to mě taky napadlo, pomyslel jsem si. Tím víc mě ale zajímá, co na to Luvociané!

„Musím naznačit i naše možnosti,“ pokračoval přednášející. „Skrček na své cestě sousední galaxií objevil tři další světy, které můžeme bez velkých problémů použít. Objevil jich celkem osm, ale jen tři mají příznivé životní podmínky a jsou tedy použitelné jako kolonie. Byvilui, Krefah, Suhie. Původně jsme nad nimi zajásali, neboť tyto tři světy mohly posloužit jako kolonie i nám, jenže po analýze poměrů na Zemi jsme svůj záměr opravili. Země kolonie potřebuje víc než kterýkoliv náš svět. Bude ale nutné přebytky obyvatel Země na nové světy přemístit a otázkou je, jak to udělat co nejlépe.“

Hleďme, pomyslel jsem si, Skrček neobjevil jen Zemi, ale před ní osm jiných světů. Pět nevhodných k životu, ale tři vhodné pro založení kolonií. A Luvociané je zamýšlejí dát pozemšťanům, kteří je podle nich potřebují nejvíc. Teď ještě

jak zabránit, aby nevypukla válka o kolonie, jak je u pozemšťanů zvykem!

„Navrhli jsme několik variant, ale vybrali jsme jednu, podle našeho mínění nejschůdnější,“ pokračoval mluvčí. „Náš návrh se dá rozložit do několika etap. Nemůžeme do neznámých světů lidi vypustit jen s holýma rukama. V první etapě zajistíme na Zemi i v budoucích koloniích stavbu »revekredů« a v koloniích navíc stavbu jednoduchých obydlí, ale to je pro nás maličkost. Navíc ale musíme z řad přemísťovaných vyškolit »mlósikja«, průvodce, kteří své krajany naučí v novém světě žít, a také »sulaugy«, kteří budou dohlížet na vlády. To může být problém největší, bude to na nich hodně záležet.“

To tedy bude problém, pomyslel jsem si. Vyslat do pustého světa davy lidí s několika průvodci a zařít, aby je lidé na místě neroztrhali jako ďáblové spřežence, to může být fuška. A stejná fuška může být zajistit, aby se tito průvodci nebo »sulaugové« neprohlásili za velekněze jimi vymyšleného náboženství, nebo rovnou za diktátory! Ti budou přece v největším pokušení! Zapsal jsem si tedy další námitku: »kontrola průvodců«...

„Odsunem části obyvatelstva do nových světů vyřešíme dva problémy najednou,“ nedal se mluvčí zastavit. „Jednak se uvolní přelidnění Země, kde už dnes není místo na stavbu dalších měst. Za druhé od sebe oddělíme zneprátelené národy a kmeny, takže se sníží riziko konfliktů. Začali bychom od těch nejproblémovějších. Je jich více než miliarda a jsou jen zčásti územně soustředění. Kdo čtete zápisky našeho hosta ze Země, už asi víte, kdo to bude. Náš host je nazývá »muslimy«. Když je odstěhujeme ze Země v první vlně a dáme jim celý svět, kde nebude nikdo jiný než oni sami, ztratí důvody k násilí a budou ze všech národů nejmírnější. Je však nutné zajistit, aby jim nikdo nepropašoval knihu zvanou Korán, jinak bude násilí pokračovat.“

To nepostačí, pomyslel jsem si a poznamenal jsem si další výhrady. Mnozí islámští odborníci nic jiného než Korán neznají, jenže ten znají z paměti a jsou schopní tu knihu pomocí paměťové drogy »rosuhnor« rekonstruovat podle

svých vzpomínek. Rovněž pochybuji o jejich mírumilovnosti. Když radikálové v Islámském státu neměli na podřezávání nepřátelské zajatce, začali si uřezávat hlavy navzájem... Radikálové vraždili umírněné, šiité sunnity, do toho wahábisté, oko za oko, zub za zub... Nejvíc meřit na území Islámského státu zbořili sami muslimové! Stavěli je příslušníci jiné sekty a jejich zbourání bylo »naplnění Alláhovy vůle«! Nic nezaručuje, že násilí v novém světě ustane!

„Na Zemi existují čistě muslimské státy. Nevidíme problém s odsunem muslimů z míst, kde mají nepopíratelnou většinu,“ pokračoval přednášející. „Větším problémem budou muslimové rozptýlení v oblastech, kde jich je prozatím málo. Jejich cílem je přistěhovat tam další a až když jich je dostatek, začnou se chovat nepřístojně. Je problém odlišit je od nemuslimských obyvatel. Budeme je muset předem označkovat pomocí »hukozyňů«, i když nás to pochopitelně zdrží.“

K tomu jsem si poznamenal další výhrady. I v muslimských zemích přece existují zbytky nemuslimského obyvatelstva. Šíření islámu sice znamenalo v mnoha případech vyhubení původních obyvatel, například v Egyptě jsou dnes již pouze Arabové, kteří původní Egyptany vyvraždili, nicméně i tam zůstaly malé zbytky koptských křesťanů, kteří nekladli odpor a uznali své ponížení. Podle Koránu proto neměli být vyvražděni, ale jen zotročeni, což se také stalo. Tím se však zachovali až do dnešní doby a bylo by nespravedlivé odsunout je spolu s jejich otrokářskými tyrany do světa, kde by byli dál otroky.

To, že ajatolláhové v současné době otroctví zavrhli, není nic jiného než muslimská lest. Korán totiž muslimům dovoluje nevěřícím »káfirům« drze lhát, kdykoliv by pravda mohla uškodit islámu. Muslimové, nacházející se v některých zemích v nepatrné menšině, se navenek chovají mírumilovně, neprovozují džihád, nanejvýš ho tajně financují. To se zákonitě změní, když jejich počty přesáhnou jisté hranice. Rozhodující je, že Korán slibuje pravověrným muslimům vládu nad světem a zotročení »káfirů« a nikdo z muslimů se o tom neodváží pochybovat. Korán je přece kniha dokonalá

a tedy neměnná! Mírumilovnost je proto pouhá lest a důvěra v slovo dané »káfirům« je nebezpečná hloupost.

Jenže v té chvíli přednášející přerušili přednášku a chvíli se mezi sebou radili. Pak opět jeden z nich vystoupil.

„Zachytili jsme kritiku našeho plánu,“ oznámil všem. „Za jiných okolností bychom ji odložili na konec jednání, jenže tahle obsahuje tak závažné pochybnosti, že ji musíme prodiskutovat co nejdříve, pokud možno ihned. Abychom nezdržovali, předneseme ji rovnou a můžeme ji hned rozvažovat.“

Hleďme, pomyslel jsem si, nejsem sám, koho napadlo, že jejich plán má vady. Uvidíme!

„Nejzávažnější část kritiky se týká plánu na odsun muslimů do dalšího světa,“ četl druhý mluvčí z obrazovky. „Předpokládali jsme, že odsun muslimů zajistí v jejich novém světě mír. Když tam nebudou jinověřci, nebudou mít muslimové důvody k násilí. Námitka tvrdí, že v takovém případě muslimové páchají násilí dál mezi sebou. Na Zemi jsme se s tím nesetkali, ale nemůžeme to vyloučit, rozhlíželi jsme se tam příliš krátce. Setkali jsme se tam s násilím, ale bylo namířené proti jinověřcům. Zeptáme se tedy našeho hosta ze Země: viděl jsi někdy ve vašem světě na vlastní oči násilí muslimů proti muslimům?“

A sakra, to je přece na mně! došlo mi. Nejsou nakonec tou kritikou moje poznámky? Ale co, měl bych být jistější, i když mé vzpomínky jsou jen zprostředkované.

Spolkl jsem rychle pilulku »rosuhnoru« a pokusil jsem si vzpomenout na video, kde islamisté popravovali jiné muslimy. Na internetu takových videí kolovalo víc než dost, dalo by se tam najít ledacos. Když mi video vyvstalo před očima, zkusil jsem je pomocí telepatie vložit za konec svých poznámek. Až potom jsem se zvednutím ruky přihlásil o slovo, beztak mi je nabízeli.

„Na vlastní oči jsem viděl jen záznamy,“ přiznal jsem bez obav. „Jako nemuslim nemohu být svědkem násilí muslimů proti jiným muslimům. Kdybych byl na tom místě, byl bych cílem násilí já. Obrázky poprav muslimů pořídili sami

muslimové, aby zastrašili muslimy jiné sekty. Až pak se dostaly mezi nemuslimy, kde se uchovávají jako příklady násilí muslimů proti muslimům. Takových dokumentů ale koluje po internetu hodně. Určitě stojí za námahu zahrnout je do popisu poměrů na Zemi.“

„Podíváme se po těchto dokumentech,“ přislíbil mluvčí.
„Máš nějaké jiné návrhy?“

„Mám,“ řekl jsem směle. „Nejsem proti odsunu muslimů do jejich vlastního světa. Ale musíte si v takovém případě uvědomit, že tam stěhujete lidi vychované k násilí a krvi, navíc odhodlané používat násilí, lež a klam proti všem nemuslimským bytostem. Když je necháte, naplní nový svět otroctvím a násilím. Uvědomte si, muslimové ani vlastní ženy nepovažují za lidi, jen za majetek, se kterým mohou zacházet jak se jim zlíbí. A muslimky jsou na to zvyklé, takže jim to nevadí. Muslimové učí snášet a páchat násilí již malé děti. Když jim seberete Korán, vytvoří jej podle svých vzpomínek znovu a když jim seberete i možnost zapisovat, budou své děti nutit odříkávat Korán z paměti. Podle mého mínění jim musíte Korán nadobro znechutit. Pouhé odebrání nestačí.“

perdolbňané se podobají muslimským představám d'áblů

„A ty máš nějaký nápad?“ zeptali se mě.

„Mám, ale radši ho posuďte sami,“ pokračoval jsem. „Vy jim musíte znechutit nejen Korán, ale hlavně proroka Mohameda, který tu knihu sepsal. Nebude to neopodstatněné, byl to pouštní lupič, pedofil a podvodník, jenže když před jejich shromážděním něco z jeho života prohlásíte za zločin, začnou ihned jako jeden muž protestovat. Vy musíte trvat na svém. Jen podvodník může tvrdit, že sejme Měsíc z oblohy. Jen pedofil si může vzít za manželku nezletilou Aišu. A když dal popravít každého, kdo ho neuznával za proroka, byl to nejen podvodník, ale navíc i vrah. Každým tímto příkladem je ovšem rozpálíte doběla. Nechte jejich imámy obhajovat Mohameda a prohlaste to za lež hodnou pekla. A budou-li trvat na svém, jakože budou, pro ně je Mohamed čistá pravda a pochybnosti jsou rouhání, ať je odnese někdo ze světa Perdolbno. Muslimové se pekla bojí a když se před nimi objeví někdo, kdo odpovídá jejich představě pekla, bude mít na ně ohromný vliv.“

„Jenže to nám i ty navrhuješ lež a podvod,“ namítl trochu zachmuřeně mluvčí ve středu sálu.

„Ani ne,“ řekl jsem. „Nepochybujte o tom, že hájit zločince je hodné trestu. A když je odnese někdo z Perdolbna, bude to pro muslimy příslušník pekla. Vy jim to ale tvrdit nemusíte. Stačí, aby ty největší lháře odnesl dost daleko, aby se nedokázali vrátit. Cestou je může utěšit, že lež je malý zločin na peklo, nicméně trest musí být, takže je »jen« odnese daleko od soukmenovců. Za lhaní je to snad přiměřený trest. Jenže ostatní propadnou zděšení. Obhajoba Mohameda že je zločin? Tím jim převrátíte jejich víru naruby. Nemusíte jim říkat, že jejich imámové skončili v pravém pekle, zejména když žádné neexistuje... Oni si to budou myslet, vy jim to ani nepotvrdíte, ani nevyvrátíte, necháte je v tom. Jak říkám, musíte jim Mohameda i Korán důkladně znechutit, vždyť je to návod k páchání zločinů! Podle mě je to jediná možná cesta

k nápravě. Jen se obávám, že je to v nich zakořeněné až příliš a potrvá přinejmenším další generaci, než je násilí odnaučíte.“

Skončil jsem a nechal jsem je přemýšlet. Logiku snad moje přesvědčování mělo, když někdo vymyslí něco lepšího, tím lépe, nebudu na svém trvat.

„Dobrá, budeme o tom uvažovat,“ přikývli. „Mimochodem, ani to peklo není nic nemožného. Dáme to jako námět k diskusi na závěr, teď ještě doplníme, co jsme vymysleli dřív. Připomínky samozřejmě vítáme.“

Výborně, pomyslel jsem si. Jestli mé poznámky k něčemu budou, tím lépe!

„Muslimy jsme zařadili do plánu první vlny, protože se jich nejvíc obáváme. Jde totiž o to, že jich je více než miliarda. Máme v plánu použít pro jejich přenášení samočinné bubliny »ronuglu«. Lidé Země neovládají telepatii, takže je nebudou umět řídit, jenže všechny bubliny dostanou stejný úkol: dovézt své nedobrovolné pasažéry k nejbližšímu portálu »krhútu«, projít do cílové stanice světa »Byvilui«, přistát na prvním volném místě a rozplynout se. Očekáváme, že úzkým místem budou »krhúty«, raději jich na Zem i na cílové světy ještě několik přidáme.“

Bude to ale fofr, řekl jsem si v duchu. Bubliny »ronuglu« se sice umí samočinně řadit do front a prolétat »krhúty« »dávkově«, jinak by se nedaly pořádat meziplanetární konference, ale i tak to bude pozoruhodný přesun.

„Druhou vlnou chceme zneškodnit ty, kdo by mohli zničit Zemi,“ pokračoval tedy přednášející. Netušil jsem, který z nich to byl, střídali se podle potřeby.

„Vyhradíme pro ně druhý z volných světů, Suhii. Je na něm méně pevnin a víc moří, ale druhá vlna nebude tak početná. Zato bude nejnebezpečnější. Zatímco nebezpečí z první vlny je malé, neboť muslimové nemají k dispozici účinné zbraně, druhá kasta je má. Další problém je, že je tato kasta dokonaleji promísená s neškodnými lidmi. Rozdělili si nejdůležitější pozice, obsadili velitelství armád, banky, dorozumívací prostředky, soudy a vlády. Musíme je zneškodňovat v tomto pořadí, aby nejprve zmizela ze Země

všechna velitelství armád. Zjistili jsme, že se většinou nacházejí v podzemních budovách s nesnadným přístupem, kam budeme muset prorážet tunely. Po tuto dobu, odhaduji ji na několik minut, musíme zrušit veškeré komunikační spojení těchto podzemních budov s okolím. Naštěstí je pozemská elektronika většinou postavena na křemíkových spínačích, lidmi nazývaných tranzistory, které dokážeme v dostatečně širokém okruhu zahltit. Musíme vojenské objekty vyřadit pokud možno naráz, aby nikdo z vojáků nemohl vyslat žádný rozkaz. Samotný odvoz lidí na svět Suhii bude podle našeho odhadu snadnější a rychlejší, neboť jich je méně, jsou však ještě lépe rozptýleni a tam to bez označování nepůjde.“

Tady jsem připomínky neměl, o vojenské záležitosti jsem se dříve nezajímal. Nebyla to ale chyba? Nezbylo mi než se v tomto bodě spolehnout na Luvociany. Ti teď o tom věděli více než já. Nebude to ale málo? Vždyť jsem jim našel slabá místa už v první vlně, kde se většinou jednalo o primitivní náboženské fanatiky. Ta druhá skupina zahrne špičkové mozky nejvyspělejších států světa s nejničivějšími zbraněmi. Ano, druhá vlna může být kratší, ale nebezpečnější. Bylo by ironií osudu, kdyby Luvociané zachránili ze Země muslimy a pak dopustili zkázu zbytku lidstva. Nezbude než spolehnout se na Luvociany. Znají ty oblasti lépe než já.

Ale i když se druhá vlna podaří zvládnout, nebude situace na Zemi nejružovější. Zmizí-li velitelství armád, pak snad nikdo nedokáže spustit nukleární apokalypsu, ale když zmizí většina světových vlád, může nastat chaos.

Nebude to snadné, to tedy ne!

— Poznámky:

10 »Prezident« Robert Mugabe v Zimbabwe

Odsun

Další plány Luvocianů jsem raději nekomentoval. Bylo mi jasné, že to bude tanec na příliš tenkém ledě. Náhodou to neměli vymyšlené špatně. Zbaví-li Zemi armád a vlád, mohl by nastat chaos, to jim zřejmě došlo. Proto chtěli hned zkraje umístit do většiny veřejně přístupných míst obrazovky »nirde«, kde by lidem vysvětlovali, co se vlastně na Zemi děje a hlavně proč se to děje. Postupně chtěli pozemšťany vybavit telepatii a naučit je používat »revekredy«. Tvrdili, že naočkování lidí nanoboty bude součástí označování.

Mohlo by to fungovat. Mohlo. Ale člověk nikdy neví, co se do tak obrovského projektu připlete. Kolik lidí se zachová zcela nečekaně. Kdo a kde se postaví na odpor a co dělat, když se to doopravdy stane. Zejména když si Luvociané předsevzali, že při zásahu nikomu nezpůsobí újmu na zdraví ani na životě. Včetně největších lumpů, jakých je na Zemi požehnaně.

Ale jestli jim to vyjde...!

To by bylo pro lidstvo požehnání! Odsun násilníků i všech válečných jestřábů, uvolnění místa na Zemi a konečně mír! A já budu při tom!

A jestli k tomu pomohu, tím lépe!

Jen mi v hlavě zablikalo varování.

»Kdykoliv si myslíš, že jde všechno krásně a hladce, určitě jsi něco přehlédli...«

Ten plán vypadá opravdu krásně...

Proboha - co jsme přehlédli?

Odsun části obyvatelstva se na Zemi odehrál vícekrát. Vždy šlo o pokus oddělit od sebe znepřátelené národy a několikrát se to dokonce podařilo na výtečnou.

Nám Čechům nejvíce pomohl odsun Sudetských Němců. Ti sice žili v Čechách pokojně celá staletí, ale nepřestali

považovat Čechy za »podlidi«. První velké konflikty vznikly po ustanovení Československa, kdy se Sudetáci chtěli poprvé odtrhnout. Jenže Československo vzniklo z Rakouska-Uherska zhruba v obrysech dávného Českého království a Češi je požadovali celé, neořezané, nehledě na to, že pohraniční hory umožňovaly Čechy lépe hájit. Pokusy Sudetských Němců nepřijali a Československo ustanovili v hranicích dřívějšího království.

Sudetáci se s tím ale nespokojili. Měli sice v Čechách dost volnosti, měli zastupitele i v Českém Parlamentu, německé školy, ale to jim nestačilo. Po nástupu Hitlera to vypadalo, že se utrhlí ze řetězu. Začali požadovat »Heim ins Reich«, návrat do Říše, jenže jako metodu si zvolili teror Čechů. Podařilo se jim rozvrátit Československo a připojit Sudety k Říši. Kdyby se tím spokojili, možná by to prošlo, i když ze Sudet vyhnali většinu Čechů. Jenže Hitler pak obsadil Čechy celé, nastolil teror v celém Protektorátu a vyvolal světovou válku, kterou ke štěstí mnoha národů Evropy prohrál. Třetinu milionu Čechů to však stálo životy a Češi pak Sudetským Němcům splnili jejich přání »Heim ins Reich« jinak, než si to Sudetáci původně malovali. A díky odsunu následovalo dlouhé, šťastné období, kdy byl v Čechách klid...

Odsun Sudetáků z Čech nebyl ojedinělý. Ještě více Němců muselo po světové válce odejít z Polska a Francie, již staří Číňané vyháněli nepřátele z Číny, Američané »odsunuli« do »rezervací« Indiány, po zániku Osmanské říše museli prchat z Jižní Evropy Turci. Řecko a Turecko si dokonce po vzájemné dohodě vyměnily část obyvatelstva, aby ukončili násilí páchané na obou stranách. Odsun postihl i Srby, kteří na své území Kosova dlouho ochotně přijímali uprchlíky z Albánie a ti je později za přispění Němců a Američanů z Kosova vyhnali.

Odsuny obyvatel jsou na Zemi časté a pokračují i v dnešní době. Odsun muslimů ze Země bude podle mě dobrodiní pro obě strany. Země si od nich oddychne a muslimové získají nový svět, kde budou mít příležitost ukázat, jak si jej přizpůsobí, jak dokáží žít v míru, jak moudře umí vládnout bez nepřátel...

...ale i bez otroků... dodal bych...

Co kdyby jim ale Luvociané ponechali Korán a s ním jejich víru? Jaké »otroky« by jim Alláh přidělil a koho oni sami zotročí, když v novém světě nikoho dalšího nenajdou? Pak by zotročovali jedni druhé. Vždyť mají dost sekt - sunnity, šiíty, wahábbisty... V Islámském státu dokázali, že je tomu tak. Vzít jim Korán bude proto správné. Opakuji to jako kdysi senátor Kató Římanům.

»Ceterum autem censeo, Karthaginem esse delendam!«

»Ostatně soudím, že Kartágo musí být zničeno!«

Znám více knih, které se na nové světy nesmí dostat. Nejen Korán, ale také Mein Kampf, rudá knížka Maových citátů a další knihy oslavující násilí, vraždy a zotročování lidí...

Kéž by nebyly ani na Zemi!

Kéž by je nikdy nikdo nenapsal!

Konference prvního dne neskončila. »Kongresový dům« umožnil ubytování všem a jednání pokračovala i druhý den. To už se dostalo i na jiné námítky i náměty. Při tomto jednání jsem se dozvěděl spoustu detailů, které by mi jinak zcela jistě unikly.

Například jsem již věděl, že kromě tří světů s příznivými podmínkami k životu objevil Skrček i pět dalších světů. Nevěděl jsem, že na jednom z nich, pracovně nazvaném Nik~kivu, se také dá přežít. Je to mrtvý sopečný svět, život je tam jen v mořích, takže je tam dýchatelný vzduch, jenže životní podmínky jsou tam na hraně, na pevninách nic neroste, zkrátka je to tam hodně drsné. Pochopil jsem zmínku o tom, že »ani peklo není nic nemožného«. Podobný svět jako Nik~kivu byl před milionem let i »Jehýdei«, jenže ten se mezitím zklidnil a dnes je skoro normální. Luvociané by si troufli poslat tam zločince a fanatiky, kteří se buď nedokáží, nebo nechtějí přizpůsobit. Vzpomněl jsem si, že podobně kdysi poslouchala Anglie Austrálie. Posílali tam zločince, až tam vytvořili dnes už normální společnost. Jen s tím rozdílem, že na Nik~kivu, mrtvém sopečném světě, to asi v nejbližším

tisíciletí nepůjde. Je to pravé peklo. »Revekredy« tam zajistí potraviny, přežít se tam dá, ale nebude to žádný med.

Netušil jsem ani o omezení strojů »revekred«, které začali Luvociané na všech světech stavět, i když věděli, že pro obyvatele Země jejich kapacita nestačí. »Revekredy« běžně umí zásobovat vším potřebným nanejvýš půl miliardy obyvatel, ale to už běží na plný výkon a je nebezpečí, že rozkmitají energetickou rovnováhu planety. Projevilo by se to prudkým nárůstem sopečné činnosti. Střídmé provozování »revekredů« naopak sopečnou činnost tlumí a ideálem je čtvrt miliardy obyvatel na planetu. Na těchto počtech se časem ustálilo obyvatelstvo většiny planet »Cošhifyge«.

Osm miliard obyvatel Země se ale na čtyři planety nevejde a pátá, Nik~kivu, je opravdové peklo pro největší vyvrhele. Ať se obyvatelé rozdělí jakkoliv, všude počty lidí vysoce překročí limit. A další světy pro přebytky obyvatel nedostaneme, buďme rádi, že nám Skrček objevil aspoň ty tři. Znamená to, že všechny světy musí snížit přebytky obyvatel. Američané by to asi vyřešili válkou a přebytečné lidi by prostě vyvraždili, jenže v »Cošhifyge« to není možné. Počty obyvatel se mají snižovat pomalu a v každém světě, než dosáhnou přijatelné stabilní hodnoty, si musí většinu svých potřeb opatřovat postaru, zemědělstvím.

Uživí se dnes Zemi, musí se uživit i jinde.

Ani potom se zpočátku na všechny nedostane a s prostředky budeme muset šetřit. Abychom nepřekročili výkon »revekredů«, nesmí lidé zpočátku létat letadly »ronuglu«, přednost musí dostat traktory a nákladní doprava. Produkce potravin »revekredy« musí pokrýt hlavně nouzové stavy. Budou dodávat jen vodu, mazlavou kaši »suworuo« a jedlé placky »krifuzgód«. Přepych to rozhodně nebude, ale účel to splní a nikde nebude hrozit hladomor.

Luvociané při své analýze vycházeli ze současného stavu na Zemi i z odhadů, jak by se mohly světy vyvíjet poté, co rozdělení obyvatel skončí.

Svět číslo jedna, Luvociany pracovně nazvaný »Byvilui«, obsadí muslimové. Je jich přes miliardu, takže budou muset

pilně obdělávat veškerou dostupnou zemědělskou půdu. Luvocie jim do začátku postaví dostatečné množství městeček a zemědělských osad, vybaví je nářadím a nabídnou jim poradce.

Podotkl jsem, že muslimové znehodnocují potraviny, které se jim nezdají vhodné. Luvociané mě ujistili, že to na »Byvilui« nehrozí. Kdo nějaké potraviny úmyslně zničí, bude zkrátka toho dne o hladu. To vychová každého. Chtějí na ně několik prvních let dohlížet, aby se u nich nevytvořil Islámský stát řízený fanatiky. Uvidíme, jak se to zdaří. Kdyby Luvociané nedokázali tyto lidi změnit ke skutečné mírumilovnosti, musela by být v novém světě trvale izolovaná od ostatních.

Měl jsem skrytou obavu, že k tomu nakonec dojde.

Jen doufám, že nepřevzmou roli Isfétů...

Další svět nazvali Luvociané pracovně »Krefah« což česky znamená »Tropy«, neboť je tam nejvyšší průměrná teplota. Má to své výhody i nevýhody. Podnebí na »Krefahu« je tropické, ale je tam větší podíl moří než na Zemi a pevniny nejsou tak rozsáhlé. Výsledkem je, že je všude dost vláhy a hojnost rostlinstva.

Do světa »Krefah« chtěli Luvociané zprvu vyvézt obyvatele Číny. Když s tím přišli za mnou, měl jsem protinávrh. Do světa »Krefah« by se dvě miliardy Číňanů vešly jen s obtížemi. Podle mě bude lepší nechat Číňany v jejich původní vlasti na Zemi a do světa »Krefah« vyvézt místo nich obyvatele Afriky. Je jich méně než Číňanů, tropickému podnebí jsou lépe přizpůsobení, snadněji se rozmístí a snadněji jim zajistíte počáteční podmínky.

„Problémy budou tak jako tak,“ varoval jsem je. „Velká část černochoů vyznává islám, měli by se odstěhovat do »Byvilui«, jenže tam by podle mého mínění brzy došlo k rasovému dělení na »bílé« a »černé«. Když pošlete na jeden svět dohromady černé muslimy a černé křesťany, bude je rozdělovat náboženství. Podle mě je nejlepším řešením sestěhovat je rasisticky podle barvy pleti a náboženství prostě

zrušit. Trvám na tom, že to bude snadnější a dlouhodobě výhodnější.“

„Takže si myslíš, že mají být obyvatelé »Krefahu« převážně černé pleti?“ dožadoval se mluvčí průzkumníků mého potvrzení.

„Určitě,“ řekl jsem. „Přidejte k nim Afroameričany, ať jsou černoši pěkně pohromadě. Nejlépe když je při tom promícháte, velkých ostrovů je tam dost, jak jsem viděl. Bude ale správné, když je i tam zbavíte náboženství všeho druhu.“

„I toho, co vyznávají lidé v Čechách?“

„Lidé v Čechách jsou nejméně nábožensky založení z celé Evropy,“ ujistil jsem je. „Čechové byli často v historii kacíři, byli cílem křížových výprav, máme trpké zkušenosti s vnucováním jiné víry násilím a proto je tu dnes nejvíc ateistů bez víry.“

„Můžeme i o tom uvažovat,“ kývl Luvocian. „Proti použití třetího světa »Suhie« nic nemáš?“

„Mám,“ přikývl jsem. „Chcete tam umístit vládnoucí kasty z celého světa. Budiž, ale mám výhrady. Dal bych přednost dělit i vládnoucí kasty podle barvy pleti. Vládnoucí černochoy z Afriky dát do »Krefahu«, vládnoucí muslimy do »Byvilui«. Třetí svět bych obsadil jen »bílými« vládnoucími kastami. Jinak se všude vytvoří rasistické dělení podle barvy kůže, už protože je to jasně viditelné. Vzniknou oddělená gheta a na konflikty je zaděláno.“

„Promyslíme to,“ řekl Luvocian. „Na Zemi se ale odsunem uvolní dost místa. Máš s tím nějaký nápad?“

„Mám,“ řekl jsem. „Evropu, Ameriku a Rusko bych nechal jak jsou, lidem se tam hodně uleví odchodem vládců a muslimů. Evropa je stabilnější, obyvatel tu tolik nepřibývá. Problém bude Čína s Indií, ale uvolní se sousední země, kam by se mohly tyto dva celky roztáhnout. Indie směrem do Pákistánu a Iránu, Čína by mohla obsadit Indonésii a obě země mohou své přebytky posílat do Afriky, ta bude po odsunu muslimů i černochoů prázdná a může sloužit jako rezerva.“

„Nepočítáš s roztahováním Evropanů?“

„To nehrozí,“ řekl jsem. „Evropa se musí nejprve vypořádat s odchodem svých dosavadních vládců. Záviselo na nich až dosud celé hospodářství, ale očekávám, že se to brzy usadí.“

„Líbí se mi, že jsi zůstal optimistou,“ řekl Luvocian. „Tvůj optimismus sice plně nesdílím, ale obdivuji. Nu což, uvidíme!“

Konference pokračovala a já jsem rozšiřovat své poznámky, i když už na ně nikdo oficiálně nereagoval.

Tušil jsem však, že jim někdo pozornost věnuje a snažil jsem se o maximální zdrženlivost. Těžko mě budou chápat jako nositele objektivních názorů, jsem přece ovlivněný dosavadním životem na Zemi, ale snahu mi jistě neupřou...

A je možné, že to i trochu ovlivním...

Nabídka

Druhého dne skončilo seznamování účastníků konference se současnými fakty a shromáždění se rozpadlo na menší kroužky podle zájmů o jednotlivé stránky věci.

Také za mnou přišel jeden Luvocian. Představil se mi jako Vrestomor a hned na úvod se vytasil s návrhem, kterým mi na okamžik vzal dech.

„Nechtěl bys dělat prozatímního vládce Evropy?“ zeptal se mě. „Tak jako tak musíme vyhlásit nad všemi novými světy i nad Zemí dohled, jinak bychom způsobili víc škody než užitku. Naše zásahy budou pro všechny vaše světy zpočátku nepříznivě a bude jistou dobu trvat, než se poměry ustálí. Usoudili jsme, že by vaše světy měly mít raději místní vládce než nás.“

„To bych zatím neřešil,“ mávl jsem rukou. „Spíš by mě teď zajímalo, jak chcete ty miliardy lidí stěhovat. Mám dojem, že to bude problém. Vsadím se, že se budou porůznu schovávat...“

„Bude to rychlejší než si myslíš,“ řekl Vrestomor. „Už dnes fungují nové »revekredy« na Byvilui, Krefahu a Suhii. Teď tam stavíme jako o závod nová města, už protože tam nejsou lidé a veškerá kapacita »revekredů« se soustřeďuje na stavby. Mohli bychom to spustit už dnes, ale ještě to upřesňujeme. Důležité je správné rozpoznání kast, protože se většinou neodlišují oděvem. Museli jsme vyhledat místa, kde mají pobožnosti, a při nich si je označujeme pomocí nanobotů »hukozynů«. Příkaz »mivtac« ti zobrazí zelenou auru kolem označených muslimů a žlutou kolem příslušníků vládnoucí kasty. Naštěstí nemusíme označovat aspoň černochoy, na nich je to vidět, ale i jim dáváme »hukozyny«, budou je potřebovat.“

„Zajímalo by mě, jak chcete lidi přemlouvát, aby neměli tolik dětí, jako dnes,“ zeptal jsem se ho ještě. „V Číně s tím byly nebetyčné problémy. Číňané touží především po synech a když Čína vyhlásila »program jednoho dítěte«, nastalo tam

hromadné vraždění novorozeňat ženského pohlaví, aby měla každá rodina syna. Dnes tam pochopitelně miliony žen chybí.“

„To je poměrně jednoduchá záležitost,“ řekl Luvocian. „Při označování kast určených ke stěhování používáme směsi mnoha »hukozynů«. Liší se jen barvou vytvářené aury, jinak plní u všech stejné funkce: telepatie, prodloužení života... no a jedna z funkcí je trvalá antikoncepce... Dítě se může narodit jen když oběma rodičům dáme krátkodobou rušičku antikoncepce »gupran«. Řídí to databáze »zbinmi«, která brání příbuzenským sňatkům... přesněji, sňatkům zabránit nemůže, ale dětem z těchto svazků nedovolí vzniknout. Není problém zařídit, aby měl každý jen dvě děti za život a to jen s jedním partnerem. Anebo, zejména pro začátek, jen jedno. A kdo je zavraždí, nebude mít žádné.“

„No nazdar!“ vzdychl jsem si. „Takže když si žena vezme vdovce, který už dítě má, zůstane podle toho bezdětná?“

„Při dotazu na »zbinmi« se to dozví včas,“ ujistil mě. „Ten dotaz budeme u oficiálních svateb vyžadovat spolu s prohlášením o dobrovolnosti. No a u neoficiálních svazků... budou mít zřejmě smůlu, jak se u vás říká...“

„Vždyť říkám: No nazdar!“ opáčil jsem. „To určitě narazí na odpor ve všech světech. Stačí si vzpomenout na lamentování ochránců lidských práv u »programu jednoho dítěte« v Číně!“

„Zřejmě to v té Číně na základě dobrovolnosti nedokázali,“ podotkl Vrestomor. „Teď jde o to, že přeplnění světů je katastrofa bez ohledu na limity »revekredů«. Lidožroutství za lidské právo neuznáváte, ale sobectví v počtu dětí vám nevadí?“

„Muslimové mají právě počty dětí jako prostředek převzetí moci v zemi, kde se rozmnoží a přečíslní původní obyvatele,“ řekl jsem. „Těžko se jim odporuje, když před sebou strkají malé děti.“

„To jsme na Zemi viděli,“ přikývl Vrestomor. „Vpředu jdou jako živé štíty ženy s kupou roztomilých dětí, za nimi jdou muži s útočnými puškami. Z boku to filmují pozorovatelé, zásadně tak, aby bojovníci na záběrech nebyli...“

A muslimský zmocněnec pro lidská práva při Organizaci spojených národů, což je samo o sobě protimluv, hřímá do mikrofonů o krutém utlačování muslimů v Barmě a vyhlašuje nad Barmou sankce. Když to naši viděli, jen nad tím pokrytectvím nevěřičně kroutili hlavami.“

„Doufám, že jste takové obrázky zaznamenali,“ povzdychl jsem si. „Pro historii i pro výstrahu.“

„Zaznamenali,“ přikývl. „Ale příliš mnoho jsme jich museli označit nálepkou »Jen pro historiky«. U spousty lidí našich světů by ty záznamy vyvolaly žaludeční potíže. Podvědomě by se mohli proti vám, lidem Země, zatvrdit.“

„Skoro se divím, že se to už nestalo,“ podotkl jsem trpce.

„Naštěstí jsou na Zemi i miliony přívětivějších lidí,“ zkusil mě utěšit. „Škoda, že se vám nepodařilo ty horší včas umravnit.“

„Ty miliony přívětivějších lidí mají zájem o poklidný život, ne o »umravňování« darebáků,“ řekl jsem.

„Jenže i to umravňování darebáků je nutné,“ povzdychl si Vrestomor. „Nejhorší je, když musí darebáky umravňovat někdo zvenčí. Vždy je rychlejší zapojit do umravňování místní. Někdy to ale nestačí. Zdá se, že i to peklo budou Země i ty tři další světy potřebovat.“

„To si to celé miliony let pamatujete?“ pozastavil jsem se nad tím. „Kdybych do toho mohl mluvit, dávno bych to odsoudil k zapomnění.“

„Však to tak kdysi dopadlo,“ přikývl Vrestomor. „To jen my průzkumníci a napravovači musíme znát i takové případy. Proto jsou nám otevřené i záznamy označené »Jen pro historiky«. Není to oddychové studium, ale pro nás průzkumníky je povinné. Bez těch znalostí bychom pokaždé zopakovali všechny chyby, kterých se naši dávní předkové dopustili.“

„Věřím tomu,“ přikývl jsem. „Obávám se, že Země dodá do archivu hodně onálepkovaných záznamů.“

„A právě proto tě chci získat pro nás,“ řekl Vrestomor. „Už jsme tě tady v Luvocii poznali a máš pro nás velkou výhodu.“

Vlastně to není výhoda, ale podmínka. Je totiž nutné, aby vládce některé části světa neměl v tomto světě rodinu. Nejblížejší příbuzní slouží příliš často v darebáckých světech jako rukojmí k vydírání. Staneš se »sulaugem«, vladařem Evropy. Bereš?“

„Vládce Evropy...!“ vzdychl jsem si. „Nejsem na Zemi žádný favorit, nikdo mě nezná, nikdo mě nezvolí!“

„V počátečních obdobích nemůže být vládce volený,“ řekl Vrestomor temnějším tónem. „Všechny vlády musíme dosadit my. Máš pravdu, nikdo by tě nezvolil. Lidé by volili darebáky, hlavně aby je vychválila média. Právě média převezmeme jako první. Noviny, rozhlas i televize se zhroutí, až odstěhujeme jejich zaměstnance do Suhie za generály a bankéři, většina jich totiž patří k vládnoucí kastě. Lidé ale našim zprávám neuvěří, dokud nezjistí, že jsou pravdivé. A to může nějakou dobu trvat. Jenže státy potřebují vlády hned, musí být tedy dosazené. Neměj obavy, dobře víme, že se musíme chránit i před poctivými lidmi, kteří doposud měli zkušenosti jen s vládnoucími darebáky.“

„Jenže já neumím vládnout,“ namítl jsem.

„To ani není nutné,“ ujistil mě. „Vládnout bude vláda. Naši lidé na ni budou dohlížet a ty ji budeš usměrňovat. Budeš také vynášet rozsudky nad darebáky, které poznáte dodatečně. Máme zkrátka dojem, že na to někdo dohlížet musí. Kdyby se v Evropě opět objevila další Evropská unie, nezbylo by nám než Zemi jako takovou izolovat.“

„A co další světy?“ zeptal jsem se. „Byvilui, Krefah, Suhie a nakonec i Nik~kivu?“

„Budou mít stejné vlády jako Země,“ ujistil mě Vrestomor. „Hlavní, oficiální vládcí, »sulaugové«, budou místní, dohled nad nimi zpočátku náš. Budete mít ale pravomoci, jaké dřív mívali absolutní vládcí.“

„Ti u nás kdysi měli i právo nad životy a smrtí poddaných!“ namítl jsem. „Ale to je snad trochu moc!“

„I to bude nutné,“ řekl k mému nebetyčnému údivu. „Jenže nebudeš zločince vydávat katům, ale nám. Prostě je odešleš do

Pekla, přesněji do Nik~kivu. A nemusí to být natrvalo. Počítáme, že i týden v Nik~kivu bude hodně tvrdým trestem. Natož rok... A ti, kdo se odtud vrátí, budou své známé sami od darebáctví odrazovat. Nezmiňoval ses před naší konferencí o tom, že trest může, nebo lépe... měl by vychovávat?“

„Měl by,“ připustil jsem. „Ale většinou to tak nefunguje. Naopak, kdo se dá na špatnou cestu, naučí se ve vězení i to, co by jeho samotného ani nenapadlo.“

„I to víme,“ přikývl. „Na Nik~kivu budeme na darebáky dohlížet jen my. A my se postaráme, aby svých lumpáren litovali a po návratu na Nik~kivu rozhodně netoužili.“

„No dobře, ale co bych měl jako »sulaug« na starosti?“

„Skoro nic,“ řekl Vrestomor. „Budeš oficiální představitel Čech a možná i celé Evropy. Něco jako starodávný král. Během pořizování dokumentace vašich států jsme zjistili, že v mnoha zemích máte krále nebo královny. Sulaug se od nich bude lišit. Dnešní králové i královny už nevládnou, nemají žádné pravomoci ani zodpovědnost a slouží jen pro oficiality. Zde se bude »sulaug« lišit nejvíc. Bude mít pravomoci jako staří diktátoři a imperátoři. Smíš zrušit kterýkoli zákon, rozpustit vládu i parlament, jmenovat i sesazovat policejní šéfy i soudce, zkrátka prakticky cokoliv.“

„My v Čechách říkáme, že moc korumpuje a absolutní moc korumpuje absolutně,“ namítl jsem.

„To víme,“ přikývl Vrestomor. „Je to tím, že vaši mocní se dnes nikomu nezodpovídají. Vím, vím, oficiálně voličům... jenže to je velice fiktivní zodpovědnost. Každý z mocných slibuje, co všechno pro lidi vykoná a o co se zaslouží, ale po volbách na sliby zapomene a voliči jsou pro něho jen »lůza«. Ano, tak je to dnes. Zaznamenali jsme u vás pozoruhodný výraz »přeběhlík«. Je to někdo zvolený jistou skupinou lidí, který »přeběhne« do tábora protivníků a nikdo s ním ani nehne. Takové budeš jako »sulaug« sesazovat a nahrazovat jinými lidmi.“

„Absolutní moc kazí lidi absolutně,“ připomněl jsem mu.

„A proto se nebudeš zodpovídat voličům, ale nám,“ řekl. „My na Zemi ani jinde vládnout nechceme a nebudeme. Vládnout musí vláda, soudit soudci, zákony má opravovat parlament, ale nade všemi bude »sulaug«. A abys neměl absolutní moc, budeš se zodpovídat nám. Kdyby ses nechoval spravedlivě, nahradíme tě někým spravedlivějším. To je zodpovědnost, ne voličům, ale nám. A my musíme být zárukou spravedlnosti na Zemi stejně jako na všech ostatních světech.“

„Poslyš, jak je to vlastně na ostatních světech?“ otočil jsem pozornost opačným směrem. „Máte snad na všech světech takové »sulaugy«, na které dohlížíte vy, Luvociané?“

„Budeš se asi divit, ale máme,“ přikývl vážně. „V začátcích měli spoustu práce, napravovali co se dalo. Uvědom si, po válce s Isféty byly na každém světě problémy. Jenomže čím víc se to stabilizovalo, tím méně práce »sulaugové« měli. Dnes prakticky slouží už jen jako pojistka, aby se nemohly vrátit tamty doby. Pod nimi jsou i nadále vlády, které však nevládnou, není proč. Soudy jsou pojistkou, která na mnoha světech nezasahovala celá staletí. Nebyl důvod. Stabilní společnost nepotřebuje vládu, lépe řečeno, vládu s celou hierarchií potřebuje jen jako pojistku. Pevně věřím, že se to na Zemi stabilizuje také. Země, Byvilui, Krefah i Suhie pak budou partnery ostatních světů »Cošhifyge«. A určitě dříve než za milion let.“

„Vidíš to zřejmě optimisticky,“ připustil jsem. „Takže bych měl být pojistkou... to by snad ještě šlo...“

„Vezmi to, nebudeš litovat,“ lákal mě.

„Dobře, vezmu,“ přikývl jsem. „Ale jen dočasně.“

„Dočasně?“ podivil se. „Proč?“

„Aby mě vládnutí nezlákalo a nezkazilo,“ přiznal jsem.

„Dobrý »sulaug« se pozná podle toho, že skoro nic nedělá,“ řekl Vrestomor. „Nic nedělá, ale v zemi panuje pořádek. Když si najdeš čas i na rodinu a na jiné aktivity, bude to jen dobře. Nutný je ale ten pořádek. Pak ani my nebudeme mít důvod zasahovat.“

„Dobře, vezmu to,“ opakoval jsem. „Na pět let! Pokud mě někdo hned prvním rokem nezabije...“

„Nezabije,“ ujistil mě Vrestomor. „To bude naše starost. Ale pět let je na stabilizaci Země málo. Vezmi to na pětadvacet let. Pak uvidíme, jak jsi obstál.“

„No dobře,“ pokrčil jsem rameny. „Vezmu to. Ale jen země České a jen dočasně.“

„Uvidíme!“ opáčil. „Možná se ukáže, že pro sousední země vhodné lidi neseženeme a budeš to muset vzít za celou Evropu. Nečekej, že to bude zpočátku snadné.“

„Nečekám,“ přikývl jsem vážně. „A divil bych se, kdyby to bylo snadné.“

„Dobrá,“ řekl Vrestomor. „Počítáme s tebou.“

Samozřejmě jsem to nejprve musel probrat s Mufalgou, té se to přece také týkalo.

„Budeš teď často pobývat na Zemi,“ vzdychla si. „Nebudu to mít s tebou jednoduché. Odmítnout důvěru Luvocie nemůžeš, budeš zkrátka užitečnější, než jsi čekal.“

„A co ty?“ zeptal jsem se jí. „A co mrně?“

„Mrně potřebuje péči jen zpočátku, než se osamostatní. To je normální. Vždyť nebudeš na Zemi nepřetržitě! Nech si udělat »krhút« poblíž místa působení a můžeš se k nám vracet i denně. I mrňte si užiješ! Musíš snad na Zemi spát? Jistěže nevíš, co se může přihodit, občas to může vyžadovat nepřetržitý pobyt, ale jak často to bude? Dobrý »sulaug« zdánlivě nic nedělá a přitom má ve svěřeném území pořádek.“

Použila skoro stejná slova jako Vrestomor.

„Mohla bys mě tam občas navštěvovat,“ napadlo mě. „Bylo by to zajímavé. Zejména až by si lidé všimli, že nejsi ze Země.“

„To se dá zařídit,“ přikývla. „I pozemští vládcové mají své rodiny, proč ne? Když to nebude častěji než jednou za pět let, aby toho nemohl nikdo využít...“

„Nejlepší bude nechat si zařídit »krhút« poblíž a chodit spát na Luvocii,“ souhlasil jsem. „Horší je, že si to pořád neumím tak nějak představit. Podle mého mínění jsou pravomoci »sulauga« příliš velké a budou svádět ke zneužití.“

„Nemusíš je přece využívat denně,“ pokrčila rameny. „Ale je nutné, aby je někdo měl. Nedávno jsem při čtení tvého popisu Země narazila na něco podobného. Jak často se u vás na Zemi používá ve vlacích záchranná brzda? Psal jsi, že jsi její použití nikdy osobně nezažil. A přesto ji konstruktéři montují do každého vagonu, který má přepravovat lidi.“

„Jsem rád, že to přijímáš,“ oddychl jsem si. „Měl jsem to asi s tebou prohodit dřív než jsem tu nabídku přijal.“

„Proč?“ opáčila. „Myslíš si, že by mi to mělo vadit?“

„Některé pozemšťanky by se na tvém místě urazily, že jsem to přijal za jejich zády,“ řekl jsem.

„Nejspíš jsou hloupé,“ připustila. „Ale ani na Zemi nejsou všechny takové. Psal jsi přece o ženách námořníků nebo řidičů dálkových kamionů, ne? Přijmout práci takového významu není nic špatného. Já přece také bývám ve velké laboratoři bez ohledu na čas. Všechno se dá zařídit.“

Pomaloučku, ale přece mi došlo, že bych se jí měl omluvit. Proč by jí to mělo vadit? Mufalga nepatří mezi ženy, které musí mít za každou cenu přehled o každém kroku svého ... manžela...

„Poslyš, Muří...“ otočil jsem znenadání téma. „Na Luvocii přece máte podobné rodiny jako my... u nás se zakládají rodiny slavnostním slibem, říkáme tomu svatba...“

„U nás to je také, ale není to povinné,“ usmála se. „Vždyť jsi mi ale říkal, že i u vás žijí některé rodiny... jak jsi to říkal? Na psí knížku? Přiznám se, nepochopila jsem, co je to za knihu, ale došlo mi, že je to mnohem volnější...“

„A co kdybychom si ten slib dali i my dva?“

„Beze všeho,“ řekla. „I u nás to bývá slavnostnější. Musím si na to ale vzít na sebe jiné šaty! Pracovní kombinéza nestačí.“

„A kdyby to mělo být i podle pozemských zvyků, měly by ty šaty být až na zem a hlavně bílé!“

„Proč hlavně bílé?“ zeptala se.

„U nás i barva šatů hraje roli,“ řekl jsem. „Nevěsty chodí vždy v bílém. Žena v černém znamená vdovu, tedy ženu, které už její manžel zemřel.“

„A ty budeš také v bílém?“ zajímala se.

„U mužů barva obleku tuhle roli nemá,“ řekl jsem. „Černá je považovaná za slavnostní pro každou příležitost.“

„Tak si objednej černý oblek,“ pobídla mě. „Já si v katalogu najdu něco bílého...“

Napadlo nás to dost pozdě. Ale i na Zemi se spousta dívek vdává s pěkně zakulaceným bříškem...

Pozdě, ale přece...

Gatvo

Ačkoliv se na Zemi zdánlivě nic nedělo, chystal se převrat, jaký tu ještě nebyl. Pročesávání světa dvaceti tisíci Luvociany se pomalu chýlilo ke konci. Zatím se ještě nic nedělo, ale náznaky už zde byly.

Všimli si toho nejprve lékaři a hned po nich i další profese. Očekával jsem, že si toho všimnou nejprve statistikové, ale ti jako obvykle zaspali. Byli přece zvyklí vyhodnocovat až to, co bylo zřejmé každému.

V poslední době na celém světě strmě poklesla návštěvnost u lékařů. Ne že by vůbec neměli práci, ale začaly u nich výrazně převládat dva obory: chirurgie a porodnictví. Nejčastější příčinou pobytu v nemocnicích teď byly úrazy a porody. Křivka ostatních nemocí šla dolů, zatímco průměrný věk pomalu, ale jistě stoupal.

Nanoboti se zkrátka činili.

Výjimkou byly oblasti, kde se právě vedly boje, tam se to prostě nemohlo projevit. Ale v klidnějších oblastech už to poznali i v pohřebních službách. Nebýt úrazů, neměli by »zákazníky«.

Očekával jsem, že právě statistici přijdou se zjištěním, že se na Zemi něco podivného děje, že se to stane předmětem zájmu vlád i občanů, ale dlouho si toho vůbec nikdo nevšiml. Začali to mezi sebou diskutovat jen lékaři, zejména ti, kterým tak nečekaně ubývali pacienti. Jenže právě z toho poplach nevznikl. Ubylo jim pacientů? Ubylo jim především starostí, ale prázdné ordinace nic neznamenal. Praktičtí lékaři jsou placení počtem registrovaných pacientů, i když nikdo k lékaři nepříjde. Běžné úrazy zůstávaly na stejné úrovni, doktoři dál ošetřovali různé zlomeniny, popáleniny, odřenininy a tržné rány a že ubylo infarktů? Tím lépe!

Chodil jsem teď občas po Praze a jen tak pozoroval chodce. Zatím na nich nic vidět nebylo, ale když jsem příkazem »mivtac« požádal o zobrazení našich »kast«, ulice se začínaly vybarvovat. Překvapilo mě, kolik je u nás zelenkavě

zářících muslimů. Nebyli všichni z ciziny, bylo mezi nimi i dost etnických Čechů. Ti by se měli už v první vlně odsunout do »Byvilui«, ale nevím, nevím, jak se povede Čechům mezi Araby, až je přestane spojovat víra v Alláha, jak Luvociané slibovali. Beztak se mi zdálo, že čeští muslimové jsou prostě prospěcháři, kteří se na islám dali pod vidinou štědrých dotací ze Saudské Arabie a jiných »mecenášů«. Budou v »Byvilui« ronit hořké slzy, až tam budou muset tvrdě pracovat, aby se uživili.

Nepřekvapilo mě, že v davech na ulicích nebylo tolik žluté aury, jak jsem se obával. Pravda, barvou vládnoucí kasty svítla větší část osobních aut, ale mezi chodci jich tolik nebylo. Ale i to bylo vlastně příznačné. Vládnoucí kasta v Čechách přece nechodí pěšky, městskou hromadnou dopravou jezdí především »socky«. Setkání s politikem v tramvaji patří do říše vtípů a pohádek.

Napadlo mě ale navštívit zasedání Parlamentu. Dostat se tam není vůbec jednoduché, i když tam mají pro návštěvníky celý balkon. Těch obav, aby tam někdo neproněsl zbraň! Na druhou stranu to bylo pochopitelné. Kdyby se tam mohl dostat kdokoliv, určitě by někoho napadlo přijít tam s mašinkvérem. Nedal jsem se ale odradit, strpěl jsem kontroly, abych mohl sledovat jednání.

Obraz, který se mi tam naskytl, jsem víceméně očekával. Ve velkém sále bylo bez žluté aury jen pár poslanců, kteří mi svítli zeleně. Asi jsem byl jediný, kdo teď ví o jejich muslimské víře, ostatní o tom neměli ani tušení, ale znamenalo to, že ten zelený mor je už i tady. Do jisté míry by to vysvětlovalo vstřícný přístup našich představitelů k požadavkům muslimských obcí, ale když se rozsadili do lavic k jednání, pochopil jsem, že jsou rozprostřeni v celém sále, neboli, jak se vzletně říká, »napříč politickými stranami«. A to i tam, kde bych je opravdu nečekal.

Komunista a muslim? No, není to běžné, ale to bych ještě chápal. Ale muslimský křesťanský demokrat? To je tedy gól!

Tihle tedy zmizí už v první vlně, uvědomil jsem si. Může to zbývající varovat? Hodně záleží na časovém odstupu obou

vln. Je možné, že si toho ostatní všimnou, ale nebudou tomu přiřkládat žádný význam.

Horší bude, že po odsunu »žlutých« bude tenhle sál úplně prázdný a nebude tu nikdo, kdo by se staral o zákony.

Nebude to ale problém. Vypíšeme nové volby a do té doby bude platit »status quo«. Od našich »žlutých« jsme nemohli čekat změny k lepšímu, spíš naopak. Natož od těch zelených kukaččích vajíček, připravených škodit!

Navíc zmizí i další »pilíře státu«. Jak se zdá, odejde většina právníků, pokud ne všichni. Ale ještě víc budou chybět kapitáni průmyslu. Přinejmenším dokud se nenajdou jiní, kdo by podniky vedli a zajistili, že se všechno nezastaví.

Vzpomněl jsem si na knihu Jula Verna »Ocelové město«, kde po smrti hlavního padoucha jeho město úplně vymřelo, neboť všechno řídil sám a nikdo z jeho podřízených se nenaučil udržet složitou mašinérii města-továrny v chodu.

Tady to bude asi podobný problém.

Z Ocelového města se lidé nakonec rozprchli do okolních zemí. Jenže tady je celá dnešní Země takovým Ocelovým městem a nebude kam utíkat. Bude to tedy hodně prudké.

Dá se tomu říkat »Výzva«.

Občas jsem se zeptal Vrestomora, jak daleko jsou na Zemi Luvociané a kdy vidí spuštění odsunu. Odpověděl mi, že narazili na těžší problémy a postupují pomaleji než čekali. Potřebovali by na třídění ještě přinejmenším dva další světy. Mezitím sice vyslali z nových světů hvězdné lodě k nejbližším dalším hvězdám, ale s tím se v horizontu nejbližších let nedá počítat. Vzdálenosti mezi hvězdami se neměří na kilometry, ale na podstatně delší jednotky a hvězdné lodě nemohou létat nekonečnou rychlostí. Až něco objeví a postaví tam »krhút«, budeme vědět víc, jenže to je otázka přinejmenším půl století.

„Jaké další světy byste potřebovali?“ zajímalo mě.

„Například Číňané,“ posteskl si Vrestomor. „Z Číny zmizí muslimové, fajn. Ale vládci Číny jsou zcela jiní než vládci, které znáš v Evropě. Nemůžeme je míchat, to by byl zdroj

problémů na celá tisíciletí. Přitom to na první pohled vypadalo podobně. Mají velice podobnou ideologii, jenže jejich vládci jsou... zkrátka jiní. Zapojili jsme do toho už třicet tisíc Azorinitů. Číňany ponecháme na Zemi i s jejich vládci, ale vypadá to na vleklý problém.“

„V tom vám, bohužel, neporadím,“ pokrčil jsem rameny. „V Číňanech se nevyznám.“

„Ani Azorinité se tam necítí jistí,“ přisvědčil. „Čína je svět ve světě, docela zvláštní civilizace. Už jsme uvažovali o tom, že jim dáme svět Krefah, ale měl jsi pravdu hned zkraje, problémy by s tím byly větší. Je jich příliš mnoho. Mají sice očividně vyšší inteligenci a díky tomu se zatím na Zemi užívají bez problémů, ale na jiném světě by museli začínat od nuly... Problém bude i odsun černochů na Krefah, ale je jich méně a to snad zvládneme.“

„A co Evropa?“ zeptal jsem se.

„S tou jsme fakticky hotoví,“ ujistil mě. „Evropany máme rozčleněné, tady to bylo poměrně snadné. Jednotlivé kasty se ti nezobrazují? Nemůžeme to ale spustit, varovalo by to Američany. Ti budou asi nejtěžší oříšek. Mají tam všechny kasty, co si jen vzpomeneš. Muslimy, vládce i černochy. A právě tam to musí jít co nejrychleji.“

Mám tedy v Evropě dočasný klid. Luvociané již přestali používat »krhút« »Gea-čtyři«, mají teď jiné. Dostal jsem seznam nových »krhútů«, spojujících větší města na Zemi. Bohužel, staré Skrčkovy tunely s nimi nejsou slučitelné, takže z podzemí našeho domu teď mohu cestovat jen do Birhorie, do chrámu v Edfu nebo do Číny, ale pro cesty po Zemi musím používat novější »krhúty«.

V Evropě je v současnosti klid před bouří, dokud nenastane rána jako blesk z čistého nebe.

Zatím se jen rozhlížím...

Jenže čas nestojí a nastala chvíle, aby se Mufalga odebrala do nejbližší zdravotní stanice. Můj doprovod ale striktně odmítl.

„Tohle není záležitost chlapů, tam nemáš co dělat!“ řekla.

„U nás na Zemi to nedávno naopak dovolili,“ namítl jsem.

„Copak dovolili?“ zpozorněla.

„Aby chlap byl se svou ženou i v těžkých chvílích,“ řekl jsem. „Lékaři tvrdili, že to pomáhá.“

„Na tuhle pověru zapomeň!“ odvětila. „Na Luvocii jsme za milion let vyzkoušeli ledacos, ale nejvíc se osvědčilo, když to je jen mezi námi ženami.“

„Vy u toho nemáte doktory?“ podivil jsem se.

„Ne,“ odvětila. „Je to na chlapy příliš jemná záležitost.“

Takže odešla sama, či spíš, hrdě se odkolébala. Zdravotní stanice byla hned v sousedním domě, takže jsem zůstal v našem bytě-laboratoři sám. Došlo mi, že pozemské vědomosti o tomto tématu mohu zapomenout, tady to prostě probíhá jinak.

Jenže nebyl ještě večer a Mufalga se vrátila. V náručí držela krásnou peřinku se spokojeně spícím andílkem.

„Seznamte se!“ řekla slavnostně. „Gatvo, kuk na tátu! A ty si opatrně pochovej našeho kluka Gatva.“

„Ježkovy voči, zapomněli jsme se dohodnout na jméně!“ došlo mi. „A neměla bys tak krátce po porodu ještě ležet?“

„Proč?“ podívala se na mě udiveně. „Nač ležet? Cožpak jsem nemocná?“

Došlo mi, že tady to probíhá jinak než u nás. Pochopitelně to je událost důležitá, ale není tak problematická, dokonce ani pro ženy ne. Podrobnosti jsem se ale nedozvěděl. Je to přece ženská záležitost, chlapi se do toho nemají míchat.

A tak jsem si směl pochovat našeho andílka... Pochopitelně měl očička jako kočka a kočičí ouška, i když zatím holá, stejně jako celou hlavičku. Ale byl to kluk, první dítě odlišných rodičů na Luvocii a vlastně v celém Cošhifyge.

Trochu mě zarazilo, že mu dala Mufalga jméno a vůbec se mě na to neptala. Ale hned jsem se dozvěděl, že je to v Luvocii normální, děti patří matkám. Vlastně, když se nad

tím zamyslím, Gatvo bude žít v Luvocii a neměl by se odlišovat pozemským jménem. A ve zdejších jménech se beztak nevyznám, takže bych jí s výběrem nepomohl.

Důležité je, že máme kluka!

To se musí oslavit!

Mufalga předala řízení vědecké skupiny zástupci Amukovi a stáhla se z vědy. I na Luvocii uznávají »mateřskou dovolenou«, i když vám každá žena potvrdí, že toto období má se skutečnou dovolenou společné jen jméno. Také jsem se chtěl připojit, jenže v krmení jsem Mufalgu nahradit nemohl, takže mě odkázala na Zemi, kde se mám přizpůsobovat své budoucí roli »sulauga«.

Pravda je, že mě také nechala tu a tam jí pomáhat s naším malým, aby nebyl moc vyjevený, až mě spatří. Jenže s miminem tolik starostí není. Matně jsem vzpomínal, jak to asi probíhá na Zemi, ale vyšlo mi, že to je podobné. Mimčo většinu času prospí, při krmení bych byl platný jako páté kolo u vozu, zbývalo večerní koupání. A to se ví, že jsem si aspoň toho užíval.

Gatvo byl skoro normální miminko, ale od pozemských se přece jen odlišoval. Mezitím jsem si u Mufalgy zvykl na osrstěná špičatá ouška a oči se štěrbinou místo panenky, takže mi to ani nepřišlo. Mezi pozemskými miminy bych ho podle oušek poznal na první pohled. Jinak se ale moc nelišil. A hlavně, mezi zdejšími miminy byl úplně k nerozeznání. Bude zkrátka patřit na Luvocii. Já tu sice se svými opičíma ušima působím nezvykle, ale lidi si tu na mě zvyknou a já na ně taky.

Domova na Zemi jsem se vzdal, jiný domov jsem získal.

Když se to tak vezme, měl bych být nakonec Skrčkovi ještě vděčný. Určitě nezamýšlel na Zemi nic dobrého, ale nechtěně jí pomohl, jak by mě ani ve snu nenapadlo. Tři nové světy pro náš přeplněný svět? Úžasné! Lidstvo by se na nic takového nikdy nezmohlo! Oddělení zneprátelených táborů? Báječné! Kdo by si to jenom pomyslel? Odstranění největších pijavic? To už je přímo vrchol! No a mně se k tomu všemu

poštěstilo získat nový domov v cizím světě, kde mě přijali jako velice užitečného cizince. Tak užitečného, že mi sami nabídli, abych se na nápravě našeho světa podílel více než pouhý divák.

Co bych si mohl přát víc?

Den D

Počet mimozemšťanů na Zemi časem stoupl, neboť se až na místě ukázalo, že je to pro dvacet tisíc Luvocianů příliš složité.

Nejprve přizvali na výpomoc Azorinity, bytosti s modrou kůží, odolné proti ultrafialovému záření. Třicet tisíc Azorinitů se vrhlo na Čínu, Japonsko, Mongolsko, Koreu a Vietnam. Patnáct tisíc Jevetajů s kůží jako rudé růže se rozptýlilo po Africe a ve Spojených státech, kde se věnovali úkolu pochopení mentality černochů. I Luvocianů se na projektu podílelo víc než původních dvacet tisíc. Jednu chvíli jsem zaslechl číslo třicet tisíc, ale krátce poté už to bylo pětatřicet tisíc.

Pořád to ale nebylo ani sto tisíc a přitom zamýšleli nápravu světa, kde žilo sedm až osm miliard lidí. A navíc to chtěli udělat bez újmy na lidských životech. Není hrdinství vybombardovat nějakou zem a pak ji obsadit dvěma sty tisíci hrdlořezy, přičemž zahyne milion lidí a několik milionů vdov a siroteků zůstane bez živitelů, umění je dosáhnout téhož účinku bez »vedlejších škod«.

Rozdělení lidstva byl grandiózní úkol. A docela jsem věřil, že se podaří. I když jsem očekával, že se při tak obrovské akci těžko vyhnou nějakým mrtvým. I kdyby to měli být jen lidé, kteří se při nedobrovolném odnášení raději sami zabijí...

Pozoruhodné bylo, že se po Zemi pohybovalo něco přes osmdesát tisíc mimozemšťanů a nikdo si jich nevšiml. Jistě za to mohla neviditelnost »nopigyni«, pomáhalo jim létání »zornylon«, ale zajisté to vyžadovalo nesmírnou disciplínu průzkumníků, aby po sobě nezanechávali žádné stopy, šlápoty v písku a v oranici, nebo náhodné srážky s pozemšťany, a tím se neprozradili. Kdysi jsem na Zemi využíval jen neviditelnost »nopigyni«. Už to mi dovolovalo neuvěřitelné kousky. A to jsem ještě neuměl používat vznášení »zornylon«! Jenže aby se neprozradilo osmdesát tisíc, nebo kolik vlastně mimozemšťanů?

Mimozemšťané zkrátka postupovali nezadržitelně. I když je na Zemi osm miliard lidí, stihli je nejen roztrždit, ale už i vybavit »hukozyny«. Projevilo se to poklesem nemocnosti, kterého si lidé naštěstí nevšimli a ti, kdo si toho jevu všimli, v něm neviděli nic zajímavého, takže je nenapadlo ztropit povyk.

Napadlo mě, že by se to mohlo současně projevit poklesem porodnosti, na to by měli lékaři vyletět jako čertík z krabičky, ale tento efekt kupodivu nenastal. Nedalo mi to a zeptal jsem se pana Vrestomora, ale odpověděl mi, že se s »hukozyny« začalo od těch nejstarších lidí, kde hrozilo nebezpečí, že se mnozí změn vůbec nedočkají, a pokračovalo se směrem k mladším. V současné době už je část obyvatelstva v produktivním věku ošetřena, jenže pořád dobíhají těhotenství z dřívějšíka. Poprask by nastal až za tři čtvrtě roku a do té doby mimozemšťané tuto etapu dokončí.

Luvociané nakonec rozhodli neoddělovat jednotlivé etapy, ale spustit akci souběžně. Hlavní nebezpečí očekávali na území Spojených států, vyzbrojených nejničivějším arzenálem. Tam se proto rozhodli začít.

Den »D« nastal ve chvíli, kdy na východním pobřeží začala noc. Úderem třiadvacáté hodiny Newyorského času se otevřely stovky tunelů ve Spojených státech. Noční oblohou vířily miliony průhledných bublin »ronuglu«, které začaly spíci Američany pod dohledem neviditelných Luvocianů vyzobávat a přenášet do tří vzdálených světů. »Afroameričany« na planetu Krefah, »zelené« muslimy do Byvilui a nejnebezpečnější »žlutásky« do nejmenší Suhie. Přednost měli vojáci, mediální zaměstnanci, následovali je bankéři a politici, obvykle i s rodinami. Tady se nejlépe ukázala slabina módy osaměle žijících samoživitelek. Luvociané uznávali jen úplné rodiny. Děti od rodičů úmyslně neoddělovali, ale když rodiny nežily pohromadě, nenamáhal se je doplňovat a posílali je do nových světů odděleně. Mínili to dobře, oddělení žen od mužů do různých oblastí mělo bránit násilnostem. Luvociané očekávali, že se takto nechtěně rozdělené rodiny časem najdou a spojí.

U muslimů tomu bylo jinak. S nimi přenášeli pouze jejich »oficiální« manželky, kdežto další ženy, provdané jen v mešitách, oddělovali do vzdálených oblastí. Tady naopak hodlali spojování takto »rozkošatěných rodin« zabránit. Mnohoženství považovali za úchylku, kterou nehodlali podporovat. Ve Spojených státech to ještě šlo, tam je uzákoněna monogamie, podstatně větší problémy jsem věštil v muslimských zemích, kde je mnohoženství legální.

Postupně, jak noc zachvacovala další a další časová pásma, rozšiřovala se i oblast, kde se ztráceli lidé. A v tutéž dobu začala stejná smršť řádit i v Africe. Odvoz obyvatel do Krefahu započali Jevetajové na jihu Afriky a postupovali k severu. Ve stejné době začali Azorinité »čistit« sever Afriky od muslimů. Tou dobou byla v celé Africe hluboká noc, takže si nikdo ničeho nevšiml, dokud se sám neocítl v průhledné bublině letící kamsi do neznáma.

Na každého Jevetaje připadalo přes padesát tisíc Afričanů. V čele každé takové hordy letěl Jevetaj, aby své »klienty« dovezl do vyhrazené oblasti a poskytl jim tam první seznámení s novým světem. Podobně to dělali i ostatní mimozemšťané, takže se jejich počty na Zemi s odeslanými pozemšťany úměrně snižovaly.

Mimozemšťany teď čekala trpělivá práce v cílovém světě. Museli svým »ovečkám« vysvětlit, proč se tak nečekaně ocitli v novém světě i co tam budou dělat. Museli překonat odpor, který to zcela zákonitě vyvolalo. Bylo to logické, vždyť nikdo takovou cestu nepodnikl dobrovolně, všichni se cítili poškozeni a klid byl to poslední, co se dalo čekat. Některým museli ihned poskytnout i oblečení, aby v novém světě nezačínali v nočních úborech, nebo dokonce nazí.

Větší klid byl zatím v Evropě. Luvociané čekali na uvolnění přetížených »krhútů« v cílových světech. Měl jsem tedy chvíli oddychu. Spolu s Mufalgou mi drželi palce i všichni obyvatelé Luvocie, počínaje Mufalginými kolegy Amukem a Melešou. Ve velké laboratoři jsme měli přes celou stěnu otevřený velký obraz »nirde«, rozdělený na čtyřiašedesát menších obrazů, kam jsme dostávali průběžné zprávy z celé Země.

Zatímco v Evropě byl klid, i když klid před bouří, hurikán postupoval světem. Luvociané ohlásili ukončení čistky Spojených států a jejich pozornost se přelila do Asie. Spojené státy se ráno probudí do podivného dne, kdy nevyjdou žádné noviny, televizní obrazovky zůstanou tmavé a všichni zbývající budou asi pořádně dezorientovaní. Na mnohých křižovatkách se objeví velkoplošné obrazovky »nirde«, ale z nich se nebudou sebevědomě usmívat známí televizní komentátoři. Místo nich se na vyplašené lidi budou dívat tváře divných nestvůr s dravčíma očima a špičatýma ušima a angličtinou s divným cizím přízvukem jim budou zkoušet radit, co by měli dělat.

Budou mít ale spoustu problémů. Některé čtvrti měst, jak ty nejluxusnější, tak i nejubožejší, budou nečekaně prázdné. Jejich obyvatelé prostě zmizeli všichni, někteří do světa Krefah, jiní do Suhie a někteří dokonce na Byvilui.

Kdo je nahradí?

Teď už začaly přeskakovat jiskřičky poplachu nejen mezi městy Spojených států, ale i za jejich hranice. Zatím ještě nikdo netušil, že se zatím vyprázdnila Afrika a některé země Středního Východu. Zejména v Africe a na Arabském poloostrově mnohde nezbyla ani noha, takže tu nebyl nikdo, kdo by podal zprávu.

Teprve když se podivné mizení lidí jako neznámá epidemie začalo šířit do Evropy a Ruska, začaly se objevovat první odezvy.

Ruská vláda se pokusila kontaktovat svá velvyslanectví po celém světě. Když od většiny z nich nedostala odpověď, uvedlo velitelství armád Ruska všechny jednotky do bojové pohotovosti. Někteří velitelé dostali příkaz rozlepit předem připravené obálky a postupovat podle tajných rozkazů. Strategické ponorky vypluly na moře a ty, které se tam již nacházely, se urychleně zanořovaly pod hladinu, aby unikly sledování z družic. Letadla protivzdušné obrany vzlétla k hlídkování podél hranic.

Pak ale, navzdory poplachům a pohotovosti, začínali mizet lidé i v Rusku. Mizeli zejména »žluťásci«, i když jich tam

nebylo ani zdaleka tolik jako ve Spojených státech. Obvykle ale zastávali nejdůležitější funkce ve státním i vojenském aparátu, kde se náhlé zmizení těžko utajovalo.

A až úplně na konec se vlna mizení lidí obořila i na Evropu. Šmahem mizely miliony lidí, od migrantů, čekajících na výsledky azylového řízení, až po politické a vojenské špičky.

V Praze se to nejvíce projevilo ranním úbytkem jedoucích automobilů. Hromadná doprava fungovala normálně, ale ulice, jindy plné aut, byly najednou poloprázdné. Auta parkovala tam co dřív, jenže dnes nevyjížděla. Někde nebylo nic znát, obchody, služby i školy fungovaly, ale na mnoha místech už proskakovaly první problémy.

Školy na okrajích města nic nezaznamenaly, vyučování tam začalo a probíhalo normálně, ale učitelé prestižních škol pro děti prominentů náhle bezradně stáli v prázdných učebnách. Zmizení žáků je postavilo do nezáviděníhodné situace. Kdo za to může a kdo je v tom nevinně? Má smysl volat k této záhadě Policii? Vysvětlí to, nebo bude stejně bezradná?

Rádio i televize byly od rána zcela němé. Televize vysílala pouze monoskopy, ale na křižovatkách už se, jako ve Spojených státech i jinde na světě, objevily obrazovky »nirde« o rozměrech velkoplošných billboardů. V Čechách jsem se na nich objevil já. Ze záznamu jsem na nich promlouval k tisícům vyděšených lidí, zatímco já sám jsem to jen sledoval ve sklepe našeho domu, kde jsem měl před sebou velkoplošnou obrazovku rozdělenou na více jednotlivých obrazů.

Jako první užitečnou radu dostali všichni lidé návod, jak si aktivovat telepatii a jak používat vybrané prostředky civilizace »Cošhifyge«.

„Telepatii máte všichni,“ ujišťoval jsem potenciální diváky. „Když si usilovně pomyslíte příkaz »nojsu nirde«, objeví se před vámi obrazovka s návodem. A teď si vysvětlíme, jak si potřebný návod vyvoláte. Připravili jsme jich tam totiž víc, dá se říci pro většinu důležitých činností.“

Každému, kdo požádal o vlastní »nirde«, se objevila přímo před ním a na ní moje úvodní »uvítací« řeč. Kdo už absolvoval první část »kursu ovládnání nirde«, ten tuto řeč přerušil a dostal se na »rozcestník«, odkud se mohl začít »procházet« po rozvětvené »nápovědě«, na jejímž konci bude umět zacházet s nejnütnějšími příkazy. Tak tomu bylo i na ostatních »vyčištěných« územích po celém světě, kromě Číny a Indie, kde Luvociané nezasahovali.

Nebo aspoň ne zatím...

Nezjistil jsem, odkud Luvociané získali potřebné jazykové znalosti, ale uplatnili je ve všech dotčených zemích. Čechy mi nechali na starosti a jen v Čechách se na obrazovkách »nirde« objevila tvář pozemšťana - moje. Jinde se objevovali Luvociané, na nichž byl bohužel zřetelný jejich mimozemský původ. S tím se ale nedalo nic dělat. Jednu dobu jsme uvažovali, že nadabujeme, co jsem natočil, ale pak jsme od toho upustili. Dříve nebo později budeme muset na některé dotazy odpovídat přímo, bez záznamu. A já jsem se přece nemohl roztrhnout na tisíc kusů. Většinou budou s lidmi jednat Luvociané, zejména ti, kdo umí některý pozemský jazyk. A po pravdě řečeno, byl jsem asi jediný, kdo těch pozemských jazyků znal několik. Na Zemi jistě zůstalo dost překladatelů, ale žádný z nich neznal civilizaci »Cošifyge«.

Češi měli zkrátka výhodu.

Čekal jsem, že akce »Den D« na Zemi potrvá delší dobu, ale mimozemšťané to dokázali rychle. Během první noci vyřadili vojenskou sílu Spojených států, odstěhovali většinu islamistů, půl Afriky a značnou část »mocipánů« z Evropy. Druhého dne už jen dokončovali »etnické čištění Země«. Ale skoro čtrnáct dní trvalo, než se postižené oblasti na Zemi jakž takž vzpamatovaly.

Chystal jsem se právě převzít v Praze »úřad sulauga«, když si mě velice naléhavě vyžádali Jevetajové. Vypadalo to na něco obzvlášť závažného, když to nevyřešili ani Luvociané, na které se Jevetajové pochopitelně obrátili v první řadě.

„Máme problém!“ začal mluvčí Jevetajů, když jsem prošel tunelem »krhútu«. Tunel ústil ze strmé skály nad hlubokou

roklí, nebylo by příjemné vyběhnout z něho příliš rychle a přepadnout do rokle pod skalou.

„Povídejte!“ vybídl jsem ho.

Jevetaje jsem viděl na vlastní oči poprvé. Věděl jsem, že to jsou bytosti uzpůsobené horku, jejich svět je mnohem teplejší než všechny ostatní, proto jsou na něm všichni živočichové i rostliny přizpůsobené vyšší teplotě. Jevetajové vypadali jako lidé menšího vzrůstu, avšak poměrně robustní postavy. Nejnápadnější na nich byla barva jejich kůže. Na Zemi se Americkým Indiánům říkalo »rudoši«, ale vedle Jevetajů by vypadali jako »bledé tváře«. Kůže Jevetajů byla totiž tmavorudá, sytějšího odstínu než bývaly vlajky Sovětského svazu.

„Odstěhovali jsme do Krefahu jen lidi, kterým se na Zemi říkalo »černoši«,“ začal Jevetaj zeširoka. „Na severním okraji této pevniny žili světlejší Arabové, ale o ně se starali Azorinitové. Po nás zůstalo na celém kontinentu sotva pár desítek tisíc lidí, říkali si »bílí podnikatelé a farmáři«. Ty se »žlutou aurou«, jsme předali Luvocianům do Suhie, ale u většiny farmářů jsme neměli žádný důvod k odsunu, takže tu zůstali. Pochopitelně byli ráno po naší akci úplně dezorientovaní.“

„Tomu se ani nedivím,“ podotkl jsem s úsměvem. „Bylo to po celém světě překvapení pro všechny zůstávající.“

„Chtěli jsme jim pomoci,“ řekl Jevetaj. „Víte, my jsme jim fandili. Tihle lidé žili poslední dobou v trvalém napětí. Černošští sousedé je často ponižovali a terorizovali. Prý tomu předtím bylo naopak, jenže my jsme viděli jen současný stav. Když jsme jim ale chtěli pomoci, postavili se nám na odpor a dokonce proti nám použili zbraně. Naštěstí jsme se stačili před jejich brokovnicemi vždy včas obalit bublinami pole »peprycho«, takže se nikomu nic nestalo, ale nezbylo nám než se zneviditelnit a stáhnout.“

„A víte, že se ani tomu nedivím?“ usmál jsem se.

„V čem tedy vidíte příčinu našeho neúspěchu?“

„Ve vás,“ řekl jsem. A na jejich nechápavý výraz jsem jim to musel nějak vysvětlit.

„Víte, na Zemi byla mezi lidmi velice rozšířená stará pověst o velice zlých bytostech. Říkalo se jim »čerti« nebo »d'áblové«, bydleli v horkém světě nazvaném Peklo a lidem Země škodili kde mohli. Nejhorší na té pověsti je, že odpovídáte popisu právě těch bytostí. Máte červenou kůži a bydlíte v horkém světě. Nedivte se, že se vás lidé báli, jakmile vás spatřili. Zejména ve chvíli, kdy se kolem dělo něco nepochopitelného, co si nikdo neuměl vysvětlit.“

„Ale vždyť jsme zrovna těmhle lidem nic zlého nedělali!“ namítl. „A náš svět je přece odsud milion světelných let!“

„Tím se sice od té staré pověsti lišíte, jenže pověsti tvrdily pravý opak a jsou lidem známé odjakživa,“ pokrčil jsem rameny. „Samozřejmě, že ty pověsti nemohly vzniknout podle vás! Je to jen náhodná shoda, nicméně v tomto případě hodně nepříjemná.“

„Ale proč to jinde jde?“ vrtalo jim pořád hlavou.

„Protože jinde se tomu věnují Luvociané,“ řekl jsem. „A ti se nám pozemšťanům podobají mnohem víc. Vtip je i v tom, že jiná pověst na Zemi hovoří o hodných elfech, lidech se špičatýma ušima. Pochopitelně lidé víc důvěřují elfům než d'áblům.“

„Myslíš, že bychom si na vyjednávání měli raději pozvat některého Luvociana?“

„Myslím si to,“ přikývl jsem. „Pomohl bych vám, ale mám na starosti Čechy, Luvocianů je na Zemi pořád ještě spousta. Až Luvociané lidem vysvětlí, že nejsou elfové ze starých bájí, ale mimozemšťané, kteří se snaží Zemi pomoci, potom i vás přijmou takové, jací jste.“

„Zkusíme to,“ přislíbil Jevetaj. „Jenže i tak jich tady zůstalo příliš málo. Nebudou schopní udržet v chodu civilizaci. Zastavily se všechny elektrárny, brzy dojde benzín... Budou to mít těžké.“

„Víte co?“ řekl jsem. „Vyjděte ze skutečnosti, že v Africe nejsou »bílí farmáři« původními obyvateli, ale přistěhovali se

tam až v poslední době. Zkuste jim navrhnout, jestli by se nechtěli vrátit do vlasti jejich předků. Řekněte jim, že by tam měli pomoci udržet civilizaci, spíš než v Africe. Je možné, že se nebudou chtít vracet, ale pak ať aspoň vědí, do čeho jdou.“

„Kdyby se vrátili, kdo tady zůstane?“ měli ještě poslední, rovněž důležitou otázku.

„Afrika měla být rezervní pevninou pro přebytek obyvatel odjinud,“ připomněl jsem jim původní plány Luvocianů. „Možná se tam brzy začnou stěhovat Číňané. Dokonce se to očekává. Možná už jich tam pár tisíc máte, Číňané se od Evropanů tolik neliší. Pak bude hlavním úkolem naučit je žít všechny pospolu.“

Hned mi ale došlo, že jsem si zase naběhl. Číňané že se od Evropanů neliší? Evropan i Číňan by hned nadskočili! Jevetajové ne. Odlišit černochoy pro ně nebyl velký problém, ale Číňané se v jejich očích od Evropanů opravdu tolik neliší.

Bude tu ještě co řešit...

Návody, rozšiřované lidem z obrazovek »nirde«, v Čechách kupodivu zabraly. Prozatím končily výzvou, aby lidé pokračovali v tom, co dělali dosud. Nejspíš jim budou chybět manažeři, ale těch nemusí litovat, ti osidlují jiný svět a na Zem už se nevrátí. Důležité je, zda v podniku zbylo dost řadových zaměstnanců, aby udrželi provoz. Nejlépe kdyby zaměstnanecké odbory vytvořily »podnikové rady« a řízení podniků prostě převzaly. Kde odbory nemají, ať je založí, stejně jako tam, kde odboroví předáci zmizeli spolu s manažery. Beztak se již dávno s nimi proti zaměstnancům tajně spojili a není důvod je litovat.

»Podnikové rady« mají udržet dosavadní provoz podniků. Kde se jim to nepodaří a podniky jsou nutné pro zajištění chodu společnosti, dostanou dočasně nucenou správu mimozemšťanů.

Některá odvětví lidské činnosti se pravděpodobně nepodaří udržet. Bez některých se lidé trvale obejdou, sem patří například zbrojařská výroba, která se udržovat nebude. Jiná odvětví, jako je kultura, odkud odešla »za lepším« většina

protagonistů, nejsou až tak nezbytná k životu, aby se bez nich lidé aspoň na čas neobešli. Neudrží se ani dosavadní média. Většina klíčových zaměstnanců z nich beztak odešla, ale mimozemšťané se tak jako tak rozhodli nahradit je. Dosavadní zpravodajství ve všech zemích lidem lhalo v zájmu vládnoucí kasty. Lhaní už nemělo pokračovat.

Problémem jsou nadnárodní podniky, především obchodní. Bude nutné udržet je v chodu i bez většiny manažerů. Tam bude asi nutné dosadit státní správu. Dobrou zprávou je, že není třeba řešit majetkoprávní otázky. Zahraniční majitelé »šli za lepším« a všechny podniky se vrací »do náruče státu«.

Pravdou je, že udržet chod státu nebude snadné. Na všech úrovních chybí manažeři. Dosavadní státní zaměstnanci by proto měli pracovat jako dosud, než se problém vyřeší reorganizací.

Velkým problémem bude zpočátku dovoz. Sousední státy mají stejné, i větší problémy. Nebudou schopné plnit své závazky a smlouvy. Vyplývá z toho výzva zemědělcům obnovit produkci a zajistit soběstačnost země. Mimozemšťané zajistí jen nouzové dodávky potravin, hlad tedy nehrozí, ale lidé se musí obejít bez dováženého zboží a pestrost sortimentu potravin bude záležet jen na zemědělcích.

Mimozemšťané zamýšlejí na celém světě odzbrojit a zrušit armády. Policie má sloužit jen k udržování pořádku, proto přijdou o zbraně i policisté. Zdánlivě to vypadá, že zločinci získají další výhodu, ale to je jen zdání. Policisté nebudou zločince zatýkat, ale zavolají na ně mimozemšťany a ti už si s nimi poradí.

Není náhodou, že se po celém světě rozpadlo i soudnictví. Soudy beztak nesloužily spravedlnosti, ale vládnoucím mafiím, stejně jako prodejná média. Než se vytvoří nové, budou soudit mimozemšťané. A budou zločiny přísně trestat, což je nepříjemná zpráva pro zločince. Mimozemšťané darebáky místo trestu smrti posílají do světa Nik~kivu, velice podobného peklu. Pozemská vězení jsou proti tomu rekreační zařízení. Tresty se navíc budou s každou recidivou zvyšovat. Ti, kdo si nedají říci, stráví pokaždé delší a delší dobu v pekle světa Nik~kivu.

Mimozemšťané na Zemi oddělili vládnoucí mafie a poslali je kolonizovat dosud pusté světy. V Čechách díky tomu zmizela celá vláda i Parlament. Ústava předpokládá vypsání předčasných voleb, jenže jednak je nemá kdo vypsát, za druhé ani není z koho vybírat, zmizely totiž dosavadní politické partaje. Po přechodnou dobu bude proto vládnout dosazený vládce a správce, »sulaug«. Nebude se zodpovídat voličům, neboť ho nikdo nevolí, ale pouze mimozemšťanům, kteří ho dosadí. Záleží na lidech, kdy si sestaví lepší vládu a zvolí Parlament. Mimozemšťané potom »sulauga« odvolají a předají vládu zvoleným zastupitelům. Ti musí nejprve dokázat, že jim leží na srdci blaho spoluobčanů více než vlastní prospěch, což také nebude snadné.

I pak budou některá pravidla nezrušitelná. Žádný Parlament světa například nesmí obnovit trest smrti. Peklo Nik~kivu může být horší než smrt, nicméně se dá přežít a především, dají se pak napravit justiční omyly, které nevylučují ani mimozemšťané.

A do takto vymezeného prostředí jsem nastoupil jako první Český »sulaug«. Aby nikdo netvrdil, že jsem samozvanec, uvedli mě na Pražský Hrad mimozemšťané ze světa Perdolbna.

Budu tedy diktátor.

Diktátor a přitom, jak jsem doufal, služebník národa.

Jak se dalo čekat, v každé zemi se najdou lidé, kteří kdejaký zmatek okamžitě využijí pro sebe.

Ovšem ne každý převrat uskuteční mimozemšťané. A kdo počítal s nepořádkem, obvyklým při podobných příležitostech, ten se tentokrát přepočítal.

Když Policie přišla o své zbraně, zdálo se, že ozbrojeným lumpům vyšla jejich šťastná hvězda. Nic však nebylo skutečnosti tak vzdálené! Policisté se nemohli žádnému pistolníkovi otevřeně postavit, jenže když na policejním dispečinku zazvonil poplach, připojil se k napadenému policistovi do deseti minut neviditelný mimozemšťan a vzápětí následovalo zatčení pachatele. Obešlo se to bez přestřelky

a téměř bez násilí. Zbraněmi mimozemšťanů byly totiž neviditelné a přitom účinné »hukozynty«.

Skrček šel do Birhorie se mnou v domnění, že budu za něho střílet. Zdůvodňoval to tím, že na obyvatele Birhorie »hukozynty« neúčinkují. Birhové však měli novější kmeny, které ochromovaly i člověka s běžnými »hukozynty«, jak jsem se ostatně přesvědčil na vlastní kůži. Jsou to velice účinné prostředky. Nikdo se před nimi nemůže ukrýt za zdí, nechrání před nimi neprůstřelné vesty ani převaha palebné síly. Darebákům už střelné zbraně nepřinášejí velké výhody. Naopak, každé použití, i pouhé vyhrožování zbraní znamená přitěžující okolnost a tedy zpřísnění trestu.

První mládenci, přistižení při rabování obchodu, by vyvázli bez trestu. Mimozemšťan mi je předal s tím, že se pokoušeli krást cigarety a alkohol v opuštěném obchodě, jehož prodavač i majitel v jedné osobě zmizel, nejspíš do světa Suhie. Policisté si všimli rozsvíceného světla uvnitř a ani se nepokoušeli zasahovat, rovnou na zloděje povolali posily. A protože v širokém okolí nebyl jediný fungující soud, předali je rovnou mně.

„Cigarety a chlast,“ zhodnotil jsem to. „Stály vám za to?“

Tři mládenci zarytě mlčeli.

„Potřebovali byste každý pár pohlavků,“ řekl jsem. „Dnes to pro vás ještě dopadne dobře, nemám chuť vás krutě trestat pro pár flašek a kartonů. Snad to spraví podmínka. Když do roka nic neprovedete, smažeme to. Jestli nepřestanete, přibude vám příště k trestu čtrnáct dní v pekle. Jasně?“

Mládenci pořád mlčeli, ale po straně se na sebe ušklebovali.

„Vrat' je domů, ale chvílku je ještě sleduj,“ řekl jsem pak Luvocianovi. Mluvil jsem nahlas jazykem »rekdoy«, rozuměl mi jen on, proto jsem si mohl dovolit mluvit otevřeně. Pro mládence to byl jen signál, že jsem s mimozemšťany zadobře, nic víc.

Nedělal jsem si velké iluze, že by přátelská domluva stačila. Luvocian je odvezl zpátky, vysadil je před jejich dům

a zmizel. Aspoň to tak vypadalo, neviditelnost nopigyni je příliš dokonalá, než aby se dala odhalit lidskýma očima.

Ještě nebyl večer a měl jsem oba delikventy zpět. Pokusili se dokončit, co začali. Vypáčený zámek by jim to usnadnil, jenže se dostali jen za vypáčené dveře. Luvocian je ochromil dřív než začali plnit donesené velké tašky.

„Domluva očividně nestačí,“ zhodnotil jsem je. „Minule to byla podmínka. Nepomohla, takže to musí být tvrdší. Čtrnáct dní v pekle za vloupání, čtrnáct dní z podmínky, to je měsíc v pekle, krát dvě za recidivu. A nešklebte se tak, uvidíme, jak se budete tvářit, až se vrátíte!“

Luvocian si chápavě povzdychl, když jsem mu telepaticky zopakoval rozsudek. Jak se zdálo, mládencům peklo nic neříkalo, šklebili se pořád stejně pohrdavě.

Uvidíme, až se vrátí.

I když na většině pozic zmizeli manažeři, našli jsme skoro všude odborníky, schopné převzít vedení různých podniků, ať už šlo o výrobní, zemědělské, obchodní, dopravní anebo o Policii.

Vyhlednuté lidi jsme nějakou dobu nechali pomáhat, přitom jsme je pozorovali. Často jsem se radil s Luvociany, měli velice pronikavý postřeh. Poměrně brzy jsme si vytipovali nadšence, kterým jsme mohli důvěřovat a svěřit jim i »igliby«, ochromující »hukozyny« nejnovější generace.

Spolu s neviditelností »nopigyni« a znalostí ovládání bublin »renuglu« se tito nadšenci měnili v perfektní zásahové specialisty, schopné zpacifikovat téměř každé darebáky. Nemuseli tvořit tým, nejčastěji zasahovali jednotlivě. Jen pro dopravu většího počtu zneškodněných lumpů k soudu si museli občas zavolat posily, na to však už stačili řadoví záchranáři.

Uvažovali jsme, co by se stalo, kdyby se někdo z nich utrhł ze řetězu a začal škodit, ale Luvociané mě ujistili, že by ani tak dobře vybavený člověk dlouho neškodil. Podstatné bylo, že musel používat služeb »revekredů«, kterým dál suverénně vládli jejich tvůrci Luvociané. Bylo by pak snadné zjistit, kde

se vzbouřenec nachází, vypnout mu létání »renuglu« i neviditelnost a pak už by dlouho nevzdoroval. Ale Luvociané se více spoléhali na umění »dobviri«, původem z Birhorie. Tvrдили, že lidé, které vyberou, se na dráhu zločinu nedají.

Můžeme tomu věřit?

Luvociané jsou v tomto směru velice zkušení. Vypořádali se kdysi s mnoha podobnými situacemi. Například Jevetajové bývali prý kdysi pěkní výlupci. Jenže to bylo před milionem let, od té doby jsou všechny národy »Cošhifyge« mírné a přátelské, až na Isféty, které vyhubili. Válku ale zahájili Isfétové genocidou, takže šlo o to, buď oni nebo my. Věřím, že to jinak nešlo.

Jenže je také pravda, že od problémů tohoto druhu uplynulo již milion let mírové spolupráce. Jevetajové jsou dnes ve srovnání s pozemšťany hotoví andělé, i když vypadají jako čerti. Problém je i v tom, že se každý vesmírný národ od ostatních odlišoval a odlišuje a co se osvědčilo u jedněch, nemusí platit pro všechny.

No, máme se na co těšit!

Vize Danta Alighieri

Při stabilizaci poměrů v Čechách jsem úmyslně opomenul rekonstrukci Parlamentu. Navíc jsem vyhlásil, že všechny zákony se ruší a soudci budou soudit podle »selského rozumu«. Vysloužil jsem si tím spoustu kritiky, mnozí diskutěři to nazvali »neslavný konec právního státu«. Odpověděl jsem jim, že »právní stát« tu přece byl, jen tu spravedlnost... jaksi... nedokázal zařídit.

Největším problémem pozemského soudnictví byl neustále omílaný požadavek na nezávislost soudů i soudců. Byl to správný požadavek, dokud šlo o nezávislost na vládnoucí politické moci, jenže se to, jako obvykle, přehnal a soudci pak nebyli závislí na ničem, dokonce ani na zákonech ne. Z nezávislosti zbyla svévole, což bylo ještě horší, protože nevolení soudci se mohli chovat jako diktátoři. Jak to napsal Francouz Pitaval, »běda každému, kdo se dostane do mlýnů soudní moci, i kdyby byl nevinný«!

Soudci nebyli volení a neměli žádnou odpovědnost. Jedinou slabou pojistkou tu byla možnost odvolávání k vyšším instancím, jenže ta zdaleka nestačila. I když nadřízený soud konstatoval, že soudce nižšího soudu »porušil zákon«, a rozsudek zrušil, vrátil to k novému projednání opět stejnému soudci, který při troše hroší kůže mohl nadřízený soud ignorovat a soudit opět stejně. Někteří soudci tím byli už pověstní¹¹.

Potíž byla v tom, že si mnohé zákony navzájem odporovaly. Vyhovět jednomu znamenalo porušit druhý. Soudcům se dávalo na výběr, podle kterého zákona se jim zachce soudit. Dalo se pak tvrdit, že soudili »podle zákona«, ale také »protizákonně«, jak se komu zrovna hodilo.

Když jsem se o tom radil s Luvociany, doporučili mi držet se minimálních zákonů, zato důsledně. Namísto nepřehledných, do detailu propracovaných zákonů, ve kterých se nevyznají ani odborníci právníci, zavést zjednodušený systém, trochu podobný starozákonnímu »desateru«. Desatero

je jako většina pozemských zákonů sestavené pokřiveně, některé položky jsou v něm očividně zdvojené, jiné tam chybí. Ani v »Cošhifyge« nepanuje jednotný právní základ. Některé světy ho mají odlišný, některé položky jim chybí a jiné přebývají. Klasickým příkladem jsou Birhové, kteří neuznávají vážnost rodiny.

Po několika poradách s Luvociany jsme se shodli na novém základu, vhodném pro poměry na Zemi. Jednoduchá pravidla by měla chránit především čtyři zájmové okruhy:

1. Život a celistvost (Nezabiješ, Neznetvoříš, Nemučíš)
2. Důstojnost (Nezotročíš, Nepomluvíš, Nezesměšniš)
3. Rodinu (Vzájemné uznávání a pomoc)
4. Vlastnictví (Nepokradeš, Svévolně nezničíš)

První dva okruhy jsou předmětem ochrany ve všech světech »Cošhifyge«, ale u Birhů třetí i čtvrtý bod chybí. Sami Luvociané nemají ochranu vlastnictví, neboť nikoho tam ani nenapadne krást nebo svévolně ničit.

Proti křesťanskému Desateru tu chybí náboženské příkazy, zato je zde přísnější ochrana života a důstojnosti. Starozákonní Desatero nechránilo lidi před zotročením, naopak, i Nový Zákon otroctví schvaluje a ještě kárá otroky, aby »své pány poslouchali jako Krista«. Který otrokář to tam asi prosadil?

Novým, nevystudovaným, ale nadšeným soudcům jsem na srdce kladl, aby soudili hlavně podle těchto čtyř okruhů ochrany, tak jak jsou řazené podle závažnosti. Nebudou pak potřebovat ani komplikované zákony, ani mazanost v kličkování mezi paragrafy.

Soudci musí sami soudit tak, aby čtyři okruhy neporušovali. Každý má právo odvolat se při výhradách k rozsudku, ale právo na odvolání neznamena právo na křivé obvinění soudce. Jakmile vyšší soud zjistí, že se odvolání nezakládá na skutečnostech, musí rozsudek nejen potvrdit, ale ještě zpřísnit. Úspěšné odvolání proti nespravedlivému rozsudku znamená naopak postih soudce.

Spravedlnost musí platit pro všechny.

Nešlo všechno hladce, ale nevypadalo to ani katastrofálně.

Někde se nedělo vůbec nic mimořádného, doprava většinou jezdila, obchody a školy také fungovaly, Parlament ani vláda, jak se zdálo, nikomu nechyběly. Dva až tři soudní spory týdně, také nic moc. Mohl jsem se soustředit na hrozící problémy s bankami, které sice zatím také jakž takž fungovaly, ale jen setrvačností. Na přepážkách se totiž obvykle nic důležitého neřeší a trochu jsem se hrozil okamžiku, až se provalí nějaký skutečný problém. Nejenže bych si s ním nevěděl rady, ale měl jsem nepříjemné tušení, že si nebude vědět rady nikdo. Luvociané pochopitelně banky neměli a skuteční bankovní odborníci »odešli za lepším« do světa Suhie.

Utěšoval jsem se, že v nouzi bankám vypomohu. Měl jsem přece nejen v Luvocii, ale už i na Zemi možnost požádat o pomoc zdejší »revekredy«. Miliardy lidí by obsluhovat nestačily, uživit jsme se museli klasickým způsobem, ale výjimečně nám mohly pomoci. Zatím jsem to ještě nepoužil, ale »revekredům« je jedno, jestli syntetizují vodu s pěnou na koupání, nebo zlaté destičky.

Nemělo ale smysl používat tuto možnost zbytečně. Zlata se nikdo nenají, dá se to použít jen když je kde a hlavně co ke koupí. Rozhodně by se tím ale dalo platit lépe než »žabími kůžemi«, jak Indiáni nazývali dolary, kterých se teď kdekdo snažil zbavovat.

Zdálo se mi však, že se hospodářství podaří stabilizovat dřív než si lidé všimnou dalších problémů.

Ještě jsem jich čekal víc...

Na Zemi jsem teď pobýval denně, ale na noc jsem se vracel do Luvocie. Většinou jsem se ještě stihl chvíli věnovat Gatvovi, pak ještě Mufalze a ráno jsem opět odletěl do Prahy. Objevoval jsem se střídavě v různých »krhútech«, nejčastěji ve stanici metra Hradčanská, tam jsem to měl na Hrad nejbliž. Luvocijští stavitelé postavili na Zemi stovky »krhútů«, ale nejčastěji je navazovali na podzemní prostory. Podzemní dráha byla k tomuto účelu ideální.

Mufalga měla teď dost zábavy s Gatvem, ale i kdyby tyhle starosti neměla, jistě by se jako dřív věnovala práci. Věděla, že si večer případné novinky povíme a nemá smysl volat si přes den. Proto mě zarazilo, když mi pozemské »krhúty« zprostředkovaly telepatické volání z Luvocie, zejména když jsem si všiml, že je to Mufalga a je zřejmě něčím rozrušená.

„Máš tam hodně práce?“ zeptala se mě. „Jestli to můžeš teď hned odložit, nech všeho a vrať se do Luvocie. Ne domů, ale do »Kongresové budovy« v Rupgoji. A hod' sebou, je zle!“

Aniž by mi blíže vysvětlila, o co jde, odtrhla se. Znamenalo to, že sama také pospíchá a nemůže ztrácet čas vysvětlováním.

Jak se dalo čekat, úzkým hrdlem byly Rupgojské »krhúty«. Tentokrát jsem byl až mezi posledními opozdilci, takže jsem do »konferenční koule« dorazil, když už byla téměř plná. Mufalga už mě nedočkavě vyhlížela a rychle mě přivolala k sobě. Měli jsme tu připravené skoro stejné místo jako minule, když se právě tady jednalo o problémech a o budoucnosti Země.

Na místě mluvčích byli jen tři Luvociané. Zdálo se, že jsou sami nervózní a nejspíš tomu tak bylo, neboť nečekali na všechny opozdilce, jeden z mluvčích zvedl ruku a sotva sál ztichl, mluvčí začal hovořit.

„Musím vám s politováním oznámit nemilou zprávu,“ začal až příliš vážně. „Před devíti hodinami došlo k nepředstavitelné celoplanetární katastrofě. Záchranáři z místa neštěstí signalizují, že počet obětí se nebude příliš lišit od počtu obyvatel planety.“

A sakra, pomyslel jsem si. To tu ještě nebylo!

„Neštěstí nastalo zcela neočekávaně a na planetě již v první minutě vysadily veškeré místní »revekredy« a »krhúty«. To samo o sobě svědčí o rozsahu zkázy,“ pokračoval mluvčí. „Vzhledem ke ztrátě přímého spojení se zdá, že z postižené planety neunikne nikdo, až na pár ojedinělých výjimek.“

„Co je to za svět?“ ozvalo se ze sálu.

„Ach, promiňte,“ zarazil se mluvčí. „Je to Suhie, nový svět, nedávno osídlený lidmi ze Země. Potíž je, že obyvatelé Suhie se nedokáží sami zachránit. Poslali jsme tam všechny záchranáře, které máme k dispozici, ale je jich málo.“

Ježkovy zraky, došlo mi konečně, na Suhii je přece výkvět pozemské smetánky! Manažeři, vládcové, průmyslové, obchodní a vojenské špičky, mediální tvůrci veřejného mínění, umělci, ale také bankéři, tajní agenti a špioni, zkrátka ti, kdo předtím u nás na Zemi udržovali celý pozemský systém. Pravda, byly mezi nimi i největší pijavice, které si veškeré pozemské zdroje zabraly pro sebe a zbylé většině lidí ponechávaly jen drobtý z pozemského bohatství. Souhlasil jsem s Luvociany, že si od nich Země hodně oddychne, i když dá hodně práce udržet pozemskou a především západní civilizaci v chodu. Ale přece jen mi zatrnulo. Obyvatelé Suhie byli bezesporu inteligenční špičkou, výkvětem pozemské civilizace. Jestli o ně Země přišla natrvalo, jakože to tak vypadá, přišla i do budoucna o možnost oboustranně výhodné spolupráce. Neštěstí je to tedy nejen pro obyvatele Suhie, ale i pro Zemi.

„Jak jste tam mohli poslat záchranáře, když tam nefungují »krhúty«?“ ozval se další dotaz ze sálu.

„Svět Suhie má vlastní přírodní oběžnici, měsíc,“ doplnil rychle mluvčí. „Je na něm záložní »revekred« a dva »krhúty«, ale na tom měsíci nejsou životní podmínky nutné k zachování života, což nás ještě víc zdržuje. Záchranáři musí využívat přechodové komory, případně i obleky odolné vakuu. Dalším problémem je vzdálenost měsíce od planety, přelet trvá optimálním režimem pět hodin a nedá se to nijak urychlit.“

Na to jsem si vzpomněl. Suhie je menší svět než Země, ale životní podmínky měla vhodná pro život a osídlení. Měla i malý měsíček, obíhající nepatrně blíž než pozemský Měsíc, ale i tak byla mezi nimi slušná kosmická vzdálenost. Bublinovitá letadla »ronuglu« vyvinou větší rychlost než pozemské měsíční rakety, které na srovnatelnou vzdálenost potřebují celé dny, ale pět hodin je pět hodin, to případně záchranné akce hodně omezuje.

„Co děláte se zachráněnými?“ ozval se další dotaz.

„Chceme je vozit na Luvocii,“ odpověděl mluvčí.

„Proč ne na Zem, odkud pocházejí?“

„Na Zemi nemáme možnost mobilizovat pro ně další péči,“ odpověděl Luvocian. „Zdá se, že zachráněných nebude mnoho. Záchranáři zatím posbírali několik desítek lidí z ostrovů, kde není taková zkáza, i když se i kolem ostrovů moře vaří. Pevniny jsou na tom ještě hůř. Je tam velice nepřehledná situace, celá planeta je zahalená dýmem a parami... Zdá se, že zahynuli i naši poradci, které jsme tam měli.“

„A čím můžeme pomoci my?“ ozval se opět někdo jiný.

„My musíme dát hlavy dohromady a zjistit, co se na tom světě stalo,“ řekl jiný mluvčí. „Jestli je taková zkáza možná, měli bychom co nejdříve odhalit příčinu a vymyslet protipatření, aby se něco podobného nemohlo přihodit i jinde.“

„Nemůžeme třeba vyslat nějaké další záchranáře?“

„Jsou tam všichni, koho jsme mohli poslat,“ ujistil tazatele mluvčí. „Úzké hrdlo představují jediné dva »krhúty« na měsíci poblíž Suhie. Více záchranářů použít nemůžeme. I ti, co tam jsou, riskují své životy. Na měsíci u Suhie je jen jediný »revekred«, na něm jsou všichni závislí.“

„Obávám se, že zdejší plénum problém nevyřeší,“ soudil další z účastníků setkání. „Jestliže záchranáři dělají co mohou, a není důvod tomu nevěřit, pak by bylo vhodné vyslat tam hlavně vědce, odborníky na planetární jevy. Ať se pokusí na místě zjistit, co se tam vlastně děje!“

„Odborníky planetology jsme tam poslali,“ ujistil všechny mluvčí. „Čekáme na jejich závěry, jenže do této chvíle se nikdo z nich neozval. Pravděpodobně ještě nic nevyšetřili. Připomínám, že se jedná o unikátní případ, nic takového se ještě nestalo v celé historii »Cošhifyge«.“

Po těchto slovech už se nikdo o slovo nehlásil, zato celý sál začal šumět, jak se účastníci dohadovali mezi sebou. Jak se však zdálo, nikdo si nevěděl rady, ačkoliv šlo o zkázu celého nového světa i s jeho obyvateli. Mluvčí měl pravdu. Jednalo se

o unikátní případ a nedalo se čekat, že si někdo bude vědět rady, zejména bez jakýchkoliv bližších zpráv o tom, co se stalo. Až po dlouhé chvíli, která jistě všem připadala delší než ve skutečnosti byla, se mluvčí opět přihlásil o slovo a celý obrovský sál okamžitě umkl, že by byl slyšet i pád špendlíku.

„Jsme v telepatickém spojení se zpravodajem záchranářů na měsíci u Suhie,“ oznámil mluvčí napjatému plénu. „Máme první záchráněné, posíláme je do »Šakichu«, našeho střediska pomoci turistům v Soncilu v Luvocii.“

„Kolik jich je?“ zeptal se kdosi.

„Pozemšťanů je jen čtrnáct,“ odvětil mluvčí. „Ostatní jsou naši poradci. Jsou v péči záchranářů, takže jsou mimo nebezpečí. Jenže nikdo z nich nemá nejmenší tušení, co se vlastně na Suhii stalo. Záchráněné jsou ze dvou ostrovů a o katastrofě vypovídali víceméně shodně. Podle nich se náhle začala otřásat země a když vyběhli z domů, zjistili, že voda v moři je neuvěřitelně horká. Brzy se začala vařit a okolí ostrovů se zahalilo do mlhy. Horko je nakonec zahnal zpátky do domů, i když otřesy půdy trvaly dál. Po době, která se jim zdála dlouhá, i když mohlo jít nanejvýš o půl dne, se nad nimi ozvaly sirény našich záchranářů. Naši lidé zkusili přivolávat pomoc telepaticky. Naštěstí pro ně se pára nad ostrovem na pár okamžiků rozevřela a záchranáři mohli přistát mezi jejich domy. Naložili je a všechny odvezli nejkratší cestou na měsíc. Teď už jsou v bezpečí na Luvocii.“

„Doufáme, že záchranné práce pokračují,“ ozval se kdosi.

„Pochopitelně,“ souhlasil mluvčí. „Ale všude jinde na Suhii jsou podmínky ještě horší. Na pevninách se vytvořily hluboké trhliny, stoupá z nich dusivý dým, víří tam oblaka žhavého popela a země se na mnoha místech propadá. Záchranáři tam objevili už tisíce mrtvol. Nemají čas zabývat se mrtvými, hledají především živé, ale v těch oblacích nemají velkou naději další živé objevit.“

„Záchranářům smrt nehrozí?“

„Dokud jsou obalení bublinou »ronuglu«, žhavý popel ani jedovaté plyny jim nemohou uškodit,“ vysvětloval mluvčí. „Když objeví nějaké živé, nehrozí tam smrt ani jim.“

„Proč se lidé na Suhii nezachránili pomocí »ronuglu«?“

„Protože katastrofa mezi prvními zasáhla »revekredy« na Suhii,“ odvětil pohotově mluvčí. „Bez nich »ronuglu« nefungují. Naši záchranáři využívají jediný »revekred« na měsíci, jenže ten se dá oslovit jen z toho měsíce. Dosáhne na Suhii, ale nemohou vysílat jiné povely než řízení »ronuglu«. Víte přece, že při poruše některého »revekredu« oslovíte nejbližší sousední, ale to neplatí pro »revekredy« na sousedním vesmírném tělese.“

Řekl bych, že každému došlo, jak ničivá katastrofa na Suhii nastala. Sálem šuměla tichá diskuse, ale nikdo nemluvil nahlas, aby nepropásl případné další zprávy.

Konečně mluvčí opět zdvihl ruku a sál okamžitě ztichl.

„Mám nejčerstvější zprávu,“ řekl mluvčí. V jeho telepatii se ozýval tragický tón, ještě zesílený zesilovači telepatie.

„Na Suhii explodovaly tři podmořské supervulkány,“ řekl do naprostého ticha. „Každý z nich zdvihl vlnu tsunami, vysokou kolem dvou set metrů. Právě smetly vařící vodou ostrovy a teď už zaplavují pevniny. Kudy prošly, tam je zbytečné pátrat po něčem živém. Naši záchranáři se před nimi vznesli do bezpečné výšky, ale všechny záchranné skupiny se teď vracejí. Na Suhii očividně nezůstal naživu nikdo další. Jediným úspěchem je, že objevili na jedné pevnině ve zbytcích »revekredu« jeho »afrogoň12«. Možná se z něho dozvíme, co se tam doopravdy stalo.“

„To je tedy konec,“ shrnul to kdosi z pléna.

„Wiulhu urzutí13,“ dodal kdosi jiný.

Shromáždění se začalo zvolna rozcházet. Nebylo už o čem jednat. Teď to zajímá jen vědce planetology, kteří se jistě budou snažit zjistit příčinu, už proto, aby se dalo podobnému neštěstí předejít jinde. Na Suhii už nikdo nikoho nezachrání.

„Tohle jsme nemohli tušit,“ obrátila se ke mně s omluvným výrazem ve tváři Mufalga. „Nikdy se nic takového nestalo.“

„To je mi přece také jasné,“ ujistil jsem ji.

„Je smutné, že to postihlo tolik lidí ze Země,“ pokračovala. „Chtěli jsme pro ně lepší budoucnost a místo toho...“

„A přitom to postihlo, dalo by se říci, výkvět pozemšťanů,“ přikývl jsem. „Tím jsou ty ztráty tíživější.“

„Ať by to postihlo kohokoliv, na velikosti tragédie to vůbec nic nemění,“ řekla. „Nu což, vrátíme se?“

„Nejraději bych počkal na závěry planetologů,“ řekl jsem. „Ale to vůbec nemusí být jednoduchá záležitost a kdoví, kdy se jim tu záhadu podaří objasnit. Mají sice »afrogoň«, ale kdoví...“

V té chvíli jsem opravdu netušil, jak brzy se tragédie Suhie rozjasní... i když tím bude naopak temnější...

Zvedli jsme se a zamířili k nejbližšímu východu ze sálu. Po první vlně se už východy trochu uvolnily, ale nápad počkat, až se nával odcházejících trochu uvolní, jsme neměli jen my, takže tam byl pořád. Naštěstí jsme neměli spěch. Mufalga navázala hovor se skupinkou svých krajanů, která také nespěchala s odchodem. Já jsem se opět pohodlně posadil, požádal jsem »revekred« o malou obrazovku »nirde« a nechal jsem si zobrazit poslední zprávy. Na Zemi to odpovídalo rozevření posledních novin nebo puštění zpráv v televizi, tady to mělo výhodu v tom, že jsem si ponechal možnost vlastního výběru zpráv. Požádal jsem o zprávy na téma »Suhie« a chvíli jsem v nich »lovil«. Pochopitelně jich mnoho nebylo, tohle téma se ještě nestalo přeplněné zprávami.

„Mohu se vás na něco důležitého zeptat?“ oslovil mě náhle nově příchozí Luvocian.

„Pokud si myslíte, že to vím...“ usmál jsem se na něho.

„Chtěl jste nedávno vložit do rejstříku »revekredů« položku zvanou »gold«, ne?“

Podíval jsem se na něho udiveně. Jistě, byl jsem to já. To já jsem požádal bratránka Karla, aby mi opatřil »bankovní zlatou destičku«, i kdyby si na ni musel vypůjčit. Nechal jsem ji vložit do »rejstříku revekredu«, abych o ni mohl kdykoliv požádat. Pak jsem mu podle svého slibu vrátil dvě spolu se slibem, že za něho vyřeším jakékoli další finanční problémy.

Nezamýšlel jsem toho zlata přivést na Zem tolik, aby to rozvrátilo pozemský bankovní systém, potřeboval jsem jen zajistit, že dům s »krhútem« nepadne do rukou jiného majitele než naší rodině. K tomu by se »bankovní zlato« přece hodilo nejlépe, rozhodně víc než bankocetle.

„Ano, byl jsem to já, kdo to tam chtěl vložit,“ připustil jsem klidně. „Šlo mi o zajištění »Skrčkova krhútu« na Zemi. Nemohl jsem vyloučit, že se někdo bude snažit ovládnout jej a na to jsem potřeboval zachovat finanční nezávislost naší rodiny. Možná si to neuvědomujete, ale na Zemi by si někteří lidé dokázali domyslet jeho význam.“

„Komu všemu jste o tom řekl?“ zeptal se mě Luvocian.

„Něco si mohl domyslet bratranec Karel, který mi nejprve opatřil vzorek »bankovního zlata« a vrátil jsem mu dva. Jinak to na Zemi nevěděl nikdo.“

„Jaký význam má na Zemi slovíčko »gold«?“ pokračoval v dotazech Luvocian.

„Gold znamená v anglickém jazyce zlato,“ odpověděl jsem bez váhání. „Mohl jsem to tam dát pod českým názvem »zlato«, ale to by se mi mohlo snadno plést.“

„Takže vás ani nenapadlo, že by někdo to slovíčko »gold« uhodl čistě náhodně?“ zeptal se mě vyčkávavě.

„Čistě náhodně?“ zamyslel jsem se. „Vidíte, to mě tenkrát ani nenapadlo. Anglicky mluvící lidé by na to přijít mohli.“

„Takže jste zničil Suhii vy,“ odvodil z toho Luvocian pro mě zcela nepochopitelný závěr.

„Jak to myslíte?“ zeptal jsem se ho zaraženě.

„Jistě jste to neudělal úmyslně,“ pokračoval Luvocian. „Ale ten váš kousek zlata se zřejmě dostal do všech »revekredů« po celé »Cošhifyge« a odtud i na světy Byvilui, Krefah, Nik~kivu a nakonec i na Suhii.“

„To je možné,“ přikývl jsem. „Ale pořád nechápu souvislost s katastrofou Suhie. Kdyby někdo nezodpovědný zahltil banky umělým zlatem, mohl by rozvrátit bankovníctví, ale to by bylo asi tak všechno. Já jsem byl na Zemi pevně

odhodlaný zlato nepoužít až na nezbytně nutné množství, jak jsem vám naznačil. Nemínil jsem rozvracet banky na Zemi.“

„Věřím vám,“ souhlasil Luvocian. „Na Zemi nic takového nenastalo. Ale víte přece, koho jsme přemístili na Suhii, ne?“

„Vím,“ přikývl jsem. „Přemístili jsme tam bankéře a jejich spřízněné kasty, včetně vojenských. Tím spíš bych nečekal, že se někdo z nich pokusí rozvrátit banky na Suhii, zejména když tam vlastně žádné nejsou.“

„Banky tam nejsou... a ani nebudou...“ přikývl. „Ale byli tam lidé, kteří snadno uhodli slovíčko »gold«, zejména když bylo ve značně rozšířeném pozemském jazyce... A nejspíš tam někoho napadlo požádat místní »revekred« o »gold«.“

„No a?“ nechápal jsem. „Dostal destičku bankovního zlata s vyraženým puncem. Co s tím asi mohl dělat, když tam banky nejsou, nebyly, a už ani nebudou?“

„Mohl požádat o další zlato,“ pokrčil rameny Luvocian.

„No tak dostal dvě destičky,“ udělal jsem totéž gesto.

„Dobrá, a představte si, že to hned sdělil svým známým,“ pokračoval klidně Luvocian. „Taková novinka by se mezi bankéři jistě rychle rozšířila, nemyslíte?“

„To je možné,“ připustil jsem.

„Katastrofu Suhie způsobilo přetížení »revekredů«,“ řekl temně Luvocian. „Miliardy tun zlata, vytvořené během pouhých dvanácti hodin, přetížily generátory i anihilátory víc než normální požadavky dvou set milionů lidí, které považujeme za limitní pro počet obyvatel každého světa. Rozhoupaly planetární pevninskou kůru a vystupňovaly sopečnou činnost, až planetu zničily.“

„To by si zničili Suhii sami její obyvatelé!“ zbledl jsem.

„Tak jest,“ přikývl Luvocian. „Pozemšťané, přestěhovaní na Suhii, začali požadovat zlato. Je celkem jedno, jestli jim slovíčko »gold« někdo poradil, nebo na to přišli sami, i to je docela dobře možné. Šlo přece převážně o bankéře, kteří se zlatem zabývali nejvíc ze všech lidí na Zemi. Každý zřejmě nashromáždil zlata několik tun, při vysoké specifické

hmotnosti zlata to ani není moc velká hromada. Nevíme, co je k tomu vedlo, museli přece vědět, že zlato nemá na Suhii význam platidla.“

No jo, došlo mi. Jistěže všichni v Suhii věděli, že tam zlato nemá význam platidla! Ale odolat mu nedokázali. Chtěli ho mít každý tuny, i když ho ani neměli kam dát! Chtěli se v něm koupat jako »strýček Skrblík« z dětského seriálu o kačerech!

V Anglii znají takzvaný »seriálový efekt«. Oč jde? Pokaždé když končí nějaký hojně sledovaný televizní seriál, téměř všichni Angličané dostanou chuť na čaj. Miliony rychlovarných konvic, zapínaných během minuty po skončení seriálového dílu, dokázalo už několikrát položit celou energetickou síť Velké Británie. Dnes už se to neděje. Energetičtí dispečeri, poučení »black-outy«, dnes bedlivě sledují, kdy nastane konec dalšího dílu a těsně předtím vyšroubují na plný výkon všechny elektrárny na ostrovech, zapnou i nouzové zdroje a podle dohody se připojí podmořským kabelem na síť Francie, která jim pomůže ten nápor jakž takž zvládnout. A po pěti minutách všechno zase vypnou...

Proto v Anglii prosadili zákon, podle kterého nikdo nesmí vyrábět rychlovarné konvice s výkonem nad tisíc wattů! A nějaký příčinlivý ouřada v Komisi Evropské unie podle toho vymyslel nařízení, že takový výkon nesmí přesahovat ani vysavače...

Jak říkal Werich: »Kde blb, tam nebezpečno...«

A to šlo o »pouhý čaj« a »úsporné rychlovarné konvice«...

Natož když jde o zlato! To se opět ukázalo hodné přezdívkou »smrtící kov«.

„Kdyby to bylo jen tak, nic by se ještě nestalo,“ pokračoval Luvocian. „»Revekredy« mají vlastní pojistky. Když požadavky obyvatel překročily hmotnostní limit, »revkredy« se zablokovaly a začaly nesplněné požadavky řadit do společné fronty. Tím však omezily i ostatní požadavky, zejména na jídlo a vodu. A pak jsme v paměti nalezeného »afrogoně« objevili příkaz, vyhrazený našim odborníkům, kterým se nakrátko uvolňují zablokované

pojistky. V té době však na Suhii nikdo z našich odborníků nebyl, byli tam jen poradci a ti by do pojistek nezasahovali.“

„Kdo to tedy byl?“ nechápal jsem.

„Musel to být někdo z pozemšťanů,“ řekl Luvocian. „Říkal jste, že jsme tam přesunuli vaši inteligenční elitu. Je tedy možné, že někdo z pozemšťanů začal pátrat v dokumentaci »revekredů«. Víte přece, jak vyvolat nápovědu k čemukoliv... Mohl se z ní dozvědět o možnosti nakrátko odblokovat ty pojistky. Možná ho vedla obava, že »revekredy« přestaly dodávat potraviny, nápoje i vodu na mytí a koupání... zkrátka se pokusil pojistky odpojit. Jenže to neudělal nakrátko, ale odpojil je natrvalo. Každopádně se až do zkázy »revekredů« neobjevil příkaz ukončení blokády. Bez pojistek se »revekredy« chovaly jako automobil bez brzd, jenže s podstatně horšími následky.“

Bliklo mi hlavou, že něco podobného se už stalo i na Zemi. Také byla výsledkem světoznámá katastrofa, nešlo totiž o havarii automobilu bez brzd, ale o atomový reaktor.

Když atomový reaktor provozujete na velice nízké úrovni, není stabilní a není žádný kumšt, aby se znenadání zastavil. Dá se sice někdy znovu rozběhnout, ale musí se to stihnout rychle. Pak se v něm totiž nahromadí radioaktivní jód, který se tvoří trochu opožděně. Neutronový tok ze štěpné reakce ho vypaluje, ale když reaktor zastavíte, tvoří se »opožděný jód« ještě chvíli, hromadí se, až reakci zabrzdí úplně. Jód se sice poměrně rychle rozpadá, nicméně přirozený rozpad mu trvá zhruba dva dny.

V hantýrce reaktorových odborníků se tomu říká »jodová jáma« a znamená to, že reaktor dva dny prostě nespustíte, pokud nemáte neutronové dělo, které by jód vypálilo dřív. Neutronové dělo je ovšem dražší než reaktor, takže se dává jen do atomových ponorek, kde na tom záleží víc než na pár milionech dolarů.

U atomových elektráren je jednodušší počkat dva dny.

Když se to u jednoho reaktoru stalo, inženýři prohlásili, že »je v jodové jámě«, nedá se s tím nic dělat, sebrali se a odešli

domů. Na dochlazování reaktoru nechali dohlížet techniky, kteří rozuměli dochlazování, čerpadlům, ale ne reaktoru.

Jenže se tam objevil jeden hamižník.

„Bude konec kampaně a my nesplníme plán!“ začal reptat. „Sbohem, prémie! Poslyšte, hoši, nedokážete to přece jen rozjet?“

Technici start reaktoru již mnohokrát viděli a přikývli, že by to tedy mohli zkusit. Tak jako inženýři opatrně vytahali z reaktoru řídicí tyče a sledovali, co se děje.

Nedělo se ovšem nic, jód rozjezd reaktoru nedovolil.

Technici tedy postupně vyťahovali další tyče, kompenzační, sloužící k dlouhodobé kompenzaci vyhoření paliva.

V té chvíli se rozeřvaly sirény a do reaktoru vletly havarijní tyče. Systém poznal, že hrozí havarie, a zablokoval se natrvalo.

Jenže hamižníka ani tohle nevarovalo.

„Mládenci, udělejte něco! Vy to jistě dokážete!“

Mládenci tedy šli, nechali havarijní tyče z reaktoru vytahat a pak, aby se to neopakovalo, přeštípali kleštěmi okruhy havarijní ochrany a pokračovali ve vyťahování posledních tyčí, dokud se jim nepodařilo štěpnou reakci nastartovat. Že úplně znemožnili zásah havarijních ochran? No bóže!

Kdyby takový postup jen naznačil student druhého ročníku jaderné fakulty u zkoušky z řízení jaderných reaktorů, vyletěl by od ní i skrz zavřené dveře.

Známá poučka jaderných reaktorů totiž říká: »Tahat reaktor z jodové jámy tyčemi je totéž jako tahat tygra za ocas, akorát že u toho tygra máte přece jen větší šanci na přežití!«

Jaderná reakce se zažehla.

Téměř okamžitě vypálila veškerý jód, který ji dosud brzdil.

Další děj se nepočítal na vteřiny, ale na zlomky vteřin.

Výkon neřízeného reaktoru narůstá exponenciálně. Během zlomku vteřiny narostl milionkrát a na konci té vteřiny milionkrát překročil maximální vypočtený výkon reaktoru. Vnitřek reaktoru se v té vteřině rozžhavl do bílého žáru, veškerá chladicí voda se změnila v páru, za ohlušujícího rachotu vyrvala tisícitunové horní víko reaktoru, prohodila je skrz střechu ven a vnitřek reaktoru v podobě drobných úlomků rozprskla okolo elektrárny.

Ne, nebyl to atomový výbuch, vybuchla vlastně »jen« pára.

Jenže rozházela kolem budovy vnitřek běžícího jaderného reaktoru, což bylo podobné tomu, co zbylo po dohoření atomové reakce nad Hirošimou. Možná hůř, protože to bylo soustředěnější kolem budovy a zbytková radiace byla vyšší než v Hirošimě.

Od té doby je jméno elektrárny »Černobyl« pověstné jako symbol hesla »proboha, nepouštějte k reaktorům pitomce!«.

Neznámý pozemšťan udělal něco podobného s »revekredy« na planetě Suhii. S účinky o několik řádů převyšujícími nejtěžší jaderný výbuch »Car bomby« na ostrovech Novaja Zemlja.

A to vše kvůli zlatu, které na Suhii nemělo žádnou cenu.

Zlato zabíjelo lidi už na Zemi, dohnalo je i ve vesmíru.

A nemuseli se kvůli němu ani střílet...

— Poznámky:

11 Např. soudkyně Králová v Praze opakovaně osvobozovala gaunery...

12 Dokumentační modul »revekredy«, obdoba »černé skřínky« letadel.

13 Mějte klid věčný (R.I.P., odpočívajte v pokoji...)

Nevděk světu vládne

Přiznám se, zdrblo mě to, žádný div. Došlo by mi to tak jako tak, i kdyby mi Luvocian neřekl »Takže jste zničil Suhii vy«. Můj zoufalý protest, že si »Suhii zničili sami její obyvatelé«, byl jen výkřikem do tmy. To já jsem dodal do rejstříků »revekredů« tu pozemskou destičku »prokletého kovu«!

I když na druhou stranu, vina byla i na finančnících. Proč se předháněli, kdo má zlata víc? Vždyť na Suhii nemělo zlato vůbec žádnou cenu, Luvocijská civilizace má úplně jiné stupnice hodnot než naše, pozemská! Co je vedlo k dávno překonanému chování podle hesla *»hamty, hamty, hamty, ať mám víc než tamty...«?*

A co ten inteligent, který se dozvěděl, jak obejít pojistky? Musel být ohromně inteligentní, když se z nápovědy dozvěděl, kam sáhnout a kterou havarijní ochranu obrazně »přeštípnout«, ale neuměl si představit, co to udělá a že tam Luvociané nedávali žádnou pojistku zbytečně.

A vlastně, chybu udělali i Luvociané. Na Zemi, Byvilui i na Krefahu »revekredy« zablokovali, poskytlí obyvatelům jen prosté potraviny nutné k přežití při neúrodě, ale nic víc. »Revekredy« nejsou schopné splnit běžné požadavky více než čtvrt miliardy lidí na Luvocii i na Zemi. Potraviny přitom nejsou největší zátěží co do hmotnosti, lidé obvykle spotřebují mnohem více vody na umývání a koupání, ale v průměru to nedělá na jednoho obyvatele ani tunu hmoty denně, navíc jsou požadavky většinou rozložené podél časových pásem, takže není pravděpodobné, aby po celém světě požadovali všichni lidé vodu na koupel v tomtéž čase.

Luvociany prostě nenapadlo, že by tato část lidstva, co do počtů jasně nejmenší, mohla »revekredy« zahltit. Proto jim hned od začátku dali všechno, nejen nejnutnější potraviny, jako lidstvu ostatních světů. Neočekávali s tím žádné problémy.

Jenže finančníci objevili položku zvanou »gold«. Pod tím názvem se skrývala destička bankovního zlata, používaná dříve na Zemi k bezpečnému ukládání majetku, když ho má někdo víc, než stačí spotřebovat. Takoví lidé obvykle shlížejí s neskrývaným pohrdáním na »obyčejné« lidi, žijící od výplaty k výplatě, natož od důchodu k důchodu. Staré instinkty finančníků jim zavelely: »je tu levné zlato, prakticky zadarmo, nahrabej si ho co nejvíc, ať máš jistotu na stáří...«!

Že je to na Suhii pitomost?

Jistě, ale vykládejte to slepcům, oslepeným zlatem!

Dávat jim neomezené možnosti byla prostě chyba, kterou Luvociané za chybu nepovažovali. A já... kdybych Luvociany před zálibou finančníků v hromadění majetku varoval, možná bych nešťastí předešel. Měl jsem je na tu vlastnost finančnického pronároda upozornit. Neudělal jsem to, neboť mě nenapadlo, kam to povede. Netušil jsem, že Luvociané tu časovanou bombu lidem na Suhii už dali. Na Zemi se to stát nemůže, i když je tu desetkrát více obyvatel, než je onen nešťastný limit, protože se tu lidé musí spoléhat sami na sebe. Je ale pravděpodobné, že i na Zemi zůstalo dost brouků Pytlíků, ochotných »přeštípat« dráty havarijních ochran, protože »oni to přece znají!«

A konečně třetí chyba, ani sami finančníci to nemuseli tak hloupě zkazit. Stačilo přece uznat, že zlato nemá na Suhii cenu.

Jenže to nezastavil nikdo. Finančníci neodolali lesku zlata, Luvociany nenapadlo, že se někdo může chovat tak sebevražedně a já jsem také mlčel. Ten pitomec, který vyřadil pojistky, to už jen dokonal. Výsledkem je zničená planeta i s obyvateli.

Kdo za to tedy může?

Luvociané ke mně přišli na radu, co se zachráněnými lidmi ze Suhie. Hned mě ale napadlo, že by nemuselo být dobré vracet je na Zem. Přinesou nám zprávu o konci světa Suhie a navíc je tu pořád nebezpečí, že se opět rychle ujmou vlády.

Navrhl jsem, aby jim věnovali menší ostrůvek kdekoliv ve vesmíru, ale aby jim zablokovali »revekredy«, stejně jako lidem na Zemi. Ať jim dají nějaké zemědělské náradí, ale ať se o sebe starají sami!

„Proč by nemohli dostat ostrůvek i na Zemi?“ namítali.

„Možná by to také stačilo,“ ustoupil jsem. „Ale na Zemi by si mohli postavit člun a doplout mezi normální lidi. Vždyť jste viděli, že dokáží škodit prakticky všude. Kvůli zlatu udělali peklo i z ráje!“

Jenže jsem je nepřesvědčil, že by to na kterémkoliv jiném světě bylo pro ně i pro obyvatele toho světa lepší. V »Cošhifyge« se žádné stěhování národů ze světa na svět už milion let nekonalo a i když kdysi několik světů kolonizovali, nikdy přitom nemíchali bytosti různého původu. Tvrdili, že to nedělalo dobrotu. Turistika se dá vydržet, ale turisté se musí vracet domů, ne se v cizím světě usídlivat. I Luvociané s tím měli špatné zkušenosti. Já jsem byl výjimkou. Zpočátku mě vrátit na Zem nedokázali. Pak jsem tam byl jako host a nakonec jsem se tam přiznal a založil rodinu. Pak už mě nikdo na Zem vracet nechtěl.

Takže mi nezbylo než ustoupit ještě víc. Odmítl jsem ale přijmout je do zemí jejich původu. V Indonésii je pustých ostrovů dost, na některém ať se usadí, ale ať se proboha nevracejí tam, kde byli do této chvíle zvyklí vládnout a přitom lidem škodit.

Čtrnáct lidí snad svět nezdevastuje!

Tou dobou za mnou přišli zástupci českých automobilek protestovat proti zákazu úvěrů, podle nich »nezbytných k udržení provozu automobilového průmyslu«.

„Bez provozního úvěru hrozí českým automobilkám totální kolaps!“ snažili se mě obměkčit.

„Nevšimli jste si, že od jisté doby nemáte pro auta odbyť?“ připomněl jsem jim. „Vždyť nemáte kde skladovat ani dosavadní produkci! Prodejte auta nahromaděná na vašich skládkách, budete mít peněz dost.“

„My přece nemůžeme za to, že záhadně zmizela »střední třída« a ti, co zůstali, na nová auta nemají!“

„Pravda, za to nemůžete,“ připustil jsem. „Ale když nemáte zákazníky, nemáte ani odbyt. Nemůžete přece vyrábět a hromadit auta na skládce. Podle zákonů trhu to vede zákonitě k bankrotu. Všechny automobilky v Evropě jsou na tom stejně.“

„Tak aspoň zakažte prodávat »osiřelá auta«!“ žádali. „Ještě víc by nám pomohlo zavedení »šrotovného« na stará auta!“

Ani na to jsem nepřistoupil.

„Když není odbyt, přibrzďte!“ navrhl jsem jim. „Chcete plýtvat, jen abyste mohli vyrábět? Já takový přístup považuji za zločin a podporovat to nebudu. Zvykejte si na to!“

Odbyt automobilů poklesl ode »Dne D«, a nejen v Čechách. Ulice měst byly plné aut bez majitelů, ke kterým se už nikdo nehlásil a Policie je nestíhala ani sepsat. Ze své pozice »sulauga« jsem nařídil »osiřelá auta« i uvolněné byty znárodnit a nabídnout zájemcům za třetinu ceny, dřív než je někdo rozkrade. Zájem o ně byl, ale policisté jednali příliš liknavě. Přišli za mnou dokonce protestovat. Tvrdili, že až budeme bývalým majitelům vyplácet náhrady za rozprodaná auta a byty, státní rozpočet to neutáhne. Zřejmě nevěřili mému ujišťování, že se bývalí majitelé už nevrátí a žádné škody se jim nahrazovat nebudou. Pochopitelně jsem jim to nemohl zazlívát, nevěděli to co já, ale ujistil jsem je, že by se mohla liknavost projevit i na jejich platovém ohodnocení.

Tím jsem je asi neuspokojil, naopak znepokojil. Skutečností je, že mě v Čechách nesnášelo příliš mnoho lidí. Nelíbilo se jim, že mě na Pražský Hrad dosadili mimozemšťané. Nespokojence jsem chápal. Kdybych nevěděl, co vím, byl bych jistě mezi nimi. Vlastně jsem funkci přijal, aby se do čela země nemohl postavit nějaký ještě horší samozvanec. Nepochyboval jsem, že by se jich našlo habaděj!

Na rozdíl od různých vyžírků jsem o moc nad lidmi zájem neměl. Nade mnou měli přece dohled Luvociané. Ale ani jim nešlo o vládu nad námi pozemšťany. I oni svou vládu chápali jen jako dohled nad společností, která přišla o své vrcholové

špičky. Bez Luvocianů by se moci chopili »všeho schopní« a rychle by nastolili předchozí »pořádky«, ne-li něco ještě horšího.

Jenže Češi mě aspoň okázale ignorovali všude, kde to šlo.

Hned na počátku jsem vyhlásil sčítání lidu. Žádal jsem, aby se lidé sami přihlásili a potvrdili, že jsou dosud v Čechách. Bylo by jednodušší, kdyby chodili dobrovolně, jenže po vymezeném týdnu nedorazily na obecní úřady ani tři miliony lidí, což zřejmě neodpovídalo skutečnosti. Češi mi zkrátka nevěřili.

Částečně to byla zdravá nedůvěra. Nemohl jsem jim přece dát důkazy, že se zmizelým bankérům, manažerům a pomahačům vede tak dobře, že se zcela jistě nevrátí. A oznámit pravdu se mi také nechtělo. Uvěřili by mi skeptičtí Češi, že finančníci z Čech i z celého světa přetížili ve své nové vlasti zdroje natolik, že jim planeta explodovala pod nohama? A ještě to nějaký »odborník« pojistil vypnutím pojistek? Vsadím se, že by nedávali vinu našim hamounům, ale Luvocianům.

Raději jsem tvrdil, že ti zmizelí odešli »za lepším životem« do světa Suhie, kde získali lepší životní podmínky než na Zemi. A dost, ani slovo navíc. Byla to přece pravda, byť neúplná.

Zkrátka do Čech dorazily zprávy z Německa, kde rovněž ze dne na den zmizeli finančníci, manažeři, bankéři i armádní elity, jenže s nimi se vypařily i miliony migrantů, což lidé naopak přijali s uspokojením. V Čechách si lidé málem ani nevšimli, že i z Čech zmizeli přívrženci islámu, bylo jich tu přece jen méně než pohřešovaných známých osobností. V Německu to ale bylo znát. A protože z Německa zmizela i vládnoucí elita, dali konečně Němci najevo svou radost, i když to bylo spojené i s drobnými nepříjemnostmi. Rodilí Němci se museli opět chopit »podřadných prací«, které byly dosud doménou Turků. Dá se však tvrdit, že Němci přijali mimozemšťany příznivěji než Češi. Asi to souviselo s pověstnými miskami vah, na které dopadly příznivé i nepříznivé okolnosti. Němci byli mimozemšťanům vděční, že je zbavili cizích fanatiků i vlastních »vítačů«, v Čechách

naopak převážily obavy a rozmáhající se nedostatek dováženého zboží. O úplně vylidněné Africe, Arábii a Indonésii debatovala na internetu jen malá hrstka Čechů. Většinu to pochopitelně nezajímalo, neboť se nás to přímo a citelně nedotklo. Když se to vezme nezaujatě, co jsme z Afriky dováželi? Vyváželi jsme tam hodně, ale co za to?

Zahraniční obchod se skoro úplně zhroutil nejen v Čechách. Všude ve světě měli lidé přízemní starosti. Určil jsem si za cíl co nejdřív stabilizovat české zemědělství a navazující potravinářství. Československo bylo dříve v potravinách soběstačné, musí to jít i dnes. Samozřejmě z obchodů brzy zmizely dotované zahraniční potraviny, ale vyšší nákupní ceny povzbudily české zemědělce k urychlenému rozvoji výroby. Tak jako sankce pomohly Rusku získat zpět potravinovou soběstačnost, tak i v Čechách pomohlo zhroucení dovozu postavit zemědělce opět na vlastní nohy.

Vyšší ceny potravin ovšem popudily většinu obyvatel. Málo platné, kdo Čechům sáhne na životní úroveň, nedočká se vděku. Nikoho nezajímá, že to v celém světě vypadá stejně nebo ještě hůř. Buřty zdražily právě tady a teď! Že zhroucení zahraničního obchodu připravilo o odbyt i české pivovary, což je donutilo jít na trh v Čechách a v rámci konkurence snížit ceny, takže v Čechách zlevnilo pivo? Třikrát sláva zlatým českým sládkům - a stokrát větší hanba mimozemšťanům!

Nevděk světu vládne!

Kdo by se divil, že se mi na staroslavném Pražském Hradě nelíbilo? Kdybych neviděl, jak se české hospodářství pomalu, ale jistě stabilizuje, praštil bych s tím. Mám toho zapotřebí? Naštěstí jsem se mohl každý večer vracet domů do Luvocie, k Mufalze a synkovi Gatvovi, který už se pokoušel lézt a žvatlat... tyhle malé děti jsou samozřejmě nejzajímavější. Ani mi nevadilo, že má Gatvo liščí ouška a kočičí oči a Mufalga ho začíná učit mluvit jazykem »rekdoy« a ne česky.

Správně mi vyčetli uražení zemědělci, když jsem jim odmítl proplácet dotace, které do té doby dostávali.

„Odrodil stě sa!“ nařkli mě. „Stě eště vůbec Čech?“

„Možná máte do jisté míry pravdu...“ připustil jsem. „Žiji ve světě Luvocie, jsem tam dokonce ženatý, mám s Luvociankou dítě a nic mi tam nechybí. Ale můj rod tady na Zemi v Čechách je starší, než si umíte představit. Jsem Čechem víc než čeští Slováci, Němci, Ukrajinci, Cikáni, i bývalí čeští Arabové! Nejenže jsem se v Čechách narodil, ale moji předkové tu žili možná už od doby praotce Čecha, prokazatelně od Třicetileté války. Dnes v Čechách zabraňují chaosu, který by nastal se stejnou jistotou, jako že jedna a jedna jsou dvě.“

„To vôbec nie je isté!“ namítli.

„Tak se podívejte, jaký chaos vládne jinde,“ připomněl jsem jim. „Vedle v Německu to ještě jde, Němci jsou mimozemšťanům vděční, že je zbavili parazitů. Ale Spojené státy za Atlantikem jsou dnes v naprostém chaosu. Ve vesmíru jim zmizela více než polovina obyvatel, tam teď teprve není snadné žít!“

Odmítli to.

Jednak je to podle nich mimozemská propaganda, v televizi to přece nebylo (ignorovali i skutečnost, že televize ode »Dne D« v Čechách nevysílá), jednak není přece možné, aby nejvyspělejší země světa byla v chaosu! To je zcela jistě »fake news«!

„Chcete se tam někdo podívat?“ navrhl jsem jim nečekaně.

„Vždyť letecká doprava zkolabovala,“ namítli.

„Pozemská letecká doprava je v čudu,“ přitakal jsem. „Ale mimozemská funguje bezchybně. Jestli chcete, zvolte mezi sebou delegaci tak do deseti lidí, zavezu je do New Yorku. Ale počítejte s tím, že je tam trochu divoko. Zmizely sice černošské gangy, ale ty bělošské, co tam teď řadí, nejsou o nic méně divoké.“

To je trochu zarazilo. Měl jsem totiž jednu výhodu. Dosud se potvrdilo všechno, co jsem tady kdy řekl. Jednodušší je mluvit pravdu, pak se člověk nemusí kontrolovat, aby se neprořekl. Jen se mi nechtělo říci naplno pravdu o Suhii.

Utěšoval jsem se, že to stejně jednou praskne, ale čím později, tím lépe.

Pravda někdy může bolet...

Byvilui a Krefah

I když to na Zemi nevypadalo vesele, jinde bylo ještě hůř.

Po delší době za mnou přišli na radu Luvociané. Problém, který chtěli vyřešit, však byl opravdu těžko řešitelný.

Nepodařilo se jim zbavit kolonisty v novém světě Byvilui náboženství, jak jsem jim radil. Selhalo i použití chodících koster Perdolbnů v roli odstrašujících příkladů. Muslimové se shodli na označení Perdolbnů za »d'ábly«, ale chápali to jen jako potvrzení slov proroka Mohameda. A ke všemu se nepodařilo přenést je tam bez jejich »svatých knih«. Největší fanatici měli totiž Korán neustále u sebe, nosili miniaturní knížky na krku a ti modernější měli Korán uložený v mobilních telefonech, aby ho měli vždycky po ruce. A stalo se, před čím jsem Luvociany varoval. Korán se ve světě Byvilui nejenže udržel, ale muslimy ještě víc semkl.

Nejen Perdolbnové, ale i Luvociané to začali velice rychle pociťovat na vlastní kůži. Pomalu nebylo jediného »poradce«, aby se nestal cílem atentátu. Byly to, pravda, zatím atentáty velmi primitivní, ale čísel z nich taková nenávist, že to Luvociany pořádně rozladilo.

„Nazývají nás tam »smradlavými Šejtany«,“ stěžoval si mi Luvocian Périd.

„Z toho ještě kouká do budoucna průšvih!“ mínil jsem.

„Ten už tam je,“ vzdychl si Périd. „Zařídili jsme jim tam zemědělské farmy, dotáhli jsme jim ze Země i nějaký dobytek na chov, ale oni nemají zájem. Dobytek podřezali a snědli, traktory a zemědělské nářadí vyvezli stranou od sídlišť a zapálili. »Co je od Šejtanů, je zlé!« Omezili se na sběr místních plodů, jenže si nějak rychle zvykli stromy porazit a očesat na zemi. Zdroje se jim tak rychle zmenšují a když je vyčerpají, seberou se a putují jinam. Byvilui má menší plochu pevnin, osady jsme tam museli postavit blíž než byli zvyklí a volného místa není tolik, aby to umožnilo neustálé kočování. Když se setkají dvě odlišné skupiny, vede to ke vzájemné nenávisti a při sporech teče krev. A protože do jejich

náboženství patří zásada »Oko za oko, zub za zub«, zákonitě to vede k úplnému vyvraždění slabšího kmene. Vítězové si potom rozeberou ženy, nevzdali se totiž mnohoženství, jenže i oni bývají po krvavém boji oslabení a při dalším setkání je často vyvraždí jiný kmen. Prudce tam klesají počty mužů v poměru k ženám.“

„Ale tohle se mezi nimi dělo i na Zemi,“ ujistil jsem ho.

„I s tím vyvraždováním protivníků?“

„Jistě,“ přikývl jsem. „Proto se přece u nich dodnes udrželo mnohoženství. Muži se trochu pozabíjeli a vítězové si vzali ženy poražených. Tak jim tam vznikaly až neuvěřitelné harémy, kde na jednoho muže připadalo i více než sto žen. Nijak přitom neřešili příbuzenské křížení, jinde ve světě včas pochopené jako příčina degenerace. I v Evropě se to projevilo na šlechtických rodech, ale u muslimů je to známá katastrofa.“

„Zavedli jsme jim pravidla snižování populace. Každý smí mít nanejvýš dvě děti. Platí to pro muže i pro ženy, jenže když se muži vyvraždí, ženy budou bezdětné. Ani deset manželek nikomu neumožní mít více než dvě děti.“

„Vždyť říkám, že to bude problém,“ pokrčil jsem rameny.

„Poslední dobou se k tomu připojil další úkaz,“ řekl Périd s obavami. „Aby vládcí kmenů mohli mít tolik žen, potřebují pro ně otroky, sluhy a strážce. Jenže na Byvilui nikdo kromě muslimů není, dělají tedy otroky z poražených nepřátel a někdy i z mužů vlastního kmene. Jenže aby měli jistotu, že děti tolika žen budou zaručeně jejich, zbavují otroky násilně pohlaví a tím vlastní kmen ještě více oslabují.“

„Eunuši byli u nich vždycky běžná věc,“ souhlasil jsem.

„Jenže jejich počty klesají rychleji, než jsme počítali,“ řekl nejistě Périd. „Na začátku jich bylo více než jeden a půl miliardy, teď jich je sotva třetina původního počtu. Vraždí se příliš rychle.“

„Tím lépe,“ řekl jsem.

„Ty snad jejich chování schvaluješ?“ podíval se na mě zle.

„Neschvaluji, ale počítám s ním,“ řekl jsem. „Když se vám nepodařilo změnit jejich zvyky, dal se takový průběh čekat. Ale co se stane? Až jejich počty poklesnou pod čtvrt miliardy, neboli pod limit pro »revekredy«, uvolníte jim je a zbavíte je starostí o výživu. »Revekredy« jim zajistí blahobyť, muslimové se usadí. Nač kočovat, když jim budou, obrazně řečeno, létat pečení holubi až do úst? Zmizí kmenové spory, násilí a kdoví, snad i oni uznají, že není »od Šejtanů« všechno jen špatné.“

„Nepodařilo se nám seznámit je s »dobviri«,“ pokračoval. „Umění »dobviri« nám kdysi pomáhalo řešit spory mezi různými světy i mezi lidmi téhož světa. Ale tihle nás odmítají vyslechnout, natož aby se nad tím zamysleli.“

„Neselhalo »dobviri« i u Isfétů?“ nadhodil jsem.

„Selhalo,“ připustil Périid. „Ale ani Isfétové to neodmítli tak přímočaře. Isfétové to vyslechli, slíbili se nad tím zamyslet a pak stejně jednali po svém. Vyznávali totiž ideologii, že jsou v celém vesmíru nejdokonalejší a všechny ostatní musí buď vyhubit, nebo zotročit. To je nejspíš jediný případ, kdy »dobviri« nestačí.“

„Obávám se, že tohle je druhý takový případ,“ uzavřel jsem debatu. „Muslimská víra tvrdí, že muslimové jsou nejdokonalejší na světě a nejspíš i ve vesmíru, Korán je tak dokonalá kniha, že se na ní nesmí měnit ani čárka, a pokud jste je jejich víry nezbavili, budete mít další Isfétý. Naštěstí odmítají pokrok, už protože není v Koránu. Snad by pomohlo přemístit je po jednom na jiný svět a přitom jim vysvětlit nesmyslnost Koránu. Nebo je přesvědčit, že ve vesmíru Korán neplatí.“

„Jenže my nemáme další volný svět, kam bychom je mohli přemístit,“ vzdychl si Périid. „Země dostala na umístění přebytku svých obyvatel tři světy, víc než jakákoliv jiná civilizace v celém »Cošhifyge« za poslední milion let. Rozumným lidem stačí méně. Jste příšerně nároční, žádná jiná civilizace se tolik nerozpínala.“

„Ale tak to přece není,“ neodpustil jsem si nesouhlas. „My lidé jsme se do vesmíru nerozpínali. Ani to »zahuštění« lidstva

na Zemi není dílem všech lidí stejnou měrou. Na mnoha místech se lidé chovají rozumně. V Evropě nezvyšují přírůstky obyvatel děti, ale příliv lidí z koutů světa, kde se počty obyvatel nenaučili řídit. Dvě nejhorší skupiny jste naštěstí odstěhovali a já věřím, že počty lidí v Evropě ani na Zemi už neporostou.“

„Možná,“ připustil Périd neochotně. „I když zprávy z Indie nejsou tak optimistické, jak doufáš. A Čína má sama desetkrát víc obyvatel, než je limit »revekredů«.“

„Neříkám, že problémy na Zemi skončily,“ připustil jsem mnohem ochotněji než on. „Ale na vašem místě bych se podíval na lidi Krefahu, ti byli dalším ohniskem přemnožení Země.“

„Sledujeme všechny,“ ujistil mě Périd. „Ale jste pro nás těžším oříškem, než jsme čekali.“

„Když jsem to popisoval, nevěřili jste mi,“ připomněl jsem mu. „Už si nemyslíte, že jsem to viděl příliš černě?“

„Černě jsi to viděl,“ řekl Périd. „Ale málo...“

„Aspoň že to uznáte!“ usmál jsem se.

Uvažoval jsem, jestli jsem raději neměl vzít »sulaugii« nad celou Evropou. Němci byli mimozemšťanům vděčnější než věčně nespokojení Češi. Naštěstí jsem si včas připomněl, že bych pro ně byl »untermensch« neboli »podčlověk«. Mimozemšťany naštěstí uznávali, zejména když Luvociané byli vyšší, převažovali mezi nimi blondáci a neprotiřekli tak požadavkům na vzhled »árijské rasy«. Nebyli modroocí, ale kočičí oči a uši se natolik vymykaly pozemským pravidlům, že to mlčky spolkli i Němci.

Skutečností ale zůstalo, že Němci obnovili své hospodářství dříve než Češi. I když jim zmizely »elity«, německý smysl pro pořádek se rychle projevil.

Říká se, že Němci vynikají pořádkem, zatímco Češi naopak umí improvizovat. Jenže Němci organizují i tam, kde by vystačila improvizace a Čechům by prospělo, kdyby si udělali aspoň občas místo improvizování pořádek. Chtělo by

to tyto vlastnosti vhodně skloubit. Ale jak? Němci by Čechy rychle zotročili, zatímco Češi neopomenou využít každé příležitosti jak z německého pořádku vyklouznout. Je to zkrátka těžká práce.

Jenže i já jsem musel častěji improvizovat než organizovat. Asi to jinak nešlo. Útěchou mi bylo, že se Čechy vzpamatovaly skoro tak rychle jako Německo. Luvociané to uznali a uvolnili nám pro oblast Čech, Moravy a Slezska »gupran«, neboli rušičku antikoncepce. Německo a my budeme první oblasti v Evropě, kde se začnou opět rodit děti.

Luvociané zavedli lidem databázi »zbinmi« od začátku, ale doposud jsme ji nevyužívali. Souhlasil jsem, že je správné nechat pár let působit antikoncepční účinky »hukozynů«, ale žádal jsem Luvociany, aby »bezdětné« období neprotahovali příliš dlouho. Když se na Zemi několik let po sobě nebudou rodit děti, vypukne panika. Luvociané tvrdili, že omezení porodnosti tak jako tak vzbudí u lidí Země odpor a vyvolá nepokoje. Bude to však daň za nezodpovědnost předchozích let.

Německo, Čechy, Morava a Slezsko budou tedy první částí Evropy, kde se regulace uvolní. Takových zemí bude brzy víc. Evropané byli co do počtu dětí už dřív disciplinovaní, i když ne všichni. Ale národy, které odmítají uznávat nová pravidla, budou na tom hůř. Antikoncepce »hukozynů« je neviditelná, neznatelná a nemilosrdná. Dvě děti na osobu a dost. Uznanou výjimkou jsou vícečetné děti, trojčaty počínaje. Dvojčata jsou výjimkou, až když se v rodině narodí jako druhá. Databáze lidí na Zemi už dnes zná DNA prakticky všech lidí na Zemi a bez ohledu na údaje matrik ví, kdo je čí rodič. Další omezení vyplývá přímo z její definice. Její prvořadou úlohou je testovat genetickou slučitelnost. Proto jsem zavedl povinnost dotázat se »zbinmi« ještě před uzavíráním manželství. Kdyby hrozila degenerace, vydá databáze »zbinmi« zákaz a odmítne podat gupran. A protože je gupran jinou cestou nedostupný, bude »zbinmi« rozhodovat o dalším potomstvu na Zemi, jako je tomu ve všech světech »Cošhifyge« už milion let.

Vypadá to možná hrozně, aby nějaká databáze rozhodovala o tom, co lidé odedávna považují za základní lidské právo.

Jenže lidé už dostatečně prokázali, že toho nedokáží využívat rozumně. Výsledkem byly v každém takovém případě nešťastné děti a často i jejich nerozumní rodiče. »Zbinmi« toto nebezpečí odstraní. Kdo to chce chápat jako omezování osobní svobody, tomu pořád ještě zbývá svobodné rozhodnutí nemít děti vůbec. Občasná dvojčata a trojčata to vynahradí. Rozumní lidé musí ty důvody uznat.

Jenže ani v Čechách nenajdete jen ty rozumné.

Zbinmi to ohlídá a bude to tak jedině lépe.

Děti se mají rodit jen ve spořádaných rodinách.

Další problém pro »Cošhifyge« vykypěl ve světě Krefah.

A opět ho způsobili muslimové.

Do tohoto světa Luvociané přemístili ze Země všechny lidi černé pleti a míšence. Nejvzdělanějšími tu byli Američané, pak následovali černí obyvatelé z Anglie a nejhorší byli subsaharští. Těm pojem vzdělání nic neříkal, navíc to byli muslimové, které se, tak jako na Byvilui, nepodařilo zbavit jejich víry. Kdyby měli vzdělání jako víru, bylo by to s nimi veselejší, ale vzdělání a víra se očividně nesnášejí.

Příslušníci Boko Haram se pochopitelně ocitli v nepřátelství s černochoy ze Spojených států, kteří si zase mysleli, že jim jejich původ z nejspělejší země starého světa dává nezpochybnitelné právo ujmout se v novém světě vlády. A tyto dvě kasty na sebe narazily jako dva soupeřící nosorožci.

Nepochybně vědecky vyspělejší černoši ze Spojených států se tu však neutkali, jak předpokládali, s bandou divochů, s jakými by si měli snadno poradit. A možná by si s nimi poradili, jenže jim tu chyběla technická převaha. Místo střelných zbraní, letadel, obrněnců s kulomety a dronů došlo na jednodušší zbraně a v těch byli afričtí černoši zběhlejší.

Začalo to drobnými spory. Američtí černoši se chovali, jako by jim patřil celý svět, jenže ti afričtí si nenechali nic líbit a když došlo na nože, měli převahu oni. V pouličních bitvách tekla krev a černí muslimové z Boko Haram ovládli jedno město po druhém.

Američané začali používat jako zbraně traktory, jenže je neměli dostatečně obrněné. Přírodní lidé na ně útočili z boků, kde bylo jejich slabé místo. Rozbít skleněná okénka kamenem bylo věcí okamžiku a pobít posádku noži přivázanými na tyčích uměli ti z Boko Haram mistrovsky. Protivníky naházeli do hromadných hrobů a když na místo dorazili Luvocijští inspektoři, neměli už co řešit. Viníci se jen tiše modlili, jako kdyby zbožnost byla jejich hlavní a jedinou ctností.

Zlo se postupně přelilo do dalších měst i osad. Všude to po těch bitvách vypadalo podobně. Ti, kdo přežili, dělali jako že se nic nestalo, oni za nic nemohou, to samo... a ti podřezaní ovšem mlčeli též.

Američtí černoši však měli jiné zbraně. Někteří ještě ve své původní vlasti pracovali na tajných armádních projektech a když se neprosadili hrubou silou, zkusili to vědou. Vědomosti z jejich původní profese jim to umožnily. Už na Zemi dokázali pěstovat umělé nemoci od různých chřipek po AIDS, vypěstovali i nemoci odolné proti antibiotikům a brzy i na Krefahu vypěstovali nemoc, odolnou vůči nanobotům.

»Krefahské malomocenství« bylo prudce nakažlivé a nebyl proti němu žádný lék. Když selhali i nanoboti, byly ostatní slabší léky zcela bezmocné. Naštěstí byla tato nemoc vyladěná na lidi se specifickou kombinací genů a smrtelně onemocněli pouze černoši a míšenci. U Luvocianů byl průběh nemoci také těžký, ale ti se ještě uzdravovali. Snažili se nakaženým pomoci, ale rychlost šíření nákazy zaskočila i jejich vědce. Jako poslední možnost jim zbyla karanténa. Uzavřeli »krhúty« a své nakažené průzkumníky ošetřovali v oddělených osadách poblíž »krhútů«.

Ve chvíli, kdy jsem se o tomto problému dozvěděl, umíraly ve světě Krefah poslední zbytky obyvatel. Ve městech i osadách ležely miliony mrtvol, které neměl kdo pohřbívat. Staraly se o ně jen místní hyenovité šelmy, které se během »asanace« rozmnožily a získaly na agresivitě. Luvociané čekali, že po vyhubení lidských hostitelů nakazí »Krefahské malomocenství« zvířata, ale nemoc byla příliš spojená s lidskými geny. Zvířata neonemocněla ani když se živila rozpadajícími se mrtvolami. Nemoc spotřebovala všechny

zdroje, ale nedokázala se přizpůsobit a vyhynula spolu se svými hostiteli. Po odeznění »Krefahského malomocenství« byla planeta Krefah opět neobydlená.

A Luvociané ji opět nabídli lidem Země.

Tentokrát jsme o dalším postupu uspořádali velkou poradou všech »sulaugů« Země. Sešli jsme se na Luvocii, ale Luvociané tvořili už jen třetinu »sulaugů«. Většina nás už byla pozemšťanů, i když jsem se na Luvocii jako doma cítil jen já. Zkrátka už budu doživotně výjimkou.

Šlo dnes o to, kdo by se měl odstěhovat na uvolněný Krefah po černoších, kteří se tam vyvraždili. Evropským »sulaugům« se tam očividně nechtělo. Vyvražděný svět nikoho nelákal. Jenže Krefah byl volný a mohl by uživit čtvrt miliardy lidí stejně jako Země nebo Byvilui. Muslimové na Byvilui nám dělali ostudu, neboť se neustále mezi sebou zabíjeli a bojovali. Péridovi jsem tvrdil, že válka na Byvilui ustane, až jejich počet klesne pod limit, kdy jim dají »revekredy«, zvednou jim životní úroveň, takže se jim válčení nevyplatí, ale zatím bych tam nechtěl žít. Tamější poměry měly blízko ke středověku, moderní civilizaci si všichni představujeme jinak.

Nejkrásnější svět dostali naši finančníci, ale dokázali si ho úplně zničit. Škoda hezkého světa, ovšem na druhou stranu, bez nich se na Zemi dýchalo rozhodně volněji. Zmizely soudcovské mafie, finanční otroctví bankéřů i většina represivních složek na celém světě. Zmizeli všichni, kdo si dříve mysleli, že jim je dovoleno všechno. Většina obyvatel problémy nedělá a i očesaná Policie si dnes většinou vystačila.

Počet obyvatel Země teď vytrvale klesal. Odstěhovali se ti nejproblémovější a kromě toho Luvociané pořád ještě neuvolnili trvalou antikoncepci. To mělo nastat až napřesrok, mezitím jsme měli ještě vyškolit matrikáře a všechny, kdo se zabývají problémy lidské populace. Doba, kdy se lidé rozmnožovali nekontrolovaně jako králíci, skončila a lidé si musí zvyknout na přísná populační pravidla. Shakespearův příběh Romea a Julie již nebude oslavou ničující lásky, ale odstrašující případ nezodpovědnosti. Láska už nesmí být polehčující okolností pro jakékoliv nepředložené činy. Člověk

musí zapojit šedou mozkovou kůru ve své dutině lebeční. Už staří Řekové demonstrovali na nebohém Oidipovi, že si nesmí syn brát za manželku vlastní matku, i když si Oidipus to prokletí vysloužil nezaviněně, nevědomostí. Faraoni a Aztéčtí vládcové si běžně brali za manželky vlastní sestry. V Evropě chápeme incest jako zločin, i když to některá etnika dodnes tak nechápou. Ani pedofilie se nedá omlouvat pofiderní »nedočkavostí«. Některé věci jsou zkrátka tabu a tak je musí chápat všichni. Tabu bude hlídat databáze »zbinmi«. To znamená, že její rozhodnutí jsou konečná, neodvolatelná a nezpochybňovaná. »Zbinmi« nedokáže zabránit, aby si syn vzal vlastní matku a dcera otce, ale může ty svazky prohlásit za neplatné a co víc, znemožní takovým lidem mít děti.

Ano, rozsudek »zbinmi« je konečný a neodvolatelný.

I když - a zrovna v mém případě - »zbinmi« selhala. Díky tomu mám na Luvocii krásného chlapečka a co mi ještě chybí?

Debata o Krefahu začala nemastně neslaně. Nikomu se tam stěhovat nechtělo. Ta planeta měla příšernou pověst a všem bylo jasné, že noví kolonisté si nebudou připadat jako v růžovém sadu. Hyenovitě šelmy se poslední dobou rozmnožily a byly agresivní, ale na úklid tolika mrtvol nestačily. Zůstávaly po nich lidské kosti a kde se do domů nedostaly, tam se mrtvoly rozkládaly pomalu. Kolonisté je budou muset nejprve odklízet. A bude se to muset provádět opatrně, aby to »Krefahské malomocenství« nepropuklo druhou vlnou.

Debatu překvapivě rozsekli tři se čtyř »sulaugů«, řídicích v současné době Čínu.

„Dejte Krefah nám!“ požádali shromáždění. „Čiňanů je na Zemi bezpochyby nejvíc. Odchodem na Krefah se Země a Krefah zhruba vyrovnají a snižování populace se na obou usnadní. I tak bude dlouho trvat, než počet obyvatel na obou světech klesne pod limit čtvrt miliardy!“

„Na Zemi pak stejně zbude miliarda Indů!“ připomněl všem Etchy, Luvocian ve funkci »sulauga« ve Spojených státech.

„Těch je jen miliarda a spolu s ostatními lidmi na Zemi jich bude srovnatelně s Číňany,“ argumentovali »sulaugové« Číny.

Zástupcům Číny by zřejmě špatná pověst Krefahu nevadila. A měli pravdu, že by se Zemi odsunem Číňanů uvolnilo nejvíc.

Přidal jsem se k tomu návrhu a Luvociané zastávali tradičně neutrální stanovisko. Tím bylo rozhodnuto.

„Přejmenujte Krefah na Kitaj,“ navrhl Moskevský »sulaug« Vasilij dobromyslně. Kitaj kdysi říkali Rusové Číně, podle národa Kitanů, který kdysi v Číně vládl nebo aspoň spoluvládl. Nezdálo se, že by to někomu vadilo, ale konečné rozhodnutí, jak si svůj svět nazvou, zůstalo na Číňanech.

Brzy jistě uvidíme!

Jako jediný jsem se nevracel na Zem, ale zamířil jsem za Mufalgou a Gatvem. Jenže na chodbě ke »krhútu« mě zastavil Luvocian Etchy, »sulaug« Spojených států.

To už jsem tušil, že to nebude jednoduché.

„Máš chvíli času na krátkou debatu?“ zeptal se mě nejprve zdvořile.

Přikývl jsem, že pro něho čas jistě mít budu.

„Moji krajané si nevědí rady s muslimy,“ začal opatrně.

„Radil jsem vám, zbavte je Koránu!“ řekl jsem vyčítavě.

„O to ani nejde,“ mávl rukou Etchy. „Jde o spravedlnost. Na počátku jsme se snažili poctivě vyšetřit každou vraždu, o které jsme se dozvěděli. Pominu fakt, že jsme se nedozvěděli o více než setině vražd, odsuzovali jsme vrahy k různě dlouhému pobytu v pekle světa Nik~kivu. Teď se ukazuje, že k nim peklo Nik~kivu bylo paradoxně nejmilostivější. Zatím všichni tvoji krajané nám poradili úplně rezignovat na spravedlnost na Byvilui, vrátit tam všechny odsouzené z pekla Nik~kivu a nechat je sdílet osud těch, které sami pomáhali vraždit. Co si o tom myslíš ty?“

To stálo za zamyšlení! Všichni moji krajané pozemšťané by souhlasili úplně rezignovat na spravedlnost na Byvilui... pokud by to ale byla rezignace na spravedlnost... Zdá se, že společnost muslimů znamená větší peklo než Nik~kivu. Život v pekle není procházka růžovým sadem, ale odsouzeným nehrozí tolik příkoří, jako těm, kdo zůstali.

„Jde o to, čemu říkáme »spravedlnost«,“ řekl jsem pomalu. „Islámisté považují za jedinou skutečnou spravedlnost svůj model zvaný »šaríja«. Když všechny odsouzené vrátíte z pekla Nik~kivu a necháte je na Byvilui, vrátíte je pod pravomoci »šaríji«. Všichni muslimové to budou považovat za spravedlivější. Když jste jim nedokázali sebrat Korán, nechte jim klidně i »šaríju.“

„Ale »šaríja«, to je i to jejich »oko za oko, zub za zub«!“

„Opakuji, když jste jim nedokázali sebrat Korán, beztak už nic nezachráníte.“

„Takže se připojíš ke svým krajanům?“

„Víceméně ano,“ přikývl jsem. „Možná z jiného pohledu, ale také. Nechte je být! Z mého pohledu není »šaríja« projevem spravedlnosti, je to nenávistný systém stejně jako samotný islám, ale jeho příznivci to za spravedlivé považují. Důležité je, že svou »šaríju« chtějí, ale nemohou ji vnucovat těm, kdo ji nechtějí. Řekl bych, že je to jejich problém.“

„Takže i ty...“ povzdychl si Luvocian Etchy.

Rozloučil se se mnou s poznámkou, že jde na jejich vlastní poradu a očekává, že bude hodně bouřlivá. Budou zřejmě jednat o Byvilui a o islámu. Mám na to ale jiné české pořekadlo.

Kdo chce kam, pomozme mu tam...

Kitaj

Jednou z mých výjimek (a měl jsem jich víc!) bylo, že jsem měl k dispozici Skrčkovy »krhúty«. Na Zemi byly jen tři. Čtvrtý, umístěný pod mořem v místech potopené Atlantidy, se naštěstí již podařilo Luvocianským odborníkům úplně zrušit. Postavili místo nich na Zemi stovky »krhútů« Luvocianského typu, jejich pomocí uskutečnili největší stěhování národů v historii Země, ale jejich další používání bylo velice zřídka. Patřilo to totiž mezi služby »revekredů«, které Luvociané zatím nemohli uvolnit k obecnému prospěchu z obavy před opakovaním osudu světa Suhia.

V současné době se rozjela další vlna stěhování národů. Do světa Krefah, skutečně přejmenovaného na Kitaj, se teď stěhovali obyvatelé Číny. Hned na začátku je tam čekal nepříjemný a také dost nebezpečný úkol pohřbit dosavadní černé obyvatele, ale tím se pracovití Číňané dlouho nezdržovali a zvládli to bez epidemie. Luvociané jim museli postavit další města na všech pevninách, neboť Číňanů bylo víc než černochů, ale to nebyl zatím problém. Luvociané dávali setsakra pozor, aby »revekredy« nepřetížili.

Jinak jim ale vyšli vstříc, kde jen to šlo. Číňané je požádali, aby mohli do jednoho z »krhútů« položit koleje. Trať pokračovala v Kitaji, kde zatím pilně stavěli železniční síť. Doprava vlakem je snazší a přepraví větší množství osob i nákladu než kamiony, které projížděly jinými »krhúty«. Číňané si dovezli do nového světa i takové investiční celky, jako elektrárny nebo průmyslové podniky. Budou je v novém světě potřebovat, poněvadž pro ně nebudou »revekredy« ještě dlouho pracovat.

Problém byl s Číňany rozestými po celé Zemi. Mnoho velkých měst na Západě mělo vlastní »Čínskou čtvrť«, kde žili Číňané odděleně od ostatních. Problém byl, že se tito Číňané do Číny vracet nechtěli. Nejčastěji odtud utekli před komunismem a stěhování do Kitaje nedůvěřovali, zůstane tam vláda komunistů! Navíc by se museli vzdát majetků, většinou získaných trpělivou prací, často i několika generací.

Jenže Luvociané byli nekompromisní. Odstěhovat se musí všichni. Hlavním důvodem není cesta do země, kde létají pečení holubi do úst, ale uvolnění místa. V Kitaji budou muset spolu s ostatními snížit neúměrně vysoké počty, jinak by nemohli používat služby »revekredů«. Stěhování je tedy povinné, námitky se nepřipouštějí. Číňany měli označené, tak je prostě přemístí do nového světa a basta!

Na rozdíl od předchozích černých obyvatel Krefahu Číňané byli jednotní. Nehádali se mezi sebou a nebojovali o moc. Kitaj byl svět se třemi pevninami a množstvím ostrovů v příjemném klimatickém pásu. Čínští »sulaugové« se s Luvociany dohodli, že si Kitaj administrativně rozdělí na tři nezávislé soběstačné oblasti. Každá bude mít vlastní vládu a nad ní »sulauga« jako dohlížitele. »Sulaugové« nebudou volení, ale budou je jmenovat Luvociané, aby se předešlo bojům o moc i volebním pletichám. Komunisté budou vládnout na největší pevnině, zbylé dvě budou mít vlády nové a každý Číňan se může později volně rozhodnout, na které pevnině chce žít.

Číňané, kteří přišli ze zbytku světa, si samozřejmě vybírali pobyt na menších pevninách, kde měli záruky, že je nikdo nebude pronásledovat. Týkalo se to hlavně Číňanů z Tchajwanu, kteří měli s komunistickým vedením centrální Číny odedávna spory. V novém světě budou spory amnestované a snad i zapomenuté.

Největší problém, který se Luvociané rozhodli vyřešit, byla náhrada dosavadního čínského písma jednodušším. Dobrovolně by se ho Číňané nevzdali, tady musel nastoupit příkaz. Ale když už se měli učit nové písmo, dali jim Luvociané možnost výběru. Číňané si nakonec nevybrali žádné pozemské písmo, ani latinku, azbuku nebo arabské písmo. Vybrali si písmo »rekdoy«.

Snadněji se vyrovnají s jednotným jazykem »Cošhifyge«.

Nejspíš jako první.

Největším problémem Země zůstala Indie se svou miliardou obyvatel. Naštěstí jsem se na Luvocii dozvěděl, že ani to nebude brzy problém. Podmínky na Suhii se totiž

zvolna, ale s jistotou kyvadla vracely k normálu. Pravda, všechno tam bylo spálené, na pevninách a v mořích nebylo kromě zvlášť vytrvalých bakterií nic živého, ale průměrná teplota poměrně rychle klesala a Luvociané už se začali zajímat o přenesení života z některého jiného světa. Vedli diskusi hlavně o tom, zda bude lépe přenést sem život ze Země, z Luvocie, nebo z jiného vhodného světa.

Život ze Země by měl výhodu, byl by kompatibilní s lidmi Země. Nevýhodou bylo nebezpečí, že se přitom nový svět zamoří parazity. Jak já jsem si pochvaloval, že na Luvocii nejsou komáři, ovádi a jiný obtížný hmyz! Život na Luvocii přitom zničila válka s Isféty skoro stejně a Luvociané ho rovněž museli obnovit. Při tom na Luvocii přetáhli život ze světů válkou nedotčených. Asi by nebylo marné udělat teď totéž a oživit Suhii z Luvocie. Tak by byl život na Suhii optimálnější než oživování pomocí Země.

Je ale otázka, jak se s tím vyrovnají Indové. Další možností by totiž bylo nechat Zemi Indům a na Suhii odstěhovat obyvatele Evropy, zbytky obyvatel Severní Ameriky a Rusy ze Sibiře. Suhie je menší než Země, bude to tak jako tak problém.

Vyřešili to nakonec oba dva »sulaugové« Indie. Napadlo je seznámit se situací Indy a uspořádat referendum, zda by si vybrali Suhii nebo setrvání na Zemi. Bylo to těžké rozhodnutí. Na straně Země byly všechny možné tradice i známé prostředí, na straně Suhie neexistence hadů, parazitů a nemocí.

Tadž Mahal - kulturní dědictví Indie

K mému (a jistě nejen k mému) překvapení si drtivá většina Indů vybrala Suhii. Podmínkou bylo, že jim Luvociané umožní vzít si na Suhii některé pozemské památky, zejména chrámy. Pro Luvociany nebyl problém rozřezat na díly i Tadž Mahal, takže na tyto požadavky snadno kývli. Indové se tedy budou stěhovat na obnovenou Suhii a Zemi se tím ulehčí. Většina Indů na tom i tak vydělá a hodně si polepší, protože domy od Luvocianů nesnesou srovnání s domy, jaké měla

většina Indů na Zemi. Tato skutečnost přitom v referendu vůbec nezazněla a neměla proto žádný vliv na rozhodování, zda se stěhovat nebo zůstat.

Bude ale trvat pár let, než Luvociané obnoví život na Suhii a než tam postaví všechno potřebné. Pak teprve se mohou Indové začít stěhovat do úplně nových domů, osad i měst.

Bude to pro ně bonus.

Od Číňanů přišla další novinka.

Sulaugové uspořádali velké jednání o budoucnosti Kitaje za účasti komunistické vlády i Luvocianů.

Jednání to bylo bouřlivé a výsledky opravdu revoluční.

Číňané na něm zavrhli rychlý pokles počtů obyvatel, do té doby plánovaný Luvociany. Rozhodli se přistoupit na nižší pokles v podobě dvou dětí na rodinu s tím, že bezdětné rodiny vyrovnají vícečetné porody. Starý čínský problém usměrňování pohlaví dětí umělými potraty těch »nevhodných« vyloučí databáze »zbinmi«, která bude počítat všechna těhotenství. Spontánní potraty vyloučí z reprodukce geneticky vadné jedince, umělé potraty vyřadí málo zodpovědné rodiče. Umělé potraty se nikomu zakazovat nebudou, jenže umělý potrat okamžitě vyřadí matku i otce. Nechcete-li děti, nemějte je! Bude to tak spravedlivější.

Luvociané ovšem shromáždění připomněli, že »revekredy« nedokáží tolik lidí obsloužit.

Sulaugové ale přišli se zajímavým návrhem. Číňané budou žít stejně jako dosud žili na Zemi. Budou pěstovat rýži, chovat hospodářská zvířata a lovit ryby v mořích bez nároku na pomoc »revekredů«. Ty jim budou poskytovat jen doplňky, které by jinak přišly příliš drahé.

„Co tím myslíte?“ optal se mluvčí Luvocianů.

„Například vzácné technické prvky, potřebné pro průmysl,“ odvětil sulaug neboli dohlížitel nad komunistickou pevninou. „Třeba zlato. Ne jako platidlo, ale jako materiál. Nepotřebujeme ho statisíce tun, ale pár tun ročně na kontakty

pro elektrotechniku. Nebo diamanty. Ne pro klenoty, ale k řezání tvrdých materiálů.“

Luvociané se o tom chvílku radili mezi sebou.

„Kdo ale zaručí, že si všichni Číňané nevzpomenou, že by to zlato chtěli jako platidlo?“ zeptali se. „To už tu bylo a proto se jeden svět změnil v peklo.“

„Stačí, aby o zlato a jiné materiály žádali pouze vybraní zástupci průmyslu,“ namítl sulaug.

„Stačilo by vám, abyste takové materiály mohli požadovat vy, sulaugové?“ zeptal se Luvocian.

„To bychom nedělali nic jiného,“ namítl sulaug. „Máme snad jiné úkoly. Ale bylo by možné přenechat pravomoci jiným? Nemuselo by jich být mnoho, odhady říkají, že dvacet až třicet na každou pevninu. Tolik lidí přece »revekredy« nezahltí.“

„To asi ne,“ připustil Luvocian. „Ale vznikla by další kasta, vybavená korumpujícími privilegii.“

„Dvacet lidí se dá uhlídat,“ tvrdil sulaug. „Přidejte nám na starost dohled nad nimi. Aby toho využívali pro dobro všech a ne jen pro obohacení své a svých známých. To ještě zvládneme.“

Luvociany potom dodatečně napadlo, že by přece jen mohli dát Číňanům některé možnosti »revekredů«.

„Kdybychom neuvolnili nic z toho, co vede k anihilaci nebo k vytváření hmoty, s výjimkou šedesáti lidí pracujících pro potřeby průmyslu, mohli bychom dát všem k použití energetické schopnosti. »Revekredy« nejvíc zatíží tvoření a anihilace hmoty. Ve srovnání s tím jsou běžné energetické schopnosti nepatrným zlomkem zátěže. Znamená to, že můžeme zajistit všem dostatek energie ve formě elektřiny i našich známých bublin, letadel typu »ronuglu«.“

„Všem lidem?“ zarazili se »sulaugové«.

„Pro dvě miliardy by to stačit mohlo,“ přikývl Luvocian. „Všichni by tam mohli používat osobní letadla »ronuglu«.

A ještě by zbylo dost energie pro polnohospodářské a dopravní stroje.“

„To je ale víc, než jsme očekávali!“ rozjasnili se Číňané.

„Manipulaci s hmotou, tedy vytváření a anihilaci, ale budou smět požadovat jen pověření lidé,“ připomněl jim Luvocian. „To znamená těch šedesát na celý svět. A budou se muset zodpovědně chovat, aby nepožadovali tisíce tun naráz.“

„Bereme!“ řekl rychle jeden »sulaug«, aby si to Luvociané ještě nerozmysleli.

„Takový omezený režim by mohly využívat i jiné pozemské enklávy,“ připustil Luvocian. „Vlastně i Země...“

„Nabídněte jim to!“ navrhl Číňan. „Bude to i pro ně velice vítaná změna.“

„Až to projednáme v Luvocii,“ vyhradili si další podmínku zástupci Luvocie.

I když bylo jasné, že tuhle změnu těžko někdo zamítne.

Díky mému bydlišti v Luvocii jsem se výsledky tohoto jednání dozvěděl mezi prvními, rozhodně dříve než »sulaugové« na Zemi. A bylo mi jasné, že to bude revoluce.

Starosti o rozvoj automobilového průmyslu v Čechách byly rázem směšné. Škodovka musí naopak okamžitě zastavit výrobu aut, nebude pro ně na Zemi místo. Totéž se týká železnic, dálnic a obecně všech dopravních cest. Proti letadlům »ronuglu« nemají dosavadní dopravní prostředky šanci.

Budou potřebné jen stavební a zemědělské stroje. Brněnský Zetor bude důležitější než Škoda Mladá Boleslav. Buď se podaří najít pro Škodu jinou výrobu, nebo ji čeká bankrot.

Automobily v dohledné době zmizí z ulic měst i vesnic. Spolu s tím zmizí starost o velké množství paliva. Zemědělské i stavební stroje mohou být na elektřinu, které bude dost.

»Revekredy« mají i jiné použitelné vlastnosti. Nahradí naše média a mohly by nahradit i jiné instituce. Nemáme pro

ně lidi, kteří odcestovali na Suhii, kde se sami vlastní hloupostí zničili? Najdeme jiné. Musíme zajistit školy. Děti budou vzácnější a my musíme kvantitu nahradit kvalitou. Školy nesmí produkovat jako dosud namyšlené a přitom nemyslíci hrdopýšky, ale odborníky. A kde to nepůjde, tam aspoň nesmí pomalejší žáci zdržovat ty bystřejší. Učitelé musí být váženější než bankovní manažeři.

Zdá se, že tento zlom změní svět - a nejen jeden - více než jakákoliv dosavadní revoluce.

Upřímně řečeno, mrzelo mě na tom jen jedno.

Že jsem na to nepřišel já.

Hned druhého dne jsem s použitím svého práva »sulauga« vstoupil do zpravodajství v Čechách, abych lidi seznámil s touto změnou. Připustil jsem, že o ní Luvociané dosud nerozhodli, ale rozhodnutí je vysoce pravděpodobné.

České zpravodajství zajišťovaly tři nezávislé party. Pomohl jsem jim do začátku se získáním technických dovedností, museli se nejprve naučit řídit Luvocianské komunikační prostředky, ale tyto tři party to rychle rozjely a plně nahradily opuštěný areál na Kavčích horách, plný špičkové techniky, jenže bez lidí. Většina presstitutů skončila v honbě za zlatem v Suhii. Někteří lidé jim záviděli, neboť nevěděli to co já. Já jsem je ani nelitoval.

Nadcházející pád automobilky v Mladé Boleslavi znamenal špatnou zprávu pro její zaměstnance. Představa, že auta přijdou do šrotu, vypadala v první chvíli jako černý humor. Když jsem ale veřejně předvedl Luvocianská bublinová letadla »ronuglu«, vyvolalo to v Čechách obrovské nadšení. To už musel i největší škarohlíd uznat, že auta nemají šanci. Z ulic měst zmizí typické pomalu pojíždějící kolony i šňůry parkujících aut, časem zmizí monstrózní stavby dálnic s obrovskými kroucenými křižovatkami a přivaděči, skončí neustávající série havárií, plníci dosud rubriku »z černé kroniky«. Letadla »ronuglu« tvoří »revekredy« na místě na požádání a po použití je nechají rozplynout, čímž odsunou do zapomnění pojmy jako »garáž«, »parkování« a zejména - pokuty. Přitom nedovolí, aby se jejich výtvoři ve vzduchu

srazil. Chybí tu jediné požitky z řízení silného stroje, ale to je nepatrná vada na kráse. Na druhé straně jsou »ronuglu« natolik bezpečné, že se jim dá svěřit i cesta dětí do škol i ze škol bez doprovodu rodičů. Děti mohou letět domů hned po škole a bez čekání a když se samy děti dohodnou, mohou domů letět jedním společným »aerobusem«. Řízení je snadné i pro předškoláky, řídí totiž »revekred«, kterému se zadá cíl a víc není třeba. A což teprve představa rodinných výletů po českých i zahraničních pamětihodnostech! »Ronuglu« mohou nouzově sloužit i jako stan, nebo jako lepší karavan, takže odpadají starosti s ubytováním. Odhadoval jsem, že bude možné, aby některé rodiny kočovaly trvale, ale to ještě záleželo na tom, jak to přijmou zákonodárci. Jistě se najdou i takoví, kteří budou klást odpor.

Hodlal jsem navštívit automobilky v Čechách. Přivítají mě asi pískotem jako svého úhlavního nepřítele, i když jim přináším vizi záchrany.

Ne že bych chtěl zachraňovat auta! Ale materiál i výrobní kapacity by se daly využít i jinak, lépe. Chtěl jsem jim navrhnout změnu výroby. V Čechách bude jistě poptávka po automatech, které by mohly a měly od lidí převzít spoustu práce. Doposud byl provoz automatů drahý a vyplácel se jedině mamutím podnikům, zaměřeným na co nejhromadnější výrobu. Proč by ale nemohly automaty pomáhat lidem i v menších provozech? Proč nemohou automaty stavět domy? Čím hromadněji se budou vyrábět, tím budou levnější a tím víc práce za lidi zastanou.

A že bude spousta nezaměstnaných?

Když nikdo nebude hladovět, proč ne? Někteří budou žít jako dosud jen z nejnutnější podpory, ke které ale budou mít kde bydlet, i když to bude jen průhledná bublina obytného »ronuglu«. Beztak by je při jejich vztahu k práci nikdo nezaměstnal. Ať si třeba kočují, ať si žijí po svém! Budou jistě šťastnější.

Asi se zvu ostatní »sulaugy«, musíme si o tom popovídat.

Víc hlav víc ví.

Třetí rána

Vidina dokonalého servisu, jaký »revekredy« už milion let zajišťují obyvatelům planet »Cošhifyge«, se nám vzdálila možná o několik staletí, ne-li tisíciletí. Naštěstí místo ní vyvstala vidina »jemnější« pomoci »revekredů«, a to bez dlouhého čekání.

Nebudeme si moci všechno objednat s okamžitým dodáním až na stůl, případně i se stolem. Potraviny budeme získávat jako dosud na polích, v sadech, v kravínech, vepřínech a drůbežárnách a něco i na moři. »Revekredy« nám však pomohou. Nahradí nám nejen auta, vlaky a letadla, ale zajistí nám hlavně energii, která na Zemi v podobě fosilních paliv tak jako tak dochází.

Nebudou nám syntetizovat vodu a anihilovat odpady, o to se musíme postarat jako dosud. Jen nám to ulehčí.

Zmizeli nám schopní manažeři, jenže ti byli spíš schopní všeho, zejména darebností. Ale zmizela i velká část inteligence. Budeme si muset vychovat jinou. Naštěstí nám zůstala většina učitelů. Nebylo to dost atraktivní povolání a inteligenti se na ně příliš nehrnuli. Proto jich většina zůstala, i když i mezi nimi byly jisté ztráty, zejména na vyšších funkcích. Žádný div, že zmizelo skoro celé ministerstvo školství, kde beztak vymýšleli zločiny typu »inkluze« ve snaze zničit všechno dobré, co jsme měli už od dob Marie Terezie. Ti nám chybět nebudou! Obejdeme se i bez advokátů a soudců. Kdyby nám zmizeli učitelé, bylo by to horší.

Když jsem se zajímal, jak světy »Cošhifyge« fungovaly před milionem let, v době, kdy neměly ustanovenou rovnováhu mezi požadavky obyvatel a možnostmi »revekredů«, objevil jsem systém, používaný ve světě Dupyge. Ukázalo se, že se ten systém pořád uchovává v paměti »revekredů«. Mufalga mi na to řekla, že není dobré zapomínat ani co lidé dávno překonali. Mohlo by se stát, že se to jednou vrátí. A když jsem si prostudoval, jak systém v Dupyge chodil, zajásal jsem. Na Zemi se bude hodit!

Prvním krokem po přelomovém rozhodnutí bylo převzetí bank a jiných peněžních podniků. Čekal jsem protesty veřejnosti, jenže se skoro nekonaly. Bankéři i jejich zastánci zmizeli v Suhii, v Čechách zbylo jen pár vymytých mozečků, kteří se zmohli na nesmělý dotaz, jak si můžeme dovolit nerespektovat cizí majetek? Oznámil jsem, že o tom uspořádám veřejnou debatu v prostorách Arény v Libni, kde mohou všichni přednést své připomínky.

Jak se dalo čekat, ohlášeného rána byla Aréna v Libni úplně zaplněná, ani se tam všichni zájemci nevešli. České zpravodajství proto přineslo přímý přenos na dvou zvláštních kanálech, které si mohli zájemci podle libosti přepínat. Jeden kanál hoši zaměřili na pódium, nazvané »ring«, druhý kanál snímal obecnost v Aréně, včetně mnoha transparentů, které si někteří diváci přinesli.

Nečekal jsem, že se po zániku politických partají najde tolik kritiků nových poměrů, ale ukázalo se, že jich bude dost. Někteří měli dokonce megafony, aby mohli dát své názory najevo hlasitě. Naštěstí mě napadlo, že by se někteří mohli chovat jako fotbaloví fanoušci a včas jsem rozdělil Arénu neviditelnými stěnami pole »peprycho« na množství malých buněk. Mělo to dva očekávané efekty. Stěny jednak neumožňovaly divákům cokoliv házet ani na jiné diváky, ani do »ringu«, za druhé velice účinně tlumily hluk. V celé Aréně bylo zřetelně slyšet jen dění v ringu a k tomu otázky zadávané pomocí mikrofonů, ale majitelé megafonů i skandující skupinky rychle zjistili, že je slyší jen jejich nejbližší sousedé.

Pro vyjádření názorů byly jen legální prostředky.

Po celé Aréně se pohybovali pestře oblečení pořadatelé, nabízející zájemcům oficiální mikrofony. Nebyly zapnuté trvale, nepřenášely hluk okolo, ale při stisknutí přihlašovacího tlačítka se na nich rozsvítil červený nápis »Čekejte!«, mikrofon se zařadil do fronty zájemců a když na něho přišla řada, rozsvítilo se zelené políčko »Předněte svůj názor« a mikrofon byl rázem slyšet po celé Aréně. Také mikrofony měly vlastní »zvukovou ochranu«, aby nepřenášely jiný hluk než zájemcovu řeč.

A hned první zájemce, který se zmocnil mikrofonu, zkusil jednání torpédovat. Začal totiž jednotvárným hlasem číst z Bible jakousi pasáž o tom, že přijdou mnozí falešní prorokové a budou lidi svádět ke hříchu. Asi netušil, že jsem přesně tohle očekával, i když ne hned na začátku. Po dvou větách, aby bylo zřejmé, co čte, jsem mu mikrofon vypnul a podal jsem mu protiotázku.

„Máte něco k věci?“ neslo se celou Arénou. „Jestli nemáte, dejte, prosím, mikrofon dalšímu.“

„Jděte už do háje s tou vaší hnusnou reformou!“ zněla jeho odpověď.

„Výborný nápad!“ pochválil jsem ho ironicky. „Pěkně jste se ukázal národu! Další, prosím!“

„Oznámili jste, že přebíráte banky v Čechách,“ začal další. „To by mi ani nevadilo, ale zajímá mě, jestli chcete přitom lidem znárodnit jejich konta.“

„Obsah soukromých kont nás příliš nezajímá,“ odvětil jsem mu. „I když některá obsahují špinavé peníze. Veškeré staré peníze patří do staré éry. Zajímají nás jen »nové« peníze, které by měly vyjadřovat směnnou hodnotu bez spekulací.“

„Vy umíte rozeznat »nové« peníze od »starých«?“

„Umíme,“ odvětil jsem mu. „Stejně jako umíme rozeznat »špinavé« peníze od »čistých«. Jen majitelé »špinavých« peněz tvrdili, že se od sebe nedají rozeznat.“

„A jak je tedy chcete rozeznávat?“

„Na to už dlouho existují takové formulářičky s kolonkami »Má dáti« a »Dal«, říká se jim »účetnictví«. Při poctivém vedení odliší »čisté« peníze od »špinavých«.“

„Ale i účetnictví se dá zfalšovat, jako všechno!“ namítl.

„Dalo by se, kdyby to vedli lidé,“ souhlasil jsem. „Jenže to povede nestranná a nepodplatitelná »umělá inteligence«, které se, na rozdíl od lidí, dá věřit.“

„Takže budeme muset té »umělé inteligenci« hlásit každý účetní doklad, každou stvrzenku?“

„Ne, proč?“ usmál jsem se. „Ona to bude vědět sama, i bez těch zbytečných dokladů. Naopak, s účetními doklady, tak jak je znáte, bude konec. Nikdo už nebude muset vystavovat stvrzenky, všechny obchody poběží i bez nich.“

„Jak ale chce taková »umělá inteligence« poznat, když jí nahlásím něco předraženého?“ nedal se soupeř.

„Vy jí přece nebudete nic hlásit,“ ujistil jsem ho. „Žádné papírování, žádné zbytečnosti! Jste-li obchodník, budete prostě vydávat zboží a o ceny se nebudete starat. Kdykoliv něco prodáte, »umělá inteligence« si sama zjistí, co to bylo, kolik to mělo stát a odkud kam přesunout peníze. Obchodníci nebudou potřebovat ani pokladny, ani účetní.“

„Ale jak té »umělé inteligenci« vysvětlím, kolik má které zboží stát?“

„Co byste jí vysvětloval?“ opáčil jsem. „Ceny zboží budou, jak se říká, »v místě obvyklé«. Samozřejmě budou nějak záviset na výrobních nákladech, na náročnosti dopravy a zpracování, ale nemá smysl, aby byly ceny v každém obchodě jiné.“

„To vám ale nikdo nebude podnikat v obchodech!“ vyčetl mi tazatel. „Jaké by to bylo podnikání, když si ani nemohu určit, za kolik co prodám!“

„Je možné, že to pro vás nebude lukrativní,“ připustil jsem. „Obchodníci musí být ale lidé, kterým půjde o spokojenost svých zákazníků.“

„Proč nám chcete vnutit takové komunistické manýry?“

„To nejsou komunistické manýry,“ usadil jsem ho tvrdším hlasem. „Systém řízení hospodářství »umělou inteligencí« měli ve světě Dupyge už před milionem let. Osvědčil se tam, osvědčí se i na Zemi.“

„A co když takový systém nechceme?“

„Vám více vyhovoval dosavadní?“ zeptal jsem se ho.

„Jistě!“ souhlasil tazatel. „Proč by nemohlo trvat dál, co se nejlépe osvědčilo?“

„Protože se dosavadní systém neosvědčil,“ odpálil jsem ho. „Dosavadní systém vedl ke katastrofě. Mimoszemšťané to naštěstí poznali a rozhodli se nám pomoci.“

„Nikdo se jich o to neprosil!“ řekl uraženě.

„Neprosil,“ připustil jsem. „Ani nemohl. Kdo o nich věděl? Nikdo. Spadli bychom do té žumpy bez pomoci. Budme rádi, že se o nás dozvěděli.“

„Čert aby je vzal!“ zaznělo ještě z mikrofonu, než jsem ho vypnul. Zřejmě jsem zase někoho zklamal. Jestli to je opravdu obchodník, měl přece jen obrovskou kliku. Mohl se přece spolu s jinými obchodníky odstěhovat na Suhii, a skončit jako oni. Měl asi štěstí, že patřil k těm menším.

Pro mě to ale bylo varování. Luvociané si zřejmě při svém označování všímali jen velkých ryb. Ten menší plevel nám zůstal. Budeme s nimi muset počítat...

Dotaz, který mě zaujal, se týkal Cikánů.

„Uvedli jste, že uvažujete o obnovení kočování,“ zeptala se trochu upejpavě jakási žena. „A také, že by se k tomu používaly ty létající bubliny. Umíte si představit, jak to některým zlodějům usnadní krádeže? Máme velký sad s vysokým plotem okolo, ale každým rokem nám ho z větší části očešou. Přijíždějí auty a než tam doběhneme, mají plný kufr ovoce a odjíždějí. I když jsme to vždycky hlásili Policii a dokládali to fotografiemi těch aut, byly tam jasně čitelné poznávací značky, vždycky to Policie odložila pro „nedostatek důkazů“. A vy jim dáte bubliny bez poznávacích značek? To pak už nikdy nic nesklidíme!“

„Naopak,“ uklidňoval jsem ji. „Když vám tam někdo očeše úrodu s použitím létající bubliny »ronuglu«, pak vám za tu úrodu pěkně zaplatí a budete to mít jednodušší.“

„Ti že něco zaplatí?“ vyprskla smutně žena. „Ti?“

„To se rozumí,“ řekl jsem. „Nahlásíte tu krádež, Policie se zeptá naší »umělé inteligence« »revekredu«, kdo tam tou dobou byl s letadlem a tomu se z konta strhne hodnota lupy i s pokutou.“

„Ti že budou mít nějaké konto?“ zasmála se dost smutným smíchem žena. „A kdyby nějaké měli, bude věčně prázdné.“

„Když bude prázdné, nemohou si nic koupit,“ řekl jsem. „Dokud budou mít konto prázdné, bude jejich bublina »ronuglu« nuceně parkovat na dvoře nejbližší policejní stanice, kde těžko něco ukradnou. Dostanou tam nouzové potravinové dávky, aby nestrádali hladem, jenže studená kaše »suworuo« ani jedlé placky »krifuzgód« nepatří mezi laskominy a brzy se jim znechutí! To je rychle naučí poctivosti.“

„Vážně si myslíte, že Policie něco takového vyšetří, když to doteď vždycky odkládala pro »nedostatek důkazů«?“

„Policie bude s »umělou inteligencí« spolupracovat,“ řekl jsem s jistotou. „»Umělou inteligenci« nikdo nepodplatí, aby si lumpáren nevšíkala, neplatí na ni ani politická korektnost. Když Policie odmítne řešit některý případ, nedostanou páni příslušníci prémie. To je poučí, aby žádný případ neodbývali a neodkládali. Vím, práce Policie je občas nebezpečná, ale to se brzy změní. Opravdu nebezpečných darebáků bude totiž rychle ubývat. Budou ubývat i drobné krádeže, které Policie dosud pomíjela.“

„To chci vidět, jak!“ ozval se kdosi.

„Jednoduše,“ řekl jsem. „Za první krádež - domluva. Z té by si nikdo nic nedělal. Ale další krádež už je recidiva a tam bude trest při každém opakování opravdu citelně tvrdší.“

„Z toho si nebudou drobní zlodějíčci nikdy nic dělat,“ mínil jakýsi skeptik. „Prostě si to zakalkulují mezi »rizika podnikání« a budou vesele krást dál.“

„Řekl bych, že takové uvažování vezme brzy za své,“ řekl jsem. „Domluvy asi nepomohou, v tom se ještě shodneme. Jenže potom nastoupí tvrdší a tvrdší tresty a nejtvrdší trest si jen těžko někdo zařadí mezi »přijatelná rizika podnikání!«.“

„Myslíte?“ zpochybňoval to chlap s mikrofonem.

„Víte, ve vesmíru je spousta příjemných světů,“ začal jsem. „Na některé možná začneme pořádat turistické výpravy. Ale mezi těmi světy je jeden, Nik~kivu, kterému se říká Peklo,

protože se Dantovu popisu hodně podobá. Měsíc pobytu tam vydá nejméně za rok vězení v pověstných Thajských věznicích. Kdo se odtud vrátí, ten si při každém dalším pokušení vzpomene, jak to tam vypadalo a věřím, že to postačí i nejzatvrzelejším sadistům.“

„Už tam snad někdo byl?“ zeptala se zaraženě žena.

„Ano, i z Čech jsou tam právě čtyři,“ řekl jsem. „Sedm se jich už dokonce vrátilo, byli tam jen měsíc. Poznáte je podle toho, že když před nimi vyslovíte slovo »peklo«, natož »Nik~kivu«, zjeví se jim vlasy na hlavě. Další výtečník se vrátí až za půl roku. Jako mladistvý dostal v pekle jen rok.“

„Rok v Pekle?“ vyjekla žena. „Za co?“

„Za otcovraždu,“ uspokojil jsem její zvědavost. „Dostanou se tam opravdu jen vrazi, násilníci a z menších ryb jen recidivisté, ale nemyslím si, že by někdo toužil zopakovat si to, až se vrátí. Zejména když při opakování dostane každý dvojnásobný trest. I ten mladistvý by za další vraždu dostal nejen plnou, ale dvojitou sazbu. To si jistě rozmyslí. Nikdo není takový tvrd'ák, aby pobyt v Pekle zlehčoval. To může jen ten, kdo tam nikdy nebyl a neumí si to ani představit.“

„A vy sám... jste tam byl? Nebo jste tam aspoň nahlédl?“

„Ne,“ otřásl jsem se. „Jen jsem o tom slyšel, ale o potvrzení na vlastní kůži ani nestojím. Pobyt tam snesou jen lidé ze světa Jevetaj, ti vydrží delší dobu v horku osmdesáti stupňů Celsia, kdy se nám lidem už rozkládají bílkoviny. Jevetajové se rádi koupou ve vodě, kde můžete vedle nich vařit vejce natvrdo.“

„A ti tam bydlí?“ zeptal se kdosi.

„Ne,“ ujistil jsem ho. „Nik~kivu je drsné i na ně. Zajišťují, aby tam nikdo nepřišel o život. Ani Peklo neznamena trest smrti, i když někteří Jevetajové tvrdí, že je to tam ještě horší. Službu v Nik~kivu chápou jako povinnost vůči spolenectví »Cošhifyge«, ale slouží tam docela rádi, neboť je to u nich důkaz chlapství. I v Čechách bylo kdysi úsloví »Kdo nebyl na vojně, není chlap«. Slouží tam ale jen Jevetajové, i pro jejich ženy je to příliš drsné.“

„A nebyl tam někdo... už kdysi dávno...?“ zeptal se kdosi.

„Řekl bych, že ne,“ odvětil jsem. „V povědomí lidstva by se to mohlo objevit jedině od Skrčka, průzkumníka ze světa Isfét. Ten nějakou dobu pobýval na Zemi a jistě o Nik~kivu věděl. Byl tu ale sám a těžko by Nik~kivu někomu ukazoval. Leda že by se kdysi dávno o něm zmínil a lidová slovesnost už dodala zbytek. Některé skutečnosti kupodivu těm pověstem o Pekle odpovídají. Jevetajové jsou malí, rudí a mají rádi horko. Kdoví, jestli podle nich nevznikly naše báje o d'áblech.“

„Říkáte, že už se odtud někdo vrátil,“ ozval se kdosi další. „Jak to, že o tom nikdo neví? Proč nebyli v novinách?“

„Myslíte, že by to byla pro reportéry senzace prvního řádu, že?“ řekl jsem s úsměvem. „Víte, my chceme, aby všichni, kdo se z Pekla vrátí, se co nejdříve zařadili mezi normální lidi. Nechceme jim to připomínat - však na to do smrti nezapomenou! Ale nemá smysl dělat z nich hrdiny, natož hvězdy a vzory pro pubertáky. Nepátrejte po nich, nechte je být, tak to bude nejlepší.“

„Mohli by sloužit jako odstrašující příklady!“

„To jistě budou i tak,“ přikývl jsem. „Z těch sedmi, co se už vrátili, byli tři Cikáni. A to se ví, jejich rodiny už je vyzpovídaly, kde byli a jaké to tam bylo. Oni si to mezi sebou jistě rychle sdělí a já bych řekl, že to na ně bude mít příznivý vliv. Kdoví, jestli to nesouvisí s poklesem kriminality v Čechách v poslední době.“

„Kéž by!“ ozvalo se sálem...

Zloděje, podvodníky a podobnou verbež v »Cošhifyge« asi nenajdete, jenže majetkové trestné činy tam obecně nemají smysl. Kdo by co kradl, když to může mít legálně? Hromadění majetku tam považují za nemoc a umění »dobviri« z Birhorie do značné míry vygumovalo i násilné trestné činy.

Na Zemi to ale zcela jistě nějakou dobu přetrvává, i kdyby jen pouhou setrvačností. Vlastně i já jsem se občas přistihl, jak lpím na majetku, i když šlo jen o dům po prababičce. Přenechal jsem ho sice zadarmo bratránkovi, ale s podmínkou,

že dům neprodá. Zajímavý na tom byl jen polofunkční »krhút« v podzemí, i když patřil ke staré, neslučitelné síti. Jako když se pozemští šlechtici do krve soudí o staré rodinné zámky, i když jsou bez poddaných a nevolníků těžko udržovatelné a bylo by tisíckrát lepší, kdyby se změnily v národní kulturní památky.

Naštěstí v Čechách většina lidí pořád ještě dá na argumenty a po veřejné diskusi se odpor proti mimozemskému systému značně snížil, i když úplně nepřestal.

Některým lidem se v Čechách říká, »blbý, ale zásadový«. A nemá to nic společného se vzděláním. I doktoři medicíny jsou fanatici k pohledání! Zejména když si na svém titulu zakládají víc než by bylo psychicky zdravé. Pravda, ti nejhorší dávno skončili na Suhii, ale pár jich nám tu zůstalo.

I když, po pravdě řečeno, jinde to bylo mnohem horší...

Počátkem dalšího týdne mě v Luvocii navštívili zástupci »sulaugů« z Byviluie se zprávou, která neměla daleko k horroru.

„Máme problém!“ ohlásili mi hned jak jsem je přivítal.

„Povídejte!“ vybídl jsem je.

„Když jsme ti nedávno říkali, že tam dělají eunuchy nejen ze svých nepřátel, ale i ze slabších příslušníků vlastního kmene, řekl jsi nám, že »eunuši jsou u muslimů normální jev«. Pamatuješ se na to?“ řekl Luvocian Etchy, se kterým už jsem se právě o tom problému bavil.

„Jistě,“ přikývl jsem. „Eunuši patří k Arabům odedávna a je dobře, že už to neprovozují na Zemi. Ale říkal jsem vám také, že je musíte zbavit Koránu, jinak to tam nepřestane.“

„I v tom jsi měl pravdu,“ připustil Etchy.

Vypadal značně unaveně a zdálo se mi, že už má toho dozorování nad fanatiky plné zuby.

„Bohužel jsme ten příznak, totiž »násilné zbavení pohlaví«, vyřadili z varovných příznaků,“ pokračoval. „Což byla asi chyba. Také jsi říkal, »když jste jim nedokázali sebrat Korán, nechte jim i jejich šariu«. Jenže teď máme problém

veliký jako Urapsyv.14 Může za to nejspíš jejich „šarija“, zejména pravidlo »oko za oko, zub za zub«.

„Copak?“ podivil jsem se. „Jak to spolu souvisí?“

„Jednoduše,“ řekl Etchy. „Když udělali eunuchy z nepřátel i z některých vlastních a svěřili jim službu ve svých harémech, stávalo se, že eunuši vyčkali na vhodný okamžik a pak se vrhli na své přemožitele. Párkrát se stalo, že je zabili. »Revekredy« ovšem spustily poplach, my jsme zasáhli a vrahy odsoudili, obvykle do Pekla Nik~kivu. Jenže oni brzy přišli na to, že »revkredy« úplně ignorují, když oni své nepřátele také »jen« vykastrují. Zpětně se zdá, že vyřazení toho příznaku byla chyba. Rozšířilo se to hrozně rychle, ale hlavně, úplně nepozorovaně. Došlo to tak daleko, že je dnes na celém světě Byvilui jen osm nevykastrovaných mužů a ke všemu to jsou podle našich měřítek ti největší zločinci. Jen oni si dokázali opatřit účinnou ochranku, často z nejsilnějších žen, což ostatní kvůli jejich víře odrazuje. Databáze »zbinmi« spočetla, že nemají dost genetické rozmanitosti ani na udržení druhu a vyhlásila poplach. Bohužel se zdá, že pozdě.“

„Já jsem vás varoval,“ pokrčil jsem rameny.

„Napadlo nás poslat na Byvilui dobrovolníky ze Země, aby tu katastrofu odvrátili,“ řekl Etchy nerozhodně.

„Dobrovolníci nebudou,“ řekl jsem. „Nikdo na Zemi nebude riskovat, že ho muslimové nezabijí, nebo přinejmenším také nevykastrují.“

„Dalo by se to řešit i umělým oplodňováním jejich žen,“ navrhl Etchy.

„A dokážete jim nejprve vymluvit Korán?“ zeptal jsem se ho naopak. „Jinak to nemá smysl!“

„Ale co bys s nimi dělal ty?“ zkusil to Etchy jinak.

Tuhle otázku jsem nečekal. Na jednu stranu bych mohl být spokojený, že došlo na má slova. Varoval jsem přece Luvociany dostatečně a včas. Ale nečekal jsem, že bych měl muslimům po všech těch zločinech pomáhat.

„Kdybych měl pravomoci řešit to, nechal bych je být,“ řekl jsem. „Až jim dorostou děti, převezmou starosti za své

nenávistné rodiče. Můžeme jen doufat, že to nezopakují.“

„Oni nemají děti,“ ujistil mě Etchy.

„Jak to?“ zamračil jsem se.

„Říkal jsi přece, ať jim zablokujeme plodnost, dokud se tam situace nestabilizuje,“ připomněl mi.

„No dobře, nemají mimina,“ přijal jsem to. „Ale stěhovali se tam přece i s dětmi!“

„To ano, ale... oni kastrovali i malé chlapce, kteří by mohli vyrůst,“ upozornil mě.

„Bestie,“ ulevil jsem si. „I když vím o jejich zásadě »oko za oko, zub za zub«, co jim udělali ti malí kluci?“

„Ono to zřejmě chápali jako boj rod proti rodu,“ zkoušel to pochopit Etchy. Sakra, to »chápání« lumpů a darebáků mě štvalo na pozemské justici už dřív, zejména ve spojení s »pozitivní diskriminací«, která zásadně omlouvala jen někoho. Stejně jako »presumpce viny«, která se v poslední době vytrvale vracela do dnešního práva ze středověku, kde měla být už dávno pohřbená.

„Jistě,“ přikývl jsem nevrle. „Rod proti rodu. Významný myslitel Gándí kdysi tu zásadu pozměnil: »Oko za oko, až budou všichni slepí«! No, povedlo se jim to...“

„To už nenapravíme,“ mávl nad tím obrazně rukou Etchy. „Teď jde o to, co dál. Říkáš, že těžko někoho přesvědčíš, aby jim vypomohl. Zvlášť kdyby všechny cizince chápali jako nepřítelé. Ale co takhle umělé oplodňování?“

„Tím jenom zvýšíš počet žen, které budou bez chlapů,“ řekl jsem netrpělivě. „Když tihle fanatici dělají tohle s malými dětmi, nemá smysl ani to umělé oplodňování.“

„Takhle ale vyhynou!“ namítl Etchy. „Těch osm samců to nezachrání. Zajdou na degeneraci.“

„Asi to tak bude nejlépe,“ řekl jsem. „Doufám, že jste jim ještě neuvolnili antikoncepci.“

„Nejprve jsme chtěli slyšet stanovisko někoho, kdo může mít pro jejich problém pochopení,“ řekl Etchy.

„Tak víš co?“ řekl jsem náhle rázně. „Nejlepší bude, když jim tu antikoncepci neuvolníte. Nechte je dožít, ale nenechte je rozmnožovat. Budou mít, co chtěli. Osm nadsamců je nevytrhne. Nedokáží zabránit degeneraci, ale ani by nebylo dobré, aby děti plodili jen ti nejhorší zločinci. Když už jste jim nedokázali sebrat Korán, nechte je tam zkrátka vymřít.“

„Fuj!“ otrásl se Etchy. „Tomu se snad říká genocida, ne?“

Měla to být výčitka, ale ani to od něho tak neznělo. Měl jsem dojem, že to neříkal vyčítavě směrem ke mně, ale zhnuseně nad těmi darebáky.

„Jo, říká se to,“ přisvědčil jsem. „Ale kdo ji spáchal? Vždyť si to udělali sami. Až na největší grázly, ale u těch bude nanejvýš spravedlivé, když budou sdílet osud všech ostatních.“

Tak - a bylo to venku! Moc se mi do toho ortelu nechtělo, ale kdyby po mě někdo chtěl, abych pomohl zachraňovat jejich společnost, odmítl bych. Způsobili si to sami. Oko za oko, zub za zub, až nebude jediný chlap. Těch osm největších grázlů by byli opravdu příšerní »praotcové«!

Jenže současně jsem si uvědomil, že je to má další vina.

Já jsem do »revekredů« vpašoval tu destičku bankovního zlata, které spálilo lidi na Suhii.

(I když si tu katastrofu způsobili sami, vlastní hamižností.)

Já jsem poradil Luvocianům, aby raději smíchali černochoy z rovníkové Afriky s »Afroameričany«, kteří se s nimi nedokázali dohodnout, protože se považovali za »vyspělejší«.

(I když »Krefahské malomocenství« vyvinuli »vyspělejší« »Afroameričané«, kteří se tím zřejmě zabývali už na Zemi a byl nejspíš nejvyšší čas zabránit jim v použití něčeho tak zákeřného na Zemi. Kdoví, na koho to chystali! A kdyby to použili na Zemi, byla by to ještě větší katastrofa než na Krefahu.)

A teď jsem Luvocianům poradil, aby nechali muslimy na Byvilui »dožít« a tedy vyhnout bez potomků.

(I když se navzájem vyvraždili a vykastrovali tak dokonale, že jich nezůstalo dost ani na udržení rodu.)

Jednou si budou všichni přede mnou odplivovat!

„Nepotěšil jsi mě,“ řekl Etchy. „Očekával jsem, že aspoň ty k nim budeš milosrdnější... Vy lidé jste opravdu divní tvorové. Nám asi nezbude než uznat, že své krajany znáte lépe. Když jste se na stejném řešení shodli všichni...“

„Kdo - všichni?“ vyhrkl jsem.

„Všichni pozemští »sulaugové«,“ řekl Etchy. „Snažili jsme se přitom postupovat tak, abyste se nemohli domluvit mezi sebou, ale všichni jste řekli totéž.“

„Takže nejsem jediný, koho to takhle napadlo?“

„Byl bys jediný, kdybys vymyslel něco jiného,“ ujistil mě Etchy. „Takže nám, když vlastní lepší řešení nemáme, nezbývá než to tak udělat. Ale bude nás to jistě mrzet. Tohle se v historii »Cošhifyge« ještě nikdy nestalo. Ani válka s Isféty neskončila tak velkým počtem mrtvých!“

„Měli jste jim sebrat ten Korán!“ vyčetl jsem mu.

„Jo, měli,“ přikývl smutně. „Říkal jsi to včas.“

„Některé knihy jako kdyby byly prokleté,“ řekl jsem zase smířlivěji. „Korán, Mein Kampf, rudé knížky Mao-ce-tunga... asi by se vám všechny zdály neškodné, ale nebyly. Nepodceňujte je!“

„Díky za radu, dáme si už pozor,“ řekl Etchy.

— Poznámky:

14 Urapsyv = nejvyšší hora Luvocie (11.189m)

Puč

Neměl jsem přehled o celém zbytku světa, ale v Čechách se nám kupodivu vedlo dobře. Podařilo se stabilizovat hospodářství, vzpamatovalo se zemědělství. Luvociané nám urychleně vyvinuli elektrické pohonné jednotky do stavebních a zemědělských strojů - v podstatě jen upravili již dříve vyvinuté standardní elektrické generátory 0,4kV, nahrazující dřívější trafostanice. Nejjednodušší bylo měnit toho co nejméně. Výměna trafostanic nepředstavovala pro obyvatele žádnou zátěž. Parta montérů na hodinku vypne proud, vymění transformátor za nový generátor a pak proud opět zapne. Odpojení přívodů vysokého napětí už probíhá neznatelně a bez velkého povšimnutí.

Pro stavební a zemědělské stroje Luvociané vyvinuli totéž, jenže v menším. Výhodou bylo, že se daly používat standardní elektromotory a samotný generátor se s velkou rezervou vešel do traktorů na místo motoru.

Podobně jako v Čechách to vypadalo v celé Evropě. Horší to bylo jinde ve světě, ale dalo se tvrdit, že se to všude stabilizuje. Někde rychleji, jinde pomaleji, ale ve světě se lidem bezpochyby vedlo lépe. Aby ne, když nikdo lidi neohrožuje, lidé nemusí živit bandy politiků a vojáků a banky je nevysávají. Daně jsou všude ve světě nižší a lidem zůstává víc peněz.

Bohužel na Zem ještě nepronikly zprávy s vesmíru, kde se Luvocianům - a s nimi ani mně - tak nedařilo. Katastrofy celých světů nepatří mezi dobré zprávy. Kupodivu se po těch, kdo odešli »za lepším«, nikdo nesháněl. A ani já, ani Luvociané jsme nijak nespěchali tyhle Jobovy zvěsti zveřejnit. V dojemné shodě jsme to odkládali na později. Když budeme mít dobré výsledky na Zemi, přijmou lidé s větším pochopením i naše neúspěchy, i když jejich příčinou byly ve všech případech nectnosti pozemšťanů. V jednom případě hamižnost, v ostatních neuvěřitelná nenávist a bezmezná pohrdání lidskými životy i lidskou důstojností.

Ve všech případech to vyústilo do tragédie.

Ten večer jsem ještě rozdělil nějaké úkoly a chystal jsem se domů, v mém případě to znamenalo na Luvocii. Člověk může mít domov prakticky kdekoli na světě a dnes už i ve vesmíru, ale i když jsem teď bydlel daleko od Země, kde jsem měl ženu a dítě, přece jen jsem se pořád cítil Čechem. I když jsem na druhé straně věděl, že mají pravdu i Slováci, když vycítili, že jsem se odrodil. Ale to je problém u všech emigrantů, bez ohledu na důvod jejich emigrace. Jen bych řekl, že ti, kdo vlast opouštějí dobrovolně, se odrodí rychleji a víc.

Jenže tentokrát můj odchod z Pražského Hradu neproběhl pohodově jako jindy.

Do mé kanceláře znenadání vpadlo pět cizích maskovaných chlapů ve vojenských uniformách. Namířili na mě pistole, ti dva poslední dokonce samopaly, či co to měli za kvéry.

„Ruce vzhůru!“ křičeli unisono.

Okamžitě jsem mezi mnou a jimi natáhl neviditelnou stěnu z bubliny »peprycho«, pak jsem ale dal pomalu ruce nad hlavu a až potom jsem se opovážil podívat, co si to dovoluují.

„Ale pánové!“ napomenul jsem je. „Jako váš vrchní velitel vám přece mohu nařídit, abyste s tou šaškárnou skončili!“

„To není šaškárna!“ okřikl mě jeden. „Jste zatčen!“

„Ale ale!“ podivil jsem se. „Vy přece nemáte právo někoho zatýkat! To může jen Policie a ještě k tomu musí mít oprávnění od státního zástupce! Vojáci nikoho zatýkat nemohou! A Českou armádu jsem, pokud vím, zrušil.“

„My jsme Evropská osvobozovací armáda!“ prohlásil hrdě chlap s výložkami podplukovníka na maskáčích.

„Ta nikdy neexistovala a neexistuje,“ odvětil jsem klidně.

Mohl bych je na místě zpacifikovat. Aniž to ještě tušili, byli fakticky bezbranní. Pole »peprycho« mezi námi propouštělo jen zvuk, ale kulky by na několika centimetrech zabrzdilo. Navzdory tomu jsem pořád držel ruce nad hlavou,

jako kdyby mě kdovíjak ohrožovali. Zajímalo mě, kdo tu věc vymyslel a co mají za lubem a to jsem mohl zjistit jen když je nechám mluvit v domnění, že je převaha na jejich straně. Mohl bych je sice bublinou »peprycho« obalit a udělat z nich úhledný balíček, ale pak by mi nic neřekli.

„Neexistovala, ale je!“ štěkl na mě jedovatě podplukovník, nejspíš jejich velitel. „Odhod'te zbraň! Je nás pět na jednoho!“

„Zbraň?“ usmál jsem se útrpně. „Myslíte, že s sebou nosím nějakou zbraň? Mou zbraní jsou vědomosti a ty odhodit nemohu. Poslyšte, kterého troubu napadla tahle šaškárna? Nedošlo vám, že mimozemšťané jsou ve všech směrech silnější?“

„Mimozemšťané jsou mimo hru,“ řekl podplukovník. „A vy jste náš zajatec!“

„A když ne?“ odvětil jsem s úsměvem a spustil jsem klidně ruce dolů, abych jim dal najevo, že se jich nebojím.

„Mimozemšťanů se nedovoláte!“ ujistil mě podplukovník. „Všechny mimoprostorové tunely jsme zablokovali kamiony. Ani zprávy tudy neprojdou!“

To bylo závažnější. Zablokovat »krhúty« kamiony? To by možná šlo. Stačí najet kamionem do vchodu tak, aby ho půlka byla uvnitř a půlka venku a vrata už nezavřete. Otevřená vrata na jedné straně znemožní nejen otevřít vrata na druhé straně, ale nevytvoříte ani spojení, takže neprojdou ani zprávy. »Revekredy« jsou sice inteligentnější než aby je zablokovaný »krhút« rozházel, obvykle si ihned samy vyberou jiný, ale kdyby byly zablokované všechny, odřízly by nás od Luvocie a od všech mimozemšťanů.

Jenže to už mě patřičně nastražilo. Zkusil jsem pro jistotu navázat telepatické spojení s Mufalgou, ale podplukovník měl asi pravdu, ihned jsem dostal odpověď: »spojení se nedá vytvořit«.

Na mimozemšťany se tedy spoléhat nemůžeme, záleží to jen na nás.

Současně jsem si však uvědomoval další a další souvislosti, jednu horší než druhou.

Pozemšťané nemohou ovládat »krhúty« na Zemi, ani jinde ve vesmíru. Luvociané nám zatím tuto funkci nedali do obecného používání, až na pár snadno spočítatelných výjimek. Znamená to, že se k »Evropské osvobozovací armádě« přidal přinejmenším jeden »sulaug«. Jeden člověk z těch, kdo měli od mimozemšťanů důvěru, ji zneužil. Je to horší, protože s důvěrou dostal také větší znalosti i schopnosti. Z těchto vojenských šašků bych si vůbec nic nedělal, ale jestli se proti nám postavili i »sulaugové«, bylo by to podstatně horší. Ti mohou používat sofistikovanější zbraně než pár pistolek, případně i větších kvérů. Byli by to pro nás zcela rovnocenní protivníci. Hodně záleží na tom, kolik jich je a jestli se přidali dobrovolně, nebo je tihle šašci ke spolupráci přinutili.

Jenže se trochu přepočítali.

Požádal jsem o spojení s Mufalgou přes »krhút« v našem domě. Tam se přece s kamionem zajet nedá a kromě toho o těchto třech »krhútech« nikdo ze »sulaugů« nevěděl. Jen já a Luvociané. Isfétské »krhúty« nebyly vůbec připojené do sítě Luvocianských a na mapách se vůbec nevyskytovaly.

„Děje se něco?“ ozvala se Mufalga.

„Něco se na Zemi děje, takže dneska nepřijdu domů,“ řekl jsem jí co neklidnějším tónem. „Vyřid’ Amukovi, aby ostatním sdělil, že »krhúty« na Zem budou nějakou dobu mimo provoz, ale nepovažují to za trvalý jev. Brzy se zase ozvu, až to urovnám.“

„Nepotřebuješ pomoc?“ starala se.

„Zatím ne,“ ujistil jsem ji. „Kdybych potřeboval, ozvu se.“

Zrušil jsem spojení a obrátil se na pěťici vojáků.

„Tak pánové!“ přešel jsem do přísnějšího tónu. „Nevyšlo vám to, jak jste najisto předpokládali. Dovolal jsem se právě na Luvocii k mimozemšťanům a mám příslibenou jejich podporu.“

„To není možné!“ vybuchl podplukovník.

„Proč ne?“ otázal jsem se ho s úsměvem.

„Gerhard tvrdil, že přes zablokovaný mimoprostorový tunel žádná zpráva neprojde!“

„Aha, Gerhard Müller,“ kvitoval jsem spokojeně. „Tak on se k vám přidal? Neřekl bych to do něho. Mimoszemšťané mu asi odeberou důvěru.“

„Táhněte do pekel, vy stvůry!“ zařval podplukovník.

Namířil na mě pistoli a stiskl spoušť. Prásklo to pořádně a jako na povel začali střílet i ostatní. Před každým za chvíli jen tak ve vzduchu viselo několik zběsile se točících projektilů, před samopaly pochopitelně víc a větších.

„Ale hoši,“ napomenul jsem je, když jim došla munice. „To vám Gerhard neřekl, že s tímhle neuspějete? To je divné, jistě dobře zná vlastnosti »peprycha«. Tak už dost! Zahod'te ty kolty, stejně vám nejsou nic platné. Nepopovídáme si raději v klidu?“

Otočil jsem se stranou a požádal »revekred« o pět křesel, uspořádaných do půlkruhu. Pozemšťané tyhle vymoženosti zatím nedostali, ale my »sulaugové« jsme měli výjimku. Přitom jsem zpozoroval, jak dva maníci vytáhli odněkud z kapes ruční granáty a právě jim vytrhli pojistky, asi je chtěli na mě hodit. Bláhoví! Když neprorazily střely z útočných pušek, granáty to zastaví také!

Naštěstí mi ale včas došlo, že by to taková legrace nebyla. Pole »peprycha« sice granáty zastaví, jenže ty dopadnou přímo mezi těch pět. Výsledek by se dal snadno předvídat.

„Chcete skončit jako kamikaze, že?“ pokusil jsem se je zarazit. „Jestli po mně ty granáty hodíte, zarazí se a spadnou vám přímo pod nohy!“

Pochopili to zřejmě na poslední chvíli a zarazili se.

„Jsou nárazové nebo časované?“ zeptal jsem se jich klidně.

„Časované!“ vyhrkl jeden s děsem v hlase. Chápal bych ho, tahle možnost byla horší. Když granát hodí, vybuchne mu přímo pod nohama, když nehodí, bouchne mu v ruce, bude to praš't jako uhoď', v každém případě masakr!

„Odhod'te je támhle do kouta, uvolním jim tam cestu!“ řekl jsem klidně.

Ještě okamžik váhali, ale kdo má v ruce granát se spuštěnou časovací pojistkou, musí se rozhodovat rychle. Tak co? Když to hodí na mne, bouchne jim to pod nohama. Odhodit granáty do kouta místnosti vypadalo jako menší zlo.

Oba granáty dopadly obloukem do nejvzdálenějšího rohu místnosti a vybuchly. Byl vidět záblesk, pak oheň a vzápětí dým, ale všechno bylo omezené šikmou rovinou pole »peprycho«. Pak oheň pohasl, bublina zmizela a dým se začal zvolna rozptylovat po místnosti. Přitom jim nechtěně ukázal obrys pole mezi mnou a vojáky. Byla to oválná deska pět metrů na šířku a dva na výšku, podobala se skleněné desce visící jen tak ve vzduchu.

„Jste moc horkokrevní,“ napomenul jsem je. „Neposadíme se? Nechte kvéry na pokoji, budeme jednat o míru.“

Projektily, dosud visící ve vzduchu mezi námi, se znenadání sesypaly na podlahu, i když pole nezmizelo.

„K jednání musí být vždycky aspoň dvě strany!“ prohlásil podplukovník, ale už ne tak sebevědomě. Zřejmě se nesetkával často s mimozemskými prostředky a vyvedly ho trochu z míry.

„Jsme tu přece dvě strany!“ upozornil jsem ho. „Já mám zájem jednat a vy tuplem. Chcete se se přece vrátit se zdravou kůží domů, nebo se vám tak nutně chce do Pekla?“

Pokynul jsem jim směrem ke křeslům a jim nezbylo než se opatrně posadit. Přitáhl jsem si své křeslo proti nim, takže mezi námi byly jen dva metry volného prostoru. To by mělo stačit, aby na mě nemohli znenadání skočit, přesněji řečeno, abych stihl včas reagovat, kdyby je to přece jen napadlo. Věřil bych tomu, že někteří z nich dokáží zabít člověka i holýma rukama. Ten břichatý podplukovník snad ne, ale jeho komando vypadalo nebezpečně. Ostatně - čert věř i tomu lampasákovi, kdoví, co všechno umí!

„Asi bychom si měli vyjasnit stanoviska,“ navrhl jsem jim. „Co vám, pánové, vadí na současném stavu Země a Evropy?“

„Že ji musíme osvobodit!“ řekl podplukovník zarputile.

„Osvobodit...“ opakoval jsem po něm pomalu. „Od čeho ji ale chcete osvobodit?“

„Od těch prašivých mimozemšťanů!“ vyprskl vztekle.

„Viděl jste někdy nějakého?“ zeptal jsem se ho.

„Ne, ale jsou tady, to nepopřete!“ odvětil.

„Popřu,“ nesouhlasil jsem. „A vy to víte, protože jste tvrdil, že se na ně nedovoláme. Mimozemšťané jsou v současné době ve své galaxii. Je to od nás víc než milion světelných let a nějaké drobné, což si nedovedete ani představit. Já zase nechápu, jak se chcete od nich osvobodit, když tu nejsou. Nehledě na to, že by to byl čirý nevděk, protože nám spíš pomáhají než aby nám škodili.“

„To říkáte vy, kolaboranti!“ odfrkl si podplukovník. „Nám se to ale jeví jinak. Nehrajte s námi to divadýlko!“

„Jaké divadýlko?“ zeptal jsem se. „Divadýlko tu hrajete vy. Luvociané si na vojáčky nehrají už déle než milion let. Zajímalo by mě ale, jak se to jeví vám. Povídejte! Rád bych vás pochopil.“

„Co tady chcete chápat? Vždyť je to jednoduché!“ vybuchl podplukovník. „Přidali jste se k okupantům, jste tedy kolaboranti. My jsme se rozhodli okupanty vyhnat i s vámi kolaboranty. Je na tom ještě něco nepochopitelného?“

„Kdyby to byli okupanti, museli by Zemi okupovat,“ řekl jsem. „Jenže tu žádný není a vy to dobře víte. Můžete nám říkat »kolaboranti«, je to konec konců pravdivé, spolupracujeme přece s mimozemšťany. Stejně tak přece kolaborujete vy s Američany.“

„Ale Američané tady nejsou, neokupují nás!“ skoro vykřikl. „A navíc nás osvobodili od Hitlera!“

„Luvociané nás osvobodili od tyranie finančníků,“ pokrčil jsem rameny. „Jenže Luvociané hned odešli, zatímco Američané okupují poražené země celé desítky let a nezdálo se, že by s tím chtěli někdy skončit. Německo, Japonsko... Kdo je tady v Evropě okupant? Kolik tu mají vojenských základen Luvociané a kolik Američané? To všechno hovoří naprosto jasně.“

„Mimozemšťany tu ale nechceme!“ opakoval podplukovník jako zaseklá deska na starém gramofonu. „Nechceme je a taky že je vyženeme!“

„Opravdu nechápu, jak je chcete ze Země vyhánět, když tu nejsou?“ zasmál jsem se.

„Třeba tak, že jim zničíme jejich tunely!“ vyhrkl.

„To už jste udělali, ale jak říkám, nestačí to. A kromě toho je to zbytečné, těmi tunely teď nikdo nechodí.“

„Povraždili jste na Zemi ohromné množství lidí!“ vybuchl podplukovník. „Dokonce i tady v Evropě! Už to je dobrý důvod vás nejen vyhnat, ale navěky zneškodnit!“

„Ale no tak...!“ napomenul jsem ho. „Na mimozemšťany nemáte, to byste si měli přiznat. Mohli byste zničit leda Zemi, už jste k tomu měli pěkně šíleně nakročeno, ale ne mimozemšťany. Kromě toho není koho vyhánět, nejsou tu.“

„Chceme si vládnout sami, bez mimozemšťanů a jejich přísluhovačů!“ trval na svém.

„A umíte to?“ zeptal jsem se jich upřímně.

„Nepochybuje o tom!“ ujistil mě podplukovník.

„Pochybuji!“ nedal jsem se. „Podívejte se! Dosavadní stav Země směřoval přímo do katastrofy. Válčíte mezi sebou prakticky bez přestávky, řekněte mi, kdy byl naposledy na celém světě mír a jak dlouho trval? Jen Spojené státy žily v míru za celou dobu své existence pouhých sedm let, jinak prakticky pořád válčí. Tak si umíte vládnout? Vždyť je to mezihvězdná ostuda!“

„A mimozemšťané neválčí?“ zašklebil se podplukovník.

„Neválčí,“ ujistil jsem ho. „Nikoho na Zemi nepovraždili. Jen pochopili, že se Země řítí do zkázy a rozhodli se nám pomoci. Věnovali nám pozemšťanům tři neobydlené světy, Suhii, Krefah a Byvilui. Na Zemi nikomu nezkřivili ani vlásku, jen odstěhovali přebytečné obyvatele do těch pustých světů. Postavili jim tam města a dodali stroje, aby se tam užívali.“

„Gerhard říkal, že je tam povraždili!“ vybuchl oficír.

„Gerhard má špatné informace,“ ujistil jsem ho, ale bylo mi to dvojnásob nepříjemné. Jednak že se to pozemšťané dozvěděli od někoho jiného než od Luvocianů a za druhé, že to ten Gerhard zkreslil, podal jim to úplně jinak než jak se to stalo.

„Tak jsou ti lidé naživu, nebo ne?“ dorážel podplukovník. „Gerhard říkal, že jsou mrtví. Prý miliarda mrtvých, to je víc než kolik lidí zahynulo ve všech válkách na Zemi!“

„Gerhard má pravdu, spousta lidí v těch světech zahynula,“ řekl jsem neochotně, ale zatloukání už nemělo smysl. „Jenže ten Gerhard vám jistě neřekl, jak k tomu došlo. Na Krefah Luvociané odstěhovali převážně lidi černé pleti, protože Krefah je poněkud teplejší planeta než ostatní a Luvociané předpokládali, že se na ni černoši lépe adaptují. Problém byl, že tam mimo Afričanů odvezli také Afroameričany, černé obyvatele Spojených států. No a ti se tam začali chovat stejně neurvale jako na Zemi, považovali se za »lepší lidi« než jsou ti z Afriky, až se s nimi dostali do konfliktu. Jenže Afričané měli neporovnatelnou početní převahu, vždyť tam Luvociané vystěhovali skoro celou Afriku. Afroameričané si tam, bohužel, přivezli i své vědomosti - někteří zřejmě pracovali už na Zemi v tajných armádních laboratořích, aspoň víme, čím se tady zabývali - zkrátka na své protivníky vypustili uměle vypěstované malomocenství s tak pronikavým »úspěchem«, že vyhubili nejen své nepřátele, ale i sebe. Buďme rádi, že se jim něco takového nepodařilo už na Zemi. To by byla i Země bez lidí. Katastrofu na Krefahu tedy způsobili lidé Země. Luvociany do toho netahejte.“

„Gerhard ale říkal, že mimozemšťané některé lidi i spálili!“ přidal trochu zaraženě podplukovník.

„Ani to neřekl úplně po pravdě,“ řekl jsem. „Na tom mají, bohužel, Luvociané část viny. Není dobré dávat dětem sirky.“

„Jak to myslíte?“ dorážel podplukovník.

„Posadil byste za řízení dopravního letadla pitomce, který nikdy neřídil nic jiného než koloběžku?“

„Gerhard říkal, že mimozemšťané na Suhii zpopelnili elitu lidstva!“ odrazil mě podplukovník. „To snad nebyli pitomci!“

„Ne tak docela,“ řekl jsem. „Ta »elita lidstva« zjistila, že si může objednat zlato. Právě bankovní zlato. Umíte si představit, co se stane, když dvě stě milionů idiotů požádá během jednoho dne každý o několik tun zlata, jednoho z nejtěžších kovů?“

„Oni si objednali zlato?“ opakoval po mně nevěřicně.

„Tak nějak,“ řekl jsem. „Luvocijské generátory hmoty to dokáží. Ale našim lidem se je podařilo několikanásobně přetížít a nějaký chytrák ze Země tam navíc vyřadil pojistky. Víte, kolik energie je třeba ke stvoření jediného gramu hmoty? Vynásobte si to - dvě stě milionů idiotů krát pár desítek tun zlata - anihilátory musely proměnit v energii zhruba stejné množství hmoty, braly ji z hlubin pod zemskou kůrou, ale podařilo se jim proudy energie rozhoupat magmatické krby a na Suhii vypukla geologická bouře. Nechtějte ani vědět, co to znamená, jen dodám, že Hirošima byla proti tomu neškodná prskavka, o které Japonci dvacet kilometrů od epicentra ani nevěděli. Luvociané zachránili jen čtrnáct lidí, ostatní zahynuli. Shořeli v sopečném ohni, uvařili se ve vařící vodě sopečných tsunami, ráj se zkrátka proměnil v peklo. Víte, naše »elita« se tam chovala jako chamtiví a nenažraní pitomci. Když na Zemi vládla, chovala se také tak, naštěstí neměla tak silné zdroje energie jako na Suhii. Luvociané si to dodnes vyčítají, jenže jejich jediná vina je, že posadili idioty do ráje a neklepli je včas přes prsty, protože je nenapadlo, že se někdo může zachovat tak sebevražedně. Jak říkám, dětem sirky do rukou nepatří.“

„Ale vy jste... i tyhle židle se tu objevily tak nečekaně...“ došlo jednomu z podplukovníkových pobočníků.

„Jo, »revekredy« jsou i na Zemi,“ ujistil jsem je. „Smím je využívat, ale lidem tuto možnost po zkušenostech se světem Suií Luvociané jen tak nedají.“

„To tady zavedli mimozemšťané?“ vybuchl podplukovník. „Protestujeme! To je jako kdyby vám bez vašeho vědomí někdo postavil na zahrádce atomovou elektrárnu!“

„Protestovat můžete, ale výjimečně není komu,“ řekl jsem. „»Revekredy« stojí na Zemi pár tisíc let, jsou starší než

pyramidy v Egyptě. Postavila je civilizace Isfétů, která mezitím vyhynula. Ty tisíce let je na Zemi neuměl nikdo využívat. Luvociané je jen uvedli do chodu. Je to jako s ohněm - dobrý sluha, ale zlý pán.“

„Ale podle toho, co říkáte, je to horší než Černobyl!“

„»Revekredy« ovládají nesrovnatelně větší energie než naše atomové elektrárny,“ přikývl jsem. „Tím větší je to zkáza, když se něco takového vymkne. Ale mimozemšťanům slouží už milion let bez problémů a bez jediné poruchy. Nejsou tak nebezpečné, jak se vám to jeví. Musí se sejít hodně smůly s pitomostí, aby se něco zlého stalo. Pozemšťanům se to na Suhii povedlo. Jediný takový případ za poslední milion let!“

„Gerhard říkal něco ještě o dalších světech...“

„Jen Byvilui,“ řekl jsem. „To je poslední, třetí katastrofa. Pamatujete se, jak ještě na Zemi muslimové tvrdili, že nastane věčný mír, až všechny lidi obrátí na víru Alláhovu?“

„Jo, to tvrdili,“ přitakal mi jeden z vojáků.

„Také jsem tomu věřil,“ řekl jsem. „Proto jsem Luvocianům poradil, aby dali svět Byvilui muslimům, že tam bude věčný mír. Ukázalo se, že to tak nebylo. Nevěřící tam nebyli, ale muslimové se začali vybíjet mezi sebou. Oko za oko, zub za zub. Luvociané světy zásadně neokupují, jen na ty barbarské z dálky dohlízejí. Vyvražďování by zabránili, jenže muslimové se začali bůhvíproč vykastrovávat. Bohužel to není vyvražďování, takže si toho na tu dálku nikdo nevšiml. Když potom vypukl poplach, bylo v celém světě Byvilui jen osm mužů schopných plodit děti, jinak je to svět eunuchů. A protože je to přímá cesta k degeneraci, Luvociané se rozhodli neuvolnit jim trvalou antikoncepci a nechat tam všechny dožít bez dětí.“

„Říkáte - neuvolnit trvalou antikoncepci?“ chytil se toho podplukovník. „Má to snad znamenat, že se i na Zemi v poslední době nerodí děti právě vinou mimozemšťanů?“

„Neříkal bych tomu »vina«,“ řekl jsem. „Považuji to, stejně jako Luvociané, za rozumné opatření. Tak jako tak se daly čekat různé nepokoje, místní chaos a kdovíco, jak je při

podobných situacích na Zemi obvyklé. A není dobré tahat do toho malé děti. Luvociané proto hned zpočátku zavedli všem lidem antikoncepci, aby tomu zabránili. Lidí je na Zemi nadměrné množství, i tak by to byla jedna z příčin katastrofy. Až to Luvociané uvolní, všechno se urovná. Až na to, že se lidstvo nesmí tak výbušně rozmnožovat jako dosud. Ale Luvociané nám v tom udělají pořádek.“

„Tak oni za nás chtějí rozhodovat i to, kolik kdo smí mít dětí?“ nesouhlasil podplukovník.

„A máme my sami rozum?“ opáčil jsem kyselé. „Vždyť už jsme jasně prokázali, že to nezvládneme! Země je přeplněná, lidé si málem lezou po zádech a pořád přibýváme jako kvasinky v díži! A víte, jak to s kvasinkami dopadne, ne? Přemnoží se, až se vzájemně zadusí. A máme my jako lidstvo víc rozumu?“

„To možná v Číně nebo v Africe!“ odfrkl si podplukovník. „Evropa byla v tomto směru vzorem!“

„Jo, vzorem!“ opakoval jsem po něm posměšně. „Proto si na sebe pozvala migranty, aby ji také přeplnili. Tohle nemůžete obhájit, ani se o to nesnažte!“

„Je vidět, že se neshodneme,“ řekl podplukovník. „Vaše názory to zřejmě vylučují.“

„Nebo vaše,“ opáčil jsem. „Podívejte se ale, jak se situace zlepšuje. Luvociané nám dodali energetické bloky, takže jsme si mohli dovolit odstavit všechny evropské elektrárny. Dali by nám toho víc, ale většinu jejich vymožeností bychom dokázali zneužít. Proto byl jeden z prvních kroků Luvocianů zbavení vládnoucí vrstvy moci a vlivu. Možná to z vaší strany vypadá jako okupace, ve skutečnosti to byl obrat k rozumnému chování lidstva.“

„Ale vládnou nám mimozemšťané!“ trval na svém.

„Vždyť tu žádní nejsou,“ upozornil jsem ho na ten »drobný detail«. „A to, co dělám já, není vládnutí v původním pozemském smyslu. Ano, dosadil jsem do klíčových míst našeho hospodářství skutečné odborníky, navíc jsem jim poskytl návod k mimozemské technologii, která nám jako

lidstvu může jedině pomoci. Zrušil jsem na Zemi zákony, to je také pravda. Jenže pozemské zákony byl nepřehledný plevel, který lidstvo jen dusil. Všimněte si, jak to bez nich jde! Zbylo nám tady jen pár soudců, pravda. Ale ti na to kupodivu stačí, i když soudí podle vlastního rozumu. Všimněte si, že tu zůstali jen ti, kteří podle rozumu soudí dobře. Luvociané ty ostatní poslali do ráje na Suhii, aby tu nepřekáželi. Není už jejich vina, že pozemšťané svou hamižností změnili ráj v peklo...“

„Ale my máme právo vládnout si sami!“ vskočil mi opět do řeči. „Nechápete to?“

„Bohužel, chápu,“ řekl jsem. „Vy osobně byste chtěl podíl na moci. Kdybyste se účastnil minulé debaty v Aréně, mohl jste to tam přednést. A možná byste dostal příležitost něco vylepšit. Ale co jste mi tady předvedli? Podívejte se na tu hromádku kulek na zemi, na ožehlý roh mé kanceláře! Chtěli jste vraždit! Všichni jste stiskli spouště svých zbraní! A já to musím posuzovat jako pokus o vraždu, zlobte se na mě jak chcete! Prokázali jste tím, že právě vy vládnout nedokážete!“

„To se teprve ukáže!“ řekl podplukovník. „Nás pět jste tady přemohl, ale po nás přijdou další! Svět není plný ovcí, které jdou trpně na porážku! Svět má dost hrdinů a odpor proti okupantům a kolaborantům je pro odvážné a čestné lidi jediná správná volba! A dokud vás nesvrhneme, je opodstatněné i nějaké to násilí! Vy je také používáte!“

„Na tom se opravdu neshodneme,“ souhlasil jsem. „Vy totiž máte pořád příliš americké myšlení. Konec konců, dosud jste byli pod vlivem jejich ideologie, měl bych to chápat. Američané se tak chovali všude. Chceme zabít teroristy, co na tom, že »vedlejší škody«, nebo jak oni říkají »collateral damages« několikanásobně převýší účel jejich vojenské operace. Místo aby na diktátora, jako byl Saddám Hussein, poslali partu snajperů, poslali pět set tisíc mariňáků. Ti tu prosperující zemičku rozvrátili, povraždili milion obětí a nadělali pět milionů vdov a sirotků. Masakrovali prchající vojáky zbraněmi hromadného ničení, které Iráčané neměli, i když se Iráčané vzdávali. Používali americké termobarické »sekačky kopretin« - jedna bomba, jedno vypálené město. A co vy? První naše setkání a hned hromádka vystřílené

munice. A nemířili jste do vzduchu, ale na mě! Luvociané tomu říkají »vražda«, já zatím jen »pokus o vraždu«. Myslím, že byste si zasloužili aspoň rok v pekle planety Nik~kivu.“

„Obrana vlasti vyžaduje i oběti!“ řekl podplukovník hrdě.

„Ani v tom se neshodneme,“ odvětil jsem klidně. „Předně u vás nejde o obranu vlasti. Vy chcete vládnout, chcete mít moc nad lidmi. A současně prokazujete, jak byste se chovali, kdybyste ji opravdu měli. Vlast - ať jde o Čechy, Evropu nebo celý svět, okupovaná není. Luvociané tu rozvrátili vlády, které lidstvo hnaly do propasti, ale pak se stáhli a další nechali na nás, jen za nás lépe vyřešili dopravu a energii. Jde o to, jak a kterým směrem lidstvo vedeme my. Trvám na tom, že jsme lidstvo zarazili před propastí a otáčíme je do bezpečí. Vy hodláte pokračovat v tom, co se tady neosvědčilo. A začínáte úplně stejně - vraždami!“

„Osvobozovací boj nejsou vraždy!“ namítl podplukovník.

„To říkáte vy, vrah!“ odvětil jsem klidně. „Podle měřítek na Luvocii je každé zabíjení myslících bytostí vražda a je opravdu málo situací, kdy je opodstatněná. Luvociané ji uznávají jen když jde o zneškodnění vrahů, kteří by jinak povraždili víc bytostí, než kolik jich tak jako tak zahyne. Tuhle »polehčující okolnost« vám ale neuznám. Luvociané na Zemi nikoho nezabili, rozumíte? Ten váš »osvobozovací boj« budou chápat jen jako sprosté vraždy.“

„Ale co ti mrtví na těch světech?“ namítl podplukovník.

„Luvociané udělali chybu, že je ponechali bez dozoru,“ řekl jsem. „Ale ti lidé se povraždili sami, nechápete to? Jedni přímo podle amerického vzoru, biologickými zbraněmi dovezenými ze Země. Kde je v tom vina Luvocianů?“

„Nebyla to nějaká mimozemská habaďůra?“

„Ne, tu zákeřnou nemoc na sebe vypustili lidé sami,“ trval jsem na svém. „Byla to příšerná nemoc a byla geneticky cílená na lidi Země. Hyeny světa Krefah to přežily ve zdraví.“

„To byste museli nejprve dokázat!“ řekl podplukovník.

„A vy byste to chtěl soudit?“ zatvářil jsem se kysele. „To by byl pěkně vypečený soud! A muslimové na Byvilui se

vyvraždili také sami, i když dostatečně skrytě, než aby na to Luvociané včas přišli. Oko za oko, zub za zub! A to tam neměli žádné nevěřící, aby měli podle Koránu povinnost zabíjet je. Škodili si jen sami mezi sebou, jenže důsledně...“

„U těch bych tomu věřil,“ ustoupil podplukovník.

„A ti třetí, kteří jako elita dostali největší důvěru, se zabili vlastní hamižností,“ dokončil jsem výčet. „K čemu jim ty miliony tun zlata byly? Hromadili je, i když se půda pod nimi třásla. Ale byl to vlastně správný konec pro ty hamižníky! Na jednu stranu je můžeme litovat, byli to přece nejinteligentnější z nás, na druhou stranu jim to můžeme jen přát. Zahubili se výrobou zlata. Zlato pro ně bylo vždycky nad lidský život! Čím kdo zachází... pro finančníky příznačný konec!“

„Ale přece... to musely být miliony mrtvých!“ řekl oficír po podplukovníkově pravici.

„Dvě a čtvrt miliardy,“ upřesnil jsem mu. „Půl miliardy jich je ještě naživu, ale ti dožijí bez potomků. A udělali si to sami! Luvociané ještě uvažovali o umělém oplodňování jejich žen, ale my pozemšťané jsme se tomu postavili. Dejte do bedny shnilých jablek pár zdravých, všechny shnijí.“

„A tady na Zemi ti mimozemšťané nezabili nikoho?“

„Nikoho,“ trval jsem na svém. „Tím se jejich pomoc nejvíc lišila od pomoci, jakou tady „poskytovali“ Američané. A pak také tím, že od nás nic neodvezli. Luvociané nepotřebují otroky, ani krást naftu nebo zlato. Nepotřebují pro naftu zabíjet po milionech lidí, kteří jim nic neudělali. Jak vidím, pro některé lidi to je pořád nepochopitelné.“

„No tak nás tedy popravte!“ řekl podplukovník pořád tím nepřátelským tónem jako dosud.

„Popravte?“ otočil jsem to v otázku. „Mám snad vraždit? Zabil bych vás, kdybyste se tady přede mnou chystal vraždit jiné, nevinné lidi. Kdybych vaše oběti zachránil, mělo by to smysl. Ale takhle? Ba ne, vraždit ani popravovat se nebude. Mám dokonce v úmyslu uvěřit vám, že jste to s tím »osvobozovacím bojem« mysleli vážně. To by byla polehčující okolnost i pro vaše střelení. Mohu se proto spokojit

i s domluvou. S tím, že příště, pokud to někde zopakujete, dostanete hned dvojnásobek. Doporučuji vám, sežeňte si někde svědectví od někoho, kdo už se z pekla planety Nik~kivu vrátil, ať víte, co vás čeká příště. A nebyl by to měsíc, za vraždu je nejméně rok. Jenže rok na Nik~kivu vydá za dvacet let v pověstných thajských »tygřích klecích«. Jasně?“

„Cože?“ nadskočilo všech pět.

„Vy se spokojíte - domluvou?“ nechápavě se ptal důstojník po podplukovníkově pravici.

„Je jistá nenulová naděje, že to pomůže,“ řekl jsem. „Vraťte se ke svým komplicům a postarejte se o odblokování těch našich »mimoprostorových tunelů«. Mimochodem, v řeči »rekdoy« se jim říká »krhúty« a protože je to jednak kratší a za druhé to slovo znají na všech světech »Cošhifyge«, bude lépe, když je tak budete nazývat i vy. Ono se nic nestane, když tam ty kamiony necháte, Luvociané mají i jiné cestičky jak se s námi spojit. Jak chcete! Ale panu Gerhardu Müllerovi předejte můj vzkaz. Vyříd'te mu, že zklamal důvěru Luvocianů. »Sulaug« nesmí lhát, jako lhal vám. Znal pravdu, ale překroutil ji. Nebude už v Německu »sulaugem« a může si hledat jiné zaměstnání. Mám k tomu pravomoc přímo od Luvocianů.“

Vstal jsem. Na okamžik vyvstala mezi mnou a komandem neviditelná stěna, to kdyby vojenské šašky napadlo pokračovat ve střelbě. Měli dost času nepozorovaně vyměnit zásobníky a nesměl jsem to ponechat náhodě.

„A příště se normálně objednejte k audienci, neboli česky ke »slyšení«,“ poradil jsem jim na závěr. „Ta dnešní je u konce. Můžete jít.“

„Cože?“ vstali i oni, ale ne tak zhurta. Asi tomu nemohli uvěřit. „Můžeme jít?“

„No jistě!“ mrkl jsem na ně. „Nejbližšími dveřmi ven a pak po schodech dolů, obráceně než jste přišli.“

Vypoklonkoval jsem je ze dveří. Odešli ve zmatku, nejvíc v hlavách. Myslím, že jsem jim pořádně zamotal

makovičkami. »Osvobozenecký boj«! Proti Američanům by nehnuli prstem, jen by posílali české vojáky umírat, kam chtěli Američané. Ale proti mimozemšťanům by se stavěli na zadní!

No, snad jim to brzy dojde.

© 2019 Václav Semerád, Praha

KONEC

Slovník:

afrogoň = dokumentační modul »revekredu«, obdoba »černé skřínky« letadel.

Azorinit = vesmírní lidé s modrou kůží, zvyklí na silné UV-záření

bankster = bankéř, bankovní gangster

baryzul = útočný zmagnetizovaný oheň

biha = vana s funkcí vířivky

Birhorie = svět uprostřed obydlené oblasti Hvězdného Ježka »Cošhifyge«

blaňti = přenosový kamínek pro velký objem dat

blyčon = příkaz k odstranění (anihilaci)

byna = čistá pramenitá voda

Byvilui = Nejbližší svět od Země (28ly), Slunce je odtud viditelné

cepduzé = míčový sport podobný golfu

čepsug = voda s mycí pěnou

čet = otevři/zavři (dveře, poklop...) (birhorsky)

Chirmírkové = čtyřocí lidé

chovnuloi = výukový program dějin oblasti Hvězdného Ježka »Cošhifyge«

chrogpy = jeden z mnoha způsobů použití hukozyňů (česky kletba)

čosde = směrovaný (příkaz, telepatie atp.)

Cošhifyge = Hvězdný Ježek, galaxie, kde se nachází Birhorie a další světy

dobviri = umění předcházet sporům

dumure = Luvocijský nápoj (skoro jako pivo)

Dupyge = svět, kde již před milionem let řídila hospodářství
umělá inteligence

fegso = příkaz »zhasni!«

fomnid = Luvocijské jídlo (pečené maso)

fumlef = zobrazování na obrazovce »nirde«

gupran = rušička antikoncepce

hukozyn = subliminální (smyslově nezjistitelné) prostředky
Isfétů i jiných civilizací

hybech = skrýš, úložiště

igliby = ochromující nanoboti nejnovější generace

Isfét = bezohledný, dobovatelský národ, jehož příslušníci
srostli s roboty

Jehýdea = svět v »Cošhifyge«, kdysi podobný peklu, dnes už
normální

Jevetaj = vesmírní lidé s červenou kůží, odolnější vůči horku
(snesou běžně až 80 C)

khůfny = obec, město, jednotka obydlí, hnízdo, jeskyně

Krefah = nejteplejší svět sousedící se Zemí (56 ly, pracovně
»Nová Afrika«)

krhút = mimoprostorový tunel, spojující vzdálené světy

krifuzgód = placky podobající se chlebovým

lacphí = Luvocijské jídlo (sladká modrá omáčka)

loštéch = vysoušecí horký vzduch, používaný po koupeli
a v líhních

lufun = elektronické ovladače civilizace Birhorie

Luvocie = nejsilnější civilizace v oblasti Hvězdného Ježka
»Cošhifyge«

mijedu = systém přímého přenosu pocitů

Milykte = nejbližší jeskynní osada ve světě Birhorie

mitvac = zobrazení aury vytvářené nanoboty

mlósikja = průvodce po neznámém světě

movidrot = technologie souběžných procesorů, schopná
pojmout inteligenci

mrobzolín = Luvocijské jídlo (šťavnaté rostlinné placky)

muteg = záchod

Nik~kivu = sopečný svět, jehož životní podmínky odpovídají
představám pekla

nirde = zobrazovací přístroj, nahradí počítač, rádio, knihovnu
i televizí

nojsisiva = »zobraz mapu sítě!« (isfétsky)

nojsu = »Požaduji«

nolosinuo = telepatie

nopigyni = neviditelnost

ohidše = »hrnečku dost!«

pemmican = jídlo cestovatelů (trvanlivé sušené maso, chce
však silný žaludek)

peprycho = silové pole, základ účelových předmětů (nábytek,
letadla apod.)

Perdolbna = svět »chodících koster« s jazykovým ústavem
»rekdoy«

rekdoy = jednotný jazyk Hvězdného Ježka »Cošhifyge«

revekred = stroje pro vznik a ničení hmoty

robygigco = klíčování (určení cíle) telepatie

ronuglu = bublina pole »peprycho«, určená k přepravě
cestujících

ropugéte = Luvocijský nápoj (ochucená voda)

rosuhnor = paměťová droga, vyvolávající přesné vzpomínky

Šakich = středisko pomoci hostům, obdoba turistických
kanceláří

sepenyc = paměťová droga k posílení zapamatování

škynach = kletba (starobabylonsky)

slizignog = ochranný penetrační nátěr, zpevňující stavby ve světech »Cošhifyge«

Snidrít = = obyvatelé stepí

šotro = židle, křesílko, obecně něco k sezení

subliminální = podprahové, smyslově nezjistitelné prostředky

Suhie = Nejmenší nový svět (128ly od Slunce)

suhrej = otevři/zavři (dveře, poklop atd.) (isfétsky)

sulaug = vládce, vládnutí, král, království

suworuo = výživná pasta, vhodná na chleba

Sygupki = Zvědavec (jméno)

tigumtezy = neviditelná zbraň Isfétů na bázi hukozyňů (tichá smrt)

tužga = huňatá přikrývka na spaní

tyshigi = obývací místnost (nahrazuje celý byt)

Uchgrinó = obyvatelé přímoří

Urapsyv = nejvyšší hora Luvocie (11.189m nad mořem)

uzboň = příkaz k pomalému zvýšení jasu

Váguza = civilizace vyhubená Isféty přeměnou atmosféry na kyanovodíkovou

vryvyj = Isfétský příkaz k mimoprostorovému spojení »krhútů«

vyzgol = pohovka, lůžko

wiulhu urzutí = Mějte klid věčný (R.I.P., odpočívajte v pokoji...)

zaluzgic = příkaz »krhútům« k pomalému vyrovnání tlaků (isfétsky)

zbinmi = »svatební« databáze analýz genetiky, zabraňující incestu

zbog = příkaz »rozsviť/zhasni!« (řečí »rekdoy«)

zgirgzbug = rozsvít/zhasni (isfétsky)

zgylot = stůl, obecně podložka

zlazac = otevření mezihvězdného tunelu (následuje cílové jméno) (řečí »rekdoy«)

znerjo = vědci světa Luvocie

zógdu = Luvocijský rostlinný nápoj

zornylon = vznášení pomocí hukozyňů

© 2019 Václav Semerád, Praha

Poznámky:

1 Adame, tohle je Eva, tvá budoucí manželka. Jiná žena v ráji není, zvol si!

2 Komu to připomíná »Dějiny Krhútů v Čechách«, jde o podobnost čistě náhodnou

3 Na fotografii z Prahy je Gücü vpravo dole

4 Připomenu nehodu Harryho Pottera, který také tak odletěl, kam nechtěl...

5 Rolling Stones: Two thousand light years from home...
2000 světelných let od domova...

6 Francesco Schettino, kapitán lodi Costa Concordia, 13.1.2012 opustil loď po nájezdu na skalisko na prvním záchranném člunu (zahynulo 32 osob)

7 Americké »historické velkofilmy« jsou přece pohádkami všechny... :-)

8 Za všechny případy: kauza »DoubleSpace« vs. »Drvspace«, kdy ukradený systém předělával v době, kdy jeho právníci obstrukcemi zdržovali soud.

9 Za celou dobu své existence žily Spojené státy jen 7 let v míru. Všechn ostatní čas vedli někde na světě války, často i více najednou.

10 »Prezident« Robert Mugabe v Zimbabwe

11 Např. soudkyně Králová v Praze opakovaně osvobozovala gaunery...

12 Dokumentační modul »revekredu«, obdoba »černé skříňky« letadel.

13 Mějte klid věčný (R.I.P., odpočívajte v pokoji...)

14 Urapsyv = nejvyšší hora Luvocie (11.189m)

KONEC